

SOSYAL DARWINİZM

Güçlünün haklı sayılması, eşitsizlik, ırk veya etnik temelli ayrımcılık, zulüm, haksız rekabet ve çekişme, fakirlerin ezilmesi, güçlünün zayıf olanı sömürmesi toplumların tarih boyunca yaşadığı kötülükler ve zorluklardandır. Binlerce yıl öncesinde bile, örneğin Hz. Musa'nın döneminde yaşayan Firavun'un yönetiminde, tüm bunları görmek mümkündür. Firavun, zenginliği ve güçlü ordusu nedeniyle, daima kendini üstün görmüştür. Doğru söyledikleri çok açık olan Hz. Musa ve Hz. Harun'u tüm gücüyle yalanlamış, hatta onları öldürmek istemiştir. Firavun ayrıca ayrılıkçı bir politika sürdürmüş, halkını sınıflara ayırmış, bazılarını "aşağı sınıf" olarak nitelendirmiş, tebasındaki İsrailoğulları'na türlü işkenceler yapmış, onların erkeklerini öldürüp, kadınlarını sağ bırakmıştır. Böylece İsrailoğulları'nın soyunun kesilmesini hedeflemiştir. Allah Kuran'da Firavun'un bu sapkınlıklarını şöyle bildirir:

Gerçek şu ki, Firavun yeryüzünde (Mısır'da) büyülenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü; onlardan bir bölümünü güçten düşürüyor, erkek çocuklarını boğazlayıp kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, bozgunculardandı. (Kasas Suresi, 4)

Yoksa ben, şundan daha hayırlı değil miyim ki o, aşağı (sınıftan) bir zavallı ve neredeyse (sözü) açıklamadan yoksun olan (biri)dir. (Zuhruf Suresi, 52)

Böylelikle kendi kavmini küçümsedi, onlar da ona boyun eğdiler... (Zuhruf Suresi, 54)

Bereketler kıldığımız yerin doğusuna da, batısına da o hor kılınp-zayıf bırakılanları (müstaz'afı) mirasçılar kıldık... (Araf Suresi, 137)

Sadece güçlünün haklı sayıldığı, insanların sınıflara ayrıldığı, "aşağı" görülenlerin ezilerek yok edilmek istendikleri, bazı insanların diğerlerine insanlık dışı muamelelerde bulunduğu tek azgın toplum Firavun egemenliğindeki eski Mısır değildi. Binlerce yıl öncesinden günümüze kadar bu tür yönetimlerin ve uygulamaların birçok örneği bulunmaktadır.

Ancak, 19. yüzyılda tüm bu kötülükler çok daha farklı bir boyut kazandı. 19. yüzyıla kadar zalimlik, saldırganlık, acımasızlık olarak nitelendirilen bu tür uygulama ve politikaların, bir anda sözde "doğanın gerçeklerine dayanan bilimsel uygulamalar" olduğu yalanı savunulmaya başlandı. Peki tüm bu acımasızlıklara birdenbire sözde bir meşruluk kazandıran neydi?

Charles Darwin'in evrim teorisi... Darwin, 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabında ortaya attığı evrim teorisi ile, hayatın kökenine dair bazı spekülasyonlarda bulunuyordu. Bu spekülasyonları, son derece aldatıcı bir dünya görüşünün, Allah'ın varlığını inkar eden ve tesadüfleri "yaratıcı" sayan (Allah'ı tenzih ederiz), insanı hayvan olarak kabul eden, hayatı bir mücadele ve kıyasıya rekabet yeri olarak gören sapkın bir felsefenin sözde bilimsel bir gerçek gibi kabul edilmesine neden oldu.

Darwin, bilimsel bir delili olmayan, 19. yüzyılın köhne bilim anlayışının bir sonucu olarak ortaya çıkan bu teoriyi tek başına geliştirmiş değildi. Kendisinden yaklaşık 50 yıl önce 1798 yılında Thomas Malthus, *Essay on the Principle of Population* (Nüfus İlkesi Üzerine Deneme) adlı çalışmasında Darwin'in teorisine temel oluşturacak, gerçekte ilgisi olmayan bazı fikirler ortaya atmıştı. Malthus, günümüzde bilimsel bir değeri olmadığı ispatlanmış olan çalışmasında, nüfusun besin kaynaklarından daha hızlı arttığını, bunun için nüfus üzerinde bir kontrol olması gerektiğini iddia ediyordu. Savaşların, salgın hastalıkların nüfus üzerinde doğal bir kontrol sağladığını ve bu nedenle faydalı olduklarını iddia eden Malthus, ilk kez "hayatta kalma mücadelesi"nden söz eden kişi oldu. Malthus'un insani değerlerden uzak bu tezine göre, fakirler korunmamalı, mümkün olduğunca kötü şartlarda yaşatılmalıydılar ki, çoğalmaları engellensin ve üst sınıflara yeteri kadar besin kaynağı kalabilsin. (Detaylı bilgi için bkz. "Malthus'tan Darwin'e Merhametsizliğin Tarihi" bölümü.) Vicdan ve sağduyu sahibi her insanın şiddetle karşı çıkacağı bu vahşetin kabul görmesi hiç şüphesiz büyük bir zulümdür. Din ahlakının fakirlere, muhtaçlara yardım elinin uzatılmasını gerektirmesine rağmen, Malthus ve onu takiben Darwin bu mazlumların acımasızca ölüme terk edilmelerini söylüyordu.

Malthus'un insanlık dışı bu fikirlerini hemen benimseyerek geliştiren kişilerin başında İngiliz sosyolog ve felsefeci Herbert Spencer geliyordu. Darwinizm'in temel iddiasını özetleyen "en uygun olan hayatta kalır" ifadesi Spencer'a aitti. "Uygun olmayanlar"ın ise elenmeleri yani ölmeleri gerektiğini iddia eden Spencer, "insanlar eğer yaşamak için yeteri kadar tamamlarsa yaşarlar ve yaşamaları da iyidir. Eğer yaşamak için yeteri kadar tamam değillerse ölürlər ve en iyisi ölmeleridir" diyordu.¹ Yani Spencer'a göre fakir, eğitimsiz, hasta, sakat, başarısız her insan ölmeliydi. Tüm bunlar Spencer'ın ne kadar ürkütücü, zalim ve hasta bir ruh haline ve dünya görüşüne sahip olduğunun göstergeleriydi. Acıma, şefkat ve koruma hissi duyması gereken insanlara karşı büyük bir merhametsizlik duyuyor, aynı Malthus gibi onları eziyet yoluyla yok etmenin yollarını arıyordu. Devletin fakirleri koruyan yasalar çıkarmasını da engellemeye çalışan Spencer için Amerikalı tarihçi Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought* (Amerikan Düşüncesinde Sosyal Darwinizm) adlı kitabında şu yorumda bulunur:

Spencer sadece yoksullar için hazırlanan yasalara değil, aynı zamanda devletin desteklediği eğitim, sağlık denetimi, barındırma koşullarının düzenlenmesi ve hatta sahte doktorlara karşı cahil kişilere devlet koruması sağlanması ile ilgili yasalara da karşı çıkıyordu.²

Malthus ve Spencer'ın merhametsiz dünya görüşlerinden yoğun olarak etkilenen Darwin ise, *Türlerin Kökeni* adlı kitabında türlerin doğal seleksiyon ile evrimleştikleri masalını ortaya attı. Darwin bir bilim adamı değildi, biyoloji ile sadece amatör olarak ilgilenmişti. Bunun dışında Darwin'in dönemindeki mikroskoplar dahi son derece ilkeldi. O dönemde hücre, henüz sadece bir leke gibi görülüyordu, kalıtım kanunları ise keşfedilmemişti bile. Darwin, bilimsel açıdan son derece yetersiz bu koşullarda, kısıtlı bilgisiyle geliştirdiği teorisinde, doğanın hep avantajlı ve en uygun olanları seçtiğini, diğerlerini ise elediğini, canlılığın da bu şekilde geliştiğini iddia etti. Darwin'in daha en baştan yanlış bir temel üzerine inşa ettiği bilim dışı teorisine göre, canlılık tesadüflerin eseri idi; bu şekilde Darwin, canlılığı Allah'ın yarattığı gerçeğini de reddetmiş oluyordu. (Allah'ı tenzih ederiz.) Darwin, *Türlerin Kökeni* kitabından sonra, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında bilim dışı teorisini insanlara da uygulamaya kalkıştı. Kitabında, sözde geri kalmış ırklar olduğundan, bu ırkların yakın bir gelecekte eleneceklerinden,

böylece üstün olanların gelişerek ilerleyeceklerinden bahsediyordu. Darwin'in, bu kitabında ve bazı yazışmalarında evrim teorisini insanlara da uygulamasıyla, sosyal Darwinizm şekillenmiş oldu.

Bundan sonrasını ise koyu Darwin taraftarları devam ettirdi. İngiltere'de Spencer ve Darwin'in kuzeni Francis Galton, Amerika'da William Graham Sumner gibi bazı akademisyenler ve bazı kapitalistler, Almanya'da ise Ernst Haeckel gibi Darwinistler ve ardından 20. yüzyılın kanlı diktatörü Adolf Hitler gibi faşist ırkçılar sosyal Darwinizm'in acımasız ve merhametsiz kurallarının önde gelen savunucu ve uygulayıcıları oldular.

Sosyal Darwinizm kısa sürede vahşi kapitalizm adı altında haksız rekabeti en acımasız şekliyle uygulayanların; ırkçıların; emperyalistlerin; fakirleri ve yardıma muhtaçları koruma görevini yerine getirmeyen yöneticilerin kendilerini sözde savunma aracı haline geldi. Sosyal Darwinistler, zayıfların, fakirlerin, sözde "aşağı" ırktan insanların ezilmelerini; özürlülerin sağlıklı insanlar, küçük işletmelerin ise büyük şirketler karşısında yok olmalarını doğanın bir kanunu ve insanlığın ilerlemesinin tek yolu gibi göstermeye çalıştılar. Vcdansızlık olduğu kabul edilmesine rağmen, insanlık tarihi boyunca süregelen bu haksızlıkları bir anda sözde bilimsellik kılıfı altında meşru göstermek istediler. Sosyal Darwinizm merhametsizliği, bir doğa kanunu ve insanlığın sözde evriminin en önemli yoluymuş gibi anlatıyordu

Özellikle Amerikalı bazı kapitalistler oluşturdıkları kıyasıya rekabet ortamını sosyal Darwinist söylemlerle kendilerince meşrulaştırdılar. Oysa bu, büyük bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Haksız ve acımasız rekabeti, sözde bilimsel bir dayanağı varmış gibi göstermeye çalışanlar sadece yalan söylüyorlardı. Örneğin Amerika'nın en büyük sermaye sahiplerinden Andrew Carnegie de bu yanılgıya kapılanlardan biriydi ve 1889'daki bir konuşmasında şöyle diyordu:

Rekabet kanunu için toplumun ödediği bedel, ucuz konforlar ve lüksler için ödediği bedel gibi büyüktür; ancak bu kanunun avantajları bedelinden daha fazladır –çünkü bu kanun sayesinde maddi gelişim mükemmeldir ve bu bize daha gelişmiş koşullar sağlamaktadır... Bu kanun kişi için bazen zor olsa da, ırk için en iyisidir, çünkü her alanda en uygun olanın hayatta kalmasını garanti etmektedir. Bu nedenle, büyük çevresel eşitsizlikler, iş imkanlarının, endüstri ve ticaretin birkaç kişinin elinde toplanması ve bunların arasında rekabet kanunu gibi koşulları kabul etmekte ve hoş karşılamaktayız. Bunlar sadece faydalı değil, aynı zamanda ırkın gelişimi için esastır.³

Görüldüğü gibi, sosyal Darwinizm'e göre tek hedef ırkın fiziksel, ekonomik ve politik açıdan gelişmesidir. Bireylerin mutluluğu, refahı, huzuru ve güvenliği önemli görülmemektedir. Acı çeken, yardım için feryat eden, çocuklarına, ailesine, yaşlı anne babasına yemek, ilaç, barınak bulamayan, zavallı, güçsüz insanlara hiçbir şekilde merhamet duyulmaz. Örneğin bu sapkın düşünceye göre, fakir ama güzel ahlaklı bir insan değerli görülmez, bu kişinin ölmesinin toplumun yararına olduğu dahi iddia edilir. Bunun yanında ise, kötü ahlaklı ama zengin bir insan "ırklarının gelişimi" için son derece önemli görülür, koşullar ne olursa olsun o kişiye büyük değer verilir.

Sosyal Darwinizm'in ortaya koyduğu bu çarpık mantık örgüsü, bu düşünceyi savunanları ahlaki ve manevi çöküntüye sürüklemektedir. Bir başka sosyal Darwinist William Graham Sumner ise 1879'da bu sapkın akımın aldatmacalarını şöyle ifade etmiştir:

Bu alternatifi dışına çıkamayacağımız artık anlaşılın: eşitsizlik, en uygun olanın hayatta kalması; eşitlik, uygun olmayanın hayatta kalması. İlk sayılan özellikler bir toplumu ileriye götürürken, toplumun

tüm en iyi üyelerinin lehindedir; sonrakiler ise toplumu geriye götürür ve tüm en kötü üyelerin lehindedir.⁴

Sosyal Darwinizm'in en vahşi uygulayıcıları ise ırkçılardı. Darwinist ırkçılar arasında en tehlikelisi de elbette Nazi ideologları ve hareketin lideri olan Adolf Hitler'di. Naziler, Darwin'in teorisini kendilerine temel alarak, hem öjeni (Darwin'in kuzeni Francis Galton'un, kötü genlerin ayıklanmasıyla toplumun daha nitelikli bireylerden oluşturulabileceğine ilişkin iddiası) kanunlarını uyguladılar, hem de soykırım cinayetlerini gerçekleştirdiler. Sosyal Darwinizm'in en ağır bilançosu Nazizm eliyle oldu. Naziler, Darwinist söylemleri sanki kendilerine bir haklılık kazandıracakmış gibi paravan olarak kullandılar; Darwinist bilim adamlarının da danışmanlığı ile, aşağı ırk saydıkları Yahudileri, Çingeneleri, Doğu Avrupalıları soykırıma uğrattılar; akıl hastalarını, özürlleri, yaşlıları gaz odalarında katlettiler. Tüm bu cinayetleri en acımasız yöntemlerle gerçekleştirdiler. 20. yüzyılda, dünyanın gözü önünde sosyal Darwinizm adına milyonlarca cinayet işlendi.

Darwin'in kuzeni Francis Galton'un önderliği ile başlayan öjeni hareketi ise, sosyal Darwinizm'in ayrı bir felaket ürünü olarak ortaya çıktı. Doğal seleksiyonu hızlandırmak için, insan eliyle bir seçim olması gerektiğini öne süren ve böylece insan türünü daha hızlı geliştireceklerini sanan öjeni taraftarları, Amerika'dan İsveç'e kadar birçok ülkede kendilerince "gereksiz" gördükleri insanları zorla kısırlaştırdılar. Ailelerinin haberi ve izni olmadan yüz binlerce insan, kendi rızası dışında, insan yerine konmayarak ameliyat edildi. Öjeninin en zalim uygulamaları ise Nazi Almanyası'nda gerçekleşti. Naziler önce toplumdaki sakat, zeka özürllü veya kalıtsal hastalıkları olan insanları kısırlaştırdılar; sonra bununla yetinmeyerek bu mazlum insanları topluca öldürmeye başladılar. Yüz binlerce suçsuz insan, sadece eli, parmağı, bacağı olmadığı veya yaşlandığı için öldürüldü.

Hiç şüphesiz bu, din ahlakında kesinlikle yeri olmayan çok büyük bir zulüm ve vahşettir. Allah insanlara, ihtiyaç içinde olanları koruyup kollamalarını emretmiştir. Fakirlerin ihtiyaçlarını karşılamak; özürllü insanlara karşı şefkatli ve merhametli olmak, onların haklarını gözetip korumak; toplum içinde yardımlaşma ve dayanışmayı sağlamak din ahlakının gereği olan güzel ahlak özellikleridir. Allah'ın emrettiği ahlakı göz ardı edenler ise, hem kendilerini hem de içinde yaşadıkları toplumları büyük felekatlerin içine sürüklemektedirler. Sosyal Darwinizm'in neden olduğu belalar bu gerçeğin en çarpıcı örneklerindendir.

Sosyal Darwinizm'in sözde geçerlilik kazandırdığı felaketlerden bir diğeri ise sömürgeciliktir. Sömürgeci devletlerin o dönemki bazı yöneticileri, sömürgelerine karşı takındıkları acımasız tutumlarını sosyal Darwinizm'in bilim, akıl ve mantık açısından hiçbir tutarlılığı ve geçerliliği olmayan tezleriyle kendilerince haklı göstermeye çalıştılar. "Aşağı ırk"ların "üstün ırk" tarafından kontrol altında tutulması gerektiğini, bunun doğanın bir kanunu olduğunu iddia ederek zulme dayalı emperyalist politikalarını sözde bilimsel bir temele yerleştirdiler.

20. yüzyılda meydana gelen iki büyük dünya savaşında ise taraflar sosyal Darwinizm'in çarpık mantıklarını kullanarak, savaşları kaçınılmaz olaylar gibi göstermeye çalıştılar. Masum ve zavallı insanların katledilmelerini; evlerinin, işlerinin, tarlalarının, hayvanlarının yakılıp yıkılmasını; milyonlarca insanın evlerinden, yurtlarından olmalarını; bebeklerin ve çocukların dahi umursuzca öldürülmelerini son derece mantıksız sosyal Darwinist iddialarla insanlığın gelişmesinin bir yoluymuş gibi tanıtmaya çalıştılar.

Sonuç olarak sosyal Darwinizm 19. ve 20. yüzyılda ırkçılığın, smrgeciliğın, haksız ve acımasız rekabetin, güçlünün gsz ezmesinin ve on milyonlarca insanın öldüğü savaşların arka planındaki kışkırtıcı g oldu. Sosyal Darwinizm'le birlikte yüzyıllardır süregelen birçok kötülük sözde bilimsellik kisvesine büründü. Nitekim evrimci paleontolog Stephen Jay Gould'un, *The Mismeasure of Man* (İnsanın Yanlış lm) adlı kitabında, Darwin'in *Türlerin Kökeni* kitabı için yaptığı aşağıdaki yorum da bu gereğ bir kez daha gözler önüne sermektedir:

1859 yılında *Türlerin Kökeni*'nin yayınlanmasından sonra esaret, kolonileşme, ırk farklılıkları, sınıfsal yapılar ve cinsel roller hakkındaki tartışmalar bilim bayrağı altında yrtlmeye başlandı.⁵

Darwin de Bir Sosyal Darwinistti

Her ne kadar günümüzde evrimciler Darwin'in adını, sosyal Darwinizm'in 20. yüzyılda doğurduğ acı sonuçlara karıştırmamaya çalışsalar da, Darwin açıkça bir sosyal Darwinistti. Özellikle *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında ve özel yazışmalarında net olarak sosyal Darwinist ifadeler kullanıyordu. Darwin daha 1869'da yazar Hugo Thiel'e yazdığı bir mektupta teorisinin toplumlara uygulanmasında bir sakınca görmediğini belirtmişti:

Türlerin değışimiyle ilgili bakış aıma benzer bazı fikirlerin, ahlaki ve sosyal sorunlar üzerinde uygulandığını görüyorum. Bu konuyla çok ilgilendiğime inanmalısın.⁶

Fransiscan niversitesi'nde bilim ve ilahiyat konusunda dersler veren, *Moral Darwinism: How We Became Hedonists* (Ahlaki Darwinizm: Nasıl Hazcı Olduk?) adlı kitabın yazarı Benjamin Wiker, kendisiyle yapılan bir röportajda, Darwin'in ilk sosyal Darwinist olduğunu belirtmekte ve şöyle demektedir:

Beğenin ya da beğenmeyin, Darwin'in *İnsanın Türeyişi* adlı kitabı okunduğunda aslında ilk sosyal Darwinistin ve modern öjeni hareketinin babasının kendisi olduğ açıkça anlaşılır. Sosyal Darwinizm ve öjeni, doğrudan onun doğal seleksiyon prensibini temel alır.

Bana göre, insanların Darwinizm ve öjeni gibi konular arasında bağlantılar kuran bir kişiye itiraz etmelerinin gerçek nedeni, teorisinin ahlaki çıkarımlarla lekelenmesini istememeleridir. Ancak bu çıkarımlar sadece metnin içerisinde değil, Darwinizm'in ortaya çıktığından bu yana geçen bir buçuk yüzyıllık dönemde bıraktığı sosyal ve ahlaki etkilerin içinde kanıtlanmış durumdadırlar.⁷

Kitabın ilerleyen bölümlerinde de grleceğ gibi, Darwin'in birçok ifadesi ve açıklaması, onun sosyal Darwinist görüşlerin ilk kaynağı olduğunu açıkça göstermektedir. Günümüzde evrimciler, sosyal Darwinizm'in 20. yüzyıldaki ürkütücü sonuçlarından dolayı bu görüşleri açık açık kabul etmekten kaçınmaktadırlar. Ancak sosyal Darwinizm'in temel ögeleri olan rekabet, ırkçılık, ayrımcılık evrim teorisinin temelinde de yer almaktadır. Evrimciler kabul etsin veya etmesinler, Darwinizm'in benimsenmesiyle doğacak sonuçlar bunlardır. İnsanları tesadüflerin eseri olarak gören; onların biraz daha gelişmiş bir hayvan türü olduğunu zanneden, bazı ırkların diğerklerine göre daha az geliştiklerini dolayısıyla hayvanlara daha yakın olduklarını, doğanın bir mücadele, kıyasıya rekabet edilen bir yer olduğunu, güçlülerin zayıfları ezmesiyle insanlığın gelişeceğini iddia eden bir teorisinin trajik sonuçlar getirmesi kaçınılmazdır. Evrimcilerin sosyal Darwinizm'i reddediyor gibi görünmeleri bir çözüm değildir. zm, evrim teorisinin bilimsel olarak geçersiz olduğunun kabul edilmesindedir. Temennimiz, bu teorisinin yanılğlarına aldanmış olanların da bu gereğ görmeleridir.

Doğa Kanunlarını İnsanlara Uygulama Hatası

Darwin, evrim teorisini ortaya attığında, bilim dünyası birçok açıdan oldukça geri durumdaydı. Henüz elektron mikroskobu yoktu, dolayısıyla organizmaların detayları bilinmiyordu. Hücre basit bir leke olarak görülüyor, birçok organelden oluşan, en az bir şehir kadar kompleks bir yapıya sahip olduğu bilinmiyordu. Genetik bilimi henüz yoktu, kalıtım kanunları daha keşfedilmemişti. Birçok biyolog ve bilim adamı –bunlara Darwin de dahildir– kazanılan özelliklerin bir sonraki nesle aktarılabilceğini zannedecek kadar yanlış bilgilere sahipti. (Örneğin nalbantlık yaptığı için kol kasları güçlenen bir babanın güçlü kol kaslarına sahip oğulları olacağı gibi cahilce bir inanca sahiplerdi.) Darwin, teorisini böylesine bilimsel olarak ilkel bir ortamda geliştirdi. Evrim teorisinin materyalist ve ateist düşünceye bir zemin sağlaması, bu teorinin bilimsel zayıflığına rağmen bilim dünyasının bir kısmı tarafından hemen benimsenmesine neden oldu. Ne Darwin ne de taraftarı olan bir başka evrimci, evrim teorisi için paleontoloji, biyoloji veya anatomi gibi bilim dallarının hiçbirinden bir delil sunmamıştı. Dahası, ilerleyen yıllarda ve özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında yapılan gözlem ve deneyler, elde edilen yeni bulgular bu teorinin tamamen yanlış olduğunu açıkça ortaya koydu.

Ancak evrim teorisi, bilimsel bir dayanağı olmadığı halde, içerdiği ideolojik mesajlar nedeniyle, bazı çevreler tarafından toplumsal alana da uygulandı. Soykırımlar, kitle katliamları, kardeşin kardeşi vurduğu iç savaşlar, onlarca ülkeyi yakıp yıkan büyük dünya savaşları ile geçen 20. yüzyılın simgesi haline gelen felaketlerin temelinde yer aldı. Din ahlakının insanlara kazandırdığı merhamet, şefkat, yardımlaşma, sevgi, fedakarlık gibi erdemler yerini sadece güçlülerin kazandığı, zayıfların ezilerek ortadan kaldırıldığı orman kanunlarına bıraktı. Bilimsel açıdan hiçbir geçerliliği olmayan bir teori, bütün bir yüzyılı etkisi altına aldı.

Sosyal Darwinistlerin en büyük yanlışlarından biri, bilimsel delili olmayan bir teoriyi toplumsal alana uygulamaya kalkışmalarıydı.

Sosyal Darwinistlerin bir diğer büyük yanlışları ise, hayvanlar için geçerli olan kanunların insanlar için de geçerli olduğunu sanmalarıdır. İnsanlar, hayvanlardan farklı olarak şuur, akıl, vicdan ve yargı yeteneğine sahiptirler. Dolayısıyla, sosyal Darwinistlerin iddia ettiği gibi, orman kanunlarına hiçbir şekilde tabi değildirler. Allah insanı akıl, şuur ve muhakeme yeteneği ile birlikte yaratmıştır ve her insan yaşamı boyunca bu yeteneklerini en iyi şekilde kullanmakla sorumludur. Allah her insanı belli bir ömür ile yaratmıştır. Rabbimiz'in kendisi için takdir ettiği süre sona erdiğinde her insan ölecek, sonra da dünyada yaptığı her tavrın hesabını vermek üzere yeniden diriltilecektir.

Doğada, bazı canlılar, içinde bulundukları koşullara uyum sağlayamadıklarında ölebilirler veya nesilleri tükenebilir. Örneğin koyu renk tüylü bir tavşan, karla kaplı bir ormanda kolaylıkla fark edilebileceği için, kısa sürede başka bir hayvanın avı olup ölebilir. Ama bu durum, Darwinistlerin iddia ettiği gibi yeni bir türün oluşmasını sağlamaz. Yani, ölen koyu renk tüylü tavşanların yerine başka bir tür, örneğin açık renk tüylü geyikler meydana gelmez. Ayrıca insanlar hayvanlardan çok farklıdırlar. İnsanlar yaşamak için doğa koşullarına adapte olmak zorunda değildirler. Bilakis, bulundukları ortamı kendi istek ve ihtiyaçlarına göre değiştirme imkan ve yeteneğine sahiptirler. Örneğin soğuk bir iklimde binalarını,

ısıtma donanımlarını, kıyafetlerini iklime uydurabilirler. İnsan toplumlarında doğal seleksiyon olmaz, çünkü insan, akıllı ve yetenekleriyle bu tür bir elemeyi engeller.

Bu büyük yanılgılar sosyal Darwinistlerin toplumları insanlık dışı bir bakış açısıyla değerlendirmelerine neden olmuştur. Zayıfların, bakıma muhtaç olanların, güçsüzlerin, sakatların kendi başlarına terk edilmeleriyle toplumların ilerleyeceğini düşünmeleri, bu akıl ve vicdan dışı bakış açısının önemli bir örneğidir. Oysa bencillik, zayıf ve muhtaç insanlara yardım etmemek, ilerleme değil gerileme getirir. Çünkü sosyal Darwinizm'in bakımsız ve muhtaç durumda bırakılması gerektiğini iddia ettiği kişiler akledebilen, düşünebilen bilinç sahibi insanlardır. Bu insanlar, haksızlıkla, zulümle karşı karşıya geldiklerinde, ihtiyaç içinde bırakıldıklarında -eğer din ahlakının insanlara kazandırdığı sabır, affedicilik, anlayış gibi erdemlere de sahip değillerse- kendilerine bu muameleyi yapanlara karşı büyük bir öfke ve kin duyabilirler. Öfkelerini dindirebilmek içinse yakın tarihte de birçok örneği görüldüğü gibi şiddete başvurabilirler. Bu da büyük çatışmalar ve kavgalar doğurabilir. Bunun neticesinde, tüm maddi ve manevi imkanlar bu tür çatışmaları yatıştırmaya harcanacağı için ilerleme değil, aksine sanattan teknolojiye, ekonomiden bilime kadar her alanda gerileme yaşanır.

Ayrıca, öjeni taraftarlarının yaptıkları gibi, hasta veya özürlü insanların öldürülmeleri hem çok büyük bir vahşettir, hem de bu vahşetin toplumun ilerlemesine katkı sağlaması hiçbir şekilde mümkün değildir. Cinayetin bu kadar açık bir şekilde işlenmesinin ve kabul görmesinin, toplumda oluşturacağı yıkım çok büyük kayıplar getirecektir. Günümüzde dünya nüfusunun yaklaşık %6'sı özürlüdür. Bu çok büyük bir sayıdır –yaklaşık yarım milyar insan. Böyle bir durumda her insan ailesinden veya çevresinden birçok kişiyi kaybedecek, yakınlarından en az birkaç kişinin öldürülmesine izin vermiş olacaktır. Bunun getireceği ağır manevi yaralar, insanların ruh sağlığını ve dengesini bozacak, büyük bir ahlaki çöküntüyü beraberinde getirecektir. Annenin çocuklarına, çocukların anne babalarına, kardeşin kardeşe güvenemediği, her an birinin diğeri hakkında ölüm izni verebileceği bir toplumda çok ciddi bir dejenerasyon ve bunalım yaşanacağı açıktır. Ayrıca, insanların sadece özürlü oldukları için öldürüldükleri bir toplum, aslında korkunç bir ahlaki çöküntü yaşıyor demektir. Böyle bir toplumun tüm manevi değerlerden yoksun olması, insanlığını tamamen yitirmiş olması gerekir. Cinayet yoluyla insanlığı geliştirdiğini iddia etmek, hiç şüphesiz, çok ciddi zihinsel ve ruhsal sorunlar yaşandığının çok önemli bir göstergesidir.

Kuşkusuz, en büyük felaketlerden biri de, "elemeye" maruz tutulan insanların çekeceği büyük acılardır. Bu acılar diğer insanların da vicdanlarında büyük yaralar oluşturur.

İlerleyen sayfalarda da görüleceği gibi, Charles Darwin'in oldukça geri bir bilim anlayışı ile ortaya attığı evrim teorisinin toplumlara uygulanması ile gelişen sosyal Darwinizm, tamamen insan doğasına ters, uygulandığında insanlığı gerileten, aşağılayan, bunalıma ve kaosa iten, kargaşa, kin ve nefret getiren, savaşımlara, cinayetlere, çatışmalara sebep olan bir dünya görüşüdür. Sosyal Darwinizm her ne kadar 19. yüzyılın ikinci yarısında ve 20. yüzyılda gerçek anlamda hakim olmuşsa da, günümüzde hala birçok alanda olumsuz etkisini göstermektedir. Evrimsel psikoloji, genetik determinizm gibi adlar altında toplumlar hala Darwinizm'in yanılgılarına göre değerlendirilmeye çalışılmaktadır. 21. yüzyılın yeni felaketlerden korunabilmesi için, sosyal Darwinizm'in tehlikeleri her yönüyle insanlığa gösterilmeli, ayrıca bu felsefeye temel oluşturan evrim teorisinin hiçbir bilimsel delili olmadığı dünyaya anlatılmalıdır.

Malthus'tan Darwin'e Merhametsizliğin Tarihi

Daha önce de belirtildiği gibi, *Türlerin Kökeni* adlı kitabı yazarken, Darwin'in görüşlerinden en çok etkilendiği kişilerin başında İngiliz ekonomist ve nüfus bilimci Thomas Robert Malthus geliyordu.

Malthus ilk baskısı 1798 yılında yayınlanan *Essay on the Principle of Population, as it Affects the Future* (Toplumsal Gelecekteki Gelişimine Etkileri Açısından Nüfus İlkesi Üzerine Bir Deneme) adlı kitabında, insan nüfusunun her 25 yılda geometrik oranda (2, 4, 8, 16, 32, 64, 128, 256...), yiyecek kaynaklarının ise aynı süre içinde aritmetik oranda (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9...) arttığını iddia etmişti. Yani Malthus'a göre, nüfus her 25 yılda iki katına çıkarken, yiyecek kaynakları çok daha az bir artış gösteriyordu. Malthus, üç yüzyıl içinde nüfusun yiyecek kaynaklarına oranının 4.096'ya 13 olacağını iddia etti. Yani Malthus'un bu bilimsel olmayan iddiasına göre kaynaklar, hızla artan nüfus için yetersiz kalıyor ve hayatta kalmak için ciddi bir mücadele içinde olmak sözde kaçınılmaz hale geliyordu. Darwin'in kitabının alt başlığında ifade edilen iddia da buydu: *Türlerin Kökeni.... Kayırılmış Irkların Hayat Mücadelesinde Korunması...*

Malthus, *Deneme*'sinde nüfusun bu hızlı artışının önlenmesi gerektiğini belirterek kendince bazı çözümler öne sürdü. Malthus'a göre nüfus artışını kontrol eden iki temel faktör vardı: Izdıraplar ve kötü ahlak. Kıtlik ve salgın hastalık gibi olaylar nüfusu kontrol eden ızdıraplardı. Savaş, yeni doğan bebeklerin öldürülmesi gibi olaylar ise nüfusu kontrol eden diğer faktörlerdi. Malthus, savaş, kıtlık, hastalık ve bebek cinayetleri gibi olaylarla nüfusun hızla artışının kontrol altına alınabileceğini ve bu sayede nüfusun besin kaynakları ile dengeli bir hale gelebileceğini yazmıştı. Sağduyu ve vicdan sahibi her insanın hemfikir olacağı gibi, bu hem akıl ve mantık dışı hem de son derece vahşi bir iddiadır. Toplamların refah ve huzuru düşünülerek, gelir ve geçim kaynaklarının doğru planlanması, elbette toplumların geleceği açısından büyük önem taşımaktadır. Ancak bir toplumun geleceğini, savaşlarla, katliamlarla, cinayetlerle planlamaya kalkışmak elbette kabul edilebilir bir durum değildir. Ve bunun toplumlara acı ve gözyaşı dolu felaketler getireceği açıktır.

Bunların yanı sıra Malthus'un başka mantık dışı önerileri de vardı. Örneğin işçi sınıfından veya yoksul kesimden evli çiftlerin çocuk sahibi olmamaları için gerekli tüm tedbirlerin alınması gerektiğini öne sürmüştü. Malthus'un görüşleri 1834 yılında, İngiltere'de fakirler için özel "çalışma evleri" kurulmasını sağlayan yeni bir yasayla zirveye ulaştı. Bu yasayla, çalışma evlerindeki nüfus artışını azaltmak için evli çiftlerin kesin kurallarla ayrı kalmaları sağlanıyordu.

Aslında bu uygulamaların altında yatan nedenlerden biri eskiden beri gelen sözde "aşağı sınıf"ların sürekli artan nüfusunun, daha medeni insanları "tüketeceği" korkusuydu. Elbette bu korku son derece yersizdir ve çok büyük bir yanılgının ürünüdür. Öncelikle, bir insanın, maddi durumu, toplum içindeki konumu veya dili, ırkı, cinsiyeti nedeniyle bir diğerine üstünlük kazanması söz konusu değildir. Allah, tüm insanları eşit olarak yaratmıştır. İnsanları değerli kılan sahip oldukları çeşitli imkanlar veya fiziksel özellikleri değil, gösterdikleri güzel ahlak özellikleridir.

Ne var ki Fransız Devrimi'nin ardından, eski itibar ve gücünü elinde tutamayacağı endişesinde olan İngiliz burjuvazisi, yoksulların sayıca artışını engelleyebilmek için Malthusçuluğa büyük bir destek

vermiş ve bu yönde radikal önlemler almaktan çekinmemiştir. Bu durum, din ahlakından uzaklaşan insanların kapıldıkları yanılgıların neticelerinden biridir. Dönemin önde gelenleri, toplumlarının geleceğinin varlıklı insanların sayıca çok olmasında ve yoksul olanların ise azalmasında olduğunu sanmışlardır. Elbette bir toplumda varlıklı insanların sayısının artması, refah seviyesinin yükselmesi istenilen bir durumdur. Ancak, refah seviyesini yükseltmek için uygulanacak yöntemlerin neler olduğu son derece önemlidir. Sosyal Darwinizm'in öne sürdüğü gibi fakirleri katlederek, yoksullara zulmederek varlıklı insanların sayısını artırmaya çalışmak asla kabul edilemeyecek bir yöntemdir. Ayrıca bir toplumun gelişmesi sadece varlıklı insanların sayısının artması ile de sağlanamaz. Varlıklı, ama din ahlakının gereği olan dürüstlük, fedakarlık, tevazu, samimiyet, sabır, hoşgörü, akılcılık, çalışkanlık gibi erdemlerden yoksun olan insanların sayıca çoğalmalarının topluma fayda yerine zarar getireceği açıktır. Bu nedenle, toplumları ileri götürmek için yapılan planların hedefine ulaşması, o toplumun maddi olarak gelişirken manevi değerlere olan bağlılığının da güçlendirilmesi ile mümkündür.

Ancak Malthus'la aynı dönemde yaşayan pek çok kişi, bu açık gerçeğin farkına varmamış ve toplumlarını sonraki yıllarda büyük bir ahlaki çöküntünün içine itecek bu sapkın görüşlere destek vermiştir.

Malthus'un yoksul nüfusun artışını önlemek için öne sürdüğü acımasız önerilerinden bazıları şunlardı:

Yoksul kesime temizliği tavsiye etmek yerine onları aksi alışkanlıklar yönünde cesaretlendirmeliyiz. **Şehirlerimizdeki yolları daha dar yapmalı, evleri daha kalabalık oturan yerler haline getirmeli ve vebanın geri dönmesi için çaba harcamalıyız. Kırsal kesimde köylerimizi durgun su kenarlarında inşa etmeli, yerleşimlerin bataklık alanlarında ve sağlıklı koşullarda da olsa yapılmasını teşvik etmeliyiz.** Ancak herşeyin ötesinde, zararlı hastalıklar için alınan özel önlemleri ve bazı hastalıkları kökünden yok etmek için projeler düzenleyerek insanlığa hizmet ettiklerini düşünen hayırseverleri -ki bu insanlar hataya düşmüşlerdir- kınamalıyız.⁸

Malthus bebek cinayetlerini de teşvik etmekteydi:

Adalet ve takdir konularıyla usulen meşgul olmamızın nedeni, yoksulun destek isteme hakkını reddetmek içindir. Bu amaçla, hiçbir yeni doğan çocuğun yardım talep etme hakkına sahip olmaması gerektiğini açıklayarak gerekli düzenlemelerin yapılmasını teklif etmeliyim. Kıyas yapılması gerekirse, (gayrimeşru) olarak doğan çocuk toplum içinde çok az bir değere sahiptir, diğerleri ise zaman içerisinde onun yerini alacaktır. **Nüfusu bu (arzu edilen) seviyede tutmak için gerekenin ötesinde doğan bütün çocuklar, yetişkinlerin ölümleri ile onlara yer açılmadığı müddetçe, ölmelidirler.**⁹

Malthus, toplumların geleceği için yeni doğan bebeklerin katledilmesini makul görebilecek derecede sapkın bir mantık örgüsüne sahipti. Bu satırları okuyan bazı kimseler Malthus'un görüşlerinin geçmişte kaldığını ve günümüzde artık böylesine sapkın fikirlerin kabul göremeyeceğini düşünüyor olabilirler. Ama bu bir yanılgıdır. Günümüzde Çin'de nüfus planlamasının yeni doğan bebeklerin öldürülmesi yoluyla yapıldığı göz önünde bulundurulduğunda, Malthus'un ve onun takipçisi olan Darwin'in sapkın görüşlerinin toplumlar üzerindeki kalıcı ve tahrip edici etkileri daha iyi anlaşılacaktır. Komünist Çin'de, din ahlakının yaşanması devlet eliyle engellenmeye çalışılmakta, devlet halkını Darwinist bir dünya görüşü ile değerlendirmektedir. Bu nedenle de yaşanan büyük toplumsal ve ahlaki çöküntünün yanı sıra; Çin'de insanlar çalışma kamplarında tüm insani koşullardan yoksun olarak zorla

çalıştırılmakta; devletin izin verdiği sayıdan fazla çocuğa sahip olan ailelerin çocukları zorla toplatılıp öldürülmekte; fikir suçu nedeniyle dahi insanlar idam edilmekte, idam sahneleri toplumsal bir tören haline getirilmektedir. Çin'de yaşananlar, Darwinist görüşlerin etkisi altında kalan bir toplumun içine düşeceği durumun günümüzden bir örneğidir.

Malthus'un tezleri, İngiltere'de yoksulların durumunu daha da kötüleştirecek baskıcı bir yasanın hazırlanmasıyla kalmadı, sosyal sorunları daha da karmaşık ve içinden çıkılmaz bir hale getirdi. Günümüzde hala bazı çevrelerce savunulan, Darwinizm gibi 20. yüzyıla kargaşa, savaş, ırkçılık ve dinsizlik gibi belalar getiren bir teoriye öncülük eden bu tez, hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır. Hatta Malthus tezini ortaya koyarken, keçiler ve köpekler hakkında anlatılan, ne kadar doğru olduğu dahi bilinmeyen bir hikayeden esinlenmiştir.

Keçilerin ve Köpeklerin Hikayesinden Darwinizm'e

Deneme'yi yazarken Malthus'a asıl esin kaynağı olan olay Pasifik Okyanusu'ndaki bir adaya İspanyol denizci Juan Fernandez tarafından bırakıldığı söylenen keçiler ile ilgili bir hikayedir. Hikayeye göre, bu keçiler zamanla adada çoğalmışlar ve adaya uğrayan denizciler için yiyecek kaynağı haline gelmişlerdir. Keçiler bir yandan da hızla çoğalarak adadaki besin kaynaklarını tüketmeye başlamışlardır. İspanyollar ise, kendilerine saldırarak ticaretlerini engelleyen İngiliz askerlerinin bu adadaki keçilerden faydalanmalarını engellemek için adaya dişi ve erkek köpekler bırakmışlardır. Bu kez köpekler zaman içinde çoğalmışlar ve keçilerin birçoğunu öldürmüşlerdir. Fransız matematikçi ve devrimci Condorcet Townsend bu şekilde doğanın dengesinin kurulduğunu yazmış ve şöyle demiştir:

İki türün de en zayıfları doğaya borç ödeyenlerin ilki oldular; en faal ve güçlü olanlar hayatlarını korudular. İnsan türünün de sayısını düzenleyen, yiyecek miktarıdır.¹⁰

Daha önce de belirttiğimiz gibi birtakım doğal koşullar hayvanların sayısının artması veya çoğalması, neslinin tükenmesi veya korunması gibi konular üzerinde etkili olabilir. Ancak bunun insan toplumları için de geçerli olabileceğini sanmak çok ciddi bir yanılgıdır. Böyle bir yanılgıyı uygulamaya koymanın ise ne kadar korkunç sonuçlara yol açabileceği, yaşanan tecrübelerle kanıtlanmıştır.

Townsend de bu düşüncelerini yürürlükte olan Yoksul Yasası'na uygulamak istedi. İngiltere'deki Yoksul Yasası'na göre fakirler aç kalmıyorlar, ancak çok fazla çalışmak zorunda bırakılıyorlardı. Townsend ise fakirleri çalışmaya zorlayan bu yasanın daha fazla zorluk ve gürültüye neden olduğunu öne sürdü. Bunun yerine fakirleri "açlıkla yola getirmenin" kendince daha makul olacağını iddia etti. Townsend'e göre, "Açlık en vahşi hayvanı dahi daha uysallaştıracak, onlara medeniyeti ve kontrol altına girmeyi öğretecek ve onları çalışmaya teşvik edecek"ti.¹¹ Elbette bu, çok acımasız ve vicdansızca bir yaklaşımdır. Bu acımasızlığın temelinde, insanları maddi imkanlarına ve fiziksel özelliklerine göre sınıflandırma yanılgısı yer almaktadır. Din ahlakına hiçbir şekilde uygun olmayan bu ayrımcılık, tarih boyunca toplumsal düzeni bozan, kargaşa, anarşi ve çatışmaya neden olan bir unsur olmuştur.

Keçilerin ve köpeklerin hikayesi, Townsend'in ardından Malthus'un tezlerinin de temelini oluşturdu. Malthus'tan sonra Herbert Spencer tarafından ortaya konulan "en uygun olan hayatta kalır" cümlesiyle ifade edilen aldatmacanın ve ardından Darwin'in öne sürdüğü "doğal seleksiyonla evrim" yanılgısının ilham kaynağı da yine bu hikayedir.

Oysa daha önce de vurguladığımız gibi, hayvanlar için geçerli olan bazı kanunları insanlara uygulamak Townsend ile başlayan, Malthus, Spencer ve Darwin'le devam eden zincirdeki kişilerin en büyük hatalarından biri olmuştur. Bu kişiler, insanları ancak radikal ve şiddete dayalı tedbirlerle dizginlenebilen, açlık, savaş ve sefalet gibi etkenlerle kontrol altında tutulabilen vahşi varlıklar gibi görmüşlerdir. Oysa insan, akıl, sağduyu, mantık sahibi bir varlıktır. Hayvanlar gibi içgüdüleri ile değil, akıl ve vicdaniyla hareket eder.

Malthus'un İddiaları Bilimsel Verilere Dayanmamaktadır

Malthus'un teorisi tüm çarpıklıklarına rağmen, dönemin koşulları içinde bazı çevreler tarafından kabul görmüştür. Ve sonraki yüzyılı etkisi altına alan bazı sapkın ideoloji ve akımlara da temel oluşturmuştur. Bununla birlikte hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır ve çelişkilerle doludur. Bunlardan bazıları şöyledir:

1. Malthus, kitabını yazdığı sırada elinde nüfus artışı ile ilgili kullanabileceği hiçbir veri bulunmamaktaydı. Çünkü İngiltere'deki ilk ulusal nüfus sayımı 1801 yılında, yani Malthus *Deneme*'sini yazdıktan 3 yıl sonra yapılmıştı. Ayrıca Malthus, 1801 yılında yapılan nüfus sayımını da kullanamazdı, çünkü nüfus artış oranını hesaplayabilmek için önceki yıllara ait nüfus ölçümlerine de ihtiyacı vardı. Dolayısıyla nüfus artış oranını belirleyebileceği güvenilir istatistiklere sahip değildi. İddialarını tamamen varsayımlar üzerine dayandırmıştı.

2. Malthus, yiyecek kaynaklarının artış hızını hesaplayabileceği verilere de sahip değildi. Ne kadar arazinin ekili olduğunu, ne kadarından ne miktarda ürün elde edildiğini hesaplayabileceği bir yöntem o dönemde yoktu. Bu konuda da sadece tahminlerde bulunmuştu.

3. Malthus'un öne sürdüğü kural kendi içinde çelişkiliydi. Malthus, nüfusların geometrik olarak arttığını öne sürmüştü. O zaman, hayvan ve bitki nüfusu da geometrik olarak artmaktaydı ki bilindiği gibi her ikisi de insan yaşamı için temel oluşturmaktadırlar. Pratikte ne insanlar, ne hayvanlar, ne de bitkiler geometrik olarak çoğalmazlar. Artış oranları çevre koşullarına göre değişebilmektedir. İnsan dahil olmak üzere tüm ekosistem, son derece dengeli bir uyum içindedir. Doğadaki düzen, Malthus ve Darwin'in iddia ettiği gibi "ye veya yem ol" şeklinde özetlenebilen, sözde hayat mücadelesi iddiasından son derece uzaktır.

Kısacası Malthus'un ortaya attığı iddialar hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır, tam tersine yanlışlıkları ve mantıksızlıkları ispatlanmıştır. Darwin ise evrim teorisini, Malthus'un sadece birtakım varsayımlara dayalı, hayali iddiaları üzerine kurmuştur.

Malthusçu Darwin

Darwin, Malthus'un *Deneme*'sini 1838 yılında okudu ve not defterine şöyle yazdı:

Ekim 1838'de, yani sistematik bir şekilde araştırmalarıma başladıktan 15 ay sonra, sırf merakımdan Malthus'un nüfusla ilgili çalışmasını okumaya başladım. Ve hayvanlarla bitkilerde sürekli gözlemlediğim hayatta kalma mücadelesini düşündüğümde, bir an farkına vardım ki, bu koşullar altında uygun varyasyonlar korunacak ve uygun olmayanlar yok edilecekti. Bunun sonucunda ise yeni türler ortaya çıkacaktı. Burada, sonradan üzerinde çalışabileceğim bir teoriyi sonunda elde etmiştim.¹²

Darwin'in notlarından da anlaşıldığı üzere, doğal seleksiyonla evrim ve hayat mücadelesi kavramları Darwin'in zihninde Malthus'u okuduktan sonra şekillenmiştir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde Malthus'un iddialarını tamamen benimsediğini ise şu sözleriyle kabul ediyordu:

Doğal olarak, yüksek bir hızla çoğalan her organik varlık, eğer yok edilmezse, dünya kısa süre içinde tek bir çiftin soyu ile kaplanırdı. Bu istisnasız bir kuraldır. Yavaş çoğalan insan nüfusu dahi, son yirmi beş yıl içerisinde ikiye katlanmıştır ve bu oran göz önünde bulundurulduğunda, önümüzdeki birkaç bin yıl içerisinde insan soyu için gerçekten de ayakta duracak yer kalmayacaktır...¹³

Darwin, Malthus'un teorisi ve doğal seleksiyon tezi arasındaki ilişkiyi ise şöyle açıklıyordu:

Hayatta kalabilen birey sayısından daha fazlası dünyaya geldikçe, tek bir bireyin aynı türün diğer bireylerine karşı, ya da farklı türlerin bireyleri arasında veya fiziksel şartlara karşı, her halıkarda bir hayat mücadelesi olmalıdır. Bu, Malthus'un öğretisinin çeşitli derecelerde tüm hayvan ve bitki alemine uygulanmasıdır...¹⁴

Darwin'in, Malthus'un sapkın görüşlerinden destek bulan bu düşünceleri ciddi bir yanılgıdır ve bilimsel hiçbir değere sahip değildir. Bunun da ötesinde, nüfus planlamasını zayıfları ve fakirleri ortadan kaldırarak sağlamayı öne süren, yeterince güçlü olmayanların yok olmaları gerektiğini ifade eden bu bakış açısı büyük bir zalimlik. Nitekim yaşamı; huzuru, güvenliği ve anlayışı temel alan bir saha olarak değil de yalnızca hayatta kalmayı, bunun için de amansızca mücadele etmeyi gerektiren bir alan olarak gören bu bakış açısı, toplumlara büyük felaketler getirmiştir.

Malthus'tan Acımasız

Dünya Görüşüne

Malthus ve Darwin'in görüşleri bilimsel delillere dayanmamasına rağmen büyük bir destek gördü. Bunun nedenini, her ikisinin de yaşadıkları dönemde aramak gerekir. Malthus ve Darwin, Sanayi Devrimi sonrasındaki dönemde İngiltere'de yaşamaktaydılar. İngiltere aristokrasisi, Sanayi Devrimi ile birlikte konumunu ve gücünü işçi sınıfına karşı kaybetmekten korkuyordu. Bir yandan da ucuz iş gücüne fazlasıyla ihtiyaçları vardı. Bu ikilem sonucunda yönetici sınıfın kendi çarpık anlayışı ile vardığı sonuç şu oldu: İngiltere'de "aşağı sınıf" kontrol altına alınmalı, ezilmeli, güçlendirilmemeli ve çalıştırılmalıydı. Malthus ise, hızla artan nüfusa karşı yetersiz kalan besin kaynakları tezini öne sürerken, çözümü "aşağı sınıf"ın çoğalmasını durdurmakta göstererek, hem yoksulları tehdit etmiş oluyor hem de onlara karşı katı tedbirler alınmasına neden oluyordu. Darwin Malthus'un tezini doğa bilimine ve biyolojiye uygulayarak, bu iddiaya sözde bilimsel bir görünüm kazandırmıştı.

Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought* (Amerikan Düşüncesinde Sosyal Darwinizm) adlı kitabında Darwin'in, Malthus'un tezine verdiği destek için şöyle demiştir:

Malthusçuluk İngiltere'de çok popüler hale geldi... Bu akım aynı zamanda zenginleri, fakirlerin çektiikleri acılara yönelik olarak yerine getirmeleri gereken görevlerinden kurtarmıştır. Olayların akışı içerisinde Malthus'un yanlışlığı kanıtlandı ve teori tam siyasi ekonomide yavaş yavaş ortadan kalkıyordu ki, ona Darwin'in biyolojik yaklaşımından taze destek geldi.¹⁵

Araştırmacı yazar Ian Taylor ise Malthus'la ilgili bir makalesinde, Malthus'un tezinin içerdiği dejenere fikirler için şöyle demektedir:

Tüm bunlardan alınacak ders, Allah'ı, O'nun takdirini ve müdahalesini reddeden Darwin ve diğerlerinin, Malthus'un prensibinde, ağıza alınmayacak ve saçma bilimsel önerilere yönelten, dehşet verici bir felaket ve çaresizlik bulmuş olmalarıdır. Malthus'un argümanındaki son derece belirgin zayıflıklara ve yetersizliklere rağmen, bu böyledir.¹⁶

Malthus'un "acımasız, umutsuzluk veren, saçma" iddiası bilim tarafından yalanlansa da günümüze kadar etkisini devam ettirebilmiştir. Ian Taylor *In The Minds of Men* (İnsanların Zihninde) adlı kitabında Malthus'la başlayan ve Hitler ile son bulan bu acımasızlık zincirini şöyle özetler:

Malthus düşüncesini, daha sonradan "en uygun olan hayatta kalır" teması halini alan kurala dayandırdı. Bu kavram, Condorcet'ten Malthus'a, Spencer'a, Wallace'a ve Darwin'e kadar uzanır. En sonunda, Adolf Hitler gibi kişileri etkilemek amacıyla hızlıca gelişti. Ancak unutmamalıyız ki herşeyin başında keçilerin ve köpeklerin hikayesi vardı.¹⁷

Görüldüğü gibi, Malthus'un zalim görüşlerinin destek görmesinin temelinde bunları, kendi acımasızlıklarına, menfaatlerine, sapkınlıklarına bir tür kılıf olarak kullanmayı isteyen bazı yöneticilerin ve liderlerin, ideolojik kaygılar taşıyan birtakım kanaat önderlerinin önemli bir payı olmuştur. Söz konusu çevrelerin kendi çıkarları uğruna destek verdikleri bu acımasız dünya görüşünün neden olduğu felaketler ise, tarihte eşi görülmemiş büyüklükte olmuştur. İlerleyen sayfalarda, Malthus'la başlayan bu merhametsiz ve acımasız dünya görüşünün, sosyal Darwinizm ismi altında nasıl güçlendirildiğini ve insanlığa nelere mal olduğunu inceleyeceğiz.

Darwin'in Takipçisi "Hırsız Baronlar"

On dokuzuncu yüzyıl sonlarında başlayan ve günümüze kadar devam eden birçok tehlikeli fikir akımının, ideoloji ve uygulamanın ardında Darwinizm'in olması son derece ilginçtir. Darwinizm, birbirine zıt kutuplarda olan ideolojilerin dahi temel dayanak noktasını oluşturmaktadır. Nazizmin, faşizmin ve komünizmin doğuşunda ve yayılışında, ırkçı ve komünist katliamların sözde meşrulaştırılmasında önemli bir rol oynayan Darwinizm, "vahşi kapitalizm" in de sözde bilimsel temelini oluşturmuştur. Özellikle Viktorya dönemi İngilteresi'nde ve "hırsız baronlar" olarak adlandırılan acımasız bazı kapitalistlerin Amerikası'nda Darwinizm, kapitalizmin merhametsiz yönüne verdiği destek nedeniyle büyük bir rağbet görmüş ve güçlendirilmiştir.

Vahşi kapitalizmin en önemli özelliği, daha zayıf işletmelerin ve daha zayıf insanların hiçbir sınırlandırma olmadan ezilebilecekleri, sömürülebilecekleri ve yok edilebilecekleri yanılığısıdır. Hiç şüphesiz bu, büyük bir zalimlik ve acımasızlıktır ve hiçbir şekilde kabul edilemez. Günümüzde bu yanılığ "büyük balık küçük balığı yutar" deyiimiyle özetlenmektedir. Yani küçük işletmeler daima büyük işletmeler tarafından ortadan kaldırılır. Bu, Darwinizm'in iş dünyasına uyarlamasıdır.

Bunu eleştirirken, bazı kavramları netleştirmek de yerinde olacaktır. 20. yüzyılda, dünya üzerinde özellikle iki farklı ekonomik model denenmiştir: Özel mülkiyet ve serbest girişime dayalı liberal ekonomi ve devlet mülkiyetine ve planlı ekonomiye dayalı sosyalist ekonomi. Dünyanın her yerinde sosyalist ekonomiler başarısızlığa uğramış, toplumlara fakirlik ve sefalet getirmiştir. Liberal ekonomi ise, tartışılmaz bir biçimde başarı göstermiş, toplumlara ve bireylere daha fazla refah sağlamıştır.

Ancak liberal ekonomi toplumun geneline refah getirmek için tek başına yeterli değildir. Liberal ekonomi sayesinde çoğu kez toplumdaki genel ekonomik düzey yükselir, ama toplumun hepsi bu yükselişten payını alamaz. Toplumun bir kısmı fakir olarak kalır ve sosyal adaletsizlik tehlikesi baş gösterir. İşte bu tehlikenin önlenmesi ve sosyal adaletsizliğin ortadan kaldırılması için iki şey gereklidir:

1) Devletin "sosyal devlet" anlayışı gereğince fakirlere, düşkünlere, işsizlere sahip çıkması. Onlar yararına düzenlemelerde bulunması.

2) Toplumun genelinde, din ahlakının gereği olan "yardımlaşma ve dayanışma" duygularının egemen olması.

Bu iki maddeden özellikle ikincisi hayattır, çünkü birinci maddeyi -yani devletlerin anlayışını- belirleyen de sonuçta toplumların eğilimleridir. Eğer bir toplum güçlü dini ve ahlaki değerler nedeniyle sosyal adalete önem verirse, o toplumda uygulanacak liberal ekonomi hem ekonomik kalkınma hem de sosyal adalet sağlar. Zenginler, elde ettikleri servetin bir kısmını fakirlere yardım etmek, zayıflara destek vermeye yönelik sosyal programlar düzenlemek için kullanırlar. (Nitekim Allah'ın Kuran'da bildirdiği ekonomi modeli de bu şekildedir. İslamiyet'te özel mülkiyet vardır, ama mülk sahipleri fakirlere yardım etmekle, mallarının bir kısmını "zekat" ve "sadaka" şeklinde, ihtiyaç sahiplerine yardım için kullanmakla yükümlüdürler.)

Eğer bir toplumun ahlaki değerleri dejenere olmuşsa, işte o zaman liberal ekonomi; fakirlerin ve düşkünlere hiçbir yardım görmedikleri, aksine ezildikleri, herhangi bir sosyal yardım programının

olmadığı, sosyal adaletsizliğin bir sorun değil "doğal bir durum" olarak görüldüğü "vahşi kapitalizm'e dönüşür.

Burada eleştireceğimiz ekonomi modeli de, liberal ekonomi yani özel mülkiyet ve rekabete dayalı serbest ekonomik model- değil, vahşi kapitalizmdir.

Vahşi kapitalizmin ilham kaynağı ise, ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz gibi, sosyal Darwinizm'dir.

Darwinist uygulamayı iş dünyasına ilk getirenler, Amerika'nın "hırsız baronlar" olarak anılan kesimiydi. "Hırsız baronlar", Darwinizm'e inanıyorlardı ve Darwinizm'in "en uygun olanlar hayatta kalırlar" iddiasının, kendi acımasız uygulamalarını sözde meşrulaştırdığını sanıyorlardı.¹⁸ Sonuç ise, iş dünyasında cinayetlere kadar varabilen acımasız bir rekabetin başlaması oldu. "Hırsız baronlar"ın tek hedefi daha çok para ve güç kazanmaktı. Toplumun refahıyla hiç ilgilenmiyorlar, hatta kendi işçilerine dahi hiç değer vermiyorlardı. Darwinizm'in ekonomiye girmesiyle, milyonlarca insanın hayatı mahvoldu. Son derece düşük ücretler, çok ağır çalışma koşulları, çok uzun çalışma saatleri ve hiçbir güvenlik önleminin olmaması, işçilerin hastalanmalarına, yaralanmalarına ve hatta ölmelerine neden oluyordu.

Darwinist İşverenlerin Zalimlikleri

19. yüzyılda İngiltere'de başlayarak tüm dünyaya yayılan Sanayi Devrimi ile birlikte, yeni fabrikalar kurulmuş ve bu fabrikalarda makinalar kullanılmaya başlanmıştı. Ancak, insan hayatına, özellikle de işçilerin hayatına hiç değer vermeyen bazı işletme sahipleri, gerekli güvenlik önlemlerini almadıkları için çok sık yaralanmalar oluyordu. Bu yaralanmaların çoğu ölümle ya da ellerin, parmakların veya kolların kopması gibi ciddi sakatlıklarla sonuçlanıyordu. 1900'lerde yılda bir milyon işçinin öldüğü, yaralandığı veya hastalandığı belirlenmişti.¹⁹

Hayatı boyunca fabrikada çalışan bir işçi için bir organını kaybetmek neredeyse kaçınılmaz bir sondu. İşçiler arasında yapılan araştırmalar, yarısından çoğunun çalışma hayatları boyunca, kol ve bacak kaybindan, görme veya işitme kaybına kadar çok ciddi yaralanmalar geçirdiklerini veya hastalandıklarını ortaya çıkarmıştı. Örneğin sert siperlikli şapka imal eden işçiler civa zehirlenmesine uğruyorlardı. Radyumlu boya kullanan işçilerin neredeyse tamamı eninde sonunda kanser oluyorlardı.²⁰

Bazı işverenler ise çalışma koşullarının ve yaşanan kazaların tamamen farkında olmalarına rağmen, koşulları iyileştirmek için hiçbir önlem almıyorlardı. Çelik imal eden dökümhanelerde çalışan birçok işçi 12 saatlik vardiyalarda, 40-50 derece sıcaklıkta ve çok düşük ücretlerle çalışıyordu.²¹ 1892 yılında ABD Başkanı Benjamin Harrison ortalama bir Amerikan işçisinin her gün savaştaki bir asker kadar tehlike ile karşı karşıya olduğunu söyleyerek işçilerin maruz kaldıkları insanlık dışı muameleyi özetlemişti.²²

Bazı kapitalist iş adamları insan hayatını kolay harcanabilir olarak görüyorlardı. Sadece demir yolu inşaatları sırasında, kötü koşullar nedeniyle yüzlerce insan hayatını kaybetmişti.²³ İnsan hayatına hiç değer verilmediğini gösteren en çarpıcı örneklerden biri de, Amerikalı iş adamı J. P. Morgan'ın acımasızlığıdır. J.P. Morgan tanesi 3.5 dolardan 5000 adet bozuk tüfek alıp bunları tanesi 22 dolara ABD ordusuna satmıştı. Yani kendi devletinin ordusunu aldatacak, kendi askerlerinin hayatını tehlikeye atacak kadar ahlaki değerlerini yitirmişti. Tüfeklerdeki bozukluk nedeniyle onları kullanan askerlerin başparmakları kopuyordu.²⁴ Bu tüfekler yüzünden yaralanan askerler J. P. Morgan aleyhine dava

açtılar, ancak kaybettiler. Çünkü o dönemde mahkemeler genellikle "hırsız baronlar"ın lehinde karar vermektedir. ²⁵

Dönemin kapitalist işverenlerinden birinin, kendisine işçileri için koruyucu bir dam inşa etmesini söyleyenlere, "işçilerin kiremitlerden daha ucuz olduğu" cevabını vermesi dönemin merhametsizliğine bir başka örnektir. ²⁶

Tüm bu zalimliğin temeli incelendiğinde, Darwinizm'in etkisi açıkça görülür. İnsanı kendilerince bir hayvan türü olarak kabul eden, bazı insanların daha az gelişmiş oldukları, hayatın mücadele yeri olduğu ve sadece gücün kazandığı yalanını kabul eden bir dünya görüşünün sonuçları elbette ki acımasızlık, merhametsizlik ve eziyettir.

Darwinizm'in İş Dünyasındaki Tahribatı

Vahşi kapitalizmin savunucuları olan iş adamlarının birçoğu aslında Allah'a inanan kişiler olarak yetiştirilmişlerdi. Ancak sonradan, Darwinizm'in sahte telkinlerinin etkisi altında kalarak, inançlarını terk etme hatasına düştüler. Örneğin 19. yüzyılda çelik endüstrisinin önde gelen isimlerinden ünlü Amerikalı iş adamı Andrew Carnegie, ilk başta Hristiyanlığa bağlı idi, ancak sonradan Darwinizm'in aldatmacalarına kanmıştı. Carnegie otobiyografisinde kendisinin ve birçok arkadaşının nasıl Darwinizm'in etkisi altında kaldıklarını açıkça ifade ediyordu.

Oysa Carnegie'nin bir gerçek gibi gördüğü evrim teorisi baştan sona büyük bir aldatmaca ve sahtekarlıktan ibaretti. İlerleyen yıllarda bilim dünyasında yaşanan gelişmeler bu aldatmacanın gerçek yüzünü gözler önüne serdi. Ne var ki o dönemde, pek çok insan gibi bazı iş adamları da henüz bu gerçeği anlayamamışlardı. Carnegie ile aynı hataya düşen başka iş adamları da Darwinist telkinler neticesinde vahşi kapitalizmi kabullenmişlerdi. Bu durum, daha çok para kazanmak için acımasızca rekabet etmeyi, insanların hayatlarına değer vermemeyi, fedakarlıktan kaçınmayı makul görmelerine neden oldu.

Darwinizm yanlısına kapılmış olan Carnegie, rekabeti hayatın vazgeçilmez bir kanunu sanmış ve tüm hayat felsefesini bu yanılığın üzerine kurmuştu. Rekabet kanununun, bazı insanlar için zor olsa da, ırk için en iyisi olduğunu ve bu sayede sadece uygun olanların hayatta kaldıklarını iddia ediyordu. ²⁷

Carnegie'i ilk olarak Darwinizm'le tanıştıranlar ise New York Üniversitesi'nden bir profesörün evinde karşılaştığı "yeni bir 'insanlık dini' arayışında olan sözde hür ve aydınlanmış düşünürler"di. ²⁸ Carnegie'in yakın çevresindeki kişilerden biri de, Darwin'in takipçilerinden ve sosyal Darwinizm'in en önemli isimlerinden Herbert Spencer idi. Spencer, birçok önde gelen Amerikalı iş adamını etkisi altına almıştı. Söz konusu iş adamları, içinde bulundukları koşulların etkisiyle Spencer ve Darwin'in sapkın düşüncelerini benimsiyor, bunun kendilerini ve içinde yaşadıkları toplumu nasıl bir çıkmazın içine sürükleyeceğini hesaba katamıyorlardı.

Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden antropolog ve *The Encyclopedia of Evolution* (Evrim Ansiklopedisi)'in yazarı Richard Milner, dönemin iş adamlarının Darwinizm'in etkisi altında kalışlarını anlatırken, Carnegie'in Darwinizm ile olan bağlantısını şöyle dile getirir:

... Carnegie ticaret hayatında, insanı ve dünyayı sömüren, rekabette ezip geçen ve yaptıklarını sosyal Darwinizm felsefesi ile meşru hale getiren, güçlü ve acımasız bir iş adamı olma yolunda yükseldi. Girişimci rekabetin, zayıfları ortadan kaldırarak topluma bir hizmette bulunduğu inanıyordu. İş

yaşamında, hayatta kalmayı başaranlar "uygundu" ve bu yüzden statülerini ve ödülleri hak ediyorlardı. Carnegie, kapitalist etiği bir doğa kanunu haline getirdi.²⁹

Carnegie ve onun gibi düşünen iş adamlarının, güçlü ve acımasız olmayı ticaretin bir parçası olarak görmeleri çok büyük bir hatadır. İnsanların geçimlerini sağlamaları, rahat ve konforlu bir yaşam sürebilmeleri için ticari faaliyette bulunmaları son derece doğaldır. Ancak bu esnada, diğer insanların zarar görmelerine neden olmak, kendi menfaatleri uğruna diğer insanların zor durumda kalmalarına göz yummak, kendi gücünü artırmak için daha zayıf olanları iyice ezmeye kalkışmak hiçbir şekilde kabul edilebilir değildir. Allah insanlara her konuda olduğu gibi ticaretle de dürüst ve doğru davranmalarını, ihtiyaç içinde olanların haklarını koruyup kollamalarını emretmiştir. Gücsüz olanları ezerek ve hatta onları tamamen ortadan kaldırmayı hedefleyerek toplum yararının amaçlandığını öne sürmek ise büyük bir yalandan başka birşey değildir.

Carnegie, ilerleyen yıllarda da sohbetlerinde, demeçlerinde, kitaplarında, makalelerinde ve kişisel yazışmalarında hep Darwinist ifadeler yer vermiştir. Tarihçi Joseph F. Wall, *Andrew Carnegie* adlı kitabında bu konuda şöyle der:

Carnegie, yalnızca yayınlanan makale ve kitaplarında değil, aynı zamanda döneminin iş adamlarına yazdığı özel mektuplarında da sosyal Darwinist inanç sistemine sık sık atıflarda bulundu. "En uygun olanın hayatta kalması", "ırkın gelişmesi" ve "yaşam mücadelesi" gibi cümleler kaleminden kolaylıkla dökülüyordu. Ticareti büyük bir rekabetçi mücadele olarak değerlendiriyordu.³⁰

Sosyal Darwinizm'in telkinleri altında kalan kişilerden biri de ünlü Amerikalı sanayici John D. Rockefeller idi. Rockefeller'ın "Ticaretin büyümesi sadece uygun olanın hayatta kalması... bir doğa kanununun işleridir..."³¹ sözleri de bu durumun göstergelerinden biridir.

Darwinizm'in iş dünyası üzerindeki etkisinin en belirgin örneklerinden birini Spencer'ın Amerika seyahatinde görmek mümkündür. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought* (Amerikan Düşünce Yapısında Sosyal Darwinizm) adlı kitabında bu olayı şöyle anlatmaktadır:

Her ne kadar konukları, Spencer'ın düşüncesindeki ayrıntıları tam olarak anlayamasalar da, resmi ziyafetler onun Birleşik Devletler'de ne kadar popüler olduğunu gösteriyordu. Spencer, İngiltere'ye dönmek üzere gemi güvertesindeyken, Carnegie ve Youmans'ın ellerini tutarak gazetecilere şöyle seslendi: "İşte Amerikalı en iyi iki arkadaşım." Spencer'a göre bu hareket, hissettiği kişisel sıcaklığın nadir olarak tekrarlanacak bir göstergesiydi. Ancak bunun da ötesinde, ticari medeniyetin bakış açısı ile yeni bilimin (sosyal Darwinizm'in) uyumunu simgeliyordu.³²

Bazı kapitalistlerin sosyal Darwinizm'i benimsemelerinin nedenlerinden biri de, bu akımın sapkın telkinlerinin fakirlerin sorumluluğunu varlıklı insanların üzerlerinden almasıydı. Ahlaki değerlerin korunduğu toplumlarda, zengin olanların fakir ve korunmaya muhtaçlara ilgi göstermesi, onlara yardımda bulunması beklenirken, sosyal Darwinizm'in merhametsiz uygulamaları ile bu erdem ortadan kaldırılmaya çalışılıyordu. Bilim yazarı Isaac Asimov, *The Golden Door: The United States from 1876 to 1918* (Altın Kapı: 1876'dan 1918'e Birleşik Devletler) adlı kitabında sosyal Darwinizm'in bu acımasız yönü için şu yorumda bulunmuştur:

Spencer, "en uygun olan hayatta kalır" ifadesini ortaya attı ve örneğin 1884'de, çalışamayacak kadar vasıfsız ya da toplum üzerine yük olan kişilerin birer yardım ve hayırseverlik objesi yapılmalarındansa öldürülmelerine izin verilmesi gerektiğini savundu. Bunu yapmak için de, uygun

olmayan bireyleri ayıklamak ve ırkı güçlendirmek gerekiyordu. Bu, insanoğlunun en kötü güdülerini meşrulaştırmak için kullanılabilecek korkunç bir felsefeydi.³³

Vahşi kapitalizmi uygulayan isimler Darwinizm'i desteklerken, Darwinistler de söz konusu kişileri desteklemişlerdir. Örneğin sosyal Darwinizm'in önde gelen sözcülerinden William Graham Sumner milyonerlerin toplumdaki "en uygun kişiler" oldukları iddiasını ortaya atmıştır. Ve bu nedenle özel imtiyazlara hakları olduğu, onların rekabet potasında doğal olarak seçildikleri gibi mantık dışı çıkarımlarda bulunmuştur.³⁴ Felsefe profesörü Stephen Asma, sosyal Darwinizm'le ilgili *The Humanist* dergisindeki yazısında, Spencer'ın kapitalistlere verdiği desteği şöyle açıklamaktadır:

Spencer, "en uygun olan hayatta kalır" ifadesini ortaya attı, Darwin de bu ifadeyi benimseyerek *Türlerin Kökeni* kitabının sonraki baskılarında kullandı... Spencer'ın Amerikalı taraftarları olan girişimciler John D. Rockefeller ve Andrew Carnegie'e göre sosyal hiyerarşi, doğanın sarsılmaz ve evrensel kanunlarını yansıtıyordu. Doğa, gücünün hayatta kaldığı, zayıfın ise yok olduğu şekilde geliyordu. Buna göre, hayatta kalan ekonomik ve sosyal yapılar diğerlerine oranla "daha güçlü" ve daha iyiydiler. Bu yapıların yeterince güçlü olmayanları ise açıkça yok olup gittiler.³⁵

Oysa daha önce de vurguladığımız gibi, toplumların ilerlemesini sağlayan ana unsur manevi değerler ve bu değerlerin korunmasıdır. Yardımlaşma ve dayanışma ruhunun güçlü olduğu, insanların birbirine sevgi, merhamet ve saygıyla yaklaştığı toplumlarda ekonomik koşullardaki zorluklar birlik ruhu içinde kolaylıkla aşılabılır. Ama insani ilişkilerin ortadan kalktığı, herkesin bir diğerini sadece rakip olarak gördüğü, merhametin ve anlayışın olmadığı bir toplumda, ekonomik yönden bir gelişme olsa dahi, yıpratıcı ve yıkıcı çok daha büyük sorunlar başgösterecektir. Bu nedenle yapılması gereken, toplumdaki tüm bireylerin refah seviyesini ve yaşam kalitesini artıracak çözümler oluşturmak, insanların yalnız ekonomik olarak değil manevi olarak da güven içinde olabilecekleri bir ortam meydana getirmektir. Bunun ise ancak gerçek din ahlakının yaşanmasıyla mümkün olabileceği açıktır. Din ahlakına uygun olmayan hiçbir akım ve ideoloji, geçmişte ve günümüzde pek çok örneği ile ispatlandığı üzere, insanlara özlemi içinde oldukları refah, huzur ve güveni asla sağlayamazlar.

Sosyal Darwinizm'in ve Dinsizliğin Ortak Ürünü:

Vahşi Kapitalist Yapı

Buraya kadar anlatılanlardan görüldüğü gibi, 19. yüzyılda ortaya çıkan acımasız kapitalistler, uygulamalarını Darwinizm'e dayandırmışlardır. Sadece güçlü ve zengin olanların yaşama hakkı olduğunu savunan, fakirlerin, zayıfların, sakatların, hastaların "işe yaramaz ağırlıklar" olduklarını ve dolayısıyla mümkün olduğunca sömürülmeleri gerektiğini iddia eden Darwinist kapitalistler, 19. yüzyıldan itibaren birçok ülkede zulüm sistemi kurmuşlardır. Bu acımasız rekabet ortamında insanları ezmek, sindirmek, korkutmak, yaralamak, hatta öldürmek dahi meşru sayılmış, her türlü ahlak ve kanun dışı eylem, "doğanın kanunlarına uygun" sayıldığı için engellenmemiş veya kınanmamıştır.

Bu sistem günümüzde de din ahlakının yaşanmadığı birçok ülkede devam etmektedir. Zengin ile fakirin arasındaki farkın giderek artan bir hızla açıldığı bu ülkelerde, ihtiyaç içinde olan insanların yaşadıkları koşullar görmezden gelinmektedir. Sosyal Darwinizm'in batıl telkinlerine göre fakirlerin korunması ve bakılması doğa kanunlarına aykırı kabul edildiği ve bu insanlar topluma yük olarak görüldükleri için, düşkünlere ve fakirlere yardım eli uzatılmamaktadır.

Sadece bir ülke içindeki insanların refah seviyeleri değil, ülkeler arası refah seviyesi de büyük farklılıklar göstermektedir. Özellikle Batı lkelerinde refah seviyesi giderek artarken, birçok nc Dünya ülkesinde açlık, hastalık, sefalet ve yoksulluk hüküm sürmekte, insanlar bakımsızlıktan ve açlıktan ölmektedirler. Oysa, akılcı ve vicdanlı bir şekilde kullanıldığı takdirde, dünyanın kaynakları tüm insanlara refah sağlamaya yetecek kadar boldur.

Dünya kaynaklarının adaletli bir biçimde kullanılması, fakir ve bakıma muhtaçların, açlığa ve yoksulluğa terk edilmiş olanların insani koşullarda yaşamalarının sağlanabilmesi için, Darwinizm'in tüm dünyadaki fikri etkisinin yok edilmesi şarttır. Darwinist görüş ve anlayışın yerini, Kuran ahlakını benimseyen bir anlayış aldığında bu tür sorunlar doğal olarak zlecektir. Çünkü sosyal Darwinizm zayıfların ezilmesini, "büyüklerin küçükleri yutmasını", acımasızca rekabet etmeyi insanlara telkin ederken, din ahlakında merhamet, koruma, yardımlaşma, dayanışma, paylaşma vardır. Örneğin Peygamber Efendimiz (sav) bir hadis-i şeriflerinde "Yanıbaşındaki komşusu açken tok olarak geceleyen kişi (olgun) mümin değildir" diye buyurmaktadırlar.³⁶ Peygamber Efendimiz (sav)'in bu hikmetli sözleri, Müslümanların şefkat ve merhametlerinin göstergelerinden biridir.

Allah, birçok ayetinde insanlara sevgi, merhamet, şefkat ve fedakarlığı emretmiş, Müslümanların güzel ahlaklarından örnekler vermiştir. Sosyal Darwinizm'de zengin, varlıklı olanların yoksulları ve muhtaçları ezmeleri, onların üzerlerine basarak yükselmeleri gibi bir zulüm varken, İşlam ahlakında varlıklı olanların muhtaç olanları korumaları emredilmektedir. Rabbimiz'in bu konuda bildirdiği ayetlerden bazıları şoyledir:

Sizden, faziletli ve varlıklı olanlar, yakınlara, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere vermekte eksiltme yapmasınlar, affetsinler ve hoşgrsnler... (Nur Suresi, 22)

Sana neyi infak edeceklerini sorarlar. De ki: "Hayır olarak infak edeceğiniz şey, anne-babaya, yakınlara, yetimlere, yoksullara ve yolda kalmışadır... (Bakara Suresi, 215)

... Artık bunlardan yiyin ve zorluk çeken yoksulu da doyurun. (Hac Suresi, 28)

Ki onlar, namazlarında sürekli dirler. Ve onların mallarında belirli bir hak vardır: Yoksul ve yoksun olan(lar)için. (Mearic Suresi, 23-25)

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. "Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür. Çünkü biz, asık suratlı, zorlu bir gün nedeniyle Rabbimiz'den korkuyoruz." (İnsan Suresi, 8-10)

Allah, Kuran'da yoksula ve zayıfa yardım etmeyenlerin cehennemle karşılık göreceklerini de bildirmektedir:

Suçlu-günahkarları; "Sizi şu cehenneme sürükleyip-iten nedir?"

Onlar: "Biz namaz kılanlardan değildik" dediler.

"Yoksula yedirmezdik." (Müddessir Suresi, 41- 44)

Daha sonra onu, uzunluğu yetmiş arşın olan bir zincire vurup gönderin. Çünkü, o, büyük olan Allah'a iman etmiyordu. Yoksula yemek vermeye destekçi olmazdı. Bundan dolayı bugün, kendisine hiçbir sıcak dost yoktur. (Hakka Suresi, 32-35)

Şu önemli gerçeği de unutmamak gerekir: Herkese kazancını ve başarısını veren, tüm varlığın sahibi ve tüm kainatın hakimi olan Yüce Allah'tır. Bir insan, "hayat mücadelesinde" kıyasıya rekabet ettiği, güçsüzleri ezerek güçlendiği için zengin olmaz. Her insana tüm mal varlığını veren Allah'tır. Allah, zenginliği insanlar arasında, onları denemek için dağıtmaktadır. Zengin bir insan, gerçekte bu mal varlığı ile denenmektedir. Allah bir ayetinde bu gerçeği şöyle bildirir:

Şüphesiz Biz, yeryüzü üzerindeki şeyleri ona bir süs kıldık; onların hangisinin daha güzel davranışta bulunduğunu deneyelim diye. (Kehf Suresi, 7)

Bu durumda insana düşen sorumluluk, Allah'ın kendisine bir nimet olarak verdiği tüm imkanları Allah'ın kendisinden razı olacağı şekilde en güzeliyle değerlendirmektir. Samimi olarak iman eden bir kimse, sahip olduğu her türlü imkanın Allah'ın bir lütfu olduğunun, Rabbimiz dilediği takdirde sahip olduğu herşeyi kendisinden alabileceği gibi isterse çok daha fazlasını da verebileceğinin bilinciyle hareket etmelidir.

Sosyal Darwinizm ve Kayırılmış Irklar Yalanı

Dünya tarihinin pek çok döneminde ırkçı toplumlara, yöneticilere ve uygulamalara rastlamak mümkündür. Ancak ırkçılığa ilk kez sözde bilimsel bir geçerlilik kazandıran kişi Darwin olmuştur. Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabının alt başlığı *The Preservation of Favored Races in the Struggle for Life* (Hayat Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması) idi. Darwin'in "kayırılmış ırkların korunması" hakkında yazdıkları ve özellikle *İnsanın Türeyişi* kitabındaki bilim dışı iddiaları, Almanların Aryan ırkının, İngilizlerin ise Anglo Saksonların üstün oldukları yanılgılarını desteklemekteydi. Ayrıca, Darwin'in doğal seleksiyon teorisi, kıyasıya bir hayatta kalma mücadelesinden söz ediyordu. Bu "orman kanunu" insan toplumlarına uygulandığında, ırklar ve milletler arasında çatışma ve savaşların baş göstermesi kaçınılmazdı. Nitekim öyle oldu. ırkçı ve savaşçı yöneticilerden felsefecilere, politikacılardan bilim adamlarına kadar dönemin önde gelen birçok ismi, Darwin'in teorisini sahiplendi. North Carolina Üniversitesi Tarih Bölümü'nden Prof. Karl A. Schleunes *The Twisted Road to Auschwitz* (Auschwitz'e Giden Dolambaçlı Yol) adlı kitabında, ırkçıların Darwin'in teorisini hemen kabullendiklerini şöyle açıklar:

Darwin'in hayatta kalma mücadelesi fikri, ırkçılar tarafından hızla kabul edildi... En son (sözde) bilimsel görüşlerin meşru kıldığı bu tip bir mücadele, ırkçıların savunuculuğunu yaptıkları yüksek ve aşağı insan kavramının doğruluğunu kanıtladı... ve bunlar arasındaki mücadeleyi geçerli kıldı.³⁷

Schleunes'in kitabında söz ettiği, "Darwin'in kuramının ırkçıların insan sınıfları ile ilgili görüşlerini doğrulaması" konusu elbette ırkçıların bakış açısını yansıtmaktadır. ırkçı fikirleri savunanlar Darwin'in ortaya attığı iddialarla, sapkın görüşlerine kendilerince bilimsel bir dayanak bulduklarını sanmışlardır. Oysa, Darwin'in iddiaları hiçbir bilimsel temele dayanmadığı gibi, kısa süre sonra teorisinin geçersizliğinin bizzat bilim tarafından gözler önüne serilmesi, ırkçıların ve Darwin'in cehalet dolu görüşlerini temel alan daha pek çok akımın yanılgı içinde olduklarını göstermiştir.

20. yüzyılda, Darwinizm'den aldığı destekle, ırkçılığı en şiddetli şekilde uygulamaya koyan güç, elbette ki Nazi Almanyası'dır. Fakat sözde "bilimsel" ırkçılığın geliştiği tek yer Almanya olmadı. Başta İngiltere ve Amerika olmak üzere birçok ülkede ırkçı görüşe sahip yöneticilerin ve entelektüellerin sayısı giderek artarken, bir yandan da ırkçı yasalar ve düzenlemeler baş gösterdi.

19. yüzyılda ve 20. yüzyılın başlarında evrimcilerin neredeyse tamamı ırkçı görüşlere sahipti. Birçok bilim adamı, ırkçı görüşlerini açıkça savunmaktan çekinmiyordu. O dönemde yazılmış olan kitaplar ve makaleler bunun en somut örnekleridir. Southern Illinois Üniversitesi'nde tarih profesörü olan John S. Haller, *Outcasts from Evolution: Scientific Attitudes of Racial Inferiority* (Evrimden Mahrum Bırakılanlar: Irksal Aşağılanmaya Bilimsel Bakış) adlı kitabında 19. yüzyılda evrimcilerin tamamının beyaz ırkın üstünlüğü ve diğer ırkların ise aşağı ırk oldukları yalanına inandıklarını anlatır. *Scientific American* dergisinde bu kitap hakkında yazılan bir makalede şöyle denmektedir:

Bu, uzun süredir hakkında şüpheler olan bir konuyu delillendiren son derece önemli bir kitaptır: Kuzey Amerikalı bilim adamlarının, 19. yüzyıl boyunca (ve 20. yüzyılda da) köklü ve katı bir şekilde, neredeyse ittifakla kabul ettikleri ırkçılık... Daha en başından, Afrika kökenli Amerikalılar, bu

entelektüeller tarafından bazı yönlerden ıslah edilemez, değiştirilemez ve kesinlikle aşağı olarak değerlendiriliyorlardı.³⁸

Science dergisinde yayınlanan bir başka yazıda ise aynı kitaptaki bazı iddialar için şu yorumda bulunuluyordu:

Viktorya döneminde yeni olan şey Darwinizm'di... 1859 öncesinde, birçok bilim adamı siyahların beyazlarla aynı türden olup olmadığını sorgulamıştı. 1859'dan sonra, evrimsel plan -özellikle Afrikalı Amerikalıların beyazlarla olan yakın ilişkilerindeki mücadelelerinde hayatta kalıp kalamayacakları gibi- yeni soruların ortaya atılmasına neden oldu. Son derece önemli olan cevap her yerde yankılanan bir "hayır"dı... Afrikalı aşağı idi, çünkü maymunlarla Cermenler arasındaki "kayıp halkayı" temsil ediyordu.³⁹

Kuşkusuz bu, hiçbir gerçeklik payı olmayan bir iddiadır. İnsanların derilerinin farklı renklerde olması, farklı ırk veya etnik kökenlere mensup olmaları, birini diğerinden daha üstün veya daha zayıf kılan bir durum değildir. 19. yüzyılda bu yanlışın hakim olmasının temel nedenlerinden biri ise, dönemin ilkel bilimsel koşulları nedeniyle çoğunluğu hakim olan cehalettir.

19 ve 20. yüzyılın ırkçı görüşleriyle tanınan bilim adamlarına verilebilecek örneklerden bir diğeri Princeton Üniversitesi'nden Amerikalı biyolog Edwin G. Conklin'dir. Conklin, diğer ırkçı Darwinistler gibi sapkın fikirlerini açıkça belirtmekten çekinmemiştir:

Herhangi bir modern ırkın Neandertal ya da Heidelberg tipleri ile karşılaştırılması şunu gösterir... Zenci ırklar, beyaz ve sarı ırlardan çok orijinal ırka (maymunsu atalara) benzemektedir. Her faktör, beyaz ırkın üstünlüğüne inananları, ırkın saflığını korumak, diğerlerinden ayrımını pekiştirmek ve sürdürmek için çaba harcamaya yönelmelidir.⁴⁰

Oxford Üniversitesi'nden paleontoloji ve jeoloji profesörü William Sollas da 1911 yılında yayınlanan *Ancient Hunters* (Eski Avcılar) adlı kitabında ırkçı görüşlerini şöyle ifade etmişti:

Adalet gücünün elindedir ve her ırka gücü oranında paylaştırılmıştır. Bir toprağı işgal için öncelik anlamı taşımamasına rağmen, orada hak talep etmeyi sağlayacak olan güç kullanımıdır. Bu nedenle, mümkün olan her yolu deneyerek güç artırımına gitmek, her ırkın olduğu kadar insan soyunun da kendine karşı bir görevidir. İster bilim, ister eğitim, ister savunma örgütlenmesi alanlarında olsun, organik dünyanın güçlü fakat lütufkar hükümdarı olan doğal seleksiyonun, bunu hızla ve sonuna kadar gerçekleştirmemesi bir ceza, doğrudan doğruya bu görevin yerine getirilmemesi olacaktır.⁴¹

Şunu belirtmek gerekir ki, adaletin güçlü olana ait olduğunu söylemek toplumsal ve toplumlar arası büyük kaoslara yol açacak ciddi bir yanıltır. Adalet, koşulları ve imkanları her ne olursa olsun, rengine, diline ve cinsiyetine bakılmadan tüm insanların eşit olarak yararlanmaları gereken bir kavramdır. Gerçek adalet de budur. Darwinist ırkçıların öne sürdüğü gibi "adaletin yalnızca güçlü olanlar için geçerli olduğu" iddiası doğruyu hiçbir şekilde yansıtmayan bir haksızlık ve adaletsizliktir. Ayrıca unutmamak gerekir ki, her birey kendisi ve içinde yaşadığı toplum için herşeyin daha güzelini, daha iyisini, daha kalitelisini elde etmek isteyebilir. Bunun için özel emek de sarfedebilir. Ama bunu yaparken başkalarına zarar vermeyi göze almak hiçbir şekilde doğru değildir. Bunun aksini iddia etmek hem akla hem de vicdana aykırıdır.

İlerleyen tarihlerde de, ırkçı olmadıklarını söyleyen evrimcilerin dahi yazılarında -evrime olan inançlarının doğal bir sonucu olarak- ırkçı görüşlere rastlanmaktadır. Bunlardan biri olan evrimci

paleontolog George Gaylord Simpson, her ne kadar kendisine ırkçı denmesine kesinlikle karşı çıksa da, *Science* dergisinde yayınlanan bir makalesinde evrim sonucunda ırksal farklılıklar oluştuğunu ve bazı ırkların diğerlerine göre daha gelişmiş veya daha ilkel olduklarını iddia etmiştir:

Evrim, farklı topluluklarda farklı hızlarda ilerler. Bu nedenle birçok hayvan grubunda bazı türler daha yavaş evrimleşirler. Dolayısıyla bu türler bugün bazı özellikleri ve hatta genel yapıları açısından daha ilkeldirler. Birçoklarının sorduğu gibi, insan ırkları içerisinde, benzer şekilde, bir yönden ya da genelde, ilkel olanların olup olmadığını sormak doğaldır. Aslında, bir ırkta bir özelliğin diğerine oranla daha gelişmiş ya da daha ilkel olduğunu bulmak mümkündür.⁴²

Simpson tarafından ifade edilen bu batıl görüş hiçbir bilimsel dayanağı olmamasına rağmen farklı çevreler tarafından ideolojik kaygılarla benimsendi. Dönemin diğer bilim adamları da yazılarında, konuşmalarında ve kitaplarında evrim teorisinin bilim dışı iddialarını savunurken, bir yandan da ırkçılığa destek veriyorlardı. 20. yüzyılın ilk yarısının önde gelen ırkçı ve evrimci antropologlarından ve o dönemin Amerikan Doğa Tarihi Müzesi başkanı Henry Fairfield Osborn da "The Evolution of Human Races" (İnsan Irklarının Evrimi) başlıklı yazısında ırklar arasında kıyaslar yaparak hiçbir bilimsel delile dayanmayan birtakım çıkarımlar öne sürmüştür:

Ortalama yetişkin bir zencinin zeka standardı, Homo sapiens (insan) türüne ait on bir yaşındaki bir genç ile benzerdir.⁴³

Bu bilim adamlarının ifadelerinde de görüldüğü gibi, 19. ve 20. yüzyılda evrimci bilim adamları çoğunlukla ırkçıydılar ve bu sapkın görüşlerinin taşıdığı tehlikeler görmezden geliniyordu. Amerikalı bilim adamı James Ferguson, 19. yüzyılda başlayan sözde bilimsel evrimsel ırkçılığın dünya üzerindeki tahrip edici etkisi hakkında şunları söylemektedir:

19. yüzyıl Avrupası'nda ırk kavramı, gelişen beşeri bilimler için bir endişe unsuruydu... İlk fiziksel antropologlar, 1930'larda Almanya'da ve günümüzde Güney Afrika'da geleneksel ırkçılığı körükleyen -Aryan üstünlüğü- kavramının gelişmesine yardımcı oldular.⁴⁴

Evrimci Stephen Jay Gould ise, bir makalesinde evrimci antropologların ırkçı görüşleri için şöyle demektedir:

Irkların tanımlanması ve derecelendirilmesi konusundaki tutkusunu değerlendirmedikçe... 19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başı antropoloji tarihini yeterince anlayamayız.⁴⁵

Evrim teorisinin sözde bilimsel geçerlilik kazandırmasıyla, 19. ve 20. yüzyıl bilim adamları hiçbir çekinme ve tereddüt duymadan, "aşağı" ırklar, insanlardan çok maymunlara daha yakın olan ırklar gibi hayali kavramlardan söz edebilmişlerdi. Hitler gibi zalim ırkçı diktatörler ise, bu ortamı fırsat bilerek milyonlarca insanı kendince "aşağı", "yetersiz", "kusurlu", "hasta" oldukları için katlettiler.

Darwin de Irkçıydı

20. yüzyıl ırkçılığın acımasızlığına ve merhametsizliğine birçok kereler şahit olduğu için, günümüzde evrimcilerin büyük bir çoğunluğu, 19. yüzyıl evrimcilerinin aksine ırkçılığa karşı olduklarını söylerler. Darwin'in adını da ırkçılık iddialarından kendilerince temizlemeye çalışırlar. Darwin'le ilgili yazıların birçoğunda Darwin'e sözde köleliğe karşı çıkan, müşfik, iyi niyetli, merhametli bir insan olduğu izlenimi verilmek için özel bir çaba harcandığı görülür. Oysa, Darwin gerçek anlamda ırkçıdır ve doğal seleksiyon teorisinin insanlar arasında ırk ayırımına ve ırklar arasındaki çatışmaya bilimsel bir gerekçe

olduğu yanlışlığına inanmaktadır. Darwin'in kitaplarında, bazı mektuplarında ve özel notlarında ırkçılığına dair açık ifadeler bulunmaktadır. 19. yüzyıl evrimcilerinin neredeyse tamamının ırkçı olmalarının en önemli nedenlerinden biri, fikri önderleri olan Darwin'in de ırkçı görüşlere sahip olmasıdır. Örneğin Darwin, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında zenciler ve Aborijinler gibi bazı ırkların sözde aşağı ırklar olduklarını ve hayatta kalma mücadelesi içinde, gelecekte elenerek ortadan kalkacaklarını iddia etmiştir:

Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.⁴⁶

Darwin, yukarıdaki sözlerinde bazı ırkları gorillerle bir tutmuş, "medeni insan ırkları"nın "vahşi ırkları" yok edeceklerini, onları yeryüzünden tamamen sileceklerini iddia etmiştir. Yani Darwin yakın bir gelecekte meydana gelecek olan soykırımlardan, ırk katliamlarından söz etmektedir. Nitekim Darwin'in bu felaket dolu "öngörülerini" gerçekleştirmiş, evrim teorisini kendilerine sözde bilimsel bir destek olarak gören ırkçılar, 20. yüzyılda büyük katliamlar yapmışlardır. Nazilerin II. Dünya Savaşı'nda yaklaşık 40 milyon insanı katletmeleri, Güney Afrika'daki apartheid sistemi (Güney Afrika hükümetince uygulanan Avrupalı ırkların diğerlerine göre ayrıcalıklara sahip olması sistemi), Avrupa'da Türklere ve diğer yabancılara yönelik ırkçı saldırılar, ABD'de zencilere, Avustralya'da ise Aborijinlere yönelik ırk ayrımcılığı, Avrupa'nın birçok ülkesinde zaman zaman tırmanışa geçen neo-Nazi hareketleri hep Darwinizm'in ırkçılığa verdiği sözde bilimsel desteği kullanarak güç bulmuştur. (Faşizm, ırkçılık ve Darwinizm bağlantısı hakkında daha detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Darwinizm'in Kanlı İdeolojisi: Faşizm*, Vural Yayıncılık, Mayıs 2001)

Darwin'in ırkçı ifadeleri bunlarla da sınırlı değildir. Örneğin *Türlerin Kökeni*'nden önce yayınlanan *The Voyage of the Beagle* (Beagle'in Yolculuğu) adlı kitabında, Beagle adlı gemiyle yaptığı yolculuk sırasında karşılaştığı Tierra del Fuego yerlilerinden, az gelişmiş, geri kalmış insan ırkları olarak söz etmekte ve şöyle demektedir:

Bu istisnasız, hayatım boyunca gözlemlediğim en tuhaf ve en ilginç manzaraydı (Tierre del Feugo yerlilerini ilk kez görmek). Bir vahşi ile medeni insan arasındaki farklılığın bu denli büyük olacağına inanmazdım. Fark, vahşi bir hayvanla evcil bir hayvan arasındaki farktan çok daha büyük. Eminim ki tüm dünya aransa, daha aşağı seviyede bir insan bulunamazdı.⁴⁷

Darwin, kendince "barbar" olarak nitelendirdiği Patagonia yerlilerini ise şöyle tarif etmektedir:

... Belki de hiçbir şey, insanda bir barbarı kendi ininde görmek kadar büyük şaşkınlık uyandıramaz – bu insanın en aşağı ve en vahşi halidir. İnsanın akli geçmiş yüzyıllara doğru gidiyor ve sonra soruyor, atalarımız bunlar gibi insanlar olabilir mi? Hareketleri ve ifadeleri, evcilleştirilmiş hayvanlardan daha az anlaşılırdı... Vahşi ve medeni insan arasındaki farkı tarif etmenin veya tasvir etmenin mümkün olduğuna inanmıyorum.⁴⁸

Darwin, yazdığı bir mektubunda ise yine Tierre del Feugo yerlileri için şu tanımlamada bulunmuştur:

Tierra del Feugo'da, çıplak, boyalı, tir tir titreyen ve görünüşü insanı adeta afallatan vahşi adamı ilk gördüğümde, atalarımın az çok buna benzer varlıklar olmaları gerektiğini düşündüm. O zaman bu bana çok iğrenç gelmişti. Hatta bu bana, şu anki inancım olan kıyas götürmeyecek kadar uzak atalarımın tüylü vahşi hayvanlar olduğu fikrinden bile daha iğrenç gelmişti. Maymunlar temiz kalpli hayvanlardır. (Darwin'in Charles Kingsley'e Mektubu) ⁴⁹

Tüm bu sözler Darwin'in ırkçılığının önemli göstergeleridir. Darwin, bazı insan ırklarını olabildiğince aşağılarken, maymunları "temiz kalpli hayvanlar" ifadesiyle insanlaştırmakta ve övmekteydi. Darwin'in ırkçılığının göstergeleri sadece bunlar da değildi; "aşağı" ırkların yok edilmeleri gerektiğini, bunun doğal seleksiyonun bir sonucu olduğunu ve medeniyetin ilerleyişine büyük katkı sağladığını açıkça savunuyordu. Darwin bu akıl ve vicdan dışı düşüncelerini Temmuz 1881 tarihinde W. Graham adlı bir bilim adamına yazdığı mektubunda şöyle dile getiriyordu:

Doğal seleksiyona dayalı kavgaın, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve sağlamakta olduğunu ispatlayabilirim. Düşünün ki, birkaç yüzyıl önce Avrupa, Türkler tarafından işgal edildiğinde, Avrupa milletleri ne kadar büyük risk altında kalmıştı, ama artık bugün Avrupa'nın Türkler tarafından işgali bize ne kadar gülünç geliyor. Avrupa ırkları olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde Türk barbarlığına karşı galip gelmişlerdir. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, bu tür aşağı ırkların çoğunun medenileşmiş yüksek ırklar tarafından yok edileceğini görüyorum."⁵⁰

Görüldüğü gibi Darwin'in ırkçı hezeyanları, yüksek bir ahlaka ve şanlı bir tarihe sahip Türk Milleti'ne kadar uzanmıştır. (Darwin'in Türk Milleti ile ilgili asılsız ve düşmanca açıklamalarının, tarihi ve bilimsel açıdan nasıl geçersiz kılındığını Harun Yahya'nın *Evrin Teorisinin Irkçı Yüzü: Darwin'in Türk Düşmanlığı* adlı kitabından okuyabilirsiniz. Kültür Yayıncılık, İstanbul, Ekim 2001)

Darwin, kendi sapkın düşüncelerine göre "aşağı ırk" olarak gördüğü milletlerin yok edilmesini öngörerek, hem evrim teorisinin ırkçılığa verdiği desteği gösteriyor, hem de 20. yüzyılda meydana gelecek olan ırk savaşlarının, katliamların ve soykırımların sözde bilimsel temelini oluşturuyordu.

Evrimeciler büyük bir çaba ile Darwin'in adının ırkçılıkla birlikte anılmasını engellemeye çalışsalar da, Harvard Üniversitesi'nden Stephen Jay Gould, *Türlerin Kökeni* kitabına atıfta bulunarak, Darwin'in ırkçılığa verdiği desteği kabul etmektedir:

1859'dan önce ırkçılık hakkında biyolojik tartışmalara rastlanıyor olabilir, ancak evrim teorisinin kabul edilmesiyle bunlar büyük bir önem kazanarak arttılar.⁵¹

Sadece Darwin değil, Thomas Huxley gibi evrim teorisinin en önde gelen savunucuları da ırkçıydı. Huxley, Amerikan İç Savaşı'ndan kısa süre sonra, zenci kölelerin özgürlüklerine kavuşmalarının ardından şöyle yazmıştı:

Çevresindeki olayların farkında olan mantıklı hiçbir insan, ortalama bir zencinin beyaz insan ile eşit ya da ondan biraz aşağı olduğuna inanmaz. Tüm bu yetersizlikler çıkarıldığında, çıkık çeneli akrabamızın -kayırmanın ve zalimliğin olmadığı eşit bir ortamda, ısırıkların değil de düşüncelerin kullanıldığı bir yarışmada olduğumuzu varsayarsak- büyük beyinli ve küçük çeneli rakibine karşı başarıyla mücadele edebileceğini düşünmek gerçekten de aklın almayacağı bir düşüncedir.⁵²

Huxley, kendince zenci ırkından kendince insanlardan değil de hayvanlardan söz eder gibi bahsetmekte, zencilerin düşünce yarışında mutlaka geri kalacakları gibi asılsız ve defalarca aksi

ispatlanmış bir iddiada bulunmaktadır. Bu da evrim teorisinin gerçek yüzünü göstermesi açısından son derece önemlidir.

1800'lerin ortalarında evrim teorisiyle birlikte ortaya atılan ırkçılık tohumları, 1900'lerin ortalarına doğru asıl sonuçlarını vermeye başladı. En şiddetli olarak Almanya'da Nasyonal Sosyalizm ile birlikte kendini gösterdi. Darwin'in çağdaşı ve evrim teorisinin ateşli bir savunucusu olan Friedrich Nietzsche, Almanya'da "süper insan" ve "efendi ırk" gibi asılsız kavramları popüler hale getirdi. Nazizm ise kaçınılmaz bir sondu. Hitler ve Naziler, Darwin'in orman kanununu, milli politika haline getirdiler ve arkalarında 40 milyon ölü bıraktılar. (Bu konu "Darwin-Nazizm Koalisyonunun Sonucu: 40 Milyon Ölü" başlıklı bölümde detaylarıyla incelenecektir.)

Genetik Açıdan İnsanlar Arasında

İrk Ayrımı Yoktur

Özellikle son 10 yıldır genetik biliminde elde edilen bulgular, biyolojik açıdan insanlar arasında ırksal farklılıklar olmadığını ortaya çıkardı. Bilim adamlarının birçoğu ise bu konuda hemfikirdiler. Örneğin Atlanta'da yapılan Bilimin İlerlemesi Kongresi'nde (Advancement of Science Convention) bilim adamları şöyle bir açıklamada bulundular:

İrk, tarihe geçmiş olaylarla şartlandırılmış algılarımızın ürünü olan sosyal bir kurgudur. Hiçbir biyolojik gerçekliği yoktur.⁵³

Genetik araştırmalarda, ırklar arasındaki genetik farklılıkların çok küçük olduğu, genlere bakılarak ırkların ayırt edilemeyeceği ortaya çıktı. Konu hakkında araştırma yapan bilim adamları aynı grup içinde yer alan insanlar arasında dahi genetik olarak %0.2 fark olduğunu belirtmektedirler. İrksal farklılıkları belirleyen deri rengi, göz şekli gibi özellikler ise bu %0.2'nin sadece %6'sını oluşturmaktadır. Bu da genetik olarak ırklar arasında sadece %0.012 fark olduğu anlamına gelmektedir.⁵⁴ Diğer bir deyişle ırksal farklılıklar kesinlikle önemsiz denecek kadar azdır.

New York Times gazetesinin 22 Ağustos 2000 tarihli sayısında Natalie Angier imzasıyla yayınlanan "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows" (İrklar Farklı mı? DNA'nın Gösterdiğine Göre Pek Değil) başlıklı yazıda bu son bulgular şöyle özetlenmektedir:

Bilim adamları uzun yıllar boyunca, toplum tarafından kabul edilen ırksal kategorilerin genetik düzeye yansımadığından şüphe ettiler.

Ancak, araştırmacılar -insan vücudunun- neredeyse her hücresinin kalbinde saklanan ve genetik materyalin tamamlayıcısı olan insan genomunu daha yakından inceledikçe, insanları "ırk" yoluyla birbirinden ayırt etmek için kullanılan standart etiketlerin çok az veya hiçbir biyolojik anlam ifade etmediğine daha fazla ikna oldular.

İlk bakışta bir kişinin Kafkasyalı, Afrikalı ya da Asyalı olup olmadığını söylemenin kolay olduğunu ancak, görünenin altındaki özelliklere inildiğinde ve genom, 'ırkın' DNA özellikleri için tarandığında bu kolaylığın ortadan kalktığını söylüyorlar.⁵⁵

İnsan Genomu Projesi'ni yürüten Celera Genomics Şirketi'nin başkanı J. Craig Venter da ırkın bilimsel değil sosyal bir kavram olduğunu söylemektedir.⁵⁶ Dr. Venter ve National Institutes of Health'de çalışan bilim adamları, insan genomunun tüm dizisinin (sekansının) taslağını biraraya getirdiklerini ve sadece tek bir insan ırkı olduğu sonucuna vardıklarını belirtmektedirler.

Manhattan North General Hospital'ın başkanı Dr. Harold P. Freeman ise, biyoloji ve ırk konusundaki çalışmalarının sonucunu şöyle özetlemektedir:

İrk açısından konuştuğumuzda, genlerinizin yüzde kaçının dış görünümünüze yansıdığını sorarsanız, buna verilecek cevap %0.01 civarında olacaktır. Bu genetik yapınızın çok çok düşük düzeydeki bir yansımasıdır.⁵⁷

Aynı sonuca varan bilim adamlarından bir diğeri ise Washington Üniversitesi'nden biyoloji profesörü Alan R. Templeton'dır. Templeton farklı halklardan insanların DNA'larını analiz etmiştir. Analizler sonucunda, insan türünde çok fazla genetik varyasyon varken, bu varyasyonların çoğunun bireysel olduğunu gözlemlemiştir. Her ne kadar halklar arasında bazı varyasyonlar varsa da, bu varyasyonların çok küçük olduklarını belirlemiştir. Templeton vardığı sonuçları -evrime olan önyargılı inancını korumakla birlikte- şöyle özetlemektedir:

İrk, toplumda kültürel, politik ve ekonomik bir kavramdır, **ancak biyolojik bir kavram değildir**. Ne yazık ki birçok insan –genetik farklılıkların– insan ırkının özü olduğu gibi yanlış bir kanıya sahiptir... Ben konuya biraz objektiflik katmak istedim. Bu oldukça tarafsız analiz sonucuna göre, insanlığın birbirinden gerçekten farklı alt gruplara bölünmesi gibi birşey söz konusu değildir. ⁵⁸

Templeton'ın elde ettiği sonuçlara göre, Avrupalılarla Aşağı Saharalı Afrikalılar arasında ve Avrupalılarla Melanezyalılar (Kuzey Doğu Avustralya adalarının sakinleri) arasındaki genetik benzerlik, Afrikalılarla Melanezyalılar arasında olduğundan daha fazladır. Oysa Aşağı Saharalı Afrikalılarla Melanezyalılar siyah derili olmaları, saçlarının cinsi, kafatası ve yüz şekilleri ile birbirlerine daha çok benzemektedirler. Bunlar bir ırkı tanımlarken kullanılan özelliklerdir, ancak genetik olarak bu insanlar birbirlerine daha az benzerler. Templeton bu bulgunun gösterdiği gibi, "ırksal özelliklerin" genlerde görülmediğini belirtmektedir.⁵⁹

Popülasyon genetikçileri Luca Cavalli-Sforza, Paolo Menozzi ve Alberto Piazza tarafından yazılan *İnsan Genlerinin Tarihi ve Coğrafyası* adlı kitapta da şu sonuca varılmaktadır:

Boy ya da deri rengi gibi dış özelliklerden sorumlu olan genler dışta tutulursa, insan "ırkları" derilerinin altında olağanüstü benzerdirler. Bireyler arasındaki çeşitlenmeler, gruplar arasındaki çeşitlenmelerden çok daha büyüktür. ⁶⁰

Kitap hakkında bir değerlendirmenin yer aldığı *Time* dergisinde ise konuyla ilgili olarak şunlar söylenmektedir:

Aslında bireyler arasındaki farklılık o denli büyüktür ki, ırk kavramının tümü genetik düzeyde anlamsız hale gelmektedir. Otoriteler, herhangi bir popülasyonun bir başkası karşısında genetik üstünlüğünün çıkırtkanlığını yapan teorilerin "hiçbir bilimsel temeli" olmadığını söylüyorlar. Zorluklara rağmen bilimciler, efsane yıkıcı birtakım keşiflerde bulundular. Bunlardan biri daha kitabın kapağında yer alıyor: Dünyanın genetik çeşitliliğinin renkli haritasında, yelpazenin bir ucunda Afrika vardır, diğer ucunda da Avustralya. Avustralyalı Aborijinler ve Orta-Sahralı Afrikalılar deri rengi ve vücut biçimi gibi dış özellikleri paylaştıkları için, onların çok yakından ilintili oldukları geniş ölçüde kabul gördü. Ama genleri, farklı bir öykü anlatıyor. Avustralyalılar tüm insanlar içinde Afrikalılardan en uzak olanlardır ve komşuları olan Güneydoğu Asyalıları çok andırırlar.⁶¹

Yeni Emperyalizm ve Sosyal Darwinizm

Sömürgecilik, Darwin'den çok daha önce, 16. yüzyılda Avrupa ülkelerinde gelişmeye başlamıştı. Ancak ırkçılık gibi, sömürgecilik de Darwin'in teorisinden güç buldu ve farklı bir hedef edildi. 16. yüzyıl ve sonrasında, özellikle de Sanayi Devrimi'nin ardından, Avrupa devletlerinin farklı kıtalara ve ülkelere yayılmalarındaki amaç daha çok ticari idi. Avrupalılar ürettikleri mallar için pazar arayışına girmişlerdi ve çözümü farklı kıtalardaki ülkelere hakim olmakta görmüşlerdi. 19. yüzyıldaki emperyalist girişimler ise daha farklı nedenler içeriyordu. Bu nedenle bu dönemdeki emperyalist hareketler "Yeni Emperyalizm" olarak anılmaktadır.

Sosyal Darwinist telkinler yeni emperyalizmin dünya görüşüne tamamen hakimdi. Yeni emperyalizme yol açan Darwinist nedenlerden biri üstünlük yarışydı. Birbirleriyle rekabete giren İngilizler, Fransızlar, Almanlar ve diğerleri, sözde "hayat mücadelesinde" üstün gelmek ve "en güçlü" millet olabilmek için daha çok toprak edinmeleri gerektiği yanılıısına kapılmışlardı.

İkinci neden ise, diğer ırklara karşı üstünlüğün kanıtlanması yanılığı idi. "Üstün ırk" olduklarını iddia eden Anglo-Saksonlar ve Aryanlar, "aşağı ırk" saydıkları Afrikalıları, Asyalıları veya Avustralya yerlilerini kontrolleri altına almayı, onların iş güçlerini, zenginlik kaynaklarını ve imkanlarını sömürmeyi kendilerince doğal hakları olarak görüyorlardı. Böylece, ekonomik kaygılardan çok Darwinist hedefler sonucunda 19. yüzyıl emperyalizmi gelişti.⁶²

Britannica Ansiklopedisi'nin 1946 baskısında yeni emperyalizmin sosyal Darwinist kökenleri için şöyle denmektedir:

19. yüzyıl sonundaki bu yeni emperyalizm dönemi, manevi desteğini, tüm Avrupa'yı kasıp kavuran Bismarkçılık, sosyal Darwinizm ve güç ve başarıyı yücelten benzer tüm teorilerden aldı. Irkçı teoriler, geleneksel ahlaki değerlere (Hristiyanlık gibi) karşı, dönemin neredeyse en baskın inancı haline gelmekte olan bu yeni düşünceye "bilim" ve "doğa" yoluyla meşruiyet kazandırmış gibi görünmektedir.⁶³

Sosyal Darwinizm'in, 19. yüzyıl yeni emperyalizminin gerçek kökeni olduğu birçok araştırmacı ve yazar tarafından kabul edilmektedir. Örneğin tarih profesörü Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution* (Darwin ve Darwinci Devrim) adlı kitabında, sosyal Darwinizm'in ırkçılık ve emperyalizm ile olan yakın bağlantısı için şunları söylemektedir:

Sosyal Darwinizm genelde şöyle anlaşılmıştır: rekabeti, gücü ve şiddeti, gelenek, töre ve din ahlakının üzerinde yücelten bir felsefe. Böylece, radikal milliyetçiliğin, emperyalizmin, militarizmin, diktatörlüğün, kahramanlık kültlerinin, üstün insan ve "efendi ırk" inancının bir çeşit bavulu haline gelmiştir.⁶⁴

Ünlü Alman tarihçi Wehler de sosyal Darwinizm'in bu yönünü şu sözleri ile ifade etmektedir:

Sosyal Darwinizm, işçi veya sömürge halklarının özgürlük isteklerinin, var olma mücadelesi içerisindeki ikinci sınıf insanların gereksiz protestosu olarak algılanıp bir kenara atılmasına imkan verdi. Sosyal Darwinizm'e, yönetenlerin çıkarlarıyla bağlantısındaki bu gücü kazandıran şey, "reddedilemez" bir bilimsel hava içerisinde sunulan uygulama çeşitliliğiydi. Bir ideoloji olarak emperyalizmi desteklediği için, endüstrileşmiş milletler içerisindeki taraftarlarınca canlı tutuluyordu.⁶⁵

Alman General Bernhardt'nin 1912 yılında *Britain as Germany's Vassal* (Almanya'nın Tebası olarak Britanya) adlı kitapta Alman emperyalizmi için yazdığı satırlarda sosyal Darwinist görüşleri görmek mümkündür:

Dünya medeniyeti yararına, Almanya'nın sömürge imparatorluğunu genişletmek bizim görevimizdir. Yalnızca bu şekilde, dünya genelinde Alman medeniyetini politik ya da en azından ulusal olarak birleştirebiliriz. Ancak bu şekilde Alman medeniyetinin insanlığın gelişiminde en gerekli faktör olduğu kabul görecektir. Dünya çapında yeni bölgeler elde etmek için tüm gücümüzle çaba harcamalıyız çünkü Almanya'yı gelecekte doğacak milyonlarca Alman için korumalı, onlar için yiyecek ve iş sağlamalıyız. Onlar Alman göğünün altında, Alman hayatı yaşamalıdılar.⁶⁶

Darwinist telkinlerin etkisiyle güç bulan emperyalizmin neden olduğu daha çok toprak ele geçirme hırsı, emperyalist ülkeler arasında çatışmalara neden oldu. Yine Darwizm'in yanılgılarına dayanılarak ele geçirilen topraklarda yerli halkların sözde "aşağı ırk"dan insanlar olarak değerlendirilmeleri nedeniyle büyük zulümler yaşandı. Söz konusu topraklara sözde medeniyet götürmek için yola çıktıklarını öne süren emperyalistler, Darwinizm temelli sapkın bakış açıları yüzünden, pek çok acı ve göz yaşına neden oldular.

Sosyal Darwinizm ve Irklar

Arası Çatışma

Allah'ın yeryüzünde farklı ırklar, kabileler, uluslar yaratmasının hikmetlerinden biri, bunlar arasında kültürel alışveriş ve dolayısıyla küresel bir kültürel zenginlik olmasıdır. Allah, farklı insan topluluklarını **"birbirleri ile tanışmaları için"** yaratmış olduğunu Kuran'da haber vermektedir. (Hucurat Suresi, 13)

Sosyal Darwinizm'in batıl dünya görüşüne göre ise insanlar tanışmak için değil çatışmak için vardır. Buna göre, insanlığın ilerlemesinin en önemli yolu ırklar ve uluslar arasındaki çatışmadır. Sosyal Darwinistlerin mantık dışı öngörülerine göre, ırklar arasındaki çatışmada üstün gelebilmek için yeni buluşlar yapılacak, sonuçta da daha "medeni" ve "üstün" olanlar galip gelecek ve böylece insanlık gelişecektir. İnsanların savaşıarak, cinayet işleyerek, katliam yaparak, diğerlerini ezerek ve onlara zulmederek ilerleyeceklerini öne sürmek vahşetin savunuculuğunu yapmaktan başka bir şey değildir. İnsanlar veya toplumlar arasında zaman zaman çeşitli anlaşmazlıklar veya sorunlar başgösterebilir. Ancak tüm sorunlar barışçıl yöntemler izlenerek rahatlıkla çözüme kavuşturulabilir. Şiddete başvurarak çözümün oluşabileceğini düşünmek, sorunun daha da içinden çıkılmaz bir hal almasından başka birşeye yaramayacaktır. Ya da -daha önce de belirttiğimiz gibi- milletlerin kendi menfaatlerini ve geleceklerini koruyacak tedbirler almak istemeleri, haklı bir taleptir. Ancak diğer milletlerin haklarını yok sayarak veya kendi mefaatlerinin diğerlerini yok etmekte olduğuna inanarak bir politika belirlenmesi hem mantık hem de vicdan dışıdır.

Günümüz evrimcilerinin "insancıl" ve ırkçılığa karşı biri olarak tanıtmaya çalıştıkları Darwin de ırklar arası çatışmayı savunmuş ve bu çatışmada üstün gelecek olanların kendince "medeni" olanlar olacağı yalanını ortaya atmıştır. Darwin'in ve diğer evrimcilerin bahsettikleri medeniler ise elbette ki "beyaz ırk"tır. Darwin'in *İnsanın Türeyişi* kitabındaki bazı ifadeleri şöyledir:

Medeni uluslar barbarlarla karşılaştıklarında, ölümcül iklimin yerli ırka yardım ettiği yerler dışında, mücadele kısa sürecektir... Birbirleriyle rekabet eden ulusların başarıya ulaşmasındaki en önemli faktör medeniyet düzeyleri gibi gözükmemektedir.⁶⁷

Darwin kitabının başka yerlerinde olduğu gibi, bu ifadelerinde de "barbarlar" ile "medeniler"in çatışmasından söz etmekte ve üstünlüğün medenilere ait olacağını iddia etmektedir. Bu hayal ürünü varsayımları nedeniyle de neredeyse bir asır boyunca devam edecek kaos ve acılara zemin hazırlamıştır.

Darwin'den sonra da pek çok Darwinist, ırklar arası çatışmayı adeta bilimsel bir gerçekmiş gibi dile getirmişlerdir. Örneğin 19. yüzyılın evrimci teorisyenlerinden ve Francis Galton'ın takipçisi olarak kabul edilen Karl Pearson'ın *National Life from the Standpoint of Science* (Bilim Açısından Milli Hayat) adlı kitabından alınan aşağıdaki ifadeleri, 19. yüzyıl Darwinistlerinin ırklar arası çatışmalara bakış açılarını ve yeni emperyalizmin ardındaki nedenleri görmek açısından önemlidir. Pearson, diğer sosyal Darwinistler gibi, ırklar arası çatışmanın gerekli olduğunu iddia etmekte, bir ırk içindeki mücadelenin evrim için yeterli olmayacağını sanmaktadır. Pearson'ın hiçbir bilimsel doğruluğu olmayan bu iddialarından bazıları şöyledir:

Kötü ırk hakkında söylediklerim bana göre aşağı insan ırkları için geçerli. Kaç yüzyıldır, kaç bin yıldır, zenci Afrikalılar Afrika'da beyaz adam tarafından rahatsız edilmeden büyük topraklara sahip oldular? Buna rağmen aralarındaki kabile çatışmaları Aryan ırkı ile biraz bile kıyaslanabilecek bir medeniyet oluşturmadı. İstedığınız gibi onları eğitip yetiştirin, ırkı değiştirme konusunda başarılı olabileceğinize inanmıyorum. Tarih bana yüksek seviyede medeniyet oluşturmak için sadece ve sadece tek bir yol gösteriyor, ırkın ırkla mücadelesi ve fiziksel ve zihinsel olarak uygun olan ırkın hayatta kalması...⁶⁸

Pearson ve benzerlerinin bu tür sapkın açıklamaları, emperyalistlere sözde bilimsel bir destek sağlamıştır. Afrika kıtasını, Asya'nın önemli bir bölümünü işgal eden, Avustralya yerlilerine türlü zulümde bulunan bazı Avrupa devletleri, işgallerinin doğanın bir kanunu ve insanoğlunun gelişmesinin tek yolu olduğunu iddia etmişlerdir. (Bu iddianın bilimsel hiçbir dayanağı olmadığı ise bilim dünyasında yaşanan ilerlemeler ile bizzat bilim tarafından ispatlanmıştır.) Pearson'a göre, tarih boyunca bilinçsizce yapılan savaşlar artık bilinçli ve önceden planlı olarak yapılmalıdır:

... İrkin ırka ve milletin millete karşı bir mücadelesi var. İlk zamanlarında bu mücadele barbar kabilelerin kör ve bilinçsiz bir mücadelesiydi. Günümüzde, medeni beyaz adamın durumunda, çok daha bilinçli ve milleti sürekli değişen çevreye daha uygun hale getirecek şekilde dikkatlice yönlendirilmiş bir mücadele var. Ulus, mücadelenin nasıl ve nereye doğru yürütüleceğini önceden görebilmelidir...

Sizden ulusa, diğer uluslarla gerek ordu gerek ticaret ve gerekse ekonomik süreçleri kullanarak sürekli bir mücadele içinde bulunan organize bir bütün olarak bakmanızı istemiştim. Ve sizden her türlü mücadeleye tamamen kötü bir şey olarak bakmamanızı istemiştim. Çünkü mücadele dünya tarihi boyunca insanın ilerleyişinin kaynağı olmuştur.⁶⁹

İrklar ve milletler arasındaki çatışmaların, savaşların ve kavgaların ilerlemenin bir yolu olduğuna inanan, kendi ırkı ve milleti dışındaki ırk ve milletleri "aşağı" gören bu sapkın mantık, 19. yüzyılda dünyanın dört bir yanında büyük toprakları egemenliği altına aldı. Bazı emperyalist Avrupa devletleri, işgal ettikleri topraklardaki halklara karşı son derece acımasız davrandılar. Uygulamalarında bu halkları insan olarak görmedikleri, küçümsedikleri, aşağı ve zayıf gördükleri, kendileriyle eşit haklara sahip olmalarını kabul etmedikleri açıkça görülüyordu. 19. yüzyılda gelişen yeni emperyalizm, sosyal Darwinizm'in dünya çapında bir uygulaması oldu.

Darwinizm'in telkinlerinin bu kadar destek görmesinin nedenlerinden biri de dönemin Avrupa ülkelerinde insanların din ahlakından uzaklaşmış olmalarıdır. Din ahlakı insanların barış içinde yaşamalarını gerektirir. Allah insanlara birbirlerine karşı affedici ve hoşgörülü olmalarını emretmiştir. Yeryüzünde düzeni bozmak, savaşı ve çatışmaları kışkırtmak ise Allah Katında büyük sorumluluğu olan

kötülüklerdir. Allah Kuran'da, yeryüzünde bozgunculuğu, insanlara zarar verilmesini sevmediğini haber vermiştir:

O, iş başına geçti mi (ya da sırtını çevirip gitti mi) yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise, bozgunculuğu sevmez. (Bakara Suresi, 205)

Sömürgelerdeki Acımasız Uygulamalar

Sömürgeci devletlerin önde gelenlerine hakim olan sosyal Darwinist görüşler, onların sömürgelerindeki halklara uyguladıkları politikalarda da kendini gösteriyordu. Bu halkları insan saymayan, kendilerince ilkel birer ara geçiş formu olarak gören bu yönetimler, hakim oldukları ülkelere çoğu zaman acı, yıkım, mutsuzluk getirdiler. Bu ülkelerin acımasız politikalarında sosyal Darwinizm en önemli etmenlerden biridir. Daha önce de belirtildiği gibi, bazı milletlerin mevcut üstün ırk iddiaları ve kibirleri ile gelen saldırgan, acımasız, diğer milletleri aşağı gören uygulamaları sosyal Darwinizm ile sahte bir meşruiyet kazanmıştır. Söz konusu ülkeler bu tür politikalarında kendilerince yaptıklarını haklı görüyorlar, bu da hırs ve saldırganlıklarını artırıyor.

Afyon Savaşı bunun ilginç bir örneği idi. İngiltere daha 19. yüzyılın başlarında Çin'e afyon satmaya başlamıştı. Oysa, İngiltere'de afyon üretilmesi, satışı ve kullanımı yasaktı. Kendi insanlarını böyle bir beladan titizlikle koruyan dönemin İngiliz yöneticileri, kısa sürede bu ülkenin insanlarını afyon bağımlısı haline getirdiler. İmparatorun oğlu dahi aşırı afyondan ölünce, İmparator İngilizlerin ülkeye afyon sokmalarına bir son vermeye karar verdi. Hükümet görevlisi Lin Zexu (Lin Tse-Hsü) Doğu Hindistan Şirketi'nin en büyük ticaret limanı olan Canton'a, afyon ithalatına bir son vermeleri için görüşmek üzere gönderildi. İngiliz tüccarlar iş birliğine yanaşmadıkları için Zexu afyon depolarını kapattırdı. Bu, hemen ardından askeri bir müdahale getirdi. Çinliler kesin bir yenilgiye uğradılar ve çok aşağılayıcı bir anlaşmayı kabul etmek zorunda kaldılar: Bu anlaşmaya göre Çin'de afyon ticareti yasal sayılacaktı. Lin Zexu ise hükümetteki görevinden alındı ve sürgüne gönderildi.

Portekizliler ise sözde "üstünlüklerini" Angola halkını köleleştirerek gösterdiler. Bu bölgede yaşayan halkın büyük bölümünü gemilerle kaçırdılar ve beş yıllığına "sözleşmeli" işçiler olarak deniz aşırı yerlere gönderdiler. Ancak "işçilerin" çok az bir kısmı sözleşmenin sonunu görebilecek kadar yaşadı.⁷⁰ İşgal edilen yerlerin hemen hemen hepsinde işgalci devletler uygun gördükleri topraklara ve kaynaklara el koydular, kendi ülkelerinden gelen yerleşimcilere veya şirketlere bu yerleri verdiler. Yerlerinden edilen yerli halka ise hiç ilgi gösterilmedi. Bu halkların paraları, iş güçleri, malları ve maden kaynakları sonuna kadar sömürüldü.

İngilizler, sömürgelerinden aldıkları pamuk, çay, maden cevherleri gibi ham maddeleri İngiltere'ye getiriyorlardı. Daha sonra bu ham maddelerle üretilen mallar tekrar sömürgelere getirilerek çok yüksek fiyatlara satılıyordu. Hindistan'dan alınan pamuk İngiltere'de işleniyor ve tekrar Hindistan'a satılıyordu. Asıl ilginç olan ise Hindistan'da Hint pamuğunun satışının yasaklanmış olmasıydı, yani sadece İngilizlerin sattığı pamuk kullanılabiliyordu. Ayrıca Hintliler, sadece İngilizlerin ürettikleri tuzu satın alabiliyorlardı.

Yeni emperyalizmin bir başka haksız uygulaması da, egemenlik altına alınan ülkelerin yöneticilerine saygısız davranılması, bu kişilerin önemsenmemesidir. Oysa önceki dönemlerde, Kraliçe Elizabeth'ten Napoleon'a kadar tüm yöneticiler yabancı liderlere eşit şekilde davranmışlardı. Ne var ki,

19. yüzyılda Avrupalılarda giderek güçlenen "kendini üstün görme saplantısı", kabalık ve küstahlık getirdi.

Asıl ilginç olan ise Darwinist emperyalistlerin, başka milletleri sömürürken, bunu kendilerince "aşağı ırkların" ve "geri kalmışların" yükünü üstlenmek olarak göstermeleri idi. İddialarına göre dünyanın gelişmesi için, üstün ırkın düzeninin tüm dünyaya yayılması, aşağı olanların kalkındırılması gerekiyordu. Diğer bir deyişle, sömürgeci güçler işgal ettikleri topraklara "medeniyet" götürdükleri iddiasındaydılar. Ancak uygulamaları ve politikaları onların bu sözde "iyi niyetli" iddialarının gerçekleri yansıtmadığını gösteriyordu. Sosyal Darwinist düşüncelere sahip 19. ve 20. yüzyıl sömürgeci devletleri, gittikleri ülkelere refah, mutluluk, kültür ve medeniyet değil, kargaşa, kavga, korku ve aşağılanma getirdiler. Sömürgeciliğin sömürge ülkelere bazı yararlar sağladığı kabul edilse de, zararları çok daha fazlaydı.

Karl Pearson'ın aşağıda yer alan acımasız, insanlıktan, merhametten uzak sözleri sosyal Darwinizm'e dayalı ırkçı ve emperyalist görüşlerin tam bir özeti niteliğindedir:

Mücadele acı çekmektir, ciddi anlamda acı çekmek demektir. Ancak mücadele ve acı, beyaz adamın şu anda eriştiği gelişimin aşamaları olmuştur. Artık mağaralarda yaşamıyor, köklerle ve kabuklu yemişlerle beslenmiyor olması gerçeği bunu açıklıyor. Gelişimin, en uygun olan ırkın hayatta kalmasına bağlı olması -bu bazılarına aşırı derecede karanlık geliyor olabilir- hayatta kalma mücadelesine kendini affettiren özellikleri kazandırmaktadır. İyi metal, kızgın metal potasından çıkar. Kılıcın sabana dönüşeceği, Amerikalı, Alman ve İngiliz tacirlerin dünya pazarlarında artık ham madde ve yiyecek için rekabet etmeyecekleri, beyaz adamla siyah adamın aralarındaki toprağı paylaşacakları ve her birinin toprağı istediğı gibi işleyebileceğı bir zamanı ümit edebilirsiniz. Ancak bana inanın ki, o gün geldiğinde insanoğlu artık ilerlemeyecektir. Aşağı ırkın doğurganlığını kontrol edecek hiçbir şey olmayacaktır; acımasız kalıtım kanunu doğal seleksiyon tarafından kontrol edilmeyecek ve yönlendirilmeyecektir. İnsanoğlu durağanlaşacaktır... Gelişim yolu ulusların enkazları ile kaplandı; mükemmeliyete giden dar yolu bulamayan aşağı ırkların ve mağdurların izleri her yerde. Yine de bu ölü insanlar, doğrusu, insanoğlunun günümüzdeki daha yüksek entelektüel seviyesine ve daha derin duygusal yaşamına yükselmesinde işe yarayan atlama taşlarıdır.⁷¹

Dünyadaki ulusların çoğunu aşağı gören, onların acılarını, ölümlerini sözde evrimleşme yolunda bir basamak olarak kabul eden bu "dünya görüşü"nin tüm insanlık için ne kadar büyük bir tehlike olacağı açıktır. Bu kitap boyunca dikkat çekilen tehlike de budur. Eğer bir fikri, ne kadar tehlikeli olursa olsun veya ne kadar bilim ve mantık dışı olursa olsun, birileri el birliği ile bilimsel bir gerçek gibi sunar ve yoğun propagandasını yaparsa, o zaman bu fikir ve ürünleri, bir süre sonra konu hakkında yeterince bilgi sahibi olmayan insanlar tarafından kabul görmeye başlayacaktır. İşte Darwinizm'in tehlikesi bunda gizlidir. 19. ve 20. yüzyılda "hayatta kalma mücadelesi", "üstün ve aşağı ırklar arası çatışmalar" gibi kavramların doğruluğuna inanan insanlar, bu iddiaları kendilerine siper ederek her türlü acımasızlığı yapmışlar veya yapanlara ses çıkarmamışlardır. Bunun sonucunda ise Hitler, Mussolini, Franco gibi hasta ruhlu, ırkçı, saldırgan, öfkeli, merhametsiz diktatörler ortaya çıkmış, milyonlar bu insanların sözlerine alkış tutmuş, on milyonlar ise bu zalimlerin ideolojileri yüzünden acı, sefalet ve korku içinde yaşamış ve ölmüştür.

Sosyal Darwinizm ve Savaş

Sosyal Darwinizm'in ırklar arası çatışmanın milletlerin ilerlemesini sağlayacağı aldatmacası, savaflara da zemin hazırlamıştır. Sosyal Darwinizm'in yaygın olduğu Birinci Dünya Savaşı öncesi dönemde, savaş, zayıfların elenmesi, güçlülerin hayatta kalması, insan ırkının gelişebilmesi, ağırlık ve yük olarak görülen insanların yok edilmesi için sözde "en uygun yol" olarak görülüyordu.

Tarih boyunca insanlık birçok savaş yaşamıştır. Ancak bu savaşlar, genellikle sınırlarda, sivil halk doğrudan hedef alınmaksızın, savaşan ülkelerin orduları arasında gerçekleşirdi. Sosyal Darwinist amaçlarla yapılan savaşlarda ise asıl hedef halktı. Çünkü amaç sözde "uygun" olmayan, kendilerince "aşağı" olan halkı yok etmek ve "gereksiz fazla olan nüfusu" azaltmaktı.

Birinci Dünya Savaşı öncesinde, savaşın Darwinist dayanaklarının anlatıldığı yazılara ve konuşmalara sık sık rastlanıyordu. New York Amerikan Doğa Tarihi Müzesi dergisi *Natural History*'nin baş editörü Richard Milner, Birinci Dünya Savaşı'nda Alman entelektüellerin Darwinici ve savaşçı görüşleri için şöyle demektedir:

Birinci Dünya Savaşı sırasında, Alman aydınlar doğal seleksiyonun karşı konulamaz bir güç, onları hakimiyet için kanlı mücadeleye mecbur bırakan bir doğa kanunu olduğuna inandılar. Siyasi ve askeri ders kitapları, Darwin'in teorilerini, dünya hakimiyeti için yapılan araştırmanın "bilimsel" bir temeli olarak geliştirdiler. Alman bilim adamları ve biyoloji profesörleri ise buna tam destek verdiler.⁷²

General F. von Bernhardt de aynı yıllarda *The Next War* (Bir Sonraki Savaş) adlı kitabında sosyal Darwinizm propagandası yapmış ve savaşı övmüştü. Savaşın biyolojik bir zorunluluk olduğunu iddia eden Bernhardt, dünyayı uygun olmayanlardan temizlemenin en iyi yolunun savaş olduğunu iddia etmişti. Bernhardt "Savaş, öncelikli önemi olan biyolojik bir zorunluluktur, insanlığın hayatında vazgeçilemez bir düzenleyici unsurdur. Savaş, gücü artırır ve insanın ilerleyişini teşvik eder" diyordu.⁷³

Savaşın "düzenleyici bir unsur" olduğunu öne sürmek ne akıl ve mantıkla ne de bilimsel verilerle açıklanabilir bir durum değildir. Savaş büyük can ve mal kayıplarına sebep olan, toplumların geleceği üzerinde telafi edilmesi zor tahriplere neden olan yıkıcı bir güçtür.

Buna rağmen sürekli savaşmayı, katliamlar yapmayı sözde medeniyetin bir gerekliliği olarak görenler, savaş çığırtkanlığı yapmaya devam ediyorlardı. Örneğin Bernhardt kitabının bir başka yerinde şöyle yazıyordu:

Savaş, yalnızca ulusların yaşamları için gerekli bir unsur değil aynı zamanda, gerçekten medenileşmiş bir ulusun en yüksek güç ve canlılık bulduğu kültürün vazgeçilmez bir parçasıdır... Savaş biyolojik açıdan haklı kararlar verir, çünkü kararları nesnelerin doğasına dayanmaktadır... Bu yalnızca biyolojik bir kanun olmaktan öte, ahlaki bir yükümlülük ve uygarlığın vazgeçilmez bir parçasıdır!⁷⁴

Hiç şüphesiz bu telkinlere aldananların en büyük yanlışlarından biri insanın yapısının savaşmaya uygun olduğunu ve savaşmanın insanlar için kaçınılmaz olduğunu düşünmeleri idi. Onlara göre insanlar savaştıkça enerji ve canlılık kazanmaktaydılar. Oysa bu büyük bir yalandır. Allah insanları, barıştan huzur bulacak bir yapıda yaratmıştır. Kaos ve çatışma insanın ruhunda büyük gerilim ve tedirginliklere neden olur. İnsanın sosyal, ekonomik ve kültürel açıdan en hızlı ilerleyişi huzur ve güvenliğin hakim olduğu ortamlarda mümkündür. Savaş ve çatışma ise yalnızca yıkım ve kayıp getirir. Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution* (Darwin ve Darwinici Devrim) adlı kitabında, sosyal Darwinizm'in savaşa bakış açısı için şu yorumda bulunur:

Generaller için, öncelikli olan savaş ihtiyaçlarıydı, emperyalist maceralar ve ulusal deneyler ardından geliyordu. Diğerleri için ise durum tam tersiydi: Emperyalist ve milliyetçi tutkular savaşı ve militarizmi getirdi. Hatta öyleleri de vardı ki, savaşın üstünlüklerini, militarizm ve milliyetçilik gibi sorumluluklar olmaksızın da seviyorlardı; bu en saf ve en ön yargısız haliyle sosyal Darwinizm idi.⁷⁵

Evrimeci antropolog ve Darwin'in yaşam öyküsünün yazarı Sir Arthur Keith de, savaş taraftarı olduğunu açıkça ifade etmiş, kişisel olarak barışı sevmesine rağmen böyle bir deneyimin, yani barışın sonuçlarından korktuğunu söyleyerek oldukça çarpık bir bakış açısı sergilemiştir. Beş yüzyıl devam eden barış döneminden sonra dünyanın, "kaç sonbahar boyunca budanmamış ve sonsuz yıllar boyunca kontrol edilmeyen aşırı bir büyüme ile isyan etmiş bir meyve bahçesi"ne dönüşeceği gibi mantık dışı bir öngöründe bulunmuştur.⁷⁶

Keith'in sözleri, Darwinist telkinlerin insanları ne kadar acımasızlaştırabildiğinin bir göstergesidir. Keith, dünyanın zaman zaman "budanması" gerektiğine, yani dünyanın güçlenmesine sözde engel olan "unsurların" kesilip atılması gerektiğine inanıyordu. Açıkça vahşetin savunuculuğunu yapıyordu. Keith'in sözünü ettiği "budama" savaşlardı. Savaşlarda ölenler, yani Keith'in "atılması gerekenler" olarak gördükleri ise zavallı kadınlar ve erkeklerle, masum çocuklardı. Darwinizm'in aldatmacalarına kananların, bu masumlar için acıma, sevgi, şefkat duymaları mümkün değildir. Çünkü inandıkları teori, onlara beyaz ırkı geliştirip güçlendirmek için gerekirse, zayıf görülenlerin yok edilebileceği vicdansızlığını telkin etmektedir. Bu da tarih boyunca eşine az rastlanır zalimliklerin yaşanmasında neden olmuştur.

İşte sosyal Darwinizm'in savaş hakkındaki bu sapkın yorumları, 19. yüzyıldan itibaren aralıksız devam eden savaşların, iç çatışmaların, kavgaların ve katliamların temel nedenlerindendir. Sosyal Darwinizm hakkında hiçbir şey bilmeyen bazı insanlar bile, temeli bu teoriye dayanan savaş çığırtkanlığının sonucunda, sosyal Darwinizm'in etkisi altına girmişlerdir.

20. yüzyılın başlarında ise sadece bir grup marjinal ideolog değil, gazetecilerden akademisyenlere ve politikacılardan bürokratlara kadar birçok kişi savaşın gerekliliğine inanma yanılığısına kapılmıştı.⁷⁷ Yani kadınların, çocukların, yaşlıların, muhtaç durumdaki insanların yok edilmeleri, genç insanların umursuzca cepheye sürülmeleri sözde "insanlık yararına" teşvik ediliyordu.

Bu görüşler en üst makamlar tarafından da paylaşılıyordu. Örneğin Alman Şansölyesi Bethmann-Hollweg, Birinci Dünya Savaşı başladığında orta sınıf arasında yaygın olan Slavlar ve Cermenler arasında bir çatışmanın kaçınılmaz olduğu hakkındaki görüşü paylaşıyordu.⁷⁸ Kaiser'in de aynı görüşleri paylaştığı bilinmekteydi. Birçok tarihçinin de kabul ettiği gibi, savaşın kaçınılmaz olduğu, aşağı ırkların temizlenmesi için doğal ve faydalı olduğu yönündeki vicdan dışı iddia, Birinci Dünya Savaşı'nın en önemli nedenlerinden biriydi.

Faşizmin öncüsü sayılan Alman felsefeci Nietzsche, Almanya'da sosyal Darwinizm'in en önde gelen savunucularından biriydi. Nietzsche'nin sözlerinde de, Bernhardi ile aynı nedenlerden savaş taraftarı olduğu açıkça görülmüyordu. Nietzsche'ye göre ideal toplumsal sistem, savaşı merkez almalıydı: "Erkekler savaş için eğitilecekler ve kadınlar ise savaşçıların tekrar dünyaya gelmesi için çalışacaklar; bunun dışındaki herşey ahmaklıktır."⁷⁹ Nietzsche'nin sapkın bakış açısına göre hayat sadece savaştan ibaretti ve herşey savaş içindi.

Hem Darwin'in hem de Nietzsche'nin büyük bir hayranı olan Hitler de, onların savaşçı fikirlerini uygulamaya koyan fanatik bir sosyal Darwinistti. Hitler, militarist düşüncelerini evrim teorisi ile birleştirerek şöyle demişti:

Doğanın tamamı güç ve zayıflık arasındaki sürekli çatışma ve güçlünün zayıf üzerindeki sonsuza kadar süren zaferidir.⁸⁰

Hitler ve benzerlerinin iddia ettikleri bu fikirler, aslında büyük bir cehaletin ürünüydü. Militarist ve saldırgan düşüncelerini, kendilerince evrim teorisiyle birlikte bilimsel bir zemine oturttuklarını zannedenler sadece kendilerini aldatmaktaydılar. Ne var ki bu aldanışa peşlerinden sürükledikleri on binlerce insanla, dünya tarihinde eşine az rastlanır bir yıkımın mimarı oldular.

Yazar -ve Siyonist hareketin öncülerinden- Max Nordau "*The Philosophy and Morals of War*" (Savaşın Felsefesi ve Ahlakı) adlı makalesinde Darwin'in, savaş taraftarlarının en önde gelen ismi olduğunu söyler:

Tüm savaş taraftarları arasındaki en büyük otorite Darwin'dir. Evrim teorisinin ilanından sonra, doğal barbarlıklarını Darwin'in ismi ile gizleyebiliyorlar ve kalplerinin derinlerindeki zalim içgüdülerini bilimin son sözü olarak gösterebiliyorlardı.⁸¹

Columbia Üniversitesi'nde tarih dersleri veren Jacques Barzun ise, *Darwin, Marx, Wagner* adlı kitabında Darwinizm'in ulaştığı her yerde militarizmi ve savaşçılığı ateşlediğini ve savaşı bir sembol haline getirdiğini belirtmiştir:

Savaş, dünyadaki insani işlerin sembolü, imajı, teşviği, sebebi ve dili haline gelmiştir. 1870-1914 dönemi edebiyatının önemli bir kısmını incelememiş olan bir kişi, kan dökmek için yapılan bitmez tükenmez gayretin bu boyutlarda olduğunu farkına varamaz. Yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıkan militanlar savaşı adeta şiirleştirmiş, savaş beklentisinden büyük haz duymuşlardır. İnsanlığın varoluş amacının sadece hayat mücadelesi olduğunu ve bu mücadelede kaybedenlerin ölmesinin de doğal karşılanması gerektiğini savunmuşlardır...⁸²

Barzun yine aynı kitabında sosyal Darwinizm'in ırkçı, savaşçı ve çatışmacı yönünün 19. yüzyıl sonlarından itibaren özellikle Avrupa'yı nasıl etkisi altına aldığını şöyle açıklamıştır:

1870 ve 1914 yılları arasında her Avrupa ülkesinde silahlanmayı isteyen bir savaş partisi, acımasız bir rekabet isteyen bireyci bir parti, geri kalmış insanlar üzerinde serbest bir el isteyen emperyalist bir parti, yabancılara karşı içten tasfiyeyi sağlayacak olan sosyalist bir parti vardı... Bu partilerin tümü zaferi kutladıklarında ya da yenildiklerinde hatta daha önce, bilimin tekrar canlanması anlamına gelen Spencer (sosyal Darwinizm'in kurucusu) ve Darwin'i desteklemişlerdi. Irk biyolojikti, sosyolojikti; Darwinciydi.⁸³

Pek çok akademisyen ve yazarın eserlerinde tespit edip dile getirdiği bu Darwinist aldatmacalar, 20. yüzyılın neden savaşların, katliamların, soykırımların yüzyılı olduğunu açıklayan ifadelerdir.

Allah Katında Üstünlük Irka Göre

Değil Takvaya Göredir

İrkçılığın dehşeti sadece Naziler ile sınırlı değildir. Dünyanın birçok yerinde ırkçılık nedeniyle büyük felaketler yaşanmış, yüzbinlerce insan ırkçılık yüzünden öldürülmüş, aşağılanmış, evlerinden, ailelerinden zorla alınarak köleleştirilmiş ve sözde hayvan muamelesi görerek sonunda ölüme terk

edilmiş, ilaç deneylerinde kobay olarak kullanılmış, hayatları hiçe sayılmıştır. Bu kitapta verilen örnekler, ırkçılığa dayalı vahşetin ve acımasızlığın belgelenebilmiş olan örneklerinden sadece birkaçıdır.

Materyalist bir teori olan Darwinizm'in öngördüğü toplum yapısının nasıl olduğunun iyi tespit edilmesi gerekir. Sosyal Darwinizm, diğer tüm materyalist toplumsal teoriler gibi, insanın sadece kendisine karşı sorumlu ve kendi çıkarları için yaşayan bencil bir varlık olduğunu öne sürdüğü için, hiçbir zaman bireylere ve topluma güzel ahlak ve mutluluk kazandıramaz. İnsanın güzel ahlak ve mutluluk kazanması için, bencil hırslarından vazgeçmesi gerekir. Bunun nasıl olacağını insana öğreten ise Rabbimiz'in emri olan din ahlakıdır. Kuran'da, insana Allah'a karşı olan sorumlulukları ve O'nun rızası için uyması gereken ahlaki değerler bildirilmiştir.

Eğer bir insan Allah'ın emirlerine, Allah'ın indirdiği Kitap'a iman eder ve uyarsa, o zaman insanlara karşı sevgi, merhamet, şefkat duyguları ile dolu olur.

Allah'tan korkan, Allah'ı seven ve O'nun emirlerine itaat eden kişiler, insanları Allah'ın yarattığı birer varlık olarak sever, onlar arasında ırklarına, milletlerine, tiplerine, renklerine, dillerine göre bir ayırım yapmazlar. Her birinde Allah'ın yarattığı bir güzellik görür, bu güzellikten zevk alırlar. İnançları nedeniyle sevecen, merhametli, koruyucu insanlar olurlar. Ne var ki Darwinizm'in yalanları ile beyni yıkanan bir insan diğer ırklardan, milletlerden nefret eder, onları ezmekten, hatta yok etmekten zevk alır, çevresine daima gerilim, mutsuzluk ve korku getirir. İşte 19. ve 20. yüzyılda görülen ırkçılık ve emperyalizm, Darwinist dünya görüşünün bir sonucudur.

Allah, Kuran'da ırklara göre ayırım yapılmasını yasaklamış, insanların ahlakları ve imanları ile Allah Katında üstünlük elde edebileceklerini bildirmiştir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Darwin-Hitler Koalisyonunun Sonucu: 40 Milyon Ölü

Sosyal Darwinizm hakkında buraya kadar anlatılanlardan sonra, dünya tarihinin en büyük soykırımlarından birinin mimarı olan ve tarihe en acımasız ve zalim hükümetlerden biri olarak geçen Nazilerin de sosyal Darwinizm'e sıkı sıkıya bağlı olduklarını söylemek şaşırtıcı olmayacaktır.

Hitler'in ve Nazi ideologlarının yazıları, konuşma metinleri ve diğer dokümanlar incelendiğinde, ırkçı, saldırgan ve savaşçı politikalarını Darwinizm üzerine kurdukları açıkça görülmektedir.

Hitler'in aynı hayvan yetiştiricileri gibi insan soyunu ıslah edebileceğini sanması; Aryan ırkını "kirlettiğini" düşündüğü ırkların, kalıtsal hastalığı olanların ve zayıfların yok edilmeleri gerektiğini iddia etmesi; milyonlarca insanın katlini acımasızca emretmesi onun insanları hayvan gibi gördüğünün ve Darwinizm'e olan bağlılığının delillerinden birkaçıdır. Nazi soykırımından sağ olarak kurtulan kişilerden biri olan Alexander Kimel, "Nazi Terörü" başlıklı makalesinde, sosyal Darwinizm ve Nazi bağlantısını vurgular ve sosyal Darwinizm'e inanan Nazilerin, insanlara nasıl olup da acımadan hayvan muamelesi yapabildiklerini şöyle açıklar:

Nazizm, sosyal Darwinizm'i kabul ederek insanları hayvanlarla eşit hale getirdi, ellerindeki bireysel seçim yapma özgürlüğünü, kendileri için düşünebilme yeteneğini aldı. Acımasızlık, terör, yalan ve insanın insan tarafından acımasızca istismar edilmesi bir davranış normu haline geldi. Eğer insanları hayvanlar gibi aynı doğal seleksiyon kanunları yönetiyorsa, insanın bilincindeki ilahi kıvılcım alındığında insanlara hayvanlar gibi davranılabilir: Suni olarak üretilebilir ve büyükbaş hayvanlar gibi muamele görebilirler. Örneğin savaş ve savaşın umursamaz idaresi çok büyük kayıplar getirmişti. Hitler ise, durumu kayıpları engelleyerek değil, üreme metodlarını geliştirerek düzeltmeye çalışmıştı. Auschwitz'de (Nazi Doktoru) Mengele, ikizler üzerinde, onları öldürerek, kesip biçerek, üreme metodlarının nasıl geliştirileceğine, Alman kadınlarının doğum randımanının nasıl iki katına çıkartılabileceğine dair "bilimsel" deneyler yürüttü. Almanlar üreyen hayvanlar gibi görüldü, S.S. onların çobanları ve Führerleri de eğitici efendileri idi. Almanlar ödül kazanmış büyükbaş hayvanlar, diğer uluslar sıradan büyükbaş hayvanlar ve Yahudiler ise zararlı böcekler olarak kabul edilmiş ve öyle muamele görmüşlerdir..⁸⁴

Nazilerin asırlar boyunca örneği görülmemiş bir soykırım gerçekleştirirken temel aldıkları sapkın bakış açısı buydu. Hitler'in savunduğu "üstün ırk" aldatmacası, bir biyolojik "tür"ün içinde yer alan grupların eşitsizliği yalanına dayanıyordu. Yani Hitler'e ve taraftarlarına göre, bazı türler evrimde ilerlemiş ama bu türler içindeki bazı bireyler veya gruplar geri kalmışlardı. Irkçılığın zeminini oluşturan bu sapkın iddia Darwin'in teorisinin en temel noktalarından biriydi. Prof. Karl A. Schleunes, Auschwitz hakkındaki kitabında Darwin'in teorisinin, ırkçılığa sözde bilimsel bir destek sağladığını şöyle kabul eder:

Darwin'in, hayatta kalma mücadelesi fikri, ırkçıların üstün ve aşağı insan ve millet kavramını haklı gösterdi ve bunlar arasındaki mücadeleyi onayladı..⁸⁵

Evrimeci bilim adamları tam da Nazilerin istedikleri gibi teorik bir çerçeve çiziyorlardı. Örneğin hayvan davranış biliminin kurucusu sayılan evrimci Konrad Lorenz, ırkların arındırılmasını biyolojik yapılarla kıyaslıyor ve şöyle diyordu:

Aynı kanserde olduğu gibi, en iyi tedavi asalakların kökünü en kısa sürede kurutmaktır. Her zaman toplum için sorun olan aşağı halkların olumsuz sosyal etkilerine karşı öjenist korunma yöntemlerin uygulanması zorunludur... Bu aşağı unsurlar, (sağlıklı) bir toplumun içinden etkin bir biçimde ayıklanmadıklarında -tıpkı kötü huylu bir tümörün hücrelerinin tüm insan vücudunda hızla çoğalmasına izin verilmesi gibi- hem kendilerini hem de onları barındıran bünyeyi yok ederler.⁸⁶

Farklı ırkları veya toplum içindeki zayıf ve muhtaç insanları bir tür "kanseri" gibi görmek ve onları amansızca temizlemek istemek, açıklanması mümkün olmayan bir ilkelik ve vahşettir. Nazi ideologları bu vahşeti, Darwinizm'in aldatmacalarını öne sürerek sözde bilimsellik maskesi altına gizlemeye çalışmışlardır. *Race and Reich* (İrk ve Kral) adlı kitabın yazarı J. Tenenbaum, Nazi politikalarının Darwinizm ile nasıl şekillendiğini şöyle özetler:

Mücadele, seleksiyon ve en uygun olanın hayatta kalması... tüm bu kavramlar ve gözlemler Darwin tarafından ortaya atıldı. Ancak daha önce de, on dokuzuncu yüzyıl Alman sosyal felsefesinde bu kavramlar kabul görmeye başlamıştı... Bunun bir neticesi olarak, Almanların üstün ırk oldukları inancına dayalı tüm dünyaya hakim olma doktrini gelişti. Bu doktrin aynı zamanda Alman Devleti ile zayıf uluslar arasındaki "çekiç ve örs" ilişkisine dayandırılmıştı.⁸⁷

Tenenbaum, Nazilerin, politik sistemlerini, hiçbir noktasını eksik bırakmadan tamamen Darwinizm'e göre belirlediklerini açıkladıktan sonra şöyle devam eder:

Siyasi sözlükleri, toprak, mücadele, seleksiyon ve neslin tükenmesi gibi kelimelerle doluydu. Mantıklarının kıyası açıkça şöyle ifade edilmişti: Dünya, farklı ulusların toprak için mücadele ettiği balta girmemiş bir ormandır. Daha güçlü olan kazanır, daha zayıf olan ölür ya da öldürülür...⁸⁸

Hitler, 1933 yılında Nuremberg mitinginde, "üstün ırkların aşağı ırkları idare ettiğini... bunun doğada görülen bir hak olduğunu ve tek mantıklı hak olduğunu" ileri sürerken, bunu bir doğa kanunu olarak gördüğünü iddia ediyordu.⁸⁹ Ama elbette bu iddiası ile, tarihin en büyük yalanlarından birinin savunuculuğunu yapıyordu.

Hitler'in, "Ulusun Kaderi Hakkında" başlıklı konuşmasındaki sözleri de Darwinist görüşlerinin bir özetidir:

Yaşamın en temel motivasyon faktörleri arasında, kendi kendini muhafaza ve gelecek nesillerin korunması yer alır. Siyaset, insanların hayatta kalabilmek için verdikleri mücadeleden başka bir şey değildir. Bu şiddetli yaşama arzusu evrenseldir ve tüm ulusu yönlendirir. Yaşamak için duyulan istek, çatışmaya sürüklemelidir, çünkü bu istek tatmin edilemez olmakla birlikte yaşamın temelidir. Yaşanacak alan sınırlıdır. Bu, yüzden insaniyetten ziyade acımasızlık yaşamda esastır! İnsan, ihtilaflar ve süregelen mücadele sonucunda dünyanın sahibi olmuştur. Bu insanlığın değil, güç ve hakimiyeti kazanan kuvvetin üstünlüğüdür. Irklar arasında farklılıklar vardır. Dünya, kültürünü seçkin sınıftan (elitlerden) almıştır. Bugün ne görüyorsak hepsi Aryanların çalışmalarının ve başarılarının birer sonucudur. Ancak her ırkın içinde sonuca götüren asıl faktör, yetiştirmeyi başardığı önemli şahsiyetlerdir. İnsanlığın şekli demokratik çoğunluklar değil, önemli şahsiyetler belirlemiştir.⁹⁰

Hitler'in hezeyanlarının açıkça görüldüğü bu sapkın fikirler, o dönemde pek çok kişiyi etkisi altına almıştı. Cehaletin de etkisiyle on binler, Hitler'in hayal ürünü bu varsayımların takipçisi oldu. Daha önce de vurguladığımız gibi, toplumları ilerleten, çatışma dürtüsü veya hayatta kalabilmek için verilen acımasız mücadele değildir. Her toplum daha varlıklı ve güzel bir yaşam için gayret eder, ama bu

gayretin başarıya ulaşması, söz konusu toplumun manevi ve ahlaki değerlere olan bağlılığı ile doğru orantılıdır. Başkalarını yok etmeye çalışmak, bitmek bilmeyen şiddet ve saldırganlık her zaman tüm taraflara yıkım getirir. Irklar arasındaki fiziksel veya kültürel farklılıklar ise bunların birini diğerine üstün kılacak özellikler değildir. Tam tersine bu farklılıklar, barış ve güvenliğin hakim olduğu ortamlarda kültürel zenginliği sağlayan değerli unsurlardır.

Din ahlakı da bu farklılıkları kültürel bir zenginliğe dönüştürmeyi gerekli kılar. Allah, insanlara koşullar ne olursa olsun affedici olmayı, adaletten asla ayrılmamayı, diğer insanlara şefkatle ve merhametle yaklaşmayı emretmiştir. İman edenler, Allah'ın farklı ırklar ve milletler yaratmasının pek çok hikmeti olduğunu bilir, kardeşlik ve dayanışma ruhuyla hareket ederler. İnsanları ırklarına göre sınıflandırmaya kalkışmak, mensup olduğu ırk nedeniyle –hiçbir haklı gerekçesi olmamasına rağmen– övünüp kibirlenmek ise iman etmeyenlerin ve şirk koşanların özellikleridir. Bir ayette inkar edenlerin, kendi soylarını öfke ile koruma tutkuları şu şekilde bildirilir:

Hani o inkar edenler, kendi kalplerinde, 'öfkeli soy koruyuculuğu'nu (hamiyeti), cahiliyenin 'öfkeli soy koruyuculuğunu' kılıp-kışkırttıkları zaman... (Fetih Suresi, 26)

Hitler ise ruhsal dengesizliğinin de etkisiyle bu sapkın görüşlerini savunmaya devam etmiş, Darwin'in teorisinin kendi görüşleri ile bu derece paralel olmasını batıl fikirlerini yaymak için sözde iyi bir malzeme olarak görmüştür. Hitler'in Darwinizm'e olan bağlılığı daha 1925 yılında yayınlanan *Kavgam* adlı kitabında görülmektedir. Örneğin kitabının 4. bölümünde, Darwinizm'in, başarılı bir Almanya için tek temel olduğunu belirtmiştir. *Darwin: Before and After* (Darwin: Önce ve Sonra) kitabının yazarı Clarck, Hitler'in Darwinizm'e olan bağlılığı için şu yorumda bulunur:

Evrimsel fikirler -oldukça açık bir şekilde– *Mein Kampf*'ın (Kavgam) en kötü bölümlerinin ve (Hitler'in) halka yaptığı konuşmaların kaynağıdır. Hitler, üstün ırkın her zaman aşağı ırka üstün geleceği sonucuna varmıştır.⁹¹

The Day Nazi Germany Died (Nazi Almanyası'nın Öldüğü Gün) adlı kitabın yazarı Beate Wilder-Smith de, Nazi doktrininin temel unsurunun ne olduğunu şöyle açıklar:

Nazi teorisinin ve doktrininin en önemli prensiplerinden biri... evrim teorisinin (ve) ...tüm biyolojinin yukarıya doğru evrimleştiği ve daha az gelişmiş türlerin faal bir şekilde kökünün kurutulması gerektiği (ve) ...doğal seleksiyona yardımcı olunabileceği ve olunması gerektiğidir... bu yüzden (Naziler), "az gelişmiş" olarak değerlendirdikleri Yahudileri ve... siyahları yok etmek için siyasi yasaları uygulamaya koydular...⁹²

Prof. George J. Stein ise, *American Scientist* dergisindeki "Biological Science and the Roots of Nazism" (Biyolojik Bilim ve Nazizmin Kökleri) başlıklı yazısında, Hitler'in sosyal Darwinist görüşleri hakkında şöyle yazar:

... Alman sosyal Darwinizm'i Almanya'nın her yerinde yaygın biçimde biliniyor ve kabul ediliyor, bundan daha önemlisi bilim adamları da dahil olmak üzere çoğu Alman tarafından bilimsel açıdan doğru olduğu düşünülüyordu. Daha yakın zamanda nasyonal sosyalizm ve Hitler üzerine yapılan akademik çalışmalar bu gerçeği fark etmeye başladı... (Darwin'in teorisini uygulamaları) Nazizm'in en belirgin özelliğiydi. Nasyonal sosyalist "biyo-politika"... Radikal eşitsizliğe dair mistik-biyolojik bir politikadır;

var olmak için sonsuz bir mücadeleye dayanır ve en uygun olanın hayatta kalmasını doğa kanunu olarak kabul eder ve doğal seleksiyonu bir kamu politikası haline getirmek için devlet gücünü kullanır...⁹³

Prof. Stein, yazısında, Alman sosyal Darwinizmi'nin temelinde, insanın hayvandan farklı bir canlı olmadığı iddiasının bulunduğunu belirtir ve şöyle der:

Alman sosyal Darwinizmi'nin ana hatlarıyla özeti şöyleydi... insan, üstün veya insani özelliklere sahip değildi ve sadece doğanın bir parçasıydı. Diğer yandan, Almanlar biyolojik açıdan daha üstün bir topluluğun üyeleriydiler... Siyaset, biyoloji kanunlarının yalın bir uygulamasıydı. Aslında, Haeckel ve yandaşları olan sosyal Darwinistler, nasyonal sosyalizmin temel varsayımları halini alacak olan fikirleri geliştirdiler... Devletin kurum olarak işi, öjeni ve yapay seleksiyonu...⁹⁴

Stein'in yazısında açıkça ifade ettiği Nasyonal Sosyalistlerin bu yanılgıları, onlarca ülkenin dahil olmak zorunda kaldığı bir dünya savaşına zemin hazırladı. Darwin'in hayal ürünü teorilerinin desteğiyle gelişip güç bulan Nazizm, dünya tarihinde eşine az rastlanılır bir felaketin mimarı oldu. Bu öylesine büyük bir felaketti ki, milyonlarca insan hayatını kaybetti, şehirler haritalardan silindi. En büyük zararı ise, Nazi ideologların propagandalarında daha çok güç kazanacağını ve ilerleyeceğini iddia ettikleri Alman toplumu aldı. Çatışmanın, savaşın, acımasızlığın, diğer milletleri yok etmeye kalkışmanın bir milleti asla ilerletmeyeceği bir kez daha görülmüş oldu.

Hitler ise yaşadığı süre boyunca Nazilerin kendilerine ve diğer insanlara bakış açısını özetleyen, "Biz Naziler... barbarız. Barbar olmak istiyoruz. Bu onurlu bir ünvan ve bununla dünyayı gençleştireceğiz."⁹⁵ sözleriyle yanılgılarından hiç vazgeçmedi.

Sir Arthur Keith'in ifadesiyle, evrimci olan Hitler, Almanya'nın deneyimini evrim teorisine uydurmak için bilinçli olarak çabalamıştı.⁹⁶ Keith ayrıca evrim teorisi, Hitler ve savaş üçgeni için şunları söyler:

Eğer savaş evrimin çocuğu ise –ve böyle olduğuna inanıyorum– bu durumda evrim, "çıldırılmış" ve kabilelerin, ulusların ve farklı ırkların birbirleriyle rekabetlerinde öylesine acımasız olmuştur ki, ilerlemeyi engelleyici bir rol üstlenmiştir. Evrimsel kanunların insan doğasına zorla kabul ettirdiği yaptırımlardan onu kurtarmak dışında, savaştan kurtulmanın hiçbir yolu yoktur.⁹⁷

Peter Hoffman ise, *Hitler's Personal Security* (Hitler'in Kişisel Güvenliği) adlı kitabında Hitler'in Darwinist görüşleri için şöyle demektedir:

Hitler mücadeleye, her insanı diğerlerine üstün gelmek için çabalamaya zorlayan Darwinci bir prensip olarak inandı; mücadele olmaksızın çürür ve yok olurlardı... Nisan 1945'te aldığı yenilgide bile Hitler, güçlünün hayatta kalmasına olan inancını dile getirdi ve Slavların daha güçlü olduklarını ispatladıklarını duyurdu.⁹⁸

Kısacası birçok tarihçinin ve araştırmacının görüşlerinden anlaşıldığı, aynı zamanda Hitler'in yazılarında ve konuşmalarında da açıkça görüldüğü gibi Nazizm, Darwinizm'den güç ve kaynak bulmuştu. Hitler ve diğer Nazi önde gelenleri, birçok sözde bilimsel argüman kullanarak, tüm kişisel psikopatlık, acımasızlık ve zalimliklerini, Darwinizm'e dayandırarak kendilerince meşrulaştırmışlardı. Aslında böylesine bir ideoloji ve psikoloji geliştirmelerine neden olan kültürel ortam da, büyük ölçüde sosyal Darwinizm'in izlerini taşıyordu. İlerleyen sayfalarda da inceleyeceğimiz gibi, Ernst Haeckel gibi koyu Darwinistlerin eliyle Almanya'ya giren sosyal Darwinizm, 20. yüzyılın ilk yarısında tüm Alman

toplumunu derinden etkilemiş, dejenere etmiş ve Nazizme kapılmalarına neden olan en önemli zihinsel temeli oluşturmuştu.

Nazi Almanyası'nda Evrim ve Savaş

Sosyal Darwinizm'in sapkın telkinlerine göre savaş, toplumları ilerleten ve en uygun olanların seçilmesini, zayıfların ise elenmesini sağlayan bir yoldur. Bu çarpık akım, savaşı sadece zayıf ırkları yok ettiği için değil, aynı zamanda "üstün ırk" içindeki zayıf üyeleri yok ettiği için de pozitif bir güç olarak kabul eder. Bu nedenle sosyal Darwinizm, savaşı onaylar ve teşvik eder. Naziler de aynı sosyal Darwinist mantıkla savaşçılığı benimsemişlerdir. Robert Clark, *Darwin: Before and After* (Darwin: Öncesi ve Sonrası) adlı kitabında, Hitler'in savaşa bakış açısı ile ilgili olarak *Kavgam*'ı kaynak göstererek aşağıdaki bilgileri aktarmaktadır:

Hitler'in Milletler Cemiyeti'ne, savaşa ve barışa yaklaşımı aynı prensiplere dayanmaktadır. "Bir dünya mahkemesi... bir şaka olurdu.... Doğa tamamen gücün ve zayıfın kuvvetli bir mücadelesidir, gücünün zayıf üzerindeki sonsuz zaferidir. Eğer böyle olmasaydı, doğanın genelinde çürüme (bozulma) dışında bir şey olmazdı. Bu en temel kanunu ihlal eden devletler bozulmaya uğrar. Yaşayacak olan savaşmalıdır. Daimi mücadelenin yaşamın bir kanunu olduğu bu dünyada, savaşmak istemeyen ise yaşama hakkına sahip değildir." Başka türlü düşünen, doğayı "aşağılamış" olur. "Keder, mutsuzluk ve hastalık da aldığı sert karşılıktır".⁹⁹

Çatışmacı ideoloji ve savaş histerisi, sosyal Darwinizm'le birlikte güçlenmiş, Darwinist telkinler, bu eğilimleri körükleyen ve tüm bir toplum tarafından benimsenmesine neden olan çok güçlü ve etkili bir katalizör olmuştur. Irkçılık, çatışma ve savaş özlemi, böylece ilk kez sözde bilimsel bir dayanak bulmuş ve bilimin otoritesine dayanarak topluma reddedilemez bir gerçek gibi sunulmuştur. Nazi döneminin evrimci teorisyenlerinden Dr. Albert Edward Wiggam'ın, 1922 yılında yayınlanan kitabında yazdıkları, o sıralar Alman fikir dünyasında oldukça sık rastlanan "aldatmacalar"dan birini yansıtmaları açısından dikkat çekicidir:

Bir zamanlar insanların beyinleri, kuzenleri olan insanımsı canlılardan çok az daha büyüktü. Ama tekmeleyerek, ısırarak, savaşarak... ve düşmanlarını kurnazlıkla alt ederek ve bunları yapacak kapasiteye sahip olmayanları öldürerek insanların beyinleri büyüdü ve hacim olarak olmasa da çeviklik ve akıl bakımından gelişti.¹⁰⁰

Tamamen hasta bir zihnin ürünü olan bu hayali "evrimsel tarih"ten çıkarılan sonuç ise açıktı: Nazilerin batıl bakış açılarına göre, savaş uzun vadede olumlu bir şeydi, çünkü evrimciler insanoğlunun yalnızca ölümcül çekişmelerle ilerlediğini iddia ediyorlardı. Hitler ve Rosenberg gibi diğer Nazi ideologları da, günümüz medeniyetinin sürekli savaşlarla meydana geldiğini iddia etmişlerdi. Dönemin bazı sözde bilim adamları da bu çarpık görüşün kendilerince savunuculuğunu üstlenmişlerdi. Örneğin Darwinizm'in Almanya'daki bilinen savunucularından, Berlin Üniversitesi profesörü Haeckel, özellikle Eski Yunan'ın savaşçı şehir devleti olan Sparta'yı övmüş, Spartalıların seçilmiş bir ırk olduklarını ve bu yüzden başarılı ve üstün olduklarını iddia etmiştir. "Olağanüstü derecede sağlıklı ve güçlü çocuklar dışındakileri öldürmelerinin, Spartalıları sürekli bir güç ve dinçlik verdiğini" söylemiştir.¹⁰¹ Spartalıların acımasız ve vahşet dolu bu uygulamalarını dahi makul gören Haeckel'e göre, Almanya da "Sparta geleneğini izlemeliydi, çünkü fiziksel olarak bozukluğu olan ve hastalıklı bebeklerin öldürülmesi, hem öldürülen bebeklerin hem de toplumun yararına bir uygulama" idi. Haeckel'in vicdan dışı ve son derece zalimane bu önerileri, Darwinizm'in bilim dışı iddialarının nasıl sapkın bir mantık örgüsüne temel teşkil

ettiğini göstermesi açısından önemli bir örnektir. Haeckel ve Darwinizm'e göre, tüm hayatların eşit değerde olduğu ya da korunması gerektiği yalnızca "geleneksel bir dogma" idi ve sözde bilimsel gerçeklere aykırı düşüyordu.¹⁰² Akıl ve mantık sahibi hiç kimsenin kabul edemeyeceği bu iddialar, bir dönem Almanya'nın önde gelenleri tarafından şiddetle benimsenmişti.

Sosyal Darwinizm, sadece Almanya'da değildi, dünyanın pek çok yerinde, İlahi dinlerin öğrettiği güzel ahlakı, bu ahlakta yer alan merhamet, koruma, yardımlaşma, acıma, sabır gösterme gibi erdemleri reddediyordu. Bu erdemlerin yerine ise, çıkarına uymayanı öldürmek, yok etmek, acımasız ve merhametsiz olmak gibi -gerçekte insanlığın en büyük saptırıcısı olan şeytana ait- özelliklerin üstün olduğunu iddia ediyordu. Nazilerin Yahudi düşmanlığının kökeninde de, İlahi dinlere duydukları nefret vardı.

Neo-Nazizmin dünyada sürmekte olan varlığı, bizlere bu hastalıklı ideolojinin halen büyük bir tehlike olmaya devam ettiğini göstermektedir. Unutmamak gerekir ki, her ne isim altında olursa olsun, sosyal Darwinizm'in insanlık için uygun gördüğü yaşam şeklinde sadece çatışma, kavga, mücadele, çekişme, kan dökme, savaş, acı çekme ve korku vardır. Auschwitz gibi ölüm kampları, sosyal Darwinizm'in uygulama alanlarıdır; Darwinizm kaçınılmaz olarak sosyal Darwinizm'i getirir. Sosyal Darwinizm'in yeniden egemen olduğu bir dünyada ise, yeni Auschwitzler görmek kaçınılmazdır.

Hitler, Sosyal Darwinist Olduğu İçin Zalimdi

Koyu bir Darwinist olan Hitler ve diğer Nazi önde gelenleri yaptıkları katliamlardan, insanlara yıllar boyunca yaşattıkları dehşetten dolayı bir suçluluk duymuyorlar, hatta kendilerini sözde birer kahraman olarak görüyorlardı. Çünkü insanoğlunun evrimini sağlayan, gelecekte "evrimleşerek gelişmiş nesillerin" müteşşekkiri olacağı birer kurtarıcı olduklarını zannediyorlardı. Oysa bu bir yalan ve aldatmacaydı.

Hitler'in sapkın ideolojisine göre toplama kampları, masum insanların katledildikleri, işkence gördükleri yerler değil, üstün ırkın korunması için hastalıklı, zayıf, kötü unsurların izole edildikleri karantina yerleriydi. Hitler, hastalıklı bir ruha ve düşünce yapısına sahipti. Bu hastalıklı zihnin ürünü olan tehlikeli fikirlerini, sosyal Darwinizm'in telkinleri ile genişletip uygulamaya koymuştu. Böylece Darwinizm, tarihin en büyük yıkımını getiren, insanlara en büyük acıları ve korkuları yaşatan bir soykırımın ve yıllar süren bir savaşın temel felsefesini oluşturan sahte bir bilim olarak tarihe geçti. Hitler ise bu sahte bilimin uygulayıcısı bir zalim olarak.

Sosyal Darwinistlerin Kısırlaştırma ve Öldürme Yasaları

Sosyal Darwinizm'in en geniş çaplı ve en acımasız uygulamalarından bir diğeri de öjenidir. (İnsan ırkının kalıtım yoluyla ıslahına çalışan sözde bilim dalı.) İlk olarak Charles Darwin'in kuzeni Francis Galton tarafından 1883 yılında kullanılan öjeni (eugenics) terimi, Yunanca iki kelimenin birleşmesinden oluşur; eu (iyi) ve genet (doğum). İki kelime biraraya geldiğinde "doğuştan iyi oluş", "kalıtsal soyluluk" anlamlarında kullanılmaktadır. Ancak bu kavram, anlamında yer aldığı gibi iyilik değil, tam tersine büyük bir vahşet ve zalimlik içermektedir.

Öjeni taraftarları sadece kendi ırklarının veya kendi sınıflarının korunmaları ve geliştirilmeleri gerektiğini iddia etmişler ve diğer ırktan veya sınıftan insanların "suni seleksiyon"a tabi tutulmaları gerektiğini sanmışlardır. Örneğin öjeni teorisinin kurucusu sayılan İngiliz Francis Galton'a göre, korunması gerekenler sadece İngiltere'nin yüksek sınıfıdır. Bunun için de Galton, yoksul, hasta, güçsüz, yeteneksiz insanların çoğalmalarının engellenmesi gerektiğini öne sürmüştür.

Naziler ise, Aryan ırkına mensup sağlıklı insanlar dışındaki insanların devlete ve topluma yük olduklarını ve kısırlaştırma veya öldürme yoluyla ortadan kaldırılmaları gerektiğini iddia etmişler ve bu düşüncelerini uygulamaya koymuşlardır. Naziler, öjeni politikası dahilinde yüz binlerce insanı kısırlaştırırken, hasta, sakat, zihinsel özürlü, yaşlı, yeteneksiz, kimsesiz olduğu için yüz binlerce insanı da gaz odalarına göndererek, aç bırakarak veya ilaç vererek öldürmüşlerdir.

Öjeni savunucularının en ciddi yanılgılarından biri, insanların karakterlerine has özelliklerin büyük bir çoğunluğunu kalıtsal sanmaları veya kasıtlı olarak bu iddiada bulunmalarıdır. Örneğin Galton dahil olmak üzere öjeni taraftarlarına göre tembellik, yoksulluk gibi istenmeyen özellikler kalıtsaldır. Tembel insanların tembel çocukları olacağını sandıkları için, bu insanların evlenmelerine ve çocuk sahibi olmalarına engel olmaya çalışmışlardır. Evrimcilerin bu derece mantık dışı ve saçma bir iddiayı dahi sözde bilim adına savunabilmeleri oldukça ilginçtir.

Darwinistlerin sözde bilim adına savundukları öjeni, pek çok insanın büyük acılar yaşamasına neden olmuştur. Bu zalimliğin tarihi gelişiminin incelenmesi, söz konusu vahşeti savunanların temel dayanaklarının daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır. Darwin'in öjeniyi nasıl kendince sözde bilim adına savunup teşvik ettiğinin kendi sözleriyle ortaya konulması bu açıdan son derece önemlidir. Aslında Öjeni sapkınlığının temeli Platon'un *Devlet* adlı eserine kadar uzansa da, Darwinizm ile birlikte sözde bilimsel bir görünüm kazanmış, hatta neredeyse bir bilim dalı haline gelmiştir. Galton'dan büyük ölçüde etkilenen ve önceki sayfalarda ırkçı görüşlerine yer verdiğimiz Karl Pearson, öjeninin kaynağının evrim teorisi olduğunu şöyle ifade etmektedir:

... Modern öjeni düşüncesi yalnızca 19. yüzyılda uyandı. Bu yüzyıl sırasında öjeneye ilginin artmasının birkaç nedeni vardır. En önemli neden ise evrim teorisidir. Öjeni terimini de keşfeden Francis Galton, fikirlerini kuzeni Charles Darwin'in doktrinine dayandırıyordu.¹⁰³

Darwin'den Kuzeni Galton'a

Kalan Miras: Öjeni

Öjeni sapkınlığının temelleri aslında Malthus ve Darwin ile atılmıştı. Darwin'e de esin kaynağı olan Malthus'un *Deneme*'sinde, öjeneye temel oluşturacak batıl telkinler bulunuyordu. Örneğin Malthus insanların damızlık hayvanlara uygulanan yöntemlerle çoğalabileceklerini iddia ediyordu:

Üreme konusuna gösterilecek dikkatle, tıpkı hayvanlarda olduğu gibi insanlar arasında da belli bir dereceye kadar ilerleme kaydetmek mümkün görünüyor. Zekanın aktarılıp aktarılamayacağı şüphelidir ancak boy, güç, güzellik, ten rengi ve belki uzun ömür bile belli bir dereceye kadar nakledilebilirdir.¹⁰⁴

Diğer pek çok açıklamasında olduğu gibi, bu sözlerinde de Malthus'un, insanları bir tür hayvan olarak değerlendirdiği açıkça görülmektedir. Malthus'un bu sapkın bakış açısı Darwin'i de etkilemiş ve Darwin de öjeni ile ilgili felaket dolu bazı öngörülerde bulunmuştu. *İnsanın Türeyişi* kitabında, bazı sosyal uygulamalar nedeniyle zayıf olanların elenmediklerini ve bunun da biyolojik gerilemeye neden olabileceğine dair endişelerini dile getirmişti. Darwin'in sapkın düşüncelerine göre, "yabani insanlar" ve hayvanlar arasında kusurlular hızla elenirken, medeni toplumlarda bu insanların tıp ve hayırseverler tarafından korunmaları büyük hataydı. Darwin'e göre, hayvan yetiştiricileri nasıl suni seleksiyon yoluyla soy ıslahı yaparak daha iyi özelliklere sahip hayvanlar yetiştiriyorlar, zayıf ve güçsüzleri eliyorlarsa, insan toplumlarında da öyle yapılmalıydı:

Böylelikle uygar bir toplumun zayıf üyeleri kendi türlerini çoğaltırlar. Evcil hayvanların üremeleri ile ilgilenen herkes, bunun insan ırkı için son derece zararlı olduğundan kesinlikle emindir. Bakım talebinin ya da yanlış yönlendirilmiş bakımın ne kadar kısa sürede evcil bir ırkı dejenerasyona sürükleyeceği şaşırtıcıdır. Ancak insanın durumu hariç, hiç kimse, en kötü hayvanların üremesine izin verecek kadar cahilce davranamaz.¹⁰⁵

Yabani insanların vücutça ve kafaca zayıf olanları eleniverir ve sağ kalanlar, çoğunlukla, gerçekten sağlıklı kimselerdir. Öte yandan biz uygar insanlar, elenme sürecini engellemek için elimizden geleni yaparız; geri zekalılar, sakatlar ve hastalar için bakım evleri kurarız; yoksulları koruma yasaları çıkarırız; tıp uzmanlarımız, her hastayı yaşatmak için en son ana dek bütün ustalıklarını gösterir... Böylece uygarlaşmış toplumların zayıf bireyleri kendi soylarını sürdürmektedir. Evcil hayvan yetiştiriciliği yapmış hiç kimse bunun insan ırkına büyük bir zarar vereceğinden kuşku duymaz.¹⁰⁶

Hastalıklı bir zihnin ürünü olan bu hezeyanlar, ırkçıların, öjeni savunucularının, savaş çığırtkanlarının ve insanlığı büyük belalara sürükleyen pek çok ideoloğun temel düsturu olmuştur. Darwin, *İnsanın Türeyişi*'nin sonunda, "hayatta kalmak için mücadele"nin insanlık için faydalı olduğu, aksi takdirde, insanın tembelleşeceği ve hayat mücadelesinde daha yetenekli insanların daha az yeteneklilere göre üstün konuma gelemeyecekleri gibi daha pek çok bilim dışı iddia öne sürmüştür.¹⁰⁷

Darwin, tüm bu çarpık teorileri ile öjeni uygulamalarına zemin hazırlamıştır. Evrim teorisinin sözde bilimsel bir gerçek gibi görülmesi ise, öjenist ve ırkçı politikaların kabul edilip uygulamaya geçirilmesine neden olmuştur.

İngiltere'de Öjeni

İngiltere'de öjeni vahşetinin öncüsü, Darwin'in daha önce de sözünü ettiğimiz kuzeni Francis Galton'dı. Darwin'in oğlu Leonard Darwin de öjeni sapkınlığının İngiltere'deki savunucularından ve uygulayıcılarındandı. Ayrıca Winston Churchill de öjeni hareketine destek verenler arasındaydı.¹⁰⁸

Galton, "güçlü olan hayatta kalır" ilkesine uyulması ve sadece en güçlü insanların dünyaya katılmasına izin verilmesi gerektiğini iddia etmişti. Galton'un bu bilim ve mantık dışı tezine göre insanoğlu, insanın sözde evrimini kontrol altında tutabilecek ve hatta daha üstün bir ırk meydana getirebilecek bir konumdaydı. Galton, "yüksek sınıf"ın ve "yüksek ırk"ın üstünlüğü gibi sapkın fikirlere inandığını açıkça belirtmekten çekinmiyordu. Öte yandan zenci ırkının düşük zeka seviyesine sahip olduğunu da iddia etmiş ve şöyle demiştir:

... Zenciler arasında, yarım akıllı olarak adlandırmamız gerekenlerin sayısı oldukça fazladır. Amerika'da zenci kölelerden bahseden her kitap bunun örnekleriyle doludur. Ben de, Afrika'ya yaptığım seyahatler sırasında gördüğüm bu gerçek karşısında çok etkilenmişim. Zencilerin kendileriyle ilgili konularda yaptıkları hatalar o kadar çocukça, aptalca ve basitti ki kendi türünden utanmama neden oldu.¹⁰⁹

Bazı köpek cinslerinin bazı insan ırklarına oranla daha üst zeka seviyesine sahip olduğu¹¹⁰ yalanını savunacak kadar ileri gidebilen Galton, zencileri ve köleleri değerlendirirken, çok açık bir gerçeği görmezden gelmişti; kölelerle ilgili kitapların birçoğu köle sahipleri tarafından yazılmıştı. Ayrıca köleler, kendilerine tamamen yabancı bir toplum içinde, hiç bilmedikleri bir kültürde yaşamaya başladıkları için, birçok davranışı ve uygulamayı yabancılarmaları son derece doğaldı. Afrika'nın bir köyüne yaşamaya giden herhangi bir Avrupalının da, onların yaşam şekillerine ve kültürlerine uyum sağlamaya çalışırken, benzer beceriksizlikler yapacağı son derece açıktır.

Daha da önemlisi, Galton'un zenciler veya diğer ülkelere göç eden kendi vatandaşları için ileri sürdüğü iddialar hiçbir bilimsel dayanağa da sahip değildir. Bunlar, dönemin ilkel koşulları içinde, materyalist dünya görüşüyle zihinleri yıkanmış bazı sözde bilim adamlarının ve düşünürlerin hayal ürünü varsayımlarına dayanılarak oluşturulmuştur.

Galton'ın ön yargılı ve tutarsız tezleri bunlarla da sınırlı değildi. Örneğin sosyal gelişmenin gerçekleşebilmesi için, zekası ve entelektüel seviyesi düşük kişilerin çoğalmalarının durdurulması ve diğerlerinin çoğalmalarının teşvik edilmesi gerektiğini de öne sürmüştü. Aksi takdirde sosyal bir çöküş olacağını iddia ediyordu. Oysa asıl sosyal çöküşün Galton ve benzerlerinin ortaya koydukları, katliamlara, çatışmalara ve şiddete dayalı yaşam modelinin uygulamaya konulmasıyla yaşanacağı açıktır. Galton, 1907 yılında Huxley Üniversitesi'nde verilen bir konferans sırasında, "ulusumuzun beyinleri, üst seviyeli sınıflarımızdaki insanlar arasında bulunuyor" iddiasında bulundu.¹¹¹ Galton ayrıca, üst sınıfa ait çocukların doğum sırasında belirlenmelerini ve ailelerine bu çocuklar için 1000 pound ödenmesini önerdi. Üst sınıfın kadınlarına, kendi isteklerinin dışında bir erkek ve bir kız çocuk daha doğurmalarını teklif etti.¹¹²

Galton'un, kendince üst sınıf olarak gördüğü kimselerin sayıca çoğalmasının toplumu ilerleteceğine inanması akıl ve mantıkla çelişen bir düşüncedir. Üstelik bilimsel de değildir. Bir toplumu ilerleten pek çok unsur vardır. Ama bunların en önemlisi, toplumu oluşturan fertlerin ahlakı ve karakterleridir. Güzel ahlaka, güçlü bir karaktere sahip bireylerden oluşan bir toplumun ilerlemesi hızlı

ve kalıcı olacaktır. Bu özelliklerin, kalıtsal olarak bireyden bireye aktarılması ise mümkün değildir. İçinde yaşadığı toplumun gerçekten ilerlemesini isteyen kişinin öncelik vermesi gereken asıl konu, çeşitli kültürel ve eğitsel programlarla bireylerin manen güçlenmesini sağlamak olmalıdır. Galton ve benzerlerinin, etkin oldukları ülkelerde, insanlara adeta hayvan muamelesi yaparak zenginleri çoğaltmak fakirleri azaltmak istemeleri, bunun için cinayeti dahi meşrulaştırmaya çalışmaları hem büyük bir zalimlik hem de tarifi mümkün olmayan bir cehalettir.

Buna rağmen, Galton'ın da yönlendirmesiyle, İngiltere'de öjeni hareketinin ilk faaliyeti doğum kontrolü üzerine olmuştur. Bu, sadece evrim teorisinin yanlıgılarına kapılanlar tarafından sözde "aşağı insanlar" olarak görülen "fakir" halkı ve yine kendilerince "aşağı" ırktan insanları hedef alan bir çalışmadır.

1920'ler ve 30'larda, fakir halkın nüfusunun sürekli artarken, orta ve yüksek sınıfın nüfus artışının azaldığı ve bunun büyük bir tehlike olduğu düşünölüyordu. Örneğın Julian Huxley, 1925 yılında *Nature* dergisinde şöyle yazmıştı:

İstenilenlerin oranı düşerken, istenilmeyenlerin oranı artıyor. Bu durum ele alınmalıdır.¹¹³

Öjenistlere göre "istenilenler" ile "istenilmeyenler"ın arasındaki dengeyi kurmak için atılacak ilk adım sözde "ırk hijyeni" idi. Irk hijyeni için öncelikle kimlerin istenilen kimlerin istenilmeyen olduğunu belirlemek gerekiyordu. Bu ayrımı yapmak için oldukça ilkel ve akılsız yollara başvuruluyordu. Örneğın, İngiltere ve ABD'de insanların kafatasları ölçölmeye başlandı. Galton'ın da önderliğinde başlatılan kampanyalarla insanların kafataslarının büyüklüğü ölçölüyor, buna göre sözde zekaları belirleniyordu. Ancak, kafatası ölçölülerinin zeka ile doğrudan bir bağlantısının olmadığı bilim tarafından sonradan ortaya konacaktı.

Kafatası ölçölülerinden sonra zeka testleri kullanılmaya başlandı. Zeka testlerinin sonuçlarına göre insanların kısırlaştırılmalarına, hayat boyu gözetim ve kontrol altında tutulmalarına karar verildi. Ancak ilerleyen yıllarda, kullanılan zeka testlerinin de güvenilir sonuçlar vermediğı anlaşıldı. Dahası, bu test sonuçları değeriendirilirken kişilerin yetiştikleri çevrenin koşulları, aldıkları eğitim gibi faktörler hiç göz önünde bulundurulmuyor, sadece o kişilerin kalıtsal olarak zeki olup olmadıkları sonucuna varılıyordu. Bunlar, hiçbir güvenilirliği olmayan, dönemin bilimsel cehaletini yansıtan değeriendirmelerdi. Zaten amaç da aslında güvenilir sonuçlar elde etmek değıl, bir şekilde "istenilmeyen" kitleyi, yani fakirleri, hastaları ve "aşağı" görülen ırkları ortadan kaldırmak veya izole etmektir.

ABD'de Öjeni

Galton'un ölümüyle birlikte öjeni hareketinin öncülüğü Amerika'ya geçti. Henry Goddard, Henry Fairfield Osborn, Harry Laughlin ve Madison Grant, Galton'ın Amerikalı varislerinden sadece birkaçıydı.

Öjeni vahşetini ABD'de destekleyenlerin başında Rockefeller Enstitüsü ve Carnegie Vakfı gelmekteydi. Rockefeller Enstitüsü, Almanya'da öjeni hareketinin öncülerinden Kaiser Wilhelm Enstitüsü'nü finanse etti ve ırk hijyeni konusunu takıntı haline getirmiş olan Prof. Dr. Ernst Rüdin'e 1920'lerde genetik araştırmaları için özel bir bina tahsis etti. Alman Akıl Hastalarını Temizleme Hareketi büyük ölçüde Rockefeller Enstitüsü tarafından desteklendi. Ayrıca Rockefeller Enstitüsü'nden Nobel Ödüllü Dr. Alexis Carrel, Almanların yaptığı bu katliamı coşkuyla alkışlamış ve akıl hastaları ile mahkumların topluca katledilmeleri gibi bir vahşeti hiç çekinmeden savunmuştur.¹¹⁴

Öjeni sapkınlığı, Amerika'da pek çok eyalette zorunlu kısırlaştırma yasalarının kabul edilmesine neden olmuştur. ABD'de toplam 100 bin kişi –çoğu rızası olmadan– kısırlaştırıldı. 20. yüzyılın başında Virginia'da 8.000 kişinin "uygun" olmadıkları gerekçesi ile kısırlaştırılmaları, öjeni vahşetinin ABD'de boyutlarını gösteren sadece bir örnektir. Bu insanlık dışı uygulama 1974 yılına kadar birçok eyalette yasaldı.¹¹⁵

Amerika'daki öjeni sapkınlığının en önde gelen isimlerinden biri, genetikçi Charles B. Davenport idi. Davenport, kalıtım kanunlarıyla Darwinizm'i birleştirmeye çalışan makaleleri ile tanınıyordu. Ne var ki bu makalelerde öne sürülen iddialar birer varsayım olmaktan öteye gitmiyordu. 1906 yılında, American Breeders Association'a (Amerikan Yetiştiriciler Birliği) öjeni üzerine çalışmalar yapmaları için ısrar etti. 1910 yılında Eugenics Record Office (ERO – Öjeni Kayıt Ofisi)'i kurdu. ERO, Station for Experimental Evolution (Deneyisel Evrim Merkezi) için ayrılan bütçenin %13-29'unu alıyordu. Bu, ERO'nun dönemin diğer bilimsel kuruluşlarına göre daha fazla finanse edildiğini göstermektedir. Bu kuruluş, öjeni vahşetini yaygınlaştırmak için çalışacak birçok insana eğitim verdi. Verilen derslerin başında evrim teorisi ve öjeni kanunları geliyordu. Öğrencilere ayrıca Stanford-Binet gibi öjeni uygulamalarında yoğun olarak kullanılan bazı zeka testlerinin nasıl uygulanacağı ve değerlendirileceği de öğretilirdi.¹¹⁶

ERO tarafından eğitilen kişiler, alan çalışmaları yaparak veriler toplamakla görevlendirildiler. ERO topladığı bu verilerle, uygun olmadığını düşündüğü kişilerin evlenerek çocuk sahibi olmalarını engellemeyi hedefliyordu. 1924 yılında ERO tarafından, kısırlaştırma yasasının metni hazırlandı. Bu metinde hastalıklar suç sayılıp kişilerin kısırlaştırılmaları öneriliyordu.

İnsanların kendi istekleri dışında, zorla kısırlaştırılmaları aklın ve vicdanın kabul edebileceği bir durum değildir. Genetik bozuklukları olanlar, farklı hastalıklara sahip olan insanlar, fiziksel özürleri olanlar, akli dengesi yerinde olmayan kişiler şefkat ve merhamet duyulması gereken mazlumlardır. Din ahlakının hakim olduğu toplumlarda bu insanlar korunup gözetilir, ihtiyaçları en iyi şekilde karşılanmaya çalışılır. Öjeni vahşetini savunanların kendilerince "suça eğilimli" olarak tanımladıkları kişileri zorla kısırlaştırmaya çalışmaları veya onları yok etmeyi hedeflemeleri de zalimlikten başka birşey değildir. Bu insanlar gerekli kültür programlarına dahil edilerek eğitilebilir, topluma yararlı bir hale getirilebilirler. Söz konusu kişilerin ıslah edilmelerinin zor olduğu durumlarda bile, yapılması gereken bu kişileri yok etmeye çalışmak değil, olabilecek en vicdani ve adilane çözümü oluşturabilmek olmalıdır.

Nitekim ilerleyen dönemlerde Amerikalı kanaat önderleri ve toplum içindeki sağduyu sahibi insanlar, öjeninin tam anlamıyla bir vahşet olduğu gerçeğinin farkına varmışlar ve gerekli önlemleri alarak bu vahşetin uygulamadan kaldırılmasını sağlamışlardır. Ne var ki bu esnada Naziler, kısırlaştırma ile ilgili ilk uygulamalarında Amerikan yasalarını örnek almışlar ve 2 milyon kişiyi zorla kısırlaştırmışlardır.¹¹⁷

Buraya kadar ele alınan örneklerde de açıkça görüldüğü gibi, sosyal Darwinizm'in yalan ve aldatmacalarla dolu telkinleriyle, insanlar birbirlerine karşı duyarsızlaştırılmakta, acıma, merhamet hisleri tamamen kaldırılarak, insanların birbirlerine adeta birer hayvan gibi muamele etmeleri sağlanmaya çalışılmaktadır. Bu, din ahlakının insanlara kazandırdığı güzel özelliklere ve erdemlere tamamen zıttır. Kuran'da emredilen ahlakta, zayıf, bakıma muhtaç, kimsesiz veya hasta insanların bakılması, şefkat ve fedakarlıkla korunmaları vardır. Allah, iman edenlere her koşulda, kendilerinden önce diğer insanların

rahatını sağlamalarını, daima sabır göstermelerini ve hep fedakarlıkta bulunmalarını emretmektedir. Allah Kuran'da, sabır göstererek iyilikte bulunanları şöyle müjdelemektedir:

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler.

Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür. Çünkü biz, asık suratlı, zorlu bir gün nedeniyle Rabbimiz'den korkuyoruz.

Artık Allah, onları böyle bir günün şerrinden korumuş ve onlara parıltılı bir aydınlık ve bir sevinç vermiştir. Ve sabretmeleri dolayısıyla cennetle ve ipekle ödüllendirmiştir. (İnsan Suresi, 8-12)

Nazi Almanyası'nda Öjeni

Ian Kershaw tarafından yazılan ve 1998 yılında yayınlanan Adolf Hitler'in biyografisinde, 1920'lerin Almanyası'nda sosyal Darwinizm'in, öjeninin ve faşizmin iç içe geçtikleri belirtilmekte ve şöyle denilmektedir:

Entegral nasyonalizm, nasyonal sosyalizm, sosyal Darwinizm, ırkçılık, biyolojik anti-semitizm, öjeni, seçkincilik (elitizm) farklı ölçülerde birbirleriyle karıştırlar...¹¹⁸

Bilim tarihindeki yanlışlar üzerine çalışmalar yapan Dr. Robert Youngsonise, yaptığı bir değerlendirmede, Nazilerin katliamlarının temelinde öjeni fikrinin yer aldığını ve öjeninin tarihin en büyük bilimsel yalanlarından biri olduğunu şöyle ifade eder:

Öjeninin bu karanlık yönünün sonucu, Adolf Hitler'in saf 'Aryanlar'ın evlenmelerini teşvik ederek ve az gelişmiş genlere sahip olduklarını iddia ettiği altı milyon insanı öldürerek 'efendi ırk'ı üretmeyi denemesiydi. Galton'u soykırım nedeniyle, hatta bu konuyu savunmasının getireceği sonuçları öngörmedeki başarısızlığı nedeniyle suçlamak pek adil olmayacaktır. Fakat yine de Galton kesinlikle öjeninin başlıca mimarıydı ve Hitler'de bu fikir saplantı halini almıştı. Dolayısıyla, sonuçları açısından bu görüş tüm zamanların en büyük bilimsel hatalarından birisi olarak nitelendirilebilir.¹¹⁹

Youngson, Galton'un akla ve bilime aykırı görüşlerini, yalnızca "bilimsel bir hata" olarak nitelendirmekle aslında çok "iyi niyetli" bir yaklaşım sergilemektedir. Galton ve benzerlerinin öne sürdükleri iddialar, dünya tarihinde eşine az rastlanır vahşet ve katliamın temelini oluşturmuş korkunç bir dünya görüşüdür. Nazi Almanyası, sosyal Darwinist dünya görüşü toplumlara tam olarak uygulandığında, ne büyük felaketlerin yaşanacağını görmek açısından tarihi bir ibret vakasıdır.

Naziler, kendilerince Aryan ırkını "kirleten" her ırk, her "aşağı", "eksik", "kusurlu" ve "hasta" insanı öldürmeyi bir devlet politikası olarak kabul etmişlerdi. Hitler bu acımasızlığın nedenini kendince şöyle açıklıyordu:

Çürüyecek insanlar... doğa uzun vadede zararlı öğeleri ortadan kaldırır. İnsan, tüm canlıların karşılıklı olarak birbirlerini yok etmelerini isteyen bu doğa kanunu karşısında tiksintiye kapılabilir. Kuş, bir yusufçuk tarafından kapılır, yusufçuk ise daha sonradan kendinden daha büyük bir kuş tarafından yutulacak diğer bir kuş tarafından yutulur... Doğanın kurallarını bilmek onlara uymamıza olanak sağlar.¹²⁰

Hitler doğadaki ekolojik dengeyi sağlayan bazı olaylara bakarak, bunun insanlar için de geçerli olduğunu öne sürerken büyük bir yanılgıya kapılmıştı. Hayvanların bir diğerini yem olarak görmesi, insanların da kendilerinden güçsüz gördüklerini acımasızca yok etmeleri anlamına gelmez. Hayvanlar şuuru olmayan varlıklardır. İnsanlar ise akıl, şuur ve vicdan sahibidirler ve iyiyle kötüyü, doğruyla yanlış birbirinden ayırt etmek yeteneğine, olayları değerlendirme kabiliyetine sahiptirler. İnsanların hayvani bir yaşam sürmesi gerektiğini iddia edenler ise ancak Hitler gibi ruhsal dengesizliklerine kendilerince meşru zemin oluşturmaya çalışanlardır. Nitekim Hitler, bu aldatmacaları ne kadar büyük bir saplantı haline getirdiğini şu sözleri ile de ifade ediyordu:

Eğer kutsal bir emri kabul edebilsem o şu olacaktır: "Sen türleri koruyacaksın." Bireyin yaşamına çok yüksek bir fiyat biçilmemelidir. Eğer birey doğanın gözünde önemliyse, doğa onu korumak için

gerekli ilgiyi gösterecektir. Bir sineğin bıraktığı milyonlarca yumurta içerisinde, çok azı yumurtadan çıkar, ama yine de sinek ırkı gelişir.¹²¹

Oysa her insan hayatı, ırkı, cinsiyeti ve dili ne olursa olsun değerlidir. Vicdan sahibi bir insanın yapması gereken de, ırkına veya sahip olduğu fiziksel özelliklerine bakmadan tüm insanları korumak için elinden geleni yapmasıdır. Hitler'in ve diğer Nazi ideologlarının insan hayatını bu derece değersiz görmelerinin ve diğer milletlere karşı duydukları kin ve intikam duygularının insanlığın başına ne büyük felaketler getirdiğini ise II. Dünya Savaşı tüm insanlara göstermiştir. Ayrıca Hitler'in sapkın dünya görüşü yalnızca diğer ırklar için değil, Hitler'in kendi vatandaşları için de büyük bir belaya dönüşmüştür. Almanya'da yaygın bir şekilde uygulamaya geçirilen öjeni bunun örneklerinden biridir.

• Almanya'da Öjeni Hareketinin Tırmanışı

1900 yılında, Alman sanayici Alfred Krupp tarafından en iyi makale yarışması düzenlendi. Yarışmada, "İç Politikayı Geliştirmek ve Yasalara Uygulamak İçin Darwinizm'in İlkelerinden Neler Öğrenebiliriz?" konusu üzerine yazılan en iyi makaleye ödül verilecekti.

Yarışmayı Wilhelm Schallmeyer kazandı. Schallmeyer, kültür toplumunu, ahlakı ve hatta "doğru" ve "yanlış"ı kendince yaşam mücadelesi kavramı ile açıklamaya çalışıyordu. Tüm kanunların bu kavramlara uygun hale getirilmesi gerektiğini; böylece beyaz ırkın Avustralya Aborijinleri ile aynı seviyeye düşmesinin engelleneceğini; toplum, fiziksel ve zihinsel açıdan zayıf insanları korudukça, gerilemenin kaçınılmaz olduğunu iddia ediyordu. İrsal hijyen vahşetinin Almanya'daki kurucusu ve sosyal Darwinist Dr. Alfred Ploetz, Schallmeyer'in çarpık fikirlerinin tamamını desteklediğini ve beyaz ırkın korunması gerektiğini açıkladı. Örneğin savaş zamanlarında ırkın korunabilmesi için, sadece irsal açıdan aşağı olan kişilerin ön cepheye gönderilmesini ısrarla savundu. Ön safta savaşan askerler genellikle öldürüldükleri için, sözde "işe yaramayan zayıflar" ölürken, üstün olanların hayatta kalacaklarını iddia ediyordu. Daha da ileri giderek, doğumlar sırasında bir doktor grubunun hazır bulunmasını ve bebeğin yaşamak için yeteri kadar uygun olup olmadığına karar vermelerini, eğer uygun değilse çocuğu öldürmelerini önerdi.¹²²

Yukarıdaki dehşet verici öneriler, Nazi iktidarından önce öjeni hareketinin atılmış ilk adımlarıydı. 14 Temmuz 1933 tarihinde, Nazi partisini iktidara getiren Mart seçimlerinden sadece 4 ay sonra, öjeni ve sözde "zihinsel hijyen" hareketi gittikçe yaygınlaşmaya başladı. O tarihten önce, öjenik amaçlarla kısırlaştırma uygulansa dahi kanuna aykırı idi. Ancak artık "Gelecek Nesillerde Kalıtsal Hastalıkların Önlenmesi Yasası", daha da iyi bilinen adı ile "Kısırlaştırma Yasası" kapsamında öjenik vahşetin serbestçe uygulanmasına izin veriliyordu. Bu zorbalığın baş mimarı, Münih Üniversitesi'nde psikiyatri profesörü olan Kaiser-Wilhelm Enstitüsü Başkanı profesör Ernst Rudin idi. Rudin, Kısırlaştırma Yasası kabul edildikten kısa süre sonra, Nazi partisinden bazı avukat ve uzmanlarla birlikte, yasanın anlamını ve amaçlarını anlatan bir açıklama yayınladı. Yasanın amacı özetle, Alman idealine ulaşabilmek için ulusun, "saf olmayan ve istenmeyen" unsurlardan temizlenmesinin sağlanmasıydı.

Zavallı ve korunmaya muhtaç konumdaki bu insanların, öjeni dehşetinin ön gördüğü insanlık dışı muamelelere tabi tutulmaları ancak sosyal Darwinizm'in yalanları ile aldanmış kimseler tarafından kabul edilebilir bir durumdur. Bu insanların her biri yardım görmesi gereken hastalıklara ve acizliklere sahiptir.

Aciz konumdaki insanlara diledikleri gibi davranabileceklerini düşünen Naziler, iktidarda oldukları dönem boyunca dehşet verici sahnelerin yaşanmasına neden olmuşlardır.

Almanya'da uygulamaya konulan bu ilkel yasaya göre, kısırlaştırma kişinin rızası olmadan da yapılabilirdi. Resmi bir doktor, polisin yardımı ile, gerekirse zor kullanarak kısırlaştırmaya kanunen hak sahibiydi. Amerikalı sosyal Darwinist, ırkçı ve Nazi taraftarı Lothrop Stoddard, *Into the Darkness – Nazi Germany Today* (Karanlığa Doğru – Günümüzde Nazi Almanyası) adlı kitabında, Almanya'ya yaptığı bir ziyareti sırasında öjeni mahkemeleri hakkındaki izlenimlerinden söz etmektedir. Stoddard, halk sağlık hizmetlerinin verem bölümünden bir görevli ile yaptığı bir sohbette kendisine şunların söylendiğini ifade eder:

Veremli bir hastaya uygulanan tedavi o kişinin sosyal değerine göre belirleniyor. Eğer değerli bir vatandaş ise ve tedavisi mümkünse hiçbir harcamadan kaçınılmıyor. Eğer tedavi edilemez olduğuna karar verirse yaşatmaya yönelik hiçbir şey yapılmıyor. Çünkü onu yaşatmak ne kendisine ne de topluma bir yarar getirmeyecek. Almanya ancak belli sayıda insanı doyurabilir. Biz Nasyonal Sosyalistler sadece sosyal ve biyolojik değeri olan insanlara bakmakla sorumluyuz.¹²³

İslam ahlakında ise insanlar, maddi imkanları, mevkileri ve konumları ne olursa olsun tedavi olanaklarından eşit olarak faydalanma hakkına sahiptirler. Bir insanı fiziksel olarak bazı kusurları olduğu ya da varlıklı olmadığı için ölüme terk etmek, açıkça cinayet işlemektir. Bunu toplumsal alanda uygulamaya kalkışmak ise toplu katliam yapmak anlamına gelir.

Nazi Almanyası'nda, Kısırlaştırma Yasası giderek daha da genişletildi. 24 Kasım 1933 tarihinde, "kamu ahlakına karşı gelmeyi alışkanlık haline getirenler" in de kısırlaştırılmalarına karar verildi. Nazilerin "ırksal kirlenme tezleri", böylece "kamu ahlakına karşı gelme suçu"nu da kapsıyordu. İlerleyen yıllar, Nasyonal Sosyalistlerin korkunç planlarının sadece kısırlaştırmadan ibaret olmadığını da gösterecekti.

• Nuremberg Yasaları

Nazilerin asıl hedefi için, Kısırlaştırma Yasası yeterli değildi. Sözde "arındırılmış Aryan ırkı"nı oluşturabilmek için, 1935 yılında Nuremberg Yasaları çıkartıldı. Bu yasalar, vahşetin ve ilkelliğin tescillenmiş haliydi. Söz konusu yasalarla, Aryan ırkının sözde arındırılacağı saplantısı kabullenilmişti.

İrk arındırma çalışmaları, ilk olarak devlet memurlarının soylarının araştırılması ile başladı. Aryan ırkına ait olmadığı düşünülen memurlar emekli olmaya mecbur edildiler. Nuremberg Yasaları Alman halkını ikiye ayırıyordu; devlete tabi olanlar ve siyasi haklar da dahil olmak üzere tam vatandaşlık hakkına sahip olanlar. Yahudiler, Çingeneler ve diğer ırklardan kişiler ise sadece tabi olanlardı, vatandaşlık haklarına sahip değillerdi. Nuremberg Yasaları'nın ikincisi olan "Alman Kanını ve Alman Onurunu Koruma Yasası" (kısaca "Kan Koruma Yasası" olarak bilinir) ulusun sözde ırk saflığını garanti altına almayı amaçlıyordu. Yeni yasaya göre, Alman vatandaşları ile Alman tabileri arasında evlilik yapılması suç sayılıyordu. Bunun da ötesinde bu yasa, "istenmeyen bireyler" in izole edilmeleri için gelecekteki uygulamalara bir temel oluşturmaktaydı.

• Üstün İrki Belirleme Programları

Öjeni programında ilk adım, Nazilerin yanılgılarına göre üstün ve korunacak olan ırkın hangi özelliklere sahip olduğunu belirlemektir. Buna göre üstün ırkın özellikleri şöyleydi:

Sarışın, uzun boylu, uzun kafataslı, dar yüzü, güçlü çeneli, yüksek kemerli dar burunlu, yumuşak saçlı, aralıklı açık renkli gözlü ve pembe-beyaz cilt rengine sahip.¹²⁴

Hastalıklı ve saplantılı bir zihnin ürünü olduğu hemen anlaşılan bu ve benzeri kıstaslar hem bilime aykırıdır hem de ahlaken kabul edilebilir değildir. Daha önce de vurguladığımız gibi, insanları tenlerinin, gözlerinin, saçlarının rengine göre ayırma tabi tutmak hiçbir mantığı veya ahlaki değer ile açıklanamaz.

Belirlenen bu akıl dışı kıstaslara rağmen, Nazilerin, ırkları birbirinden ayırmaları o kadar kolay olmuyordu. Bunun için kafatası ölçmek, bilimsel değeri olmayan bazı zeka testleri uygulamak dahil olmak üzere pek çok ilkel metodla insanlar üzerinde çeşitli ölçümler yaptılar. Gerekli üstün ırk özelliklerine sahip olduklarını düşündükleri kadınlar özel evlerde tutuldular ve bu ilkelik devam ettiği süre boyunca Nazi subayları tarafından hamile bırakıldılar. Bu gayri ahlaki "insan yetiştirme çiftlikleri"nde, babaları belli olmayan çocuklar dünyaya geldi. Bu çocuklar sözde üstün Alman ırkının gelecek nesli idi. Ancak, bu çiftliklerde hiç beklenmedik bir sonuç elde edildi. Bu çiftliklerde doğan çocukların IQ ortalamaları, anne babalarının ortalamalarından daha düşüktü.¹²⁵

T4 Ötenazi Programı: "Bilimsel" Cinayetler

Naziler tüm bu yasalarla birlikte çok daha inanılmaz uygulamaların temellerini atmış oldular. İnsanlık için utanç verici olan bu uygulamalardan biri de "zihinsel hastaların toplu katliamı" olarak açıklanabilecek olan "T4 Ötenazi Programı"ydı. Program adını, uygulamanın yürütüldüğü merkezin Berlin'deki adresinin baş harflerinden almaktaydı: Tiergartenstrasse 4.

Nazi Almanyası'nda ötenazi, sözde ırk temizliğini sağlamak için kısırlaştırmadan sonra başvuru alan ikinci yöntem haline gelmişti. T4 ötenazi programı dahilinde, tedavisi mümkün olmayan, fiziksel veya zihinsel özürlü, ruhsal sorunları olan insanlar ve yaşlılar öldürüldüler. Bir yanda gaz odalarında masum bebekler, kadınlar, yaşlılar yalnızca farklı ırktan oldukları için soykırıma tabi tutulurken, diğer yanda aynı ırktan olmalarına rağmen zayıf ve güçsüz görüldükleri için binlerce mazlum acımasızca katlediliyordu. Hitler bu acımasız programı 1939 yılında başlattı ve 1941 yılına kadar resmi olarak bu uygulama devam etti. Ancak cinayetler 1945 yılında Nazilerin yenilgisine kadar gayri resmi olarak sürdürüldü.

T4, "Geheime Reichssache" (Gizli Alman Hükümeti Meseleleri) olarak bilinen emir ve önlemleri de içeriyordu ve bunların yerine getirilmesinde görevli olan kişiler sessiz kalmaya mecburdular. Nazi dönemindeki ötenazi uygulamaları konusunda fazla bilgi edinilememesinin en önemli nedenlerinden biri, bu program dahilinde eğitilen ve kullanılan personelin daha sonra savaşın en tehlikeli cephelerine asker olarak gönderilmeleri idi. Bunlardan biri Yugoslavya cephesiydi. Bu ülkedeki direnişi yürüten Partizanlar, esir almak yerine tüm düşman askerlerini öldürmeleriyle tanınıyorlardı. Ötenazi tanıklarının büyük bir çoğunluğu da bu cepheye gönderilerek ortadan kaldırılmıştı.

Almanya'da sözde "İrksal Temizlik" in kurucusu olan Alfred Ploetz, *Fundamental Outline of Racial Hygiene* (İrksal Temizliğin Temel Taslağı) adlı kitabında, hastaların ve engellilerin

öldürülmesinden ilk bahseden kişilerden biri oldu. Ploetz'in sapkın mantık örgüsüne göre, zayıfların ve hastaların korunmaları ve bakılmaları "ırkın korunması ve temizliği" açısından son derece yanlıştı. Bu sapkın düşünceye göre, zayıflar elenmeleri gereken yerde korunup yaşatılıyorlardı. (Oysa sağlıklı bir toplumda yapılması gereken budur. Zayıf olanlar korunur ve kollanır.) Ploetz, özürlü veya kusurlu doğan bir bebeğin, Doktorlar Kurulu tarafından verilecek az dozda morfinle hemen öldürülmesi gerektiğini öne sürecek kadar da zalimdi.

Ploetz'i diğerleri de izledi. 1922 yılında hukukçu Karl Binding ve psikiyatrist Alfred Hoche *The Release of the Destruction of Life Devoid of Value* (Değersiz Hayatın Yok Edilme İzni) adında ötenaziyi savunan bir kitap yayınladılar. Kitapta, hastaların ve özürliülerin hem kendilerine hem de topluma yük olduklarını ve ölmelerinin büyük bir kayıp olmayacağını, bu "işe yaramaz" insanları hayatta tutmanın maliyetinin çok yüksek olduğunu ve devletin bu parayı çok daha verimli konulara harcayabileceğini iddia ettiler. Kendilerince çözüm olarak fiziksel ve zihinsel özürliülerin öldürülmeleri gerektiğini ileri sürdüler ve bunun için dini ve kanuni engellerin ortadan kaldırılmasını istediler.¹²⁶ Hoche'un akıl dışı varsayımlarından biri de, insan hayatının korunması ile ilgili ahlaki değerlerin yakında yok olacağı, "gereksiz" hayatların yok edilmesinin toplumun hayatta kalabilmesi için bir zorunluluk haline geleceği idi.¹²⁷

Bunun ne derece korkunç bir öneri olduğunu daha iyi anlamak için, söz konusu kimselerin öne sürdükleri modellerin uygulamaya konulduğu bir toplumda bulunduğunuzu düşünmek yeterli olacaktır. Kulakları duymayan bir kız kardeşiniz, gözleri görmeyen anneniz, ruhsal sorunları olan bir komşunuz, ayakları tutmayan büyükbabanız, tedavisi mümkün olmayan bir hastalığa sahip olan büyükanneniz, yaşlanan babanız gözlerinizin önünde ölüme götürülse ve bu vahşeti yapanlar bunu sözde bilim adına, toplumun iyiliği için yaptıklarını iddia etseler ne düşünürdünüz? Hiç şüphesiz bu iddialarının hiçbir bilimsel yanı olmadığını gayet iyi anlar, sevdiğiniz ve değer verdiğiniz insanların katledilmelerinin büyük bir zalimlik olduğunu bilirdiniz. Bu iddiaların, bunalımlı zihinlerin ürünü hezeyanlar olduğunu kavramanız hiç de zor olmazdı. Uygulanan vahşetin size ve tüm tanıdıklarınıza tarifi mümkün olmayan acılar yaşatacağı da açıktır. İşte başta Nazi Almanyası olmak üzere öjeni histerisine kapılan pek çok toplumda bu tarz acılar yaşanmış, bu cinayetler söz konusu toplumların vicdanlarında derin yaralar açmıştır.

Unutulmamalıdır ki, evrimcilerin yaşanan zulümlerin büyüklüğünü göz ardı edip insanlara unutturmaya çalışmaları veya bu cinayetleri yok saymak için gayret etmeleri boşunadır. Üstü ne kadar örtülmeye çalışılırsa çalışılsın, gerçekler ortadadır. Darwinizm'in aldatmacalarının oluşturduğu ideolojik zemin nedeniyle insanlık çok büyük acılar yaşamış, büyük kayıplar vermiştir.

Aynı dönemde ötenazi vahşeti sadece Almanya'da değil başta ABD olmak üzere birçok ülkede yaygınlaşmaya başladı. ABD'de Rockefeller Enstitüsü'nden, Dr. Alexis Carrel'in, 1935 yılında *Man The Unknown* (Bilinmeyen İnsan) adlı kitabı yayınlandı ve bu kitap üç yıl içinde 9 ayrı dile çevrildi. Carrel, kitabının "The Remaking of Man" (İnsanın Yeniden Yapılması) adlı son bölümünde, toplumsal sorunlara sözde çözüm olarak öjeni ve ötenaziye gösterdi. Zihinsel hastaların ve suçluların, uygun gazların bulundurulduğu küçük ötenazi enstitülerinde öldürülmeleri gerektiğini söyleyerek cinayeti şu sözlerle savunmaya çalışıyordu:

Çok sayıda özürlü ve suçlu olması çözülmemiş bir sorundur. Bunlar, normal nüfus için büyük bir yüküdür. Daha önce de dikkat çektiğim gibi, hapishanelerin ve akıl hastanelerinin bakımını sağlamak ve halkı gangsterlerden ve akıl hastalarından korumak için çok büyük meblağlara gerek vardır. Neden bu gereksiz ve zararlı varlıkları koruyoruz? Anormal olanlar, normal olanların gelişimini engellemektedir. Bu gerçeğe dürüstçe yüzleşmek gerekir. Toplum neden suçlulardan ve akıl hastalarından daha ekonomik bir yaklaşımla kurtulmuyor? Sorumluyu sorumsuzdan ayırmaya çalışmaya, suçluyu cezalandırmaya, suç işlemesine rağmen ahlaki olarak masum olduğu düşünülenleri ayrı tutmaya devam edemeyiz.

Biz insanları yargılayacak yeterlilikte değiliz. Ancak toplum, sorun çıkaran tehlikeli unsurlara karşı korunmalıdır. Bu nasıl yapılabilir? Elbette, gerçek sağlığın daha büyük ve bilimsel açıdan daha gelişmiş hastaneler yaparak sağlanamayacağı gibi, daha büyük ve daha rahat hapishaneler inşa ederek bunu başaramayız. Almanya'da Hükümet aşağı türlerin, akıl hastalarının ve suçluların çoğalmasına karşı etkin önlemler almıştır. İdeal çözüm, bu tipteki tüm bireylerin tehlikeli oldukları ispat edildikten hemen sonra ortadan kaldırılmalarıdır...

Bu arada suçlulara karşı da çok etkin bir mücadele vermek gerekiyor. Belki de hapishaneler kaldırılmalıdır. Daha küçük ve az maliyetli kurumlar bunların yerini alabilir. Önemsiz suçlardan hüküm giymiş suçluların –daha sonrasında kısa süreli hastanede kalmaları şartıyla- kamçılanarak ya da başka bilimsel yöntemlerle ıslah edilmeleri düzenin sağlanması için büyük olasılıkla yeterli olacaktır. Daha büyük suçlar işleyenler gerekli gazların bulundurulduğu küçük ötenazi kurumlarında insanca ve az masraflı yöntemlerle yok edilmelidirler. Benzer yöntem, ceza gerektiren bir suçu bulunan, akli dengesi yerinde olmayan kişilere de uygulanabilir. Modern toplum kendini normal bireylere uygun olacak şekilde organize etme konusunda tereddüte kapılmamalıdır. Felsefi sistemler ve duygusal ön yargılar böyle bir gereksinime yol açmamalıdır. İnsan kişiliğinin gelişimi uygarlaşmanın nihai amacıdır.¹²⁸

Dr. Carrell, kitabında suçluların ve topluma zarar verdiği düşünülen insanların katledilmelerinin en iyi ve en "ekonomik" çözüm olduğunu iddia etmektedir. Daha önce de belirtildiği gibi, sosyal Darwinizm, toplumun sorunlarına çözüm ararken, olayların insani boyutlarını göz önünde bulundurmamakta, son derece mekanik, insaniyetsiz, acımasız ve zalim, insan vicdanıyla asla bağdaşmayan önlemler öne sürmektedir. İnsanların, özellikle de sözde "istenmeyen" insanların, hayvan veya eşya gibi kabul edilmesi gerektiğini iddia etmektedir.

Burada şu konuya açıklama getirmek gerekir: Suçla ve suç işleyenlerle mücadele, toplumlar için son derece önemlidir. Bu mücadele muhakkak fikri alanda yürütülmelidir. Hem suç işlemeye zemin hazırlayan ortamlar ortadan kaldırılmalı hem de suç işleyen insanlar çeşitli kültürel ve eğitsel programlar ile topluma kazandırılmaya çalışılmalıdır. Darwinizm'in insanı bir tür hayvan olarak gösteren yalanları, her türlü suça zemin hazırlamakta; cinayeti, hırsızlığı, tecavüzü, saldırganlığı ve her türlü kötülüğü sözde meşrulaştırmaktadır. İnsanlara önce suç işlemeyi kendilerince makul göstermek, sonra da suç işledikleri için onları katlederek cezalandırmayı öne sürmek, açıklaması olmayan bir durumdur. Bu nedenle, yeterince bilgi sahibi olmadıkları ya da bu iddiaların neden olabileceği felaketleri düşünmedikleri için evrim teorisini savunmaya devam edenlerin tehlikenin boyutlarının farkına varmaları son derece önemlidir. Suç işleyenleri "öldürmek" yoluyla topluma refah getirmeye çalışmak son derece vahşi, ilkel ve barbar bir yöntemdir. Suç oranını ve suçlu insanların sayısını azaltmanın en etkin ve kalıcı yolu,

toplumu manevi açıdan güçlendirmek, bilgilendirmek, yaşam koşullarını geliştirmek, refah düzeyini artırmaktır. En önemlisi, toplumun dini inancını, Allah korkusunu ve sevgisini güçlendirmektir. Allah'tan korkan, öldükten sonra, dünya hayatında yaptıklarının karşılığını ceza veya mükafat olarak alacağını bilen, Allah'ı seven bir insan, Allah'ın yarattıklarını da sever. Diğer insanlara sevgi ve saygı duyar, daima güzel ahlak gösterir. Bu anlayış bir toplumda ne kadar yerleşik olursa, o toplum o kadar çok refah ve huzur içinde olur, gelişip ilerler.

• Hitler'in Cinayetlere İzin Veren Gizli Emri

Nazi Almanyası'nda çıkartılan ırkçı yasalardan sonra, sıra, halka öjeni uygulamalarını, özellikle ötenaziyi kabul ettirebilmeye gelmişti. Bunun için çok çeşitli propaganda yöntemleri kullanıldı. Bu yöntemlerin başında filmler geliyordu. Amaç, insanları "bu kadar çok işe yaramaz insanı yaşatmak için neden bu kadar çok çaba harcansın ki" yalanına inandırabilmektir. Gazetelerde, zihinsel özürlüler için ne kadar para harcandığına ve bu paranın başka hangi yararlı işlerde kullanılabileceğine dair haberler ve yazılar yayınlandı. Başlatılan kampanya o kadar büyüktü ki, okul kitaplarına kadar ulaştı.¹²⁹

1938'lerin sonunda Almanya'da ilk ötenazi uygulamaları başladı. 1938'in sonlarına doğru Leipzig'den Knauer adında bir adam Adolf Hitler'e bir mektup gönderdi. Mektupta, kör, geri zekalı ve eksik uzuvları ile doğan çocuğunun hayatına son vermek için bir doktor istediğini yazdı. Mektubuna cevap olarak Hitler özel doktoru Profesör Karl Brandt'i Leipzig'e yolladı ve sonuç olarak çocuk, doktorlar tarafından öldürüldü.¹³⁰

Hitler, Dr. Karl Brandt ve Philip Bouhler'e özel durumlarda ötenaziye izin verme yetkisi verdi. "**Hitler'in Emri**" olarak anılan yetki belgesinde şöyle deniyordu:

Bouhler ve Dr. Brandt, ismen belirlenecek olan bazı doktorların yetkilerini genişletmekten sorumludurlar. Buna göre, hastalık durumlarının tetkik edilmesi sonrasında insan sağduyusu –bu hastalar için- merhametli bir ölüm için karar verebilecektir.

İmza, A. Hitler. ¹³¹

Cinayeti günlük hayatın bir parçası haline getiren bu yetki, Nazi Almanyası'nın psikiyatristleri tarafından işlenen suçlara "yasal" temel oluşturmakla kalmamış, daha sonra Nuremberg davalarında ve diğer bazı davalarda, sanıkların bu yetkiyi bir emir olarak yorumlamaları, yaptıkları katliamları sözde hafifleten bir neden olarak öne sürülmüştür.

T4 Ötenazi Programı Nasıl Uygulandı?

1939 yılının ortalarında ötenazi programı ile ilgili hazırlıkların son safhası başlatılmıştı. Psikiyatri komitesi ve danışmanlar tarafından hazırlanan anketler Ekim ayında, akıl hastalıkları ile ilgili hastane ve kuruluşlara gönderildi. Anketteki sorular şunları içeriyordu: "Hastanın ismi, medeni durumu, milliyeti, en yakın akrabası, düzenli olarak ziyaret ediliyor mu, ziyaretçileri kimler, finansal sorumluluğu kime ait, ne kadar zamandır hastanede kalıyor, ne kadar zamandır hasta, teşhis, başlıca belirtiler, yatalak mı, zapt altında mı, tedavisi mümkün olmayan bir hastalıktan veya şikayetten dolayı mı yatıyor, savaş yaralı mı? Ve hastanın ırkı." Bu anketler T4 programı içinde görev yapan öncü gruplar tarafından dağıtılıyordu.

T4 sisteminde, 4 öncü grup kurulmuştu ve herhangi bir soruşturma durumunda bu gruplar asıl kaynağı gizlemiş olacaktı. T4'ün asıl ekibinden gelen emirleri bu öncü gruplar uyguluyorlardı.

Herhangi bir hastane veya aile, ölüm emrini veya şeklini araştırdığında bu asıl gruba ulaşması, 4 öncü grubun ardında herhangi birini bulması mümkün değildi.

Bu dört gruba paralel olarak çalışan bir başka grup daha vardı ki, bunlar özellikle çocukların öldürülmesi konusunda uzmanlaşmışlardı. Bu grubun adı *Realms Committee for Scientific Approach to Severe Illness due to Heredity and Constitution* (Kalıtsal ve Bünyeye Bağlı Olan Ciddi Hastalıklara Bilimsel Yaklaşım için Halk Komitesi) idi ve bu kuruluşa bağlı olarak çalışan iki alt grup daha vardı. *Charitable Company for the Transport of The Sick* (Hastaların Taşınması için Yardımseverler Birliği) adında olan organizasyon hastaları, öldürme merkezlerine taşımakla görevliydi. *Charitable Foundation for Institutional Care* (Kurumsal Bakım için Yardımseverler Vakfı) adındaki organizasyon ise son hazırlık ve düzenlemeleri yapmakla görevliydi.

Nazilerin insafsız uygulamalarından biri de, öldürülen hastaların ailelerinden "cinayetin masrafları"nın alınmasıydı; ancak aileler ödemeleri yakınlarının öldürülmeleri için yaptıklarını bilmiyorlardı.

Gelen anketler, akıl hastanesinde o hastalardan sorumlu olan doktor veya psikiyatristler tarafından dolduruluyordu. Anketler geri geldiğinde T4'ün psikiyatristleri ve diğer uzmanları tarafından değerlendiriliyordu. Hiçbir hasta muayene edilmiyor ve görülmüyordu. Bir hastanın öldürülüp öldürülmeyeceğine, bu anketlerdeki bilgilere göre karar veriliyordu.

Anketler gönderilmeye başlandığında bazı akıl hastaneleri ve uygun binalar, öldürme merkezleri ve cinayet eğitim okulları olarak kullanılmak üzere yeniden düzenlendiler. Binaların içindeki ölüm odaları, duş yerleri gibi kamufle edildiler.

Bu dehşet verici sistem şöyle işliyordu: Anket cevapları geldikten sonra, ölümüne karar verilen hastaların kaldıkları kuruma bir bildirge gönderiliyor ve savaş yaralılarına yer açılması veya bu hastaların daha iyi tedavi edilebilmeleri için başka yere alınacakları bildiriliyordu. Bu hastalar, öncü organizasyonlardan biri olan ve hastaları taşımakla görevli olan kuruluş tarafından toplanıyor ve öldürme merkezlerinden birine götürülüyorlardı. Bu merkezlere gelişlerinden sonraki birkaç saat içinde ise öldürülüyorlardı.

Öldürülenler sadece zihinsel açıdan tedavisi mümkün olmayan hastalar değildi. Ötenazi uygulaması hız kazandıkça, Naziler diğer kendilerince "istenmeyen" bireyleri de bu uygulamaya dahil ettiler. Ruhsal bozukluğu olanlar, şizofrenler, yaşlılıktan dolayı halsizlik çekenler, saralılar, felç, parkinson, doku sertleşmesi ve beyin tümörü gibi diğer organik nörolojik hastalığı olanlar için de ölüm emirleri verildi. Çocuklar da aynı şekilde öldürülüyorlardı, yetimhaneler ve ıslahevleri, katledilecek yeni adaylar için detaylıca araştırılıyordu.

Şu önemli noktayı belirtmek gerekir ki, öldürülen hastaların %50'si eğer yaşamalarına izin verilseydi iyileşme imkanı olan hastalardı.¹³²

Daha önce de belirtildiği gibi, T4 operasyonlarını ve ölüm merkezlerini gizlemek için bunların sıradan akıl hastaneleri gibi görünmesine büyük bir önem verilmişti. Bu gerçek, Nuremberg davalarında KdF'nin (bu terim Führer'in Şansölyesi anlamında kullanılmaktadır) II. biriminin şefi ve ötenazi programının infazından sorumlu asıl kişilerden biri olan Viktor Brack tarafından itiraf edilmişti. Brack, Nuremberg davalarında, ölüm odalarına girerken hastaların ellerinde havlu ve sabun olduğunu ve gerçekten duş alacaklarını sandıklarını belirtti. Duşlardan ise, su yerine öldürücü gaz veriliyordu.

Cinayetleri gerçekleştiren öğrencileri, Hitler'e bağlı yüksek rütbeli Nazi subayları seçiyordu ve bu kişiler çok katı bir şekilde eğitiliyorlardı. İlk başlarda cinayetleri izliyorlar, eğitimleri ilerledikçe hastaları odalara taşımaya ve ölüm gazını hastaların bulunduğu odaya vermeye başlıyorlardı. Bunun ardından hastaların can çekişmelerini izliyor ve öldüklerine emin olduktan sonra odaları havalandırıp cesetleri kaldırıyorlardı. Bu şekilde binlerce masum insanı katlettiler.

Tüm bu cinayetler çok sıkı güvenlik önlemleri altında gerçekleştiriliyor, dışarı en küçük bilgi sızdırılmaması için her türlü tedbir alınıyordu. Çünkü bu binalarda öldürülen kişiler, "başka ırktan" insanlar da değillerdi. Çoğu Alman veya Avusturyalı idi. Eğer Alman halkı, kendi vatandaşlarının bu şekilde öldürüldüklerini öğrenirse, Nazilerin bunu açıklamaları zor olacağı için her türlü güvenlik önlemi alınıyordu.

Bir tür cellat haline gelen öğrenciler, bir süre sonra cinayet işlemeye alışıyorlar, bu insanların yalvarışlarından, çığlıklarından ve can çekişmelerinden etkilenmemeye başlıyorlardı. Bu süreç içinde ise eğitmenleri tarafından çok dikkatli olarak gözlemleniyorlar, reaksiyonları not ediliyor ve buna göre haklarında rapor yazılıyordu. Ayrıca, bu öğrenciler kendi milletlerinden insanları sadece hasta oldukları için bu kadar kolay öldürebiliyorlarsa, sözde "aşağı ırktan" insanları daha kolay öldürebilecekleri hesaplanarak, ilerideki "daha geniş çaplı" uygulamalar için eğitiliyorlardı. Bu cinayetleri işlemeye dayanamayan veya tepki gösteren öğrenciler ise savaşın ön cepherine gönderiliyorlar ve dahil oldukları bölüğün komutanı tarafından "intihar mangasına" alınıyorlardı.

Cellat olmak için eğitilen öğrenciler, yanık insan eti kokusuna, ölmekte olan insanların çığlıklarına ve can çekişmelerine karşı dayanıklı, ölüme götürdükleri insanlarla sanki duşa gidiyorlarmış gibi rahatça konuşabilen, soğukkanlı, "kusursuz katiller" olarak yetiştiriliyorlardı. Öğrenciler çeşitli şekillerde ödüllendiriliyor ve böylece teşvik ediliyorlardı. "Çeşitli ödüllerin" dışında, 2. Sınıf Alman Demir Haç Nişanı alıyorlardı. Bu nişanın verilme nedeni olarak ise, "Alman Hükümetinin Gizli Meseleleri" gösteriliyordu.

Halk zaman içinde bu enstitülerde neler olduğunu anlamaya başlayınca protestolar başladı. Bunun üzerine Hitler'in cinayetleri durdurma emri verdiği bildirildi. Ancak cinayetler durmadı, sadece yöntem değişikliğine gidildi. Artık öldürücü iğne veya aç bırakma gibi yöntemler kullanılıyor ve ölümler toplu olarak gömülüyordu. Bu şekilde ötenazi vahşeti savaş boyunca devam etti.

Özel Hareket 14f13

Pek çok "istenmeyen" akıl hastası ve sözde "faydasız insan" katledildikten sonra T4 programı, 14f13 kodu altında çalışma alanını genişletti. Program, akıl hastaneleri ve araştırma enstitüleri ile sınırlıyken şimdi, genellikle kaldıkları yerlerdeki koşullardan dolayı hastalanan Alman ve Avusturyalı mahkumlar ile toplama kamplarındaki Yahudilere, Polonyalıları ve Çingenelere yönelmişti. 14f13 operasyonunun başlangıç tarihi Aralık 1941'dir. Psikiyatristlerden oluşan özel komisyonlar T4 Berlin ekibine eklenmişti ve bu kişiler, hasta ve kendilerince istenmeyen şahısları seçerek, tıbbi bölümlerin ve hasta karargahlarının temizlenmesi amacıyla toplama kamplarına göndermişlerdi. Seçilen hastalar genellikle altı ölüm merkezinden birine yollanıyor ve orada öldürülüyorlardı. Toplama kamplarından seçilen insanlar genellikle çalışma kapasitelerine göre ayrılıyor, çalışamayacak durumda olanlar ölüme gönderiliyordu.

1943 yılında, öldürme istasyonlarından biri olan Hadamar'da çocuklar da öldürülmeye başlandı. Ancak bunların arasında kötürüm ya da zihinsel olarak engelli olanların dışında, barınaklarda, genç evlerinde ve yetimhanelerde kalanlar da vardı.¹³³

Merhametsizliğin ve Acımasızlığın

Kökeni Dinsizliktir

Nazi Almanyası, sosyal Darwinist düşüncelerin pratikte uygulanması ile, bir toplumun ne hale geleceğinin, insanların ne tür zalimliklere maruz kalacağına açık bir göstergesidir. Irkçı teorileri eleştiren *The Emperor's New Clothes* (İmparator'un Yeni Kıyafetleri) isimli kitabın yazarı evrimsel biyoloji profesörü Joseph L. Graves Jr., Darwinizm'in yol açtığı Nazi Almanyası trajedisi için şu yorumda bulunur:

Nazi Almanyası'nın yaşadığı trajedi, öjeninin, ırksal hiyerarşinin ve sosyal Darwinizm'in iddialarının benimsenmesi durumunda neler olabileceğinin en açık örneğidir.¹³⁴

Bu kimselerin nasıl olup da bu kadar büyük bir kin, nefret, duyarsızlık, acımasızlık ile dolu oldukları, nasıl olup da insan düşmanı katillere dönüştükleri, üzerinde düşünülmesi gereken bir konudur. Bu sorunun cevabı açıktır: Darwinist öğretiyeye göre eğitilmiş, insanı değersiz bir hayvandan farksız gören, yaşamın bir mücadele alanı olduğunu zanneden ve bu mücadelede ayakta kalmak için her türlü kötülüğü kendince meşru gören insanların acımasız bir toplum düzeni oluşturmaları kaçınılmazdır. İnsanı, Allah'ın yarattığı ve ruhundan üflediği, vicdan ve akıl sahibi, değerli bir varlık olarak görmeyi reddeden, insanın hayvan ve bitkilerden farksız bir organizma olduğunu sananların, toplu cinayetler işlemeleri, zavallı insanların yalvarışlarından ve çektikleri acılardan hiç etkilenmemeleri son derece doğaldır. Böyle bir insan kendisine veya çıkarlarına bir zarar geleceğini düşündüğünde diğerlerini hiç acımadan, merhamet etmeden kolaylıkla öldürebilir, onları mutsuzluk, fakirlik, yokluk ve zulüm içinde bir hayata terk edebilir. Bu kadar zalim birinin, hastaları koruması, düşkünlere yardım etmesi, fedakarlıkta bulunması beklenemez. Böyle biri hasta ve yaşlı olan anne-babasını dahi korumayacaktır. Sakat kardeşine bakmayı gereksiz bir zaman, enerji ve para kaybı olarak görebilecektir. Bu sapkın dünya görüşü yaygınlaşırsa, yöneticilerden aile bireylerine, doktorlardan eğitim görevlilerine kadar her insan, bu sapkınlığın etkisi altında davranacaktır. Din ahlakının yaşanmadığı toplumlarda, fedakarlık, sabır, merhamet, şefkat, sevgi, saygı, vefa gibi erdemlerin yaşanması mümkün değildir. Gerçek din ahlakının hakim olmaması her topluma benzer yıkım ve felaketler getirmiştir.

Kadınları Aşağı Gören Bir Teori

Sosyal Darwinizm'in ırkçılığa, faşizme ve emperyalizme -ve diğer yandan da komünizme- sağladığı sözde bilimsel destek genelde bilinen ve çokça yazılan bir konudur. Pek bilinmeyen bir gerçek ise, Charles Darwin de dahil olmak üzere pek çok Darwinist'in, kadınların hem biyolojik hem de zihinsel olarak erkeklerden aşağı oldukları yanılığısına inanmasıdır. Darwinistlerin erkekler ile kadınlar arasında var olduğunu iddia ettikleri zihinsel fark o kadar önemli boyutlardadır ki, bazı evrimciler kadın ve erkeği iki farklı fiziksel türe ayırmışlardır; erkekler *Homo frontalis*, kadınlar ise *Homo parietalis*.¹³⁷

Darwin'in, kadınları kendince "aşağı" bir tür olarak tanımlamasının nedeni, doğal seleksiyona dayalı bir dünya görüşüne sahip olmasıdır. Darwinistlerin bu bilim ve akıl dışı görüşüne göre erkekler kadınlara oranla, savaşmak, eş bulmak, yiyecek ve giyecek edinmek için rekabet etmek gibi konularda daha çok seçilime uğramaktadırlar; kadınlar ise tarih boyunca bu tür seçimlerden uzak kalmışlardır. Bu bilimsel dayanağı olmayan çıkarıma göre, doğal seleksiyon erkekler üzerinde çok büyük bir güç uyguladığı için, erkekler her alanda daha üstün konuma gelmişler, kadınlara göre daha çok evrimleşmişlerdir. İlerleyen sayfalarda da inceleneceği gibi, Darwin'in bu çıkarımı bilimsel bulgulara dayanmamaktadır, tamamen evrimci ön yargıların sonucunda hayali olarak ortaya atılmıştır.

Birçok araştırmacı, Darwin'in doğal seleksiyon hakkındaki görüşlerinin cinsiyet ayrımcılığını teşvik ettiğini ortaya koymaktadır. Örneğin tarih ve felsefe profesörü Evelleen Richards, "Darwin'in kadınların doğası hakkındaki görüşlerinin evrim teorisine de yansıdığı ve bu nedenle nesiller boyunca (sözde) bilimsel kadın ayrımcılığını beslediği" sonucuna varmıştır.¹³⁸ Evrimci bilim yazarı Elaine Morgan ise, Darwin'in biyoloji, etnoloji ve diğer bazı bilim dallarını kullanarak, erkekleri, kadınların "aşağı ve değiştirilemez şekilde ikinci sınıf olduklarını" düşünmeleri için teşvik ettiğini belirtir.¹³⁹

Evrimsel bilim adamı John R. Durant'ın belirttiği gibi, ırkçılık ve cinsiyet ayrımı evrim teorisinin belli başlı sonuçlarından ikisidir:

Darwin, görüşünü hayvan ve insanların görünüşleriyle ilgili bazı gözlemlere dayandırdı. Küçük beyinleri ve kavrayışı daha kuvvetli kollarıyla mantıktan çok içgüdünün hakim olduğu bir yaşam sürdükleri söylenen vahşiler, doğa ve insan arasında orta bir konuma yerleştirilmişlerdir. Daha sonra Darwin bu sıralamayı, çocukları ve doğuştan geri zekalı kişileri ve aynı zamanda kadınları da dahil etmek amacıyla genişletmiştir. Darwin, kadınların sezgi, hızlı algılama ve belki taklit gibi güçlerinin, aşağı ırkların, dolayısıyla eski ve aşağı medeniyet düzeyinden insanların özelliklerine benzer olduğunu düşünüyordu.¹⁴⁰

Durant'ın söz ettiği Darwin'in yanılırları, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında şöyle geçmektedir:

Genellikle kadınlarda, sezgi, hızlı kavrama ve belki taklit gücü gibi özelliklerin, erkeklere oranla çok daha belirgin olduğu itiraf edilir; ancak bu yeteneklerden -en azından- bazıları, aşağı ırklara ve bu nedenle de eski ve aşağı medeniyet düzeyine ait özelliklerdir.¹⁴¹

Darwin'in kadınlar ve evlilik hakkındaki genel düşünceleri de göz önünde bulundurulduğunda, kadınları ikinci sınıf varlıklar olarak gördüğü ve onları küçümsediği açıkça görülmektedir. Darwin bu bilim dışı görüşünü teorisine de yansıtmıştı. Evliliğin neden yararlı olduğunu kendince şöyle açıklıyordu:

Çocuklar, daimi bir arkadaş, ilgi gösterecek (ileri yaşta arkadaş), seviyecek ve oyun oynanacak biri... Herşeye rağmen bir köpekten daha iyi bir şey. Ev ve evle ilgilenecek bir kişi. Müzik ve havadan sudan konuşmalar. Bunlar sağlık için iyi şeylerdir.¹⁴²

Kısacası Darwin, evliliği "bir kadının arkadaşlığı ne de olsa bir köpeğin arkadaşlığından daha iyidir" mantığı ile gerekli görüyordu. Darwin evlilikle ilgili ifadelerinde, bütün hayatını birlikte geçirecek iki insanın arasındaki dostluk, sevgi, saygı, bağlılık, sadakat, yakınlık, samimiyet ve güven gibi özelliklerden hiç söz etmiyordu. Darwin evlilik için ayrıca şunları söylemekteydi:

Zaman kaybı; akşamları okuyamazsın, şişmanlık ve tembellik, endişe ve sorumluluk, kitaplar vs. için daha az para ayırmak, eğer çok çocukluysanız geçim sağlama baskısı... belki karım Londra'yı sevmeyecek, o zaman ceza, uyuşuk ve tembel bir aptalla sürgün hayatı olacak.¹⁴³

İnsanların hayvanlardan temel bir farkı olmadığını, özellikle kadınların ve çocukların hayvanlara daha yakın varlıklar olduğunu sanan bir insan için bu akıl ve vicdan dışı ifadeler son derece doğaldır. Eşini ve çocuklarını aşağı bir tür olarak gören bir insan elbette ki onlara sevgi, saygı duymayacak; onlar için fedakarlıkta bulunmak, onlara güzellikler sunmak istemeyecek; menfaatine uygun olmadığı sürece onlarla ilgilenmeyecektir. Aslında Darwin'in ifadeleri, Darwinist ahlakta insan sevgisinin, yakınlık ve dostluğun yaşanamayacağını bir kez daha göstermektedir.

Darwin, kendince erkeklerin kadınlara göre daha üstün oldukları iddiasını ise şöyle ifade etmiştir:

İki cinsin zihinsel güçleri arasındaki en temel farklılığı, erkeklerin derin düşünme, mantık, hayal gücü veya sadece duyu ve ellerin kullanımını gerektiren her işte kadınlardan daha yüksek mevkilere ulaşmaları göstermektedir. Şiir, resim, heykeltraşlık, müzik, tarih, bilim ve felsefe konularında önde gelen kadın ve erkeklerin listesi yapılmış olsaydı, iki listeyi karşılaştırabilmek mümkün olmazdı. Bay Galton'un, *Hereditary Genius* (Kalıtsal Dahi) adlı kitabında çok iyi ifade ettiği gibi, eğer erkekler, birçok konuda, kadınlar üzerinde tartışılmaz bir üstünlüğe sahip iseler, o zaman erkeklerin ortalama zihin gücünün kadınlarınkinden yüksek olması gereklidir sonucunu, ortalamalardan sapma kanunundan çıkarabiliriz.¹⁴⁴

Kuşkusuz Darwin bu yanılgıyı öne sürerken, hiçbir bilimsel delile dayanmıyordu. Darwin'in kadınlar hakkındaki bu taraflı ve ön yargılı iddiaları, hızla Darwin'in çağdaşı bilim adamları arasında yayıldı.

Cenevre Üniversitesi'nde doğa tarihi profesörü olan materyalist Carl Vogt, Darwin'in vardığı bütün sonuçları –hiçbir bilimsel değerlendirmeye tabi tutmadan- kabul ediyor ve "çocuk, kadın ve bunak beyazın yetişkin bir zenci ile aynı zihinsel özelliklere ve kişiliğe sahip olduğunu, dolayısıyla bunların aşağı sınıftan olduklarını iddia ediyordu.¹⁴⁵ Vogt daha da ileri gitmiş ve kadınların erkeklerden çok, aşağı hayvanlara daha yakın oldukları yalanını öne sürmüştü. Vogt'un yanılgılarına göre, kadın, evrimi erken durduğu için "gelişimi engellenmiş bir erkekti".¹⁴⁶ Vogt'un bir başka sapkın iddiasına göre de, medeniyet ilerledikçe kadınlara erkek arasındaki uçurum daha da açılıyordu, örneğin Avrupa'nın ileri toplumlarında bu fark çok daha büyüktü.¹⁴⁷ Darwin, Vogt'un hezeyanlarından oldukça etkilenmişti ve onu en önemli taraftarları arasında saymaktan onur duyuyordu.¹⁴⁸

Tarihin pek çok devrinde ve Darwin'in yaşadığı dönemde, -toplumların cehaleti ve geri kalmışlığı nedeniyle- kadınların birçok alanda geri planda tutulmaya çalışıldıkları ve bunun büyük oranda gerçekleştiği doğrudur. Ancak bu tamamen yerleşik kültürden, toplumun ve çevrenin etkisinden

kaynaklanan bir durumdur. Darwin ve taraftarlarının iddia ettikleri gibi asla biyolojik bir geride kalma değildir. Allah, kadını ve erkeği eşit olarak yaratmıştır. Erkeğin kadına üstün olduğunu iddia edip, kadınları bu yolla baskı altına alıp onlara ikinci sınıf insan muamelesi yapmak, din ahlakının yaşanmadığı toplumlara has bir ilkeliktir. Günümüzde, eşit fırsatlar verildiğinde kadınların da en az erkekler kadar başarılı, zeki ve yetenekli oldukları bilinmektedir ve bunun sayısız örneği bulunmaktadır.

Kafatası Ölçümlerine Dayanan Cinsiyet Ayrımcılığı

Bazı evrimci bilim adamları, kadınların daha "aşağı" olduklarını göstermek için kendilerince kadınların beyin kapasitelerinin daha küçük olduğunu kanıtlamaya çalıştılar. İlk önceleri, kadınların kafatası ölçülerini almak gibi son derece aşağılayıcı ve mantık dışı yöntemlere başvurdular. Beyin ne kadar büyükse zekanın da o kadar gelişmiş olduğunu sandıkları için (bunun bilimsel açıdan geçerli bir kıyas olmadığı bugün kesin olarak bilinmektedir), kafataslarını kıyaslayarak kadınların aşağı olduklarını kanıtlayacaklarını iddia ettiler. Bu, aslında Darwin'in kitabında söz ettiği bilim dışı yöntemlerden biriydi:

Farklı zihinsel yetenekler aşamalı olarak kendi kendilerine geliştiklerinde, beynin büyüyeceği neredeyse kesindir... İnsan beyninin vücuduna göre büyük oranı -aynı oran goril ve orangutanınki ile kıyaslandığında- insanın gelişmiş zihinsel güçleriyle yakından bağlantılıdır... İnsan beyninin büyüklüğü ile zihinsel yeteneklerin gelişimi arasında -vahşilerin ve medeni ırkların, eski ve günümüz insanların kafataslarının karşılaştırılması ve tüm omurgalı serisinin benzerlikleriyle desteklenen- bir çeşit yakın ilişki bulunur.¹⁴⁹

Darwin'in içinde bulunduğu ilkel bilim koşullarında öne sürdüğü iddiasına göre, kafatası ölçüleri ve beyin hacimleri üzerine yapılan çalışmaların neticeleri evrim teorisini destekleyen veriler ortaya koyacaktı. Ne var ki, bilimsel veriler ve araştırmalar bu iddianın tam tersini ortaya koydu. Farklı kafatası ölçüleri ya da beyin hacimleri hiçbir şekilde evrimi destekleyici bilgi sunmuyordu. Nitekim bu ölçümlerin bilimsel açıdan geçerli bir kıyas olmadığı bugün artık kesin olarak kabul edilmektedir.

Kadınların sözde aşağı cins olduklarını kraniyolojiyi (kafatası bilimini) kullanarak kendince ispatlayabileceğini sanan bilim adamlarından biri de Paul Broca'ydı. Fiziksel antropolojinin kurucularından sayılan Broca, insan gruplarının kafataslarını ölçerek onlara değer biçmek gibi ilkel yöntemler kullanan ve bu ilkelliği savunan biriydi.¹⁵⁰ Broca, yaptığı sözde bilimsel ölçümlerin ardından şu çarpık mantığı öne sürmüştü: Genel olarak beyin, yaşlılara oranla yetişkinlerde, vasat bir erkeğe göre seçkin bir erkekte ve aşağı ırklara göre üstün ırklarda daha büyüktür... Diğer şeyler eşit olduğu durumda, zekanın gelişmesiyle beynin hacmi arasında önemli bir ilişki bulunmaktadır.¹⁵¹

Broca özellikle kadınlarla erkekler arasındaki zihin ve kafatası yapısı farklılıkları ile de ilgileniyordu. Topladığı kafatası ölçümlerini ön yargılı yorumlarla değerlendirmiş ve kadınların zihinsel olarak daha aşağı oldukları varsayımını ortaya koymuştu.¹⁵² Broca ayrıca, kadınlarla erkekler arasındaki beyin farklılığının kendi döneminde dahi giderek daha büyük hale geldiğini iddia etmişti. Oysa bu iddiasını delillendirebileceği bilimsel bir verisi yoktu. Bu iddiasını kendince destekleyebilmek için bir başka bilim dışı varsayım ortaya atmıştı: Ona göre bu artan farklılığın nedeni, baskın erkekle pasif kadın üzerinde farklılaşan evrimsel baskıydı.¹⁵³

Broca'nın ortaya koyduğu sonuçların bilimsel bir değer taşımadığı günümüz evrimcileri tarafından da itiraf edilmektedir. Gould, Broca'nın bilimsel olmayan bu sonuçları için şu yorumu yapmıştır:

Broca'nın verileri özenle seçilerek biraraya getirilmiş ve daha sonra, önceki sonuçlar doğrultusunda bilinçsizce kullanılmışlardır.¹⁵⁴

Başka bir deyişle Broca, elde ettiği verileri evrim teorisinin aldatmacalarına göre "bilinçsizce" ve ön yargıyla yorumlamıştı.

Kafatası ölçülerini kullanarak kadınları kendince aşağı gören evrimciler arasında sosyal psikolojinin kurucularından Gustave Le Bon da vardı. Le Bon şöyle diyordu:

En zeki ırklarda... çok sayıda kadının beyninin büyüklüğü, en gelişmiş erkek beyninden çok gorillerinkine daha yakındır. Bu aşağılık o kadar belirgindir ki, hiç kimse bir an için bile buna karşı çıkmaz; tartışmaya değecek olan sadece bu durumun derecesidir... Kadınlar... insan evriminin en aşağı formlarını temsil ederler ve... yetişkin, medeni bir erkekten çok, çocuklara ve vahşilere daha yakındırlar. Kararsızlık, tutarsızlık, düşüncesizlik, mantıksızlık ve muhakeme yetersizliği gibi konularda üstünlük sergilerler. Şüphesiz ki, seçkin kadınlar da vardır... ancak onlara, çift başlı bir goril gibi ucubelerin doğumu kadar ender rastlanır; sonuç olarak, onları tamamen göz ardı edebiliriz.¹⁵⁵

Darwinistler, diğer pek çok iddialarında olduğu gibi kadınlar hakkındaki iddialarında da yanılmaktadırlar. Kadınların müşfik, sevecen, merhametli, ince düşünceli yapıları onları evrimcilerin sandığı gibi geri bırakan değil tam tersine daha da üstün kılan özelliklerdir. İnsanı bir tür hayvan gibi görmeye kodlanmış olan evrimciler, bu tarz insani özellikleri kendilerince geri kalmışlık olarak değerlendiriyor olabilirler. Ancak bunlar insanın yaşam kalitesini artıran çok önemli ve güzel özelliklerdir. Sanat, edebiyat, teknoloji gibi pek çok alanda gelişmeyi ve ilerlemeyi sağlayan, evrimcilerin varlığını asla kabul etmek istemedikleri söz konusu insani özelliklerdir.

Bilim Darwin'i Bir Kez Daha Yalanlıyor

Her ne kadar Darwin ve bazı çağdaşları, kafatası ölçümleri yaparak insanları ırklarına ve cinsiyetlerine göre "aşağı" veya "üstün" diye sınıflandırmış olsalar da, Darwin'in pek çok iddiası gibi bu da günümüzde bilim tarafından geçersiz kılınmıştır. Kafatası ve beyin büyüklüğünün zeka veya zihinsel kapasite ile bir ilgisinin olmadığı anlaşılmıştır.

Beyin büyüklüğü ile zekanın doğru orantılı olmadığı aslında doğada açıkça görülmektedir. Örneğin fillerin ve balinaların beyinleri insana göre çok daha büyüktür. Ancak insanın tüm bu canlılardan daha zeki olduğu açıktır. Bunun dışında günümüzde insanların kafatası hacimleri 700 cc ile 2.200 cc arasında değişiklik göstermektedir.¹⁵⁶ Fakat bu farklılıklar, insanların zekaları arasındaki farklılığı belirler nitelikte değildir.

Kafatası ölçümleri dışında, genetik bilimi de Darwin'in kadın ve erkek arasındaki farklılıklarla ilgili iddialarının doğru olmadığını ortaya çıkarmıştır. Kalıtım kanunlarına göre erkek, hem kız hem de erkek çocuklarına genlerini aktarabilmektedir. Eğer erkek, Darwin'in iddia ettiği gibi biyolojik olarak "üstün" özelliklere sahipse, o zaman onun kız çocuğu da biyolojik olarak aynı üstün özelliklere sahip olabilecek, dolayısıyla hem kadınlar hem de erkekler aynı özellikleri paylaşabilecektir. Ancak Darwin ve çağdaşları genetik bilimi hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Hatta Darwin, bir türün elde ettiği özelliklerin sadece bir cinsten geldiğini öne sürebilecek kadar bu konuda bilgisizdi.¹⁵⁷ Darwin ayrıca dahilik, hayal gücü ve

mantık gibi üstün özelliklerin kızıdan çok erkek çocuğa aktarıldığını öne sürecek kadar cahilce açıklamalarda bulunmuştu.¹⁵⁸

Kuran Ahlakına Göre Kadın ve Erkek Eşittir, Üstünlük Ahlaka Göredir

Kuran ahlakında, erkek ve kadın arasında hiçbir fark yoktur. Allah Kuran'da kadınlara ve erkeklere eşit sorumluluklar yüklemiş, hepsini aynı konulardan sorumlu tutmuştur. Bir insanı Allah Katında üstün kılan, kadın veya erkek olması değil, Allah korkusu, Allah'a olan derin sevgi ve bağlılığı ve güzel ahlakıdır. Rabbimiz bir ayetinde, kadın olsun erkek olsun iyi ve güzel davranışlarda bulunan kimselerin en güzel şekilde ahlaklarının karşılığını alacaklarını şöyle haber vermiştir:

Erkek olsun, kadın olsun inanmış olarak kim salih bir amelde bulunursa, onlar cennete girecek ve onlar, bir 'çekirdeğin sırtındaki tomurcuk kadar' bile haksızlığa uğramayacaklardır. (Nisa Suresi, 124)

Allah Kuran'da kadın olsun erkek olsun iman eden bir kimsenin sahip olması gereken özellikleri şöyle açıklamıştır:

Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder, kötülükten sakındırırlar, namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler ve Allah'a ve Resulü'ne itaat ederler. İşte Allah'ın kendilerine rahmet edeceği bunlardır. Şüphesiz, Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. (Tevbe Suresi, 71)

Allah'ın ayette bildirdiği gibi her insanın, cinsiyeti göz önünde bulundurulmaksızın, sorumlulukları aynıdır. Bu sorumlulukları eksiksiz yerine getiren, yalnızca Allah'a yönelip dönen ve Allah'tan korkup sakınan erkek ve kadınları Allah şu şekilde müjdelemiştir:

Nitekim Rableri onlara (dualarını kabul ederek) cevap verdi: "Şüphesiz Ben, erkek olsun, kadın olsun, sizden bir işte bulunanın işini boşa çıkarmam... (Al-i İmran Suresi, 195)

Darwinistlerin kıstas olarak aldıkları zihinsel özellikler de, Allah'ın insanlara cinsiyet ayrımı olmaksızın verdiği yeteneklerdir. Allah bir ayette **"Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakınırsanız, size doğruyu yanıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir..."** (Enfâl Suresi, 29) buyurmaktadır. Allah'ın ayette bildirdiği gibi, muhakeme yeteneği ve dolayısıyla akıl, cinsiyete göre değil, Allah korkusuna göre gelişir.

İmanın kendisine kazandırdığı akıl ile hareket eden her insan, kadın olsun erkek olsun, pek çok konuda başarı elde edebilir, üstün özellikler kazanabilir. Samimi olarak iman eden bir kişi ise en çok Allah'ın rızasını, rahmetini ve cennetini kazanmak için çaba harcar.

Darwinizm ve Ahlaki Çöküntü

Ahlaki dejenerasyonda sürekli artış; birkaç jenerasyon önce ayıplanan, kötülen, yasaklanan, onaylanmayan davranışların zaman içinde yavaş yavaş kabul görmeye başlaması, hatta bir süre sonra özenilen, yaygınca uygulanan bir davranış haline gelmesi çoğu insanın fark etmediği ama son derece önemli bir sorundur. Toplum içinde saldırganlığın, sahtekarlığın artması, eşlerin birbirlerini kolayca aldatabilmeleri, hatta kimi zaman her iki tarafın bunu kabul etmesi, boşanmaların artması, yakın zamana kadar ahlaksızlık olarak bilinen yaşam şekillerinin ve davranışların "farklı seçim", "marjinallik" adı altında sözde meşru görülüp yaygınlaşması, homoseksüellik gibi sapkınlıkların kabul görmesi, uyuşturucu ve alkol bağımlılığında ciddi bir artış olması, soygun, dolandırıcılık, yankesicilik gibi olayların sayısının artması, insanların daha kolay cinayet işler hale gelmeleri, suç oranlarının ve suç eğiliminin artması, insanların birbirlerine sevgi ve saygılarının kalmaması, dedikodunun yaygınlaşması, ahlaki dejenerasyonun ortaya çıkış şekillerinden sadece birkaçıdır. Özellikle bazı Batılı ülkelerin içinde bulunduğu durum, söz konusu dejenerasyonun ne derece tehlikeli olduğunu açıkça göstermektedir.

Tüm bu olumsuzlukların kökeninde, insanların niçin var oldukları sorusuna verdikleri yanlış cevaplar yatmaktadır. İnsan gerçekte, kendisini yoktan yaratmış olan Yüce Allah'ı tanımak için vardır. İnsanın kalbi, ancak Allah'ı anarak huzur bulur; Allah **"... Haberiniz olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur"** (Rad Suresi, 28) buyurarak, insanların yanlış yerlerde aradıkları huzurun tek gerçek kaynağını bildirmektedir. İnsana dünya üzerinde mutluluk ve huzur verecek olan yaşam biçimi de, Allah'ın insanlara emrettiği din ahlakıdır.

İşte bu gerçeğin göz ardı edilmesi, ahlaki dejenerasyon meydana getirmekte, bu da mutsuz, ümitsiz, depresif insanlar oluşturmaktadır.

Bu ahlaki çürümeyi meydana getiren en büyük etkenlerden biri de, insanı Allah'ın kulu olarak değil, tesadüfen ortaya çıkmış bencil bir hayvan olarak tanımlayan Darwinist ideolojidir. Bu bilim ve akıl dışı iddiaya göre, insanın, hayvanlardan farklı kanunlara ve ahlaki değerlere sahip olması beklenmemelidir. Hayat bir mücadele yeridir ve insan hayatta kalabilmek ve başarılı olabilmek için diğer insanlarla kıyasıya mücadele etmeli, acımasız olmalıdır. Bu ise güzel ahlaka dair özelliklerin hiçe sayılması demektir. California Berkeley Üniversitesi profesörü Phillip E. Johnson, *Defeating Darwinism* (Darwinizm'i Yenmek) adlı kitabında, 1960'lı yıllardan itibaren, dini inançların zayıflaması ve materyalist dünya görüşünün hakim olmasıyla, toplum hayatında ortaya çıkan olumsuzluklardan şöyle söz etmektedir:

1960'ların İkinci Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi'ni oluşturduğunu söylemek neredeyse doğru olacaktır; bu bazı insanların Allah'tan kopup ayrılımlarının bildirgesidir. Bu tür bir bildirimin arkasından çok daha ileri boyutlarda ahlaki ve hukuki sorunlar doğması beklenmelidir, gerçekten de böyle oldu...¹⁵⁹

Michael Denton ise, 20. yüzyıla damgasını vuran belaların Darwinizm göz önünde bulundurulmadan değerlendirilemeyeceğini belirtir ve şöyle der:

Darwinist devrim olmadan yirminci yüzyıl anlaşılamaz. Son seksen yıl içinde dünyayı etkisi altına alan negatif sosyal ve politik akımlar, Darwinizm'in entelektüel yaptırımı olmaksızın gerçekleşemezdi.

On dokuzuncu yüzyılda giderek artan seküler bakış açısının, başlangıçta evrimin kabulünü kolaylaştırdığını söylerken, günümüzde yirminci yüzyılın agnostik (bilinemezci) ve şüpheci bakış açısından, büyük olasılıkla herşeyden çok Darwinizm'in sorumlu olduğunu hatırlamak yerinde olacaktır. Bir zamanlar materyalizmin sonucu olan (teori), günümüzde onun dayanak noktası halini almıştır.¹⁶⁰

Bu noktada, Darwinizm'in ahlaki çöküntü ve dejenerasyona zemin hazırlayan iddialarının maddeler halinde incelenmesi yerinde olacaktır.

Darwinizm Ateizme Temel Oluşturur

Darwinizm'in materyalist çevreler tarafından büyük bir kararlılıkla savunulmasının en önemli nedeni, Darwinizm'in ateist yönüdür.

Ateizm, eski çağlardan beri var olmuştur. Ancak Darwinizm ile birlikte, ateistler asırlardır cevap veremedikleri "canlılar ve insan nasıl var oldu" sorusuna, sözde bilimsel bir cevap bulduklarını sandılar. Evrendeki düzen ve dengenin tesadüflerin sonucu olduğunu ileri sürüyor, kainatta hiçbir amaç bulunmadığını iddia ediyorlardı. Oysa bu görüşlerin her biri, 20. yüzyıldaki bilimsel, siyasi ve toplumsal gelişmelerle yıkıldı. Astronomiden biyolojiye, psikolojiden toplumsal ahlaka kadar pek çok farklı alandaki bulgu, tespit ve sonuçlar evrim teorisinin tezlerini ve ateizmin tüm varsayımlarını temelinden çökertti.

Darwinizm'in kaçınılmaz olarak ateizmle sonuçlandığını birçok evrimci ve materyalist de kabul etmektedir. Bunu ilk kez açık bir şekilde Thomas Huxley ifade etmiş, evrim teorisi tamamen kabul edildiğinde, dine inanılmayacağını söylemişti.

Cornell Üniversitesi'nde tarih profesörü olan William Provine, aynı zamanda bir evrimcidir. Provine, evrim teorisine inanan birinin hayat görüşünün dinle tamamen çeliştiğini açıklar.¹⁶¹

American Association for the Advancement of Atheism (Ateizmin İlerletilmesi İçin Amerikan Birliği) başkanı Charles Smith ise, "Evrim Ateizmdir" diyerek aynı gerçeği kabul eder.¹⁶²

Berkeley Üniversitesi profesörlerinden Phillip Johnson, evrim teorisinin ateist ve din ahlakına uygun olmayan fikir akımları için taşıdığı önemi şöyle açıklamaktadır:

... Darwinizm'in kabul edilmesi Allah'ın varlığının inkar edilmesi anlamına geliyordu ve sonuç olarak Allah'ın vahyine dayalı dinin yerine evrimsel natüralizme (materyalizme) dayalı sapkın bir inanç oluşturuldu. Bu sapkın inanç sadece bilimin değil, hükümetlerin, hukukun ve ahlakın da temel inancını oluşturdu, modernizmin temel felsefesi sayıldı.¹⁶³

Johnson'ın da belirttiği gibi, Darwinizm'e ve materyalizme körü körüne inanan birçok bilim adamı, kendilerince bilimi, Allah'ı inkar etmenin bir aracı olarak kullanmayı kendilerine en önemli hedef olarak belirlemişlerdir. Oysa bilim, Allah'ın varlığının delillerini insanlara gösteren değerli bir araçtır. Bunun en önemli göstergelerinden biri de, özellikle son yirmi yıl içinde bilim dünyasında, yaratılış gerçeğini savunan bilim adamlarının sayısında büyük artış olmasıdır. Yapılan her araştırma, inceleme ve buluş, elde edilen her yeni bilgi tüm evrende son derece hassas ve bir o kadar da kusursuz bir dengenin varlığını göstermekte, kainatın üstün ve yüce bir Akıl eseri olduğunu ortaya koymaktadır. Bu Akıl, her türlü eksiklikten ve noksanlıktan münezzeh, üstün güç sahibi yüce Allah'tır.

Moleküler biyolog Michael Denton, Darwinizm'in dinsizliği getirdiğini ve insanın kendisine bakış açısında büyük tahribata neden olduğunu ise şöyle açıklar:

Darwinist teori, insanın Allah ile bağıını kopardığı ve onu amacı ve sonu olmayan bir evrenin içinde başıboş bıraktığı için etkisi bu derece derinden yıpratıcı olmuştur. Günümüzde, insanların insanlığa bakış açılarını ve evrendeki yerlerini bu derece derinden, olumsuz yönde etkileyen başka bir fikir bulunmamaktadır.

Darwin'in yeni ve devrimci (aynı zamanda akıl ve bilim dışı) görüşü, dünya üzerindeki yaşamın tüm çeşitliliğinin –daha önceden inanıldığı gibi Allah'ın yaratmasının değil- doğal ve gelişigüzel süreçlerin sonucunda meydana geldiğini ileri sürmektedir. (Allah'ı tenzih ederiz.) Bu sapkın iddianın kabulü... Batı toplumunun sekülerizasyonunda kesin bir rol oynamıştır...¹⁶⁴

Toplumların Allah'a olan inançlarının kaybolması veya zayıflaması, o toplumlar için en büyük manevi yıkımdır. Allah korkusu olmayan, ölümden sonra gerçek sonsuz hayatlarına kavuşacaklarını, dünyada yaptıklarına göre cennet veya cehennem ile karşılık görececeklerini inkar eden insanlar, son derece tehlikeli, güvenilmez, saldırgan, suça eğilimli, merhametsiz ve çıkarıcı olabilmektedirler. Allah'tan korkmayan bir insan için hiçbir konuda sınır yoktur. Yasalar tarafından cezalandırılmayacağını veya bir şekilde bu tür cezalardan kurtulacağını düşündüğü sürece her türlü ahlaksızlığı ve kanunsuzluğu yapabilir, toplum içinde her türlü huzursuzluğa neden olabilir, insanları dolandırabilir, canlarını yakabilir ve benzeri birçok zulümde bulunabilir.

Allah korkusu ve Allah sevgisi ise, insanların güzel ahlakı yaşamalarını, Allah'ın hoşnut olacağı şekilde davranmalarını sağlar. Bu bir toplumu hem ilerletir, hem de güçlendirir. Aksi durumda ise çatışmalar, kavgalar, savaşlar, acımasızlıklar, adaletsizlikler son bulmaz.

Allah, insanlara iyiliği, güzelliği, adaleti, dürüstlüğü ve düzeni emreder. Allah, Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

Medyen (toplumuna da) kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik. Şuayb onlara:) Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka İlahınız yoktur. Size Rabbinizden apaçık bir belge gelmiştir. Ölçüyü ve tartıyı tam tutun, insanların (hakları olan mallarını) eşyasını değerinden düşürüp-eksiltmeyin ve düzene konulmasından sonra yeryüzünde bozgunculuk çıkarmayın. Bu sizin için daha hayırlıdır, eğer inanıyorsanız." (Araf Suresi, 85)

O'na iman edenleri tehdit ederek, Allah'ın yolundan alıkoymak için ve onda çarpıklık arayarak (böyle) her yolun (başını) kesip-oturmayın. Hatırlayın ki siz azınlıkta (ve güçsüz) iken O, sizi çoğalttı. Bozgunculuk çıkaranların nasıl bir sona uğradıklarına bir bakın. (Araf Suresi, 86)

Darwinizm İnsanın Başıboş ve Amaçsız Olduğu Yalanını Öne Sürer

Evrimsel George Gaylord Simpson'ın aşağıdaki sözleri, Darwinizm'in insan hakkındaki tamamen yanlıgılar üzerine kurulu bakış açısını en açık şekilde özetlemektedir:

İnsan, evrende anlama kapasitesine ve potansiyeline sahip tek varlıktır. Ama bilinçsiz ve akılsız maddelerin bir ürünüdür. Böylece dünyaya gelişini kendisi başarmış olan insan, sadece kendisine karşı sorumludur.¹⁶⁵

Klasik Darwinist yalanlarından biri olan bu iddia, toplumsal çöküntünün temelinde yer alan önemli nedenlerden biridir. Darwinistler, insanın dünyaya gelişini kendisinin başardığı yanılgısını öne sürerken tek bir bilimsel delil dahi sunamamakta, ideolojik nedenlerle bu aldatmacayı ayakta tutmaya çalışmaktadırlar. Bu gerçek dışı iddiaya göre, insanın varlığının önceden belirlenmiş hiçbir amacı yoktur. Bu sözde amaçsız varlık, zaten bir gün ölecek ve yok olacaktır. Oysa gerçek böyle değildir. Allah insanı yoktan yaratmıştır. İnsanın yaratılışının belirli bir amacı vardır ve bu amaç Kuran'da bildirilmiştir. Allah insanları Kendisi'ne kulluk etmeleri için yaratmıştır. Her insan dünyada kaderinde belirlenmiş olan süre kadar kalacak ve bu süre bitip öldükten sonra da yeniden diriltilecektir. Ve her insan ahiret gününde, dünyadayken yaptıklarından sorguya çekilecektir. Evrimcilerin tüm güçleri ile bu gerçeği reddetmeye, unutmaya ve unutturmaya çalışmaları da bu gerçeği hiçbir şekilde değiştirmez. Dünyadayken bu hatalarından dönmedikleri müddetçe, Allah'ı ve ahiret gününü inkar edenlerin, insanın amaçsız bir varlık olduğunu öne sürenlerin hesap günü geldiğinde yaşayacakları pişmanlık çok büyük olacaktır. Rabbimiz bu pişmanlığı Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Ateşin üstünde durdurulduklarında onları bir görsen; derler ki: "Keşke (dünyaya bir daha) geri çevrilseydik de Rabbimiz'in ayetlerini yalanlamasaydık ve mü'minlerden olsaydık." (Enam Suresi, 27)

İnsanlara amaçsız olduklarının telkininin verilmesi, onları büyük bir bunalıma ve boşluğa sürüklemektedir. Bu yalana inananlar hayatı çok anlamsız ve gereksiz görmekte, bu ise büyük bir manevi çöküntüye neden olmaktadır. Günümüzün önde gelen evrim savunucularından Richard Dawkins'in akıl ve mantık dışı iddiaları da, söz konusu materyalist bakış açısının tipik bir örneğidir. Dawkins, insanların birer gen makinası olduklarını ve varoluşlarının tek amacının bu genleri bir sonraki nesle aktarmak olduğunu iddia eder. Dawkins'e göre, ne evrenin ne de insanın varoluşunun başka bir amacı yoktur. Bu sapkınlığa göre tüm evren ve insanlar rastlantıların ve kaosun ürünüdürler. Bu batıl inancın insanları ümitsizliğe ve mutsuzluğa sürükleyeceği çok açıktır. Ölümle birlikte yok olup gideceğini düşünen bir insan için dünyadaki hiçbir şeyin bir anlamı kalmaz. Dostlukların, sevginin, yaptığı iyiliklerin, yaşadıklarının hiçbir karşılığı ve devamı olmayacağını zanneden bir insana hiçbir güzellik zevk vermeyecektir.

Bunun da ötesinde, bu çarpık mantık örgüsü nedeniyle insanlar işledikleri kötülüklerin de karşılığını almayacaklarını düşüneceklerdir. Bu da insanların bir şekilde örtbas edebileceklerini düşündükleri ya da cezalandırılmayacağını sandıkları kötülükleri hiç sakınmadan işlemelerine neden olacaktır. Yalan söylemekten, ikiyüzlü davranmaktan, dedikodu yapmaktan, haksız kazanç sağlamaktan, acımasızlıktan, hırsızlıktan ve hatta cinayet işlemekten dahi sakınmayacak hale geleceklerdir. Böyle sapkın bir düşünceye kapılmış olan insanların sayıca arttığı toplumlarda ise düzenden ve istikrardan söz etmenin mümkün olmayacağı açıktır.

Darwinist telkinlerin insan ruhunun üzerinde yaptığı tahribatın en dikkat çekici örneklerinden biri, Dawkins'in, *Unweaving The Rainbow* (Gökkuşağını Sökmek) isimli kitabının önsözünde şu sözlerle ifade edilmektedir:

İlk kitabımın yayımcısı, kitabı okuduktan sonra, verdiği soğuk ve kasvetli mesajdan çok bunaldığını ve üç gece boyunca uyuyamadığını itiraf etti. Bazıları da bana sabahları uyanmaya nasıl katlanabildiğini soruyor. Uzak bir ülkeden bir öğretmen ise bana sitem dolu bir mektup gönderdi. Mektubunda, aynı kitabı okuyan bir öğrencisinin kendisine gözyaşları içinde geldiğini ve hayatın boş ve amaçsız olduğu düşüncesinin onu olumsuz yönde etkilediğini yazıyordu. Öğretmen, diğerlerinin de aynı "hiçlik karamsarlığı"ndan etkilenmemeleri için, öğrencisine kitabı başkalarına göstermemesini tavsiye etmiş. 166

Dawkins'in bu itirafında da görüldüğü gibi, Darwinizm'in insanlara telkin ettiği karamsarlık ve amaçsızlık, toplumlar için büyük bir tehlikedir. Bu tehlikenin en önemli yönlerinden biri, insanlara sadece Dawkins'in öne sürdüğü gibi "kasvet verici gerçeği" sunması değil, aksine "kasvet verici bir yalan" sunması ve onları "neşe verici gerçekten" koparmaya çalışmasıdır. Bu neşe, mutluluk ve huzur verici gerçek, insanın yalnız, başıboş, terk edilmiş, amaçsız bir varlık olmadığı, kendisini yaratmış olan Allah'ın belirlediği bir amaca sahip olduğu gerçeğidir.

Allah'ın insanları bir amaç için yarattığını unutan toplumlar ise ahlaki ve manevi çöküntüye uğramaya mahkumdurlar. Uyuşturucu ve alkol bağımlılarının, intihara teşebbüs edenlerin, içine kapanarak adeta "hayata küsenlerin", depresyon, stres gibi psikolojik rahatsızlıkları olan insanların büyük bir kısmı, hayatlarının gerçek amacını bilmeyen insanlardır.

Prof. Fred Hoyle bir evrimci olmasına rağmen, *Türlerin Kökeni* ile gelen nihilistik (hayatın amaçsız ve insan değerlerinin önemsiz olduğu yanılgısı) felsefenin tehlikesi için şöyle der:

Türlerin Kökeni'nin yayınlanmasının ardından sözde eğitimli görüşlerin benimsemeyi tercih ettiği nihilist felsefenin insanlığı otomatik olarak kendini yok etme sürecine teslim ettiği düşüncesi hiç aklımdan çıkmıyor. O zaman felaketler için geri sayım başlamıştı. 167

Allah her insanı Kendisi'ne kulluk etmesi için yaratmış ve ona Kendi ruhundan üflemiştir. İnsan, cansız maddelerden rastlantılar sonucunda oluşmuş bir varlık değildir. İnsan, Yüce Allah'ın yarattığı, akıl ve vicdan verdiği, türlü nimetler bahsettiği bir varlıktır. Darwinistlerin ve materyalistlerin amaçsız ve başıboş sandıkları insanın aslında çok önemli, çok üstün ve değerli bir amacı vardır: Kendisini yaratan, yoktan var eden, bir hiçken kendisine can ve bilinç veren Yüce Rabbimiz'i hayatının her anında hoşnut etmek, Rabbimiz'in emirlerine büyük bir titizlikle ve şevkle uymak, bunun karşılığında ise Allah'ın rahmetini ve sonsuza kadar sürecek olan cennetini kazanmayı umut etmektir. İnsanın asıl hayatı ölümünden sonra başlayacak olan ahiret hayatıdır. İnsan dünyada, cenneti kazanmak için yaşar.

Allah insanların başıboş olmadıklarını Kuran ayetlerinde şöyle bildirir:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? (Kıyamet Suresi, 36)

Bizim, sizi boş bir amaç uğruna yarattığımızı ve gerçekten Bize döndürülüp getirilmeyeceğinizi mi sanmıştınız? (Müminun Suresi, 115)

Sosyal Darwinizm'in 'İnsan Hayvandır' Yalanı

Darwinizm'e göre, insan bir hayvan türüdür. Bu akıl ve bilim dışı iddiaya kananlar da, insanın tüm özelliklerinin sözde "hayvan ataları"ndan miras kaldığını öne sürerler. Bu ise, bir insanın kendisine ve diğer insanlara bakış açısı üzerinde çok tehlikeli etkiler yapar. İnsan, bir hayvan türü olarak gördüğü diğer insanlara değer vermez, düşüncelerini önemsemez, hayatlarını değersiz görür. Bir insanın ölümünü bir sineğin veya köpeğin ölümünden daha önemli görmez. Bir insanın aç veya muhtaç konumda olması, onu hayvan olarak gören ve hayvanların da zaten çatışma ve rekabet yoluyla geliştiğini düşünen bir insanı rahatsız etmez. Böyle korkunç bir bakış açısı insanların birbirlerine olan sevgi ve saygılarını da tamamen ortadan kaldırır. İşte bu nedenlerdir ki, Darwinizm'in yanlıgılarına aldanmış olanların bir kez daha düşünmeleri ve bu aldatmacanın nelere malolabileceğini göz ardı etmemeleri önemlidir.

George Gaylord Simpson, Darwinizm'in insana bakış açısı hakkında şöyle der:

Darwin'in dünyasında, insanın, farklı bir hayvan türü olarak tanımlanmasının dışında özel hiçbir statüsü yoktur. Kelimenin tam anlamıyla doğanın bir parçasıdır ve ondan ayrı değildir. Yaşayan her türlü canlıya –amip, bağırsak kurdu, pire, deniz yosunu, meşe ağacı veya maymun– ilişki dereceleri farklı bile olsa, benzerlik göstermektedir. Karşılaştırmak gerekirse, maymunlar gibi kardeşlere sahip olmaksızın, bağırsak kurdu gibi kırk iki kuzene sahip olmak bize daha az empati (duygu paylaşımı) hissettirebilir.¹⁶⁸

Oysa bu hem bilim hem de akıl ve mantık dışı bir iddiadır. İnsanlar ve hayvanlar Allah'ın yarattığı iki farklı varlıktır. Hayvanlar, hayvani iç güdülerle hareket ederler ve şursuzdurlar. İnsan ise muhakeme yeteneği olan, şuur sahibi bir varlıktır. İnsanın bir tür hayvan olduğunu iddia edenlerin yapmaya çalıştıkları ise, orman kanunlarını insan toplumlarına uygulamaya çalışmaktır. Bu ise, insanların huzur ve refahını sağlayan her türlü güzelliği ortadan kaldıran korkutucu bir kaosa neden olur.

Darwin de mektuplarından birinde bu çarpık bakış açısını ifade etmiş ve insanın hayvanlardan evrimleşmesi yalanına dayanarak fikirlerinin herhangi bir değeri olup olmayacağını sorgulamıştır. Darwin'in sözleri şöyledir:

Aşağı hayvanlardan gelişmiş olan insan zihninin inandığı şeylerin, herhangi bir değeri ya da güvenilirliği olup olmadığı konusunda aklıma her zaman korkunç bir şüphe gelir. Bir maymunun zihnindeki inançlara –tabi eğer varsa- hiç kimse güvenir miydi?¹⁶⁹

Darwin'in sözleri, evrimcilerin insana bakış açılarının ne kadar dehşet verici olduğunun bir özeti niteliğindedir. Darwin'in bu hezeyanı Batı dünyasının önemli bir kesiminde giderek egemen olmuştur ve günümüzde pek çok ülkede, hatta okullarda okutulan ders kitaplarında dahi, insanlara hayvan oldukları telkini verilmektedir. Örneğin 1994 basımı *Biology, Visualizing Life* (Biyoloji: Yaşamı Hayal Etmek) adlı ders kitabında şöyle denmektedir:

Siz bir hayvansınız, yer solucanları, dinozorlar, kelebekler ve deniz yıldızları ile ortak bir mirası paylaşıyorsunuz.¹⁷⁰

Bilim ve teoloji konularında üniversitede dersler veren ve *Moral Darwinism: How We Became Hedonists?* (Ahlaki Darwinizm: Nasıl Hazcılar Haline Geldik?) adlı kitabın yazarı Benjamin Wiker, Darwin'den önce ve sonra insana bakış açısında nasıl büyük bir sapma olduğunu belirtir. İnsanlarla hayvanlar arasındaki aşılma farklılıkların göz ardı edilerek, insanların hayvanlarla bir tutulma yanılıgısının nasıl yaygınlaştığını ise şöyle anlatır:

... Geleneksel ahlakın tümü olmasa bile çoğunluğu, insanların farklı bir tür olduğu varsayımına dayandırılır. Bu nedenle, cinayetin yasaklanması insan doğası açısından tanımlanmaktadır. Öldürmeyin! Neyi öldürmeyin? Aphidleri mi (küçük bir böcek türü)? Karınca yiyenleri mi? Orangutanları mı? Hayır, başka bir masum insanı öldürmeyin. Ancak Darwinizm'le birlikte, insanoğlu ve diğer hayvanlar arasındaki tür ayrımı tamamen bulanıklaşır. Artık çizilmesi gereken ahlaki bir çizgi yoktur, çünkü türlerin çizgisi silinmiştir.

Richard Dawkins ve Peter Singer gibi Darwinistler bu sapkınlığı tüm detaylarıyla itiraf etmekte ve propagandasını yapmaktadırlar. Dawkins, *Blind Watchmaker* (Kör Saatçi) adlı kitabında şunları söylemektedir:

Kendimizi evrimsel yelpazede yer alan bir hayvan olarak gördüğümüzde, artık ahlakımızın ya tüm canlılar için geçerli olduğunu kabul etmeliyiz ya da ahlakımızın herhangi bir temeli olduğunu reddetmeliyiz. Genellikle Darwinistler, her ikisi için de tutarsız bir durum sunarlar. Bazı hayvanların insanlar ile aynı ahlaki düzeyde olduklarını düşünürler. Bazı açılardan ise insanoğlunu herhangi bir hayvan olarak ele alırlar. Bir taraftan, hayvan hakları için mücadele eder, diğer bir taraftan ise deforme olmuş, yaşlı ve güçsüz insanoğlunun, evcil hayvanlara gösterdiğimiz şefkatin "dışında tutulması" gerektiğini iddia ederler.¹⁷¹

Görüldüğü gibi evrim teorisini insanı bir tür hayvan olarak sunmak istemesinin ana nedenlerinden biri, tüm ahlaki değerlerin ortadan kalktığı bir dünya özlemidir. Eğer insan, Darwinizm'in iddia ettiği gibi bir hayvan türü ise, ki bu hiçbir şekilde doğru değildir, o zaman ahlaki hiçbir değer hatta ahlak kavramının dahi insanlar için bir önemi kalmamaktadır. Bunun bir topluma vereceği zararın boyutları ise tahmin edilenin ötesinde olabilir. İşte bu nedenle, tüm insanlık Darwinizm'e ve bu bilim sahtekarlığının aldatmacalarına karşı son derece dikkatli olmalıdır.

Darwinizm, sözde insanların hayvanlardan farksız olduklarını öne sürdüğünde, bunu sadece fiziksel ve biyolojik anlamda iddia etmemekte, insan ve hayvan davranışlarının da birbirinden farksız olduğunu kabul ettirmeye çalışmaktadır. Bu durumda insana sözde hayvan atalarından miras kaldığı iddia edilen şiddet, saldırganlık, bencillik, acımasız rekabet, tecavüz, homoseksüellik gibi kötü özellik ve davranışlar, insan için adeta "doğal davranışlar" statüsüne getirilmektedir. Örneğin evrimci bilim adamı J. P. Darlington şöyle demektedir:

Birinci nokta; bencillik ve şiddet doğuştandır, en uzak atalarımızdan bize miras kalmıştır. O zaman şiddet insanlar için doğaldır; evrimin bir ürünüdür.¹⁷²

Bu durumda insanların her türlü suçu işlemesi normal karşılanmakta, suç işlemek mazur görülmekte, hatta çoğu zaman cezalandırılmaması gerektiği iddia edilmektedir. Gould, *Ever Since Darwin* (Darwin'den Bu Yana) adlı kitabında, kriminoloji uzmanı İtalyan profesör Cesare Lombroso ile başlayan bu görüş için şöyle der:

Suçluluğa ilişkin biyolojik kuramlar pek yeni sayılmazdı, ama Cesare Lombroso (İtalyan bir hekim) bu tartışmaya yepyeni, evrimsel bir yön verdi. Doğuştan suçlular sadece zihinsel dengesi bozuk ya da hasta değillerdi; daha önceki bir evrimsel aşamaya geri düşmüş, sözcüğün tam anlamıyla soya çekmişlerdi. İlkel ve maymunu atalarımızın kalıtsal özellikleri genetik repertuarımızda korunur. Bazı bireyler normalden çok fazla atasal özelliğe sahip olarak doğar. Davranışları geçmişin bazı yabanıl

toplumları için uygun olsa bile, bugün bu davranışlara suç diyoruz. Doğuştan suçluya acıyabiliriz çünkü kendine hakim olamaz. 173

Lombroso'nun fikrini açıklayan evrimci Gould'un ifadelerinde açıkça görüldüğü gibi, suç işlemek tamamen insanın iradesi dışında olan, insanlara sözde hayvan atalarından miras bir davranış gibi kabul edilmektedir. Oysa bu gerçek dışı bir iddiadır. Allah her insanı, kendisine sürekli kötülüğü emreden nefsi ve o kötülükten korunup sakınmasını, iyilikte bulunmasını emreden vicdanı ile birlikte yaratmıştır. Ayetlerde şöyle buyurulmuştur:

Nefse ve ona 'bir düzen içinde biçim verene', sonra ona fücürünü (sınır tanımaz günah ve kötülüğünü) ve ondan sakınmayı ilham edene (andolsun). Onu arındırıp-temizleyen gerçekten felah bulmuştur. Ve onu (isyanla, günahla, bozulmalarla) örtüp-saran da elbette yıkıma uğramıştır. (Şems Suresi, 7-10)

Dolayısıyla her insan, yaptığı hareketin iyi mi kötü mü, davranışının güzel mi çirkin mi olduğunun bilincindedir. Ve her insan kötü olandan sakınmak, iyi olanı yapmakla sorumludur. İyilikte bulunan insanlar güzel tavırlarının karşılığını en güzel şekilde alacakları gibi, kötülükte bulunanlar da yaptıkları kötülüğün cezasını mutlaka çeceklerdir. Her türlü suçu ve ahlaksızlığı meşru gösteren evrim teorisi ise, insanları hem dünyada hem de ahirette büyük bir felaketin içine sürüklemektedir.

İnsan hayvan değildir. İnsan, Allah'ın kendisine ruhundan üflediği, akla, iradeye, vicdana, sağduyuya, doğruyu yanlıştan ayırma anlayışına sahip, düşünebilen, karar verebilen, yargılayabilen, ceza ve mükafat verebilen, yaşadıklarından ders çıkarabilen, Allah'ın imtihan ettiği bir varlıktır. Bu özelliklerin hiçbirisi diğer canlılarda bulunmamaktadır ve bulunamaz da. Çünkü bunlar insanın fiziksel yapısı ile, genleri ile ilgili özellikleridir. Tüm bunlar insanın ruhuna ait özelliklerdir.

Öyleyse, ruh ve akıl sahibi olan insan bu gerçeği hissetmeli, ona göre onurlu, iradeli ve vicdanına uygun bir yaşam sürmelidir.

"Hayat Mücadelesi" Yalanının Getirdiği Kötü Ahlak

Daha önce de belirttiğimiz gibi Darwinizm'in en temel yanılgılarından biri, "hayat mücadelesi" ve "güçlü olanın hayatta kalması" ifadeleriyle özetlenen iddiadır. Evrimcilerin gerçek dışı iddialarına göre, hayat, insan dahil tüm canlılar için bir mücadele, kavgı ve rekabet yeridir. Böyle bir dünyada sevgi, saygı, iş birliği, fedakarlık gibi güzel ahlak özelliklerine yer yoktur.

Charles Darwin, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında insanın bugünkü konumuna mücadele ile geldiği ve ilerlemek için mücadeleye devam etmesinin şart olduğu, hiçbir kanun ile bu ilerlemenin durdurulmaması gerektiği yalanını öne sürmüştür:

İnsanoğlu, diğer tüm hayvanlar gibi, günümüzdeki yüksek durumuna şüphesiz ki hızlı üremesinin sonucunda yaşam mücadelesi vererek gelmiştir ve eğer daha yükseğe doğru ilerleyecekse, zorlu bir mücadelenin içinde yer alması gerekmektedir.

Aksi takdirde, kısa süre içinde uyuşukluğa kapılacak ve daha yüksek yeteneklere sahip olan insanlar bu savaşta yeterince başarılı olamayacaklardır. Bundan dolayı, doğal artma oranımız hiçbir

yöntem ile yok edilmemelidir. Bu bizi çeşitli kötülöklere yönlendirse de. Tüm insanlar için açık rekabet olmalıdır.¹⁷⁴

Darwinizm'in getirdiğı karanlık dünyada önemli olan, bir insanın hayatı boyunca kıyasıya bir mücadele içinde olmasıdır. Oysa bu ne bilimsel geçerliliğı olan ne de akla ve mantığa uygun olan bir iddiadır. Bu tehlikeli telkinlerin uygulamaya geçirilmesiyle meydana gelecek ortamda dürüstlük, kahramanlık, fedakarlık, sadakat yerine; sahtekarlık, egoistlik, yalancılık, vefasızlık gibi özellikler geçerli olacaktır ve ancak bu kötü özelliklere sahip olanlar kazanacaktır. Darwinizm'in bu çarpık dünya ve ahlak anlayışının dayandırıldığı temeller evrimciler tarafından satır aralarında sık sık dile getirilmekte ve insanlara telkin edilmektedir.

Örneğın Yale Üniversitesi'nden biyoloji doktoru Lorraine Lee Larison Cudmore, "The Center of Life" (Hayatın Merkezi) adlı bir makalesinde evrimci hayat görüşünde merhamet ve acımaya yer olmadığını açıkça itiraf etmektedir:

Evrım, sert ve kaçınılmazdır. Merhamete veya dürüst bir mücadeleye yer yoktur. Çok fazla organizma doğar, bu yüzden de, bunların birçoğunun ölmesi gerekecektir. Önemli olan, ayrılan bir sonraki kişiden daha çok sizin genlerinizi taşıyan çocuk bırakıp bırakmadığınızdır.¹⁷⁵

Kitabın diğeri bölümlerinde incelenen ırkçılık, vahşi kapitalizm, öjeni gibi sosyal Darwinizm'in güçlendirdiğı sapkın ve tehlikeli düşünce ve uygulamaların hepsi, Darwinizm'in hayatta kalma mücadelesi ve güçlü olan yaşar yanlışlarının birer sonucudurlar. Oysa hayat bir mücadele yeri değildir. İnsanın tek mücadelesi kendi nefsiyle ve diğeri kötölüklerle olmalıdır. İnsan kendi kişiliğindeki ve çevresindeki kötölüklerle mücadele ederek hem kendinde hem de insanlar arasında sevgi, merhamet, şefkat, barış, güven, saygı, sadakat, neşe, huzur gibi güzellikleri hakim etmeye çalışmalıdır. Allah'ın hoşnut olduğu ve insanlar için seçtiğı din ahlakı da bunu gerektirmektedir.

Sosyal Darwinizm İnsan Hayatına

Değer Vermez

Darwinizm'in "hayat mücadelesi" dogması ve insanların birer hayvan oldukları yalanı, uygulamaya konulduğunda, insan hayatı değersizleşir. Herhangi bir sebeple insan öldürmek, bir insanı açlığa, ölüme terk etmek, savaş çıkarmak, katliam yapmak, terör eylemi gerçekleştirmek, akıl hastası, özürlü olduğu veya başka bir ırktan olduğu için insanları yok etmek, "makul" ve kolay hale gelir.

Bu sapkın mantığa uyarak insan hayatına değer vermeyenlerden biri, Amerikalı sosyal Darwinist profesör E. A. Ross'tur. Ross'un çarpık iddialarına göre, "Hristiyanlığın ortaya attığı toplumsal yardımlaşma ve hayırseverlik kültürü, gerizekalıların ve aptalların üremelerine ve çoğalmalarına yarayan koruyucu bir kalkanın gelişmesine" neden olmuştur. Ve yine Ross'a göre, "Devlet, sakatları, örneğın sağır dilsizleri koruma altına almakta, sonra da bunlar üreyerek sakat bir ırk oluşturmakta"dır. Tüm bunlara sözde doğal evrimsel gelişmeyi engelledikleri için karşı çıkan Ross'a göre, "dünyayı düzeltmenin yegane yolu, tüm aptalları, beceriksizleri ve sakatları" kendi hallerine bırakarak, doğal seleksiyon süreci içinde ayıklanmalarını beklemektir.¹⁷⁶

Bunun ne kadar acımasız bir düşünce olduğu açıkça ortadadır. İnsan vicdan sahibi bir varlıktır ve vicdanı zayıfları, düşkünleri, fakirleri, muhtaçları korumasını emreder. Aksi takdirde, eğer insan "insan gibi düşünme" yeteneğini yitirirse, bu kez gerçekten hayvandan daha aşağı bir konuma gelir. Çünkü

hayvanlar arasında dahi büyük bir dayanışma ve yardımlaşma vardır. (Detaylı bilgi için bkz. *Canlılarda Fedakarlık ve Akılcı Davranışlar*, Harun Yahya, Araştırma Yayıncılık)

Ross, insana değer vermeyen tek sosyal Darwinist değildir. Onun dehşet verici düşüncelerine sahip çıkan pek çok Darwinist bulunmaktadır. Örneğin Princeton Üniversitesi'nde biyoetik profesörü olan evrimsel psikolog Peter Singer, ciddi fiziksel sakatlığı olan insanların yaşama değer görülmemeleri gerektiğini söyleyecek kadar ileri gitmiştir. Bu zalimliğini de şu acımasız sözleri ile ifade etmiştir: "Eğer ciddi şekilde sakat bir insan çocuğunu insan olmayan bir hayvanla örneğin köpek veya domuzla kıyaslarsak... insan olmayanın her zaman daha üstün özellikleri olduğunu görürüz... Sadece insan çocuğun Homo sapiens türüne ait olması gerçeği, bu çocuğun bir domuzdan veya köpekten daha farklı muamele görmesine neden olur. Ancak türün bir üyesi olmak tek başına ahlakla ilgili değildir."¹⁷⁷

Singer, Darwinist vahşette daha da ileri gitmiş ve zihinsel özürülülerin yiyecek amaçlı veya bilimsel deneyler için öldürülebileceğini söylemiştir. Şüphesiz bu çok iğrenç bir vahşettir. Ancak Darwinist mantıkta bu tarz iğrençlikler ve vahşet dahi savunulabilmektedir. Singer'ın sözleri şöyledir:

Zihinsel özürülülerin yaşam hakları yoktur ve bu yüzden- insan etine yönelik bir istek geliştirmemiz gerekirse- yiyecek için ya da bilimsel deney amaçlı olarak öldürülebilirler.¹⁷⁸

Right To Die Society (Ölme Hakkı Cemiyeti) eski başkanı Joseph Fletcher da, zihinsel özürülüler için benzer iddialarda bulunmaktadır:

En düşük düzeyde zekaya ya da zihinsel yeteneğe sahip olmayan kişiler, kaç organı çalışırsa çalışsın, her ne kadar yaşam fonksiyonları otomatik olarak yerine gelirse gelsin, insan değildirler... Zeka özürülülerin herhangi bir sorumlulukları yoktur, hiç olmamıştır ve olmayacaktır. Bu, zeka özürülü kişilerin insan olmadığı anlamına gelir.¹⁷⁹

Yeni doğan bebeklerin öldürülmesi ise, insan hayatına değer vermeyen Darwinizm'in makul gördüğü acımasız, vahşi uygulamalardan bir diğeridir. Darwinizm, eğer yeni doğan bebeğe bakmak o anne baba için güçlük ise, onları hayat mücadelesinde geriletecekse, evrimsel açıdan bu bebeğin öldürülmesinin gerekli olduğunu ileri sürebilecek kadar vicdansızca bir düşüncüyü savunmaktadır. Örneğin Darwin, yeni doğan bebeklerin öldürülmesinin hayvanlarda sıkça görüldüğünü ve bunun nüfus kontrolünde önemli bir faktör olduğunu iddia etmiştir. Evrimci Barbara Burke, *Science* dergisindeki bir yazısında bu konu hakkında şöyle der:

Bazı hayvan türleri içerisinde, çocuk öldürme doğal bir davranış olarak görülür. Bu, insanlar için de, primat atalarımızdan kalma bir özellik olarak doğal görülebilir mi?... Charles Darwin, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında, yeni doğan bebeklerin öldürülmesinin, insan tarihi boyunca, nüfus artışının önlenmesi için kullanılan tüm yöntemlerin arasında muhtemelen en önemlisi olduğunu yazmıştır.¹⁸⁰

Haeckel gibi Darwinistler ise, öjeni bölümünde de incelendiği gibi intiharı teşvik etmişler, hayatın dayanılmaz olduğunu düşünenlerin, intihar ederek hayatlarını sona erdirmeye hakkına sahip olduklarını iddia etmişlerdir. Ancak Allah, insanlara canlarına kıymayı haram kılmıştır.

Öjeni, ötenazi ve ırkçılık gibi bölümlerde de incelediğimiz tüm bu vahşi uygulama ve inançlar, Darwinizm'in insan hayatına hiç önem vermeyen bir ideoloji olduğunu gösteren örneklerdir. Ve bilimsel hiçbir değeri olmayan hezeyanlar üzerine inşa edilmiştir.

Oysa her insanın hayatı büyük bir önem taşır. Kuran ahlakında insanlar birbirlerini çok değerli ve önemli görürler ve birbirleri için fedakarlıklarda bulunurlar. Bir mümin, kendi ihtiyacı olsa dahi, yemeğini diğerine verir:

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. (İnsan Suresi, 8)

Müslümanlar yoksulları ve yetimleri korumakla, onların mallarını adaletle onlara vermekle, yolda kalmışlara yardım etmekle, zayıf bırakılmış kadınları, erkekleri, çocukları ve yaşlıları korumakla yükümlüdürler. Allah, örneğin, bir ayetinde anne babaya "öf" bile denmemesini emretmiş (İsra Suresi, 23) ve bütün insanlara birbirlerine sözün en güzelini söylemelerini buyurmuştur. (İsra Suresi, 53) Bir başka ayette ise Allah "... **Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur...**" (Maide Suresi, 32) buyurmaktadır.

Herkesin birbirini ruh ve akıl sahibi, değerli, önemli insanlar olarak gördüğü bir toplumun barış, huzur, güvenlik, sevgi ve saygı ile dolacağı açık bir gerçektir.

Evrimsel Psikoloji Yanılgısı

Darwin'ın *Türlerin Kökeni* ve *İnsanın Türeyişi* adlı kitaplarının yayınlanmasının ardından pek çok evrimci, insanın sosyal davranışlarının, hislerinin, yargılarının, fikirlerinin, kısacası insan ruhuna ait özelliklerin evrim tarafından nasıl şekillendirilmiş olabileceği üzerine spekülasyonlar yapmaya başladı. Darwin de bu evrimciler arasındaydı. En yaygın yanılgıya göre, eğer bedenlerimizin görünümü ve işleyişi evrimle şekillendirildiyse, o zaman bu bedenle gösterdiğimiz davranışlar da evrimle şekillendirilmiş olmalıydı. Böylece, canlıların biyolojik yapılarının dahi evrimle nasıl meydana geldiğini açıklayamayan evrimciler, insan ruhuna ait özelliklerin sözde evrimine dair hikayeler uydurmaya başladılar.

Darwin daha *Türlerin Kökeni*'nde gelecekte psikolojinin temelini evrime dayanacağını iddia ediyor ve bu hayali iddiasını şöyle ifade ediyordu:

Uzak gelecekte çok daha önemli araştırmalara açık alanlar görüyorum. Psikoloji yeni bir temel üzerine kurulacak; zihinsel güç ve kapasitenin, kademe kademe kazanılmasına dayanan bir temel. İnsanın kökeni ve tarihi aydınlanacak.¹⁸¹

Hayvan ve insan davranışlarının kökenini evrimsel olarak açıklamak için ilk kapsamlı girişim Harvard Üniversitesi'nden böcek bilimci Edward O. Wilson'dan geldi. Wilson bu girişimi tüm başarısızlığına rağmen, "sosyobioloji" olarak adlandırdı.

Wilson, 1975 yılında yayınladığı *Sociobiology: The New Synthesis* (Sosyobioloji: Yeni Sentez) adlı kitabında, hayvan davranışlarının tamamının biyolojik bir temeli olduğunu iddia etti. Bu yanılgısını biyolojik evrime dayandıran Wilson, hayvanların ve insanların davranışlarını kontrol eden özel genler bulunduğunu sanıyordu. Wilson'ın asıl uzmanlık konusu böceklerdi ve kitabının ilk 26 bölümünde böceklerden söz ediyordu. Kitabın 27. bölümünde ise bu iddialarını insanlara uyarlamaya kalkışmıştı. 1978 yılında *Human Nature* (İnsan Doğası) adlı kitabında da, kin, saldırganlık, yabancı korkusu, uyumluluk, homoseksüellik, erkeklerle kadınlar arasındaki karakteristik farklılıklar gibi insan davranışlarından sorumlu genler olduğuna dair spekülasyonlara geniş yer verdi. Wilson'ın kitaplarında ve yazılarında ortaya koyduğu bu iddialar hiçbir zaman bir spekülasyon olmaktan ileriye gidemedi. Wilson ve takipçilerinin iddiaları bilimsel bulgular tarafından hiçbir zaman desteklenmedi. Tam tersine, bilimsel veri ve bulguların her biri Wilson ve onunla aynı fikirde olanların yanıldıklarını ortaya koydu.

Wilson'ın, bir diğer bilim dışı iddiası da, canlıların sadece gen taşımakla sorumlu araçlar oldukları ve en önemli görevlerinin bu genleri taşıyıp gelecek nesillere aktarmak olduğuydu. Wilson'ın bilim dışı görüşlerine göre, evrim genlerin evrimiydi, doğal seleksiyon genleri seçiyordu, dolayısıyla en önemli şey genlerdi. Wilson, *Sociobiology: The New Synthesis* (Sosyobioloji; Yeni Sentez) adlı kitabında, hiçbir bilimsel değer taşımayan bu iddiasını şöyle ifade ediyordu:

Darwinist anlamda, canlı kendisi için yaşamaz. Temel fonksiyonu başka canlılar üretmek dahi değildir; genleri üretir ve genlerin geçici taşıyıcısı olarak hizmet verir. Eşeyssel üreme ile meydana gelen her canlı, o türü oluşturan genlerin özgün ve tesadüfi bir alt kümesidir. Doğal seleksiyon, bazı genlerin aynı kromozomdaki diğer genlere üstün gelerek, gelecek nesillerde temsilcilik kazandığı bir süreçtir. Bu araç, mümkün olan en az biyokimyasal karmaşayla genleri koruyacak ve yayacak olan makinenin bir

parçasıdır. Samuel Buler'ın ünlü, "bir tavuk sadece bir yumurtanın başka bir yumurta üretme yoludur" deyişi modernize edilmiştir: organizma sadece DNA'nın daha fazla DNA üretmesinin bir yoludur. ¹⁸²

Wilson'ın iddialarının hiçbir bilimsel dayanağı yoktu. İddiaları evrimci ön yargılarının bir sonucuydu sadece. Evrimciler arasında dahi Wilson'ın spekülasyonlarına itiraz edenler oldu. Bunlardan biri Stephen Jay Gould idi:

Ancak Wilson çok daha güçlü iddialarda bulunuyor. 27. Bölüm... insan davranışlarındaki – kindarlık, saldırganlık, yabancı düşmanlığı, uyumluluk, homoseksüellik ve batı toplumunda kadın ve erkek arasındaki karakteristik özellikler gibi- tipik ve değişken nitelikler için genlerin bulunduğu hakkında geniş çaplı bir spekülasyondur. ¹⁸³

Wilson ile başlayan insan davranışları hakkındaki evrimci spekülasyonlar, Richard Dawkins ile en akıl almaz ve mantık dışı noktalara kadar ulaştı.

Dawkins ve Bencil Genleri

Taşıyan Robotlar

Sosyobiolojinin ve günümüzdeki uzantısı olan evrimsel psikolojinin genler hakkındaki bilim dışı iddialarının sonucunda, Oxford Üniversitesi'nden evrimci zoolog Richard Dawkins tarafından popülerleştirilen "bencil gen" aldatmacası ortaya çıktı.

Dawkins gibi evrimcilere göre, bir canlının en önemli hedefi hayatta kalmak, üremek ve böylece genlerini koruyarak gelecek nesillere aktarabilmektir. Bu iddianın temeli ise tamamen hayali bir senaryoya dayanmaktadır.

Evrim teorisinin bu senaryosuna göre, bir zamanlar cansız kimyasal maddeler, her nasıl olduysa kendilerini organize etmişler ve kendi kendini kopyalayabilen DNA bazlı bir sistem oluşturmuşlardır. Bu hayali kimyasal çorbadan çıkan ilk organizma ise çoğalmak dışında pek bir işe yaramayan bir gendir. Bu gen nasıl olduysa kendini kopyalamaya "karar vermiş", bu işe başlamış ve yeni genler üretmiştir. Bu kopyalamalar sırasında meydana gelen hatalar sonucunda ise farklı özelliklere sahip genler oluşmuştur. Bir zaman sonra ise, her nasıl olduysa bu genetik malzemeler çeşitli bedenler geliştirmeyi "öğrenmişler" ve böylece kendilerini taşıyacak ve daha etkili şekilde üretebilecek makineler üretmişlerdir. En iyi bedeni kodlayan genler, bu sayede diğerlerine göre daha etkili olacak şekilde kopyalanmışlardır. Evrimciler nedenini ve nasılını hiçbir şekilde açıklayamadıkları bu masalın sonucunda, bu bedenlerin zaman içinde, şekil ve fonksiyon açısından daha da geliştiğini iddia ederler. Hiçbir bilimsel delili olmayan, gerçekleşmesi imkansız olan bu hikaye modern Darwinizm'in temel iddialarından biridir. Oysa evrimciler de gayet iyi bilmektedirler ki, değil insan bedeninin tek bir organı, bu organı meydana getiren hücrelerin, bu hücrelerin yapı taşlarının tek bir parçasının dahi kendi kendine oluşması mümkün değildir.

Dawkins ise, evrim teorisinin bu masalından yola çıkarak, evrimin, aslında genler arasındaki rekabet olduğunu iddia etmiş ve buna bağlı olarak insana karşı olan sapkın bakış açısını *The Selfish Gene* (Bencil Gen) adlı kitabında şöyle özetlemiştir:

Bizler, genler olarak bilinen bencil molekülleri korumak için gözü kapalı olarak programlanmış, hayatta kalan makineler, robot araçlarız. Bu, beni hala hayret içinde bırakan bir gerçektir. Bunu yıllardır biliyor olmama rağmen, hiçbir zaman bu fikre tamamen alışamadım. Arzularımdan biri, başkalarını da hayret içinde bırakmayı başarabilmektir. ¹⁸⁴

Yukarıda da görüldüğü gibi Dawkins'in mantık dışı iddiasına göre, insan sadece "gen taşıyan bir robot"tur. Bu dünyadaki tek varoluş amacı ise, taşıdığı genlerini çoğaltmak, onu diğer genlerle rekabetinde desteklemek ve sonraki nesillere aktarmaktır. İnsan ruhunun varlığını görmezden gelerek insanı mekanik bir araca benzeten bu iddianın hiçbir gerçekçi yönü olmadığı açıkça ortadadır.

Buna karşı insana materyalist bir açıklama getirmek isteyen çoğu evrimci, Dawkins'in hiçbir bilimsel geçerliliği olmayan bu teorisini desteklemiştir. Wilson da *Human Nature* adlı kitabında insanın sadece genleri ile bir önem ve amaç kazandığını iddia etmektedir:

... Bizimki de dahil olmak üzere hiçbir tür, genetik tarihi (yani evrim) tarafından oluşturulan zorunluluklar dışında bir amaca sahip değildir... Bir tür kendi biyolojik doğası dışında herhangi bir amaca sahip değildir.¹⁸⁵

Bilimsel dayanağı olmayan bu materyalist inanca göre eğer tek amaç genlerin devamı ise, genleri korumakla görevli insanın hiçbir ahlaki değeri olamaz. Genlerinin çıkarları için olabildiğince bencil ve acımasız olmalıdır. Dawkins ve taraftarlarına göre, bu rekabette kazanacak olan bencil olanlardır. Dawkins bu sapkın Darwinist görüşü *Bencil Gen* adlı kitabında şöyle özetler:

Biz ve diğer tüm hayvanlar, genlerimiz tarafından oluşturulan makineleriz. Başarılı Chicago gangsterleri gibi genlerimiz, bazı durumlarda milyonlarca yıldır, oldukça rekabetçi bir dünyada, hayatta kaldılar... Bu bize genlerimizden bazı nitelikler bekleme hakkı kazandırıyor. Başarılı bir genden beklenen en önemli niteliğin zalim bir bencillik olduğunu iddia ediyorum. Bu gen bencilliği, insanların davranışlarında da bencillğe neden olacaktır. Yine de, göreceğimiz gibi, bir genin bencil amaçlarına sınırlı bir fedakarlık göstererek de ulaşabileceği bazı özel durumlar vardır. Son cümledeki 'özel' ve 'sınırlı' kelimeleri önemlidir. Her ne kadar aksine inanmak istesek de, türlerin evrensel sevgi ve yardımlaşması evrimsel açıdan anlam ifade etmeyen kavramlardır.¹⁸⁶

Dawkins'in cehalet ürünü bu teorisine göre, insanın taşıdığı genler bencil olduğuna göre, insan da bencildir. Bu durumda "bencil robotların", bencil genlerini korumak ve çoğaltmak için her türlü yolu denemeleri beklenecektir. Bu tür varlıkların çıkarları için cinayet işlememeleri, hırsızlık yapmamaları, tecavüz etmemeleri için hiçbir neden kalmamaktadır. "Bencil makinelerin" ahlak kuralları olması, sağduyulu, vicdanlı davranmaları beklenemez. Örneğin bir insanın çıkarı için bir başkasını öldürmesi, bu durumda bir suç veya ahlaksızlık değil, genetik bir zorunluluktur. Genler bencil olduğu için davranışlar da bencildir. Görüldüğü gibi Dawkins'in insana bakış açısı son derece önemli tehlikeler, toplum ahlakını parçalamaya yönelik korkunç telkinler içermektedir.

Oysa ki, bencil gen iddiası son derece mantıksız ve saçmadır. Dawkins ve benzerleri genleri adeta bilinç, irade ve güç sahibi varlıklar olarak anlatmaktadırlar. Oysa genler, uzun DNA zincirleridir. DNA ise fosfat ve şeker ile birbirine tutturulmuş uzun bir nükleik asit merdivenidir. Yani uzun bir moleküldür. Nasıl H₂O veya H₂SO₄ (sülfürik asit) birer molekülse, DNA da öyle bir moleküldür. Nasıl "bencil su", "bencil tuz" veya "kıskanç sülfürik asit"ten söz edemezsek, bencil genlerden de söz edemeyiz.

Evrimciler, insanı bir madde yığınının ibaret gibi göstermeye ve bu madde yığınının bir yerine bir şekilde şuur atfetmeye çalışmaktadırlar. Genlere şuur atfedecek kadar tutarsız bir iddia ileri sürmeleri ise, evrim teorisinin içinde düştüğü durumu göstermesi açısından ibret vericidir. Eskiden tahtadan veya taştan yapılma putlarda akıl ve bilinç olduğunu zanneden putperestliğin yerini, günümüzde moleküllerde, bu molekülleri oluşturan cansız atomlarda akıl ve bilinç olduğunu iddia eden Darwinizm almıştır.

Evrimin bir başka çıkmazı:

Fedakar "Genler"

Evrim teorisinin yalanlarına göre doğada sadece güçlülerin hayatta kaldığı, kıyasıya bir mücadele ortamı vardır. Ancak doğadaki canlılar gözlemlendiklerinde, birçoğunun birbirlerine yardımcı oldukları, birbirleri için fedakarlıkta bulundukları, hatta diğerlerinin iyiliği için kendi hayatlarını dahi tehlikeye attıkları görülmektedir. Wilson, evrim teorisinin temel iddiası ile çelişen bu gerçeği açıklamak için bazı temelsiz varsayımlar öne sürmüştü ve bu sözde açıklamaları sosyobiolojinin temelini oluşturmuştu. Wilson açıklamalarını, W. D. Hamilton'ın, "akraba seçilimi" adını verdiği bir başka aldatmacaya dayandırmıştı. Bu aldatmacaya göre, yavrusunu veya kendi sürüsünden bir başka canlıyı koruyan, onun için fedakarlıkta bulunan bir canlı, aslında kendi "bencil genlerini" korumaktadır. Amaç, genleri bir sonraki nesle aktarmak olduğuna ve bir annenin genleri yavrusunda da bulunduğuna göre, yavrusunu hayatı pahasına koruyan anne, aslında kendi genlerini korumuştur olur. Yani fedakarlığı aslında bencilliğindendir!

Bu son derece saçma bir iddiadır. Herşeyden önce, doğadaki hiçbir hayvan genlerinin farkında olabileceği bir şura sahip değildir, dolayısıyla onları korumak gibi bir fikre de sahip olamaz. Dahası, yavrusunda veya kuzenlerinde de kendisine ait genlerden olduğunu bilmesi mümkün değildir ki, bunun için hayatını feda etsin. Genlerin, bir canlıyı bu yönde yönlendirmesi asla mümkün değildir. Genler, önceki sayfalarda da belirtildiği gibi şursuz molekül zincirleridir.

Ayrıca, hayvanlar sadece kendi genlerini taşıyan hayvanlara değil, diğerlerine de yardım edebilmektedirler. Doğada bunun birçok örneği bulunmaktadır. Bu ise evrimci iddialarla açıklanamayacak bir davranıştır; çünkü fedakarlıkta bulunan canlının, genlerini koruduğu iddiası tamamen anlamsız kalmaktadır.

Kaldı ki genleri koruma hissinin bu canlıların genetik yapılarında kodlu olduğunu iddia etmek de evrimcilerin sorunlarını çözmez. Çünkü bu kez, böylesine kompleks bir davranışın genlere nasıl kodlandığı sorusu gelecektir. Evrim teorisi tesadüf mekanizmaları ile tek bir genin dahi nasıl oluştuğunu açıklayamazken, bu genlere kodlanan bilgilerin nasıl olup da tesadüfen oluştuğunu açıklamaları kesinlikle mümkün değildir. Canlıların genlerinde kodlanmış olan her bilgi bir bilincin eseridir. Bu, sonsuz bir ilim ve akıl sahibi olan Allah'ın yaratmasıdır.

Sosyobiologlar doğadaki canlıların özverili davranışlarıyla ilgili iddianın aynısını insanlara da uygulamaya kalkışmaktadırlar. Yani evrimcilerin hayal ürünü iddialarına göre, bir anne çocuğunu tehlikelerden koruduğunda, gerektiğinde onun için canını hiç düşünmeden feda ettiğinde, bu anne aslında genlerini koruma endişesi taşımaktadır. Evrimcilerin insan ruhuna ait özelliklerin varlığını kabul etmemeleri, tüm bunları evrim teorisiyle açıklamaya çalışmaları hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır. Evrimciler bu mantık dışı iddiaları ile insan ruhunu, bilincini ve vicdanını yok saymaktadırlar. Oysa insan, ruha, akla, vicdana, düşünme ve yargı yeteneklerine sahip, doğru ve yanlış birbirinden ayırt edebilen şuurlu bir varlıktır. Bir anne ise, çocuğu için fedakarlıkta bulunduğu, çocuğunu sevdiği, ona şefkat ve merhamet duyduğu, onu zayıf gördüğü ve koruma sorumluluğunu üstlendiği için fedakarlıkta bulunmaktadır. Örneğin bir anne, çocuğu acı çektiğinde, kendisini onun yerine koyar ve bu onu üzer, endişelendirir, çocuğunun acısını dindirebilmek için her türlü fedakarlığa hazır olur. Bunlar -bazı

evrimcilerin hikayelerinde iddia ettikleri gibi- "gen taşıyan bir makine"nin veya bir "robot"un sahip olamayacağı özelliklerdir.

Aslında evrimciler de, insan ruhuna ait özellikleri evrim teorisinin tezleri ile açıklayamayacaklarının farkındadırlar. Örneğin evrimci Robert Wallace, *The Genesis Factor* (Başlangıç Faktörü) adlı kitabının sonunda şöyle demektedir:

İnsanın, sadece genetik olarak üremeyi hedefleyen akıllı bir egoist olduğuna inanmıyorum. İnsan budur. Ancak sadece bu değildir. Açıkça çok daha fazladır. Bunun kanıtı çok basit ve boldur. İnsan ruhunun ölçülemez bir derinliği olduğunu görebilmek için birinin Johann Pachelbel'in "D Majör Canon" adlı bestesini dinlemesi yeterlidir...¹⁸⁷

Wallace'ın dikkat çektiği nokta son derece önemlidir. Evrimcilerin gerçek dışı insan tanımına göre, insan sadece gen taşımakla görevli bir makinedir. Böyle bir varlığın dinlediği müzikten zevk alması, bir film izlediğinde eğlenmesi, hatta böyle bir film meydana getirmesi, kitap yazması, kitap okuması, okuduklarını öğrenmesi, fikir alışverişinde bulunması imkansızdır. İnsanın, evrimcilerin anlattıklarından çok daha farklı bir yaratılıştta olduğu çok açıktır ve her insan bunun delilini kendisinde görmektedir. İnsan gibi derin bir düşünce kapasitesine sahip, ruhunda yüzlerce duygu ve zevki yaşayabilen bir varlığın nasıl var olduğu ve özelliklerinin kökeninin ne olduğu, evrimcilerin bilim dışı iddialarla asla cevaplayamayacakları sorulardır.

Genetik Determinizm'in Çöküşü

İnsan genomunun diziliminin ve analizinin yayınlanması ile birlikte, DNA'nın çok büyük bir güce sahip olduğuna ve genlerin kim olduğumuzun belirlenmesinde çok önemli bir rolü bulunduğuna dair yaygın bir kanaat oluştu. Neredeyse her gün gazetelerde genlerimizin sözde kontrol ettiği bir özelliğimizin haberi ile karşılaşmaya başladık. "Bilim Adamları Dahilik Genine Nişan Alıyor"; "Kennedy Trajedileri Risk Alma Genine Bağlandı"; "Bilim Adamları Erkek Kardeşler Üzerindeki Araştırmaların 'Homoseksüel Geni' Olduğunu Kanıtladığını Söylüyor"... Şizofreniden kıskançlığa, alkolizmden televizyon seyretme alışkanlığına kadar her şeyin geninin bulunduğuna dair haberler sık sık bilimsel ve bilimsel olmayan yayınlarda yer alıyor.

Tüm bu haber başlıklarına bakan insanlar ise, insan genomu hakkında bir şeyler öğrendikçe, insanın zekasından karakterine, başarılarından başarısızlıklarına kadar her türlü özelliğinin genlerinde kodlu olduğunu göreceğimizi sandılar. Bazı kimseler, hayatlarımızın bir formülden ibaret olduğu yanılığısına inanmaya başladı.

Şunu belirtmek gerekir ki, insan genomu üzerine yapılan çalışmalar son derece değerli çalışmalardır. Ayrıca insanın genetik yapısı üzerinde yürütülen incelemeler, bazı fiziksel hastalıklar hakkında önemli bilgilerin elde edilmesine de aracı olmuştur. Ancak, İnsan Genomu Projesi'ni yönetenler ve konuyla ilgilenen bilim adamlarının da açıkça ifade ettikleri gibi, bu durum, genlere gerçek dışı bazı roller yüklemeye kalkışmayı hiçbir şekilde açıklayamaz. Yapılan araştırmalar insanların karakterlerinde, davranışlarında ve akıl yürütmelerinde genlerin dikkate alınmayacak kadar küçük bir rolü olduğunu, her karakter için bir gen olmasının ise imkansız olduğunu ortaya koymaktadır. Örneğin Institute of Science in Society'den (Cemiyette Bilim Enstitüsü) Mae-Wan Ho, "The Human Genome Map, The Death of

Genetic Determinism and Beyond" (İnsan Genom Haritası, Genetik Determinizmin Sonu ve Sonrası) başlıklı makalesinde şöyle diyor:

Genlerin sayısı, son on yıldır ileri sürülen, genlerin sadece vücudumuzun yapısını ve hangi hastalıklara yakalanacağımızı değil aynı zamanda davranışlarımızı, zihinsel yeteneklerimizi, cinsel tercihlerimizi ve suça eğilimi de belirlediği yönündeki aşırı derecede mantıksız iddiayı destekleyebilecek kadar yeterli değildir.¹⁸⁸

İnsan Genomu Projesi'ni yürüten iki kuruluştan biri olan National Human Genome Research Institute (Ulusal İnsan Genomu Araştırma Enstitüsü) başkanı Francis S. Collins de, insanı insan yapanın, genleri olmadığını çok açık ve kesin bir dille açıklamaktadır. Collins, "Have No Fear. Genes Aren't Everything" (Korkmayın. Genler Herşey Değildir) başlıklı yazısında şunları söylemektedir:

Neyse ki, insan genomu üzerindeki on yıllık yoğun çalışma, genetik determinizm ile ilgili korkuların yersiz olduğunu gösteren yeteri kadar delil sundu. Açık olarak gösterdi ki, biz insanlar genetik parçalarımızın toplamından çok daha fazlasıyız. Söylemeye gerek yok, genlerimiz insanın gelişiminde ve birçok insan hastalığının ortaya çıkmasında önemli bir rol oynamaktadır. Ancak, tek yumurta ve çift yumurta ikizleri üzerinde, düşük ve yüksek teknoloji ile yapılan moleküler çalışmalar, insan tecrübesinde genlerin herşeyi belirleyen faktör olmadığını kesinleştirdi.¹⁸⁹

Collins aynı makalesinde, genlerin insan davranışları üzerinde de önemli bir etkisi olmadığını belirtmektedir. Bir suçlunun DNA'sına bakılarak, "genetik olarak suça eğilimli mi" diye incelenmesinin ve buna göre ceza belirlenmesinin ise haksız sonuçlar ortaya çıkarabildiğini açıklamaktadır:

Peki zeka ve saldırgan davranış gibi hastalıklarla ilgili olmayan özellikler?... Şiddetle ilgili bir genin bulunmasının bin yıllık özgür irade anlayışımız üzerinde çok derin bir etkisi olabilirdi ve adalet terazisini iki tehlikeli yönde eğebilirdi. Eğer şiddet içeren bir suç işleyen biri bu gene sahipse, avukatı DNA savunmasını kullanabilirdi ("eğer bu suç genlerdeyse, kişi temizdir!") ve savunma, hakim ve jüri tarafından eylemlerinden sorumlu görülmeylebilir. Bununla birlikte, hiç şiddet eyleminde bulunmamış ancak şiddet geni bulunan birinin hayatının geri kalan bölümünde suç zanlısı olarak görüldüğü (hatta modern cüzzamlılar kampına gönderildiği) bir senaryo da düşünülebilir.

Eğer genler gerçekten davranışları kontrol etselerdi, kaybettiğimiz tek şey adalet sistemimiz ve bu sistemin en önemli kuralı olan eşit koruma olmayacaktı. Bu durumda eşit fırsat kavramımız nasıl ayakta kalırdı? Peki ya erdem düşüncesi ne olurdu? Gattaca adlı filmde betimlenen ürkütücü "genotokrazi"yi düşünün. Çocukların, doğduklarından hemen sonra, DNA'larında yazılı zihinsel yeteneklerine ve meslek potansiyellerine göre kastlara ayrıldıkları bir dünya.¹⁹⁰

Collins makalesinde, insanlara ait davranışların genlerde kodlu olduğu iddiasının mantıksızlığını, biyolog John Joe McFadden'dan alıntı yaptığı bir benzetme ile şöyle anlatmaktadır:

Biyolog John Joe McFadden tarafından sunulan bir benzetmeyi kullanırsak; özgün davranışlarımızı ve zihnimizin diğer ürünlerini kodlayan genleri aramak, İmparator Konçertosunu bulmak için bir kemanın tellerini veya piyanonun tuşlarını incelemeye benzetmektedir. Aslında, insan genomu, yaklaşık 30 bin genimizden her birinin, moleküler biyoloji olarak bilinen fevkalade ve muazzam konserde çalan özel bir enstrümanı temsil ettiği en büyük orkestralardan biri olarak düşünülebilir. Her enstrüman önemlidir ve her biri doğru (ve oldukça karmaşık) sesi oluşturmak için ahenk içinde olmalıdır. Benzer şekilde, genler de beynin gelişmesi için son derece önemlidir ve fonksiyonel nöronlar ve sinir iletiler

üretebilmek için "ahenk içinde" olmalıdırlar. Ancak bu kesin olarak genlerin akıl oluşturduğu anlamına gelmemektedir, aynı bir viyola veya pikolonun (küçük flüt) sonat yapamaması gibi.¹⁹¹

Collins, yazısının sonunu ise çok önemli bir gerçeğe ayırmaktadır. İnsanı insan yapan özelliklerin DNA'dan kaynaklanmadığını bilmemizin başka bir önemli nedeni daha var diyen Collins, Allah'ın üstün yaratışına dikkat çekmektedir:

Birçoğumuz için, DNA'nın insanlığımızın esas maddesi olduğu fikrini reddetmek için bilimin mekaniğinin dışında çok güçlü bir neden daha var. Bu, çok büyük bir gücün varlığına olan inançtır... bazı bilim adamları ve yazarlar manevi eğilimi tamamen hurafe olarak kabul etmektedirler. (Hiç şüphesiz bu onların çok büyük bir yanılgısıdır.) Nitekim Richard Dawkins, "bizler DNA tarafından inşa edilmiş ve amacı aynı DNA'nın kopyalarını üretmek olan makineleriz. Bu her canlı nesnenin yaşamak için tek nedenidir" tespitinde bulunmuştur. Gerçekten öyle mi? İnsan olmayı, bir bakteri veya böcek olmaktan ayıran bir şey yok mu?

Genetik ve moleküler biyoloji, her çağda ve tüm insan kültürlerinde ortak olan evrensel doğru ve yanlış anlayışının nasıl ortaya çıktığını açıklayabilir mi? Yunanca'da agape (merhamet-sevgi) denen bencil olmayan sevginin nedenini açıklayabilir mi? DNA'mız riske girecek olsa bile başkaları için fedakarlıkta bulunmanın nedenini açıklayabilir mi? Evrimsel psikologlar genlerin etkin olarak yayılmasını engelleyen insan davranışları için çeşitli açıklamalar sunarken, bu iddialar bize gerçek dışı geliyor.

Bilimin varlığımızın sırlarını tek başına elinde bulundurduğu fikri tek başına bir din haline geldi... Bilim elbette ki doğayı anlamının doğru yolu; ancak bilim bize, insan kimliğinin, doğanın ve bununla beraber bilimin alanı dışında kalan başka yönleri olduğunu inkar etmemiz için hiçbir sebep vermez.¹⁹²

Collins'in de dikkat çektiği gibi, şekerden, fosfattan ve karbon-hidrojen-azot-oksijen bileşiklerinden oluşan molekül zincirlerinin insana sevgi, bağlılık, sanattan zevk alma, sevinme, annelik hissi, sahiplenme, hırs, fedakarlık gibi hisler kazandırmaları imkansızdır. İnsan, ruhu yok sayıldığında, sadece bir et ve kemik yığındır. Bu et ve kemik yığınının düşünmesini, matematik hesapları yapmasını, yediği yemeğin lezzetinden zevk almasını, görmediği bir dostunu özlemesini, gördüğü bir güzellikten hoşlanmasını sağlayan, kendileri de maddesel varlıklar olan genler değildir. İnsan, Allah'ın yarattığı, bedeninden ayrı olarak ruh verdiği bir varlıktır. İnsan, bedeninden, genlerinden, beyninden ve hücrelerinden çok daha ayrı, farklı bir varlıktır. İnsanın ruh sahibi bir varlık olduğu Kuran'da şöyle haber verilmiştir:

Ki O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden (sülale'den), basbayağı bir sudan yapmıştır. Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona Ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 7-9)

İnsanın ruhu, Allah'ın Kendisi'nden üflediği ruhtur. Allah'ın varlığını ve insanın sahip olduğu metafizik özellikleri kabul etmek istemeyen evrimci materyalistler, "herşey genlerde kodlu" yalanını öne sürerek insanları bu gerçekten uzak tutmak istemektedirler. Oysa, genlerin insan ruhunu yaratamayacakları açıkça ortadadır; buna körü körüne sapanmışlardır.

Bu sapkın inanç aslında yeni de değildir. Tarih boyunca "putperestlik" olarak bilinmiştir. Antik putperestler nasıl tahtadan oydukları putların, kendi ilahları olduğunu iddia ediyorlarsa, evrim teorisi de genleri sahte ilahlar olarak kabul etmekte, herşeyin amacı ve yaratıcısı olduğunu iddia etmektedir. (Allah'ı tenzih ederiz.) Ancak bu son derece ilkel ve dogmatik bakış açısı -evrim teorisine dayanak sağlaması umulan- bilimsel bulgularla çürütülmüştür. Genlerle ilgili en önemli ve tarihi araştırmanın başındaki bilim adamı olan Collins dahi, evrimcilerin sözde ilah ilan ettikleri genlerin hiçbir güçleri olmadığını ve insanın genlerin ötesinde metafizik bir varlığı olduğunu açıkça belirtmektedir.

Putperestlik, yani hiçbir gücü olmayan maddesel varlıklara ilahlık atfetmek, tarih boyunca süregelen bir inkarcı geleneğidir. Günümüzde ise bu geleneği evrimci zihniyet ile sürdürmektedirler. Allah Kuran'da, hiçbir gücü olmayan varlıkları ilah edinenler için şöyle bildirmektedir:

O'nun dışında, hiçbir şeyi yaratmayan, üstelik kendileri yaratılmış olan, kendi nefislerine bile ne zarar, ne yarar sağlayamayan, öldürmeye, yaşatmaya ve yeniden diriltip-yaymaya güçleri yetmeyen birtakım ilahlar edindiler. (Furkan Suresi, 3)

Allah, inkarcıların kapıldıkları bu inancın sapkınlığını bir başka ayette şöyle açıklamaktadır:

De ki: "O'nun dışında (ilah olarak) öne sürdüklerinizi çağırın, onlar sizden ne zararı uzaklaştırabilirler, ne de (onu yararınıza) dönüştürebilirler. (İsra Suresi, 56)

Allah'ın akıl sahibi insanlara emri ise şudur:

Allah'tan başka, sana yararı da, zararı da olmayan(ilahlar)a tapma. Eğer sen (bunun aksini) yapacak olursan, bu durumda gerçekten zulmedenlerden olursun. (Yunus Suresi, 106)

SONUÇ

Ahlaki Çöküntü, Ekonomik Çöküntüyü de Geçti!...", "Çocuk Fahişeler...", "Genç İngilizlere Göre Tecavüz Doğal", "Finlandiya'da 400 Eşcinsel ve Lezbiyen Çift Evlendi", "Gay Düğünü", "Öfke Dinmiyor" "Yolsuzlukların Ardı Arkası Kesilmiyor", "Yolsuzluk Bunalımı", "Uyuşturucuya Başlama Yaşı 13 Oldu", "Bırakın Uyuşturucu Serbest Kalsın!", "Zulüm Her Yerde", "Kıtlıkta Savaş", "Kabusa Dur Diyen Yok", "Savaş, Skandal, Ayaklanmalar Yılı", "Sırlar Nazilere Özendi", "Sivilleri Tankla Ezdiler", "Yeryüzü Barut Fıçısı Gibi", "Dünya Ateş ve Gözyaşına Boğuldu", "Suç Patlaması", "Su Gibi Alkol Tüketiliyor", "Avrupa Gençliği Alkole Teslim", "ABD Şiddeti Önleyemiyor", "İnsanlık Kalmamış", "Manevi Çöküş", "Amerikalı Gençler Ahlaki Çöküntüde", "İnsanlık Yalnızlığa Koşuyor" ...

Bunlar farklı tarihlerde farklı gazetelerdeki manşetlerden bazı örnekler; hemen her gün gazete ve televizyon haberlerinde karşılaştığımız türden bazı haberler. Bunlar ve benzeri haberlerin sayısı o kadar fazla ki, artık insanların büyük bir çoğunluğu bu tür olaylara alışmış durumda. Pek çok insan, dünyanın dört bir yanında sürekli kargaşa, çatışma, anarşi olmasını, aynı ülkenin insanların dahi birbirleriyle çekişme içinde olmalarını, ardı arkası kesilmeyen yolsuzlukları, fakir ve muhtaçlara yardım elinin uzatılmamasını, stres, depresyon gibi ruhsal sıkıntıların giderek yaygınlaşmasını, intiharların sayısının artmasını yadırgamıyor. Sanki neredeyse tüm dünya; çatışmacı, kavgacı, uzlaşmaz, sıkıntı ve gerilim dolu, haksızlığın, adaletsizliğin hüküm sürdüğü bir yaşamı benimsemiş ve herkes bunu kabullenmiş gibi.

Bu kabullenmişliğin temel nedenlerinden biri, tüm bu olumsuzlukların sözde "doğal" sanılması, "insan doğası"nın adeta kaçınılmaz sonuçları gibi görülmesidir. Oysa gerçekte bunlar insanlığa egemen olan batıl bir "dünya görüşünün" getirdiği sonuçlardır. Bu batıl görüş materyalist ve Darwinist dünya görüşüdür. Bu kitapta incelediğimiz sosyal Darwinizm ise bu görüşün çok önemli bir bölümünü oluşturmaktadır.

İnsanların çoğu farkında olsalar da olmasalar da, Darwinist-materyalist bir yaşama yönlendirilmektedirler. Fakir insanların veya "Üçüncü Dünya Ülkeleri" halklarının sefaletine karşı üzüntü veya kaygı duyulmaması, zulme maruz kalan insanlara karşı duyarsız olunması, bencil bir yaşam şeklinin hakim olması, kindar, intikamcı, kavgacı, rekabetçi ahlakın yaygınlaşması, hatta özellikle iş dünyasında bunların makbul sayılması, insanların diğer insanlara sevgi ve saygı duymamaları bu dünya görüşünün başlıca belirtileridir. Kitap boyunca da incelendiği gibi, Darwinist-materyalist görüş tecavüzden savaşa kadar her türlü vicdansızlığı meşru göstermekte ve bu yolla teşvik etmektedir.

Aslında hemen her insan, Darwinist-materyalist görüşün acısını bir şekilde çekmektedir. Irkçı saldırılara maruz kalan zenci bir öğrenciden bencil ve duyarsız çocukları tarafından bakımsız ve mahrumiyet içinde bırakılan yaşlı bir anne-babaya, işvereni tarafından sağlıksız koşullarda düşük ücretle uzun saatler çalıştırılan işçilerden hayatın boş ve amaçsız olduğunu zanneden, sorumsuz ve başıboş bir hayat yaşayarak kendini maddi ve manevi bunalıma sürükleyen genç insanlara kadar, pek çok insan mutsuz, sıkıntı ve gerilim dolu bir hayat yaşamaktadır.

Bu kısır döngünün sona ermesi, insanlığın barışa, huzura ve mutluluğa, sevgi ve saygı dolu bir dünyaya yönelmesi için gereken şey, materyalist dünya görüşünün fikren yenilgiye uğratılmasıdır. Bunun için insanların materyalizmin dayanak noktası olan Darwinizm'in bilimsel olarak çökmüş olduğunu ve

Darwinizm'in uygulamaya konulması durumunda ne büyük belalara neden olacağını öğrenmeleri son derece önemlidir.

Bununla birlikte Darwinizm yanılıısına kapılmış olanların da önemli bir gerçeğin farkına varmaları gerekir. Tüm eksiklikleri ve yanlışlıklarına rağmen ısrarla savunmaya çalıştıkları evrim teorisinin bilimsel olarak hiçbir geçerliliğı kalmamıştır. Bugün bilim dünyasında yaşanan her gelişme bu gerçeğı bir kez daha pekiştirmekte, evrim teorisi tarihin tozlu sayfalarına gömülmektedir. Üstelik tarihi pek çok tecrübe –kitap boyunca örnekleri ile açıklandığı gibi- göstermektedir ki, evrim teorisinin ortaya koyduğu yaşam modeli, zulüm, haksızlık, acımasızlık, adaletsizlik ile eşanlımlıdır ve insanlara acı, gözyaşı ve kayıptan başka birşey getirmez. Bu nedenle Darwinistlerin de evrim teorisinin teşvik ettiği kötülüklerin farkına varmaları, ön yargılarından kurtularak akıl ve bilim dışı bu teorinin savunuculuğundan bir an önce vazgeçmeleri gerekir. Umarız, bu eser söz konusu yanılığa kapılmış olanların ne kadar ciddi bir hata içinde olduklarını kavramalarına aracı olur.

EVİRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrım teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrım teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılabacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

- 1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.
 - 2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.
 - 3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.
- Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşlamayan İlk Basamak:

Hayatın Kökeni

Evrım teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrım teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılabilecekti ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve **deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."** ¹⁹³

Evrım teorisinin savunucuları, Pasteur'un bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** ¹⁹⁴

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.¹⁹⁵

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.¹⁹⁶

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?¹⁹⁷

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrin teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilmemektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950} 'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50} 'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğeri elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.¹⁹⁸

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığını anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"** demek zorunda kalmıştı.¹⁹⁹

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.²⁰⁰

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdır. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.²⁰¹

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan

Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğere dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler" in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşıyan, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "**ara-geçiş formu**" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarını mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.²⁰²

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen

bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.²⁰³

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.²⁰⁴

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir **biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- *Australopithecus*

2- *Homo habilis*

3- *Homo erectus*

4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.²⁰⁵

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin

20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.²⁰⁶

Evrimsiler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.²⁰⁷

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.²⁰⁸

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.²⁰⁹

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunlu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.²¹⁰

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot,

potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemten geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler.

Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümeleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar**. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemten sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin

ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarı ne kadar gürültülü de olsa beyin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ıslıl ıslıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykındır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.²¹¹

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların,

balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağın yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcı'nın eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır

Evrım Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitilmiş insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da haber verdiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlarıdır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah başka ayetlerde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyü'nün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyü'nün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya

gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücülerini" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayetler şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücülerini yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyüün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.²¹²

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüleri olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Notlar

1. Herbert Spencer, *Social Status*, 1850, s. 414-415

2. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, Rev. Ed., Boston, Beacon Press, 1955, s.41

3. Mark Kingwell, "Competitive States of America, Microsoft proves it: we're still wrestling with that treasured national ideal", *New York Times*, 25 Haziran 2000;
http://www.spaceship-earth.org/Letters/Editor/Competitive_States_of_America.htm
4. <http://www.allston.org/josh/socialdarwinismf99.htm>
5. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, W.W. Norton and Company, New York, 1981, s. 72
6. *The Life and Letters of Charles Darwin*, Editör: Francis Darwin, D. Appleton and Co., 1896, Vol. 2, s. 294
7. <http://www.touchstonemag.com/docs/issues/15.8docs/15-8pg43.html>
8. Thomas R. Malthus, *An essay on the principle of population as it affects the future improvement of society.*, Reprint, London:Reeves and Turner, (1798) 1878, s. 412
9. Thomas R. Malthus, *An essay on the principle of population as it affects the future improvement of society.*, Reprint.London:Reeves and Turner, (1798) 1878, s.411, 430-431.
10. Karl Polanyi, *The Great Transformation*, Boston, Beacon Press, 1957, s.112
11. Karl Polanyi, *The Great Transformation*, Boston, Beacon Press, 1957,s.112.
12. Sir Gavin de Beer, *Charles Darwin*, London: Thomas Nelson & Sons, 1963
13. Charles Darwin, *On the Origin of Species By Means of Natural Selection*, London, 1859, (tekrar baskı 1964, Harvard University Press, Cambridge) s.64
14. Charles Darwin, *On the Origin of Species*, s. 117
15. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, s. 88
16. <http://www.creationism.org/csshs/v04n3p18.htm>
17. Ian Taylor, *In the Minds of Men*, s. 65
18. Matthew Josephson, *The Robber Barons*, New York, Harcourt and Brace, 1934
19. Robert Hunter, *Poverty*, New York: Torchbooks, 1965
20. Jeanne Stellman, Susan Daum, *Work is Dangerous to Your Health*, New York, Random House Vintage Books, 1973
21. Otto Bettmann, *The Good Old Days! They Were Terrible!*, New York, Random House, 1974, s. 68
22. Otto Bettmann, *The Good Old Days! They Were Terrible!*, s. 70
23. Howard Zinn, *A People's History of the United States*, New York, Harper Collins, 1999, s. 255
24. Howard Zinn, *A People's History of the United States*, s. 255
25. Otto Bettmann, *The Good Old Days! They Were Terrible!*, s. 71
26. Otto Bettmann, *The Good Old Days! They Were Terrible!*, s.71
27. Kenneth Hsu, *The Great Dying; Cosmic Catastrophe, Dinosaurs and the Theory of Evolution.*, New York, Harcourt, Brace, Jovanovich, 1986, s. 10
28. Joseph F Wall, *Andrew Carnegie*, New York, Oxford University Press, 1970, s. 364
29. Richard Milner, *Encyclopedia of Evolution: Humanity's Search for Its Origin*, New York, Facts on File, 1990, s. 72
30. Joseph F Wall, *Andrew Carnegie*, s.389
31. William Ghent, *Our Benevolent Feudalism*, New York, Macmillan, 1902, s. 29
32. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, s. 49
33. Isaac Asimov, *The Golden Door: The United States from 1876 to 1918*, Boston, Houghton Mifflin Company, 1977, s.94
34. Richard Milner, *Encyclopedia of Evolution*, 1990, s.412
35. Stephen T. Asma, "The New Social Darwinism: Deserving Your Destitution.", *The Humanist*, 1993, 53(5), s. 11

36. Ibn Ebi Şeybe, *Kitabü'l-İman* (neşr:el-bani) s.33; El-Bânî, *Silsiletü'l-ehâdisis'sahîha*, I, 69-71; Hakim ve Beyhaki, 250, H.no:190.
37. Karl A. Schleunes, *The Twisted Road to Auschwitz* (Urbana, Illinios, University of Illinois Press, 1970), s. 30, 32; Jerry Bergman, *Eugenics and Nazi Racial Policy*, s. 118
38. Sidney M. Mintz, *American Scientist*, vol.60, Mayıs/Haziran 1972, s. 387
39. John C. Burham, *Science*, vol.175, 4 Şubat 1972, s. 506
40. Edwin G. Conklin, *The Direction of Human Evolution*, New York, Scribner's, 1921, s. 34
41. <http://www.ncl.ac.uk/lifelong-learning/distrib/darwin/08.htm>
42. George Gaylord Simpson, "The Biological Nature of Man", *Science*, vol.152, 22 Nisan, 1966, s. 475
43. Henry Fairfield Osborn, "The Evolution of Human Races," *Natural History*, Ocak/Şubat 1926; ikinci kez yayınlanışı *Natural History*, vol. 89, Nisan 1980, s. 129
44. James Ferguson, "The Laboratory of Racism", *New Scientist*, vol. 103, 27 Eylül 1984, s. 18
45. Stephen Jay Gould, "Human Equality is a Contingent Fact of History", *Natural History*, vol.93, Kasım 1984, s. 28
46. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2. baskı, New York, A L. Burt Co., 1874, s. 178
47. Charles Darwin, *The Voyage of the Beagle*, (edited David Amigoni, London: Wordsworth, 1997), Bölüm 10, "Tierra Del Fuego"
48. Charles Darwin, *The Voyage of the Beagle*, s.477
49. <http://www.ncl.ac.uk/lifelong-learning/distrib/darwin/08.htm>
50. Francis Darwin, *The Life and Letters of Charles Darwin*, Vol. I, 1888. New York, D. Appleton and Company, s.285-286
51. Stephen Jay Gould, *Ontogeny and Phylogeny*, Cambridge, Mass: Harvard University Press, 1977, s. 12752.
52. Thomas Huxley, *Lay Sermons, Addresses and Reviews*, New York, NY:Appleton, 1871, s. 20
53. Robert Lee Hotz, "Race has no basis in biology, researchers say," *Los Angeles Times*, 20 Şubat 1997
54. Susan Chaves Cameron, *Journal of Counseling and Development*, 76:277-285, 1998
55. Natalie Angier, "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows", *New York Times*, 22 Ağustos 2000
56. Natalie Angier, "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows", *New York Times*, 22 Ağustos 2000
57. Natalie Angier, "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows", *New York Times*, 22 Ağustos 2000
58. Genetically Speaking, Race Doesn't Exist In Humans http://www.eurekalert.org/pub_releases/1998-10/WUiS-GSRD-071098.php
59. Genetically Speaking, Race Doesn't Exist In Humans http://www.eurekalert.org/pub_releases/1998-10/WUiS-GSRD-071098.php
60. *Time*, 16 Ocak 1995
61. *Time*, 16 Ocak 1995
62. Jim Knapp, *Imperialism: The Struggle to Be Superior*, <http://www-personal.umich.edu/~jimknapp/papers/Imperialism.html>
63. *Encyclopedia Britannica*, 1946 edition, volume 12, page 122A
64. Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, Chicago, Elephant Paperbacks, Ivan R. Dee, Publisher, 1996, s. 416
65. Hans-Ulrich Wehler, *The German Empire*, s.180, <http://www.geocities.com/Area51/Rampart/4871/Darwin.html>

66. T. D. Hall, *The Scientific Background of the Nazi "Race Purification" Program, US & German Eugenics, Ethnic Cleansing, Genocide, and Population Control*, <http://www.trufax.org/avoid/nazi.html>
67. Charles Darwin, *The Decent of Man*, s. 297
68. Karl Pearson, *National Life from the Standpoint of Science*, Cambridge, Cambridge University Press, 1900, s. 11-16, 20-23, 36-37, 43-44
69. Karl Pearson, *National Life from the Standpoint of Science*, Cambridge, Cambridge University Press, 1900, s. 11-16, 20-23, 36-37, 43-44
70. John Merriman, *A History of Modern Europe*, Volume Two: From the French Revolution to the Present, s.990-991
71. Karl Pearson, *National Life from the Standpoint of Science*, 1900
72. Richard Milner, *Encyclopedia of Evolution: Humanity's Search for Its Origin*, s. 59
73. Oscar Levy, *Complete Works of Nietzsche*, 1930, Vol. 2, s. 75
74. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, s. 197; Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, s. 417
75. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, s. 197; Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, s. 417
76. Arthur Keith'in, *Machin'in Darwin's Theory Applied to Mankind* adlı kitabına yazdığı önsözden, s. Viii; Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, s. 417
77. W. Carr, *A history of Germany 1815-1990*, 4. Baskı, s. 205; Ernst Haeckel, *Der Kampf um den Entwicklungs-Gedanken*, 1905
78. W. Carr, *A History of Germany 1815-1990*, 4. Baskı, s. 208
79. Oscar Levy, *Complete Works of Nietzsche*, 1930, Vol. 2, s. 75
80. H. Enoch, *Evolution or Creation*, 1966, s. 147-148
81. Max Nordau, "The Philosophy and Morals of War", *North American Review*, 169 (1889), s. 794
82. Jacques Barzun, *Darwin, Marx, Wagner*, Garden City, New York, Doubleday, 1958, s. 92, 93
83. Jacques Barzun, *Darwin, Marx, Wagner*, s. 92-95
84. <http://www.kimel.net/terror.html>
85. Karl A. Schleunes, *The Twisted Road to Auschwitz*, University of Illinois Press, Urbana, Illinois, 1970. s.30-32
86. A. Chase, *The Legacy of Malthus; The Social Costs of the New Scientific Racism*, Alfred Knopf, New York, 1980, s. 349
87. Arthur Keith, *Evolution and Ethics*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1946, s. 230
88. *The Nuremberg Trials*, Vol. 14, U.S. Government Printing Office, Washington, D.C., s. 279
89. J. Tenenbaum, *Race and Reich*, Twayne Pub., New York, 1956, s. 211
90. Adolf Hitler, *Um das Schicksal der Nation'*, in B. Dusik (ed.), Hitler. Reden Schriften Anordnungen. Februar 1925 bis Januar 1933, vol. 2(2), Munich, 1992, Doc 245.
91. Robert Clark, *Darwin: Before and After*, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958, s. 115
92. Beate Wilder-Smith, *The Day Nazi Germany Died*, Master Books, San Diego, CA, 1982, s. 27
93. George J. Stein, "Biological science and the roots of Nazism", *American Scientist* 76(1):50-58, 1988, s.51
94. George J. Stein, "Biological science and the roots of Nazism", *American Scientist* 76(1):50-58, 1988, s. 56
95. Rauschning, H., *The Revolution of Nihilism*, Alliance Book Corp., New York, 1939
96. Arthur Keith, *Evolution and Ethics*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1946, s. 230

97. Arthur Keith, *Evolution and Ethics*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1946, s. 105
98. Peter Hoffinan, *Hitler's Personal Security*, London, Pergamon Press, 1979, s. 264
99. Robert Clark, *Darwin: Before and After*, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958, s. 115-116
100. A. E. Wiggam, *The New Dialogue of Science*, Garden Publishing Co., Garden City, NY, 1922, s. 102
101. Ernst Haeckel, *The History of Creation: Or the Development of the Earth and Its Inhabitants by the Action of Natural Causes*, Appleton, New York, 1876, s. 170
102. George Stein, "Biological science and the roots of Nazism", *American Scientist* 76(1):50–58, 1988., s. 56; Ernst Haeckel, *The Wonders of Life; A Popular Study of Biological Philosophy*, Harper, New York, 1905, s. 116
103. K. Ludmerer, *Eugenics*, In: *Encyclopedia of Bioethics*, Edited by Mark Lappe, The Free Press, New York, 1978, s.457
104. Thomas Robert Malthus, *An Essay On The Principle of Population*, Sixth Edition, 1826, based on the second edition (1803)
105. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2nd Ed., s. 133–134, 1887
106. Charles Darwin, *İnsanın Türeyişi*, s. 171
107. Charles Darwin, *The Descent of Man*, s. 945
108. Allan Chase, *The Legacy of Malthus*, Chicago:University of Illinois Press, 1980, s.136).
109. Francis Galton, *Hereditary Genius: An Inquiry into its Laws and Consequences*, London:Macmillan, 1892, s. 330
110. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 96
111. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 98
112. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 98
113. *Nature*, 116 (1925), s. 456
114. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, <http://www.toolan.com/hitler/Hitler>, s. 18
115. <http://www.politicalamazon.com/pioneerfund.html>
116. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 116-117
117. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 119
118. Ian Kershaw, *Hitler*, volume 1, 1998, s. 134
119. R. Youngson, *Scientific Blunders; A Brief History of How Wrong Scientists Can Sometimes Be*, Carroll and Graf Pub., New York, 1998
120. A. Hitler, *Hitler's Secret Conversations 1941–1944, With an introductory essay on The Mind of Adolf Hitler* by H.R. Trevor-Roper, Farrar, Straus and Young, New York, 1953, s. 116
121. A. Hitler, *Hitler's Secret Conversations 1941–1944, With an introductory essay on The Mind of Adolf Hitler* by H.R. Trevor-Roper, Farrar, Straus and Young, New York, 1953, s. 116
122. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, <http://www.toolan.com/hitler/Hitler>, s. 11
123. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, <http://www.toolan.com/hitler/Hitler>, s.22
124. J.C. Fest, *The Face of the Third Reich*, Pantheon, NY, 1970, s. 99–100
125. Jerry Bergman, *Darwinism and the Nazi Race Holocaust*, <http://www.trueorigin.org/holocaust.asp>

126. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, <http://www.toolan.com/hitler/Hitler>, s. 17
127. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, <http://www.toolan.com/hitler/Hitler>, s. 17
128. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, <http://www.toolan.com/hitler/Hitler>, II. Bölüm
129. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, <http://www.toolan.com/hitler/Hitler>, s. 32
130. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, <http://www.toolan.com/hitler/Hitler>, s. 32
131. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, <http://www.toolan.com/hitler/Hitler>, s. 33
132. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, <http://www.toolan.com/hitler/Hitler>, s. 40
133. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, <http://www.toolan.com/hitler/Hitler>, s. 40
134. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 128
135. Doç. Dr. Haydar Sur, *Sağlık Hizmetlerinin Geçmişi ve Gelişimi*, <http://www.merih.net/m1/whaysur12.htm>
136. <http://www.mihir.com/mihir/osm/sistem/ilim.htm>
137. Jerry Bergman, "The History of Evolution's Teaching of Women's Inferiority", <http://www.rae.org/women.html>
- Birçok bilimsel dergi ve gazetede 400'den fazla yazısı yayınlanan, 20 kitabı olan ve Darwinizm'i eleştiren çalışmalarıyla tanınan Jerry Bergman, "The History of Evolution's Teaching of Women's Inferiority" adlı makalesinde, Darwin'in ve çağdaşı evrimcilerin kadınlara bakış açılarını incelemiş ve kadınları aşağılayan ifadelerinden bazılarını bir araya getirerek, Darwin'in ve Darwinizm'in bilinmeyen bir yönünü oldukça çarpıcı delillerle ortaya koymuştur.
138. Evelleen Richards, "Will the Real Charles Darwin Please Stand Up?", *New Scientist*, (Dec. 22/29 1983): 887
139. Elaine Morgan, *The Descent of Woman*, New York: Stein and Day, 1972, s.1
140. John R. Durant, "The Ascent of Nature in Darwin's Descent of Man" in *The Darwinian Heritage*, Ed. by David Kohn, (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1985), s.295
141. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.326
142. Charles Darwin, *The Autobiography of Charles Darwin 1809-1882* (Ed. by Nora Barlow), New York: W. W. Norton & Company, Inc., 1958, 232-233
143. Charles Darwin, *The Autobiography of Charles Darwin 1809-1882* (Ed. by Nora Barlow), New York: W. W. Norton & Company, Inc., 1958, 232-233
144. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.564
145. Carl Vogt, *Lectures on Man: His Place in Creation, and the History of Earth*, edited by James Hunt, London: Paternoster Row, Longman, Green, Longman, and Roberts, 1864, xv, 192
146. Stephanie A. Shields, "Functionalism, Darwinism, and the Psychology of Women; A Study in Social Myth," *American Psychologist*, no. 1 (1975): 749

147. Evelleen Richards, "Darwin and the Descent of Women," in David Oldroyd and Ian Langham (Eds.), *The Wider Domain of Evolutionary Thought* (Holland: D. Reidel, 1983), 75
148. Evelleen Richards, "Darwin and the Descent of Women," in David Oldroyd and Ian Langham (Eds.), *The Wider Domain of Evolutionary Thought* (Holland: D. Reidel, 1983), 74-49
149. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.54
150. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.83
151. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s. 83, 188
152. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.104
153. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.104
154. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.85
155. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.104-105
156. Wayne Jackson, *More Skull-Duggery*, 7 Ekim 2002, <http://www.christiancourier.com/penpoints/skullDuggery.htm>
157. John Hurrell Crook, "Sexual Selection, Dimorphism, and Social Organization in the Primates," in Campbell (Ed.), *Sexual Selection and the Descent of Man 1871-1971* Chicago: Aldine Publishing Company, 1972
158. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.565
159. Phillip E. Johnson, *Defeating Darwinism*, Intervarsity Press, 1997, s.103-104
160. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, 1988, s. 358
161. William Provine, "Evolution and the Foundation of Ethics", *MBL Science*, (A Publication of Marine Biological Laboratory at Woods Hole, Massachusetts), vol. 3, no. 1, s. 25-29; *The Scientist*, 5 Eylül 1988
162. H. Epoch, *Evolution or Creation*, (1988), s. 148-149
163. Phillip E. Johnson, *Defeating Darwinism*, Intervarsity Press, 1997, s.99
164. <http://www.trufax.org/avoid/manifold.html>
165. George Gaylord Simpson, *Life of The Past: An Introduction to Paleontology*, New Haven: Yale University Press, 1953
166. Richard Dawkins, *Unweaving The Rainbow*, Houghton Mifflin Company Newyork, 1998, s. ix
167. Sir Fred Hoyle, *The Intelligent Universe*, 1983, s. 9
168. George Gaylord Simpson, "The World into Which Darwin Led Us," *Science* 131 (1960), s. 970
169. Francis Darwin (ed.), *Life and Letters of Charles Darwin* (1903; 1971 reprint), Volume 1, s. 285
170. George B. Johnson, *Biology: Visualizing Life*, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1994, s. 453
171. <http://www.touchstonemag.com/docs/issues/15.8docs/15-8pg43.html>
172. P.J. Darlington, *Evolution for Naturalists*, 1980, s. 243-244
173. Stephen Jay Gould, *Ever Since Darwin*, s. 223
174. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s. 403
175. Lorraine Lee Larison Cudmore, "The Center of Life," in *Science Digest*, Kasım 1977, s. 46
176. Thomas F. Gossett, *Race: The History of an Idea in America*, Dallas: Southern Methodist University Press, 1963, s. 170
177. Peter Singer, "Sanctity of Life or Quality of Life?", *Pediatrics*, Temmuz 1983, s. 128-129

178. Martin Mawyer, "Death Act Dies in California", *Fundamentalist Journal*, 7 Haziran 1988:61
179. Martin Mawyer, "Death Act Dies in California", *Fundamentalist Journal*, 7 Haziran 1988:61
180. Barbara Burke, "Infanticide", *Science* 84, Mayıs 1984, s. 29
181. Charles Darwin, *On the Origin of Species*, 1859, s.449
182. E. O. Wilson, *Sociobiology: The New Synthesis*, Cambridge, 1975, s.3
183. Stephen Jay Gould, *Ever Since Darwin*, New York, W.W. Norton & Co., 1977
184. Richard Dawkins, *The Selfish Gene*, 1976 baskısının önsözü, Oxford: Oxford University Press
185. E.O. Wilson, *On Human Nature*, Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1978, s. 2-3
186. Richard Dawkins, *The Selfish Gene*, İkinci Baskı, 1989, Oxford: Oxford University Press., s.2
187. Robert Wallace, *The Genesis Factor*, New York: Morrow and Co., 1979, s.217-218
188. Mae-Wan Ho, The Human Genome Map, the Death of Genetic Determinism and Beyond, *ISIS Report*, 14 Şubat 2001; <http://www.i-sis.org.uk/HumangenTWN-pr.php>
189. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", *The New Republic*, 06/25/2001
190. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", *The New Republic*, 06/25/2001
191. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", *The New Republic*, 06/25/2001
192. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", *The New Republic*, 06/25/2001
193. Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, Marcel Dekker, New York, 1977, s. 2.
194. Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, Dover Publications, New York, 1936, 1953 (yeni baskı), s.196.
195. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, cilt 63, Kasım 1982, ss. 1328-1330.
196. Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7.
197. Jeffrey Bada, *Earth*, Şubat 1998, s. 40.
198. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", *Scientific American*, cilt 271, Ekim 1994, s. 78.
199. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, s. 189.
200. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, s. 184.
201. B. G. Ranganathan, *Origins?*, The Banner Of Truth Trust, Pennsylvania, 1988.
202. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179.
203. Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, cilt 87, 1976, s. 133.
204. Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, Pantheon Books, New York, 1983, s. 197.
205. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, To plinger Publications, New York, 1970, 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, cilt 258, s. 389.
206. J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", *Scientific American*, Aralık 1992.
207. Alan Walker, *Science*, cilt 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1. baskı, J. B. Lipincott Co., New York, 1970, s. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, cilt 3, Cambridge University Press, Cambridge, 1971, s. 272.
208. *Time*, Kasım 1996.

209. S. J. Gould, *Natural History*, cilt 85, 1976, s. 30.
210. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
211. Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", *The New York Review of Books*, 9 Ocak 1997, s. 28.
212. Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43.

DARWINİZM'İN KANLI İDEOLOJİSİ: FAŞİZM

Giriş

Faşizm, 1919 yılından sonra ilk olarak İtalya'da ve daha sonra çeşitli Avrupa ülkelerinde, I. Dünya Savaşı ile gelen politik ve sosyal değişimlere tepki olarak gelişen baskıcı politik bir harekettir. İsmi ise eski Roma'da otoriteyi temsil eden bir baltanın çevresine bağlanmış bir demet sopa anlamına gelen Latince "fascis" kelimesinden gelir.

Faşizm terimi ilk olarak, İtalya'da 1922-1944 yılları arasında iktidarda bulunan Benito Mussolini önderliğindeki yönetim tarafından kullanıldı. Balta çevresine bağlanmış sopa demetleri figürü de bu ilk faşist partinin amblemi oldu. İtalya'nın ardından 1933-1945 yılları arasında Almanya'da ve 1939-1975 yılları arasında İspanya'da faşist partiler iktidardaydı. II. Dünya Savaşı sonrasında ise Güney Amerika ve diğer bazı az gelişmiş ülkelerde kurulan diktatörlük benzeri rejimler de genel olarak faşist olarak nitelendirildi.

Faşizmin neyi ifade ettiğine baktığımızda ise, bunun cevabını en özlü olarak Mussolini'nin 1932 yılında İtalyan Ansiklopedisi için yaptığı faşizm tanımında görebiliriz:

Faşizm, günümüzde her ne kadar insanlığın gelişimini ve geleceğini politik düşüncelerden ayrı olarak ele almaktaysa da, ne sürekli bir barış olasılığına ne de bunun faydalı olacağına inanmaktadır. Bundan dolayı barışseverlik doktrinini reddeder. Savaş tüm insan enerjisini en yüksek gerilim noktasına taşır ve asalet damgasını onu karşılamaya cesareti olan insanların üstüne vurur. Tüm diğer meselelerin hiçbirisi insanı ölüm ve yaşam arasında seçim yapma gibi büyük bir alternatifte götüremez... Faşist, yaşamı... mücadele ve fetih olarak görür ve yakınındakilerden, uzaktakilerden, çağdaşlarından ve sonra geleceklerden çok üstün tutar.1

Mussolini'nin de üzerinde durduğu gibi faşizmin ana özelliği Darwinist bir çatışma ve savaştır. Darwinizm, giriş bölümünde de belirttiğimiz gibi, "güçlü olanın hayatta kalıp, zayıf olanın elendiğini" iddia etmekte, bu nedenle de insanların hayatta kalabilmek için daimi bir mücadele içinde olması gerektiğini öne sürmektedir. Bu fikirden yola çıkan faşizmde de, bir milletin gelişiminin ancak savaşıyla mümkün olacağına inanılır ve barış, gelişimi yavaşlatan bir unsur olarak görülür.

Aynı düşünce, faşizmin Siyonist Yahudiler arasındaki temsilcisi sayılan Vladimir Jabotinsky tarafından da ifade edilmiştir. İsrail radikal sağının fikri öncüsü olarak kabul edilen Jabotinsky, 1930'lardaki bir açıklamasında, faşist zihniyeti şöyle özetlemiştir:

Günümüz ahlak kuralları içinde çocuksu hümanizmin etkisi yoktur. Dünya siyasal yaşamını şekillendirecek olgu, sadece ve sadece güçtür. Komşusu ne kadar iyi ve candan olursa olsun, ona inananlar aptaldırlar.

Adaletle inananlar da aptaldırlar. Adalet, bileği güçlü olanın ve bu bileği büyük bir ısrarla isteklerini gerçekleştirmek için kullananındır. 2

Bu sözlerden anlaşıldığı -ve ilerleyen sayfalarda ayrıntılarıyla inceleyeceğimiz- gibi, faşizm aslında insanlığın, Darwinizm'in öngörülleri doğrultusunda "orman kanunlarına" göre düzenlenmesinin ideolojisidir.

Faşizmin bir diğer özelliği ırkçılığa dayalı, saldırgan bir milliyetçilik anlayışıdır. Bu milliyetçilik anlayışı, insanın kendi milletini sevmesi ve onun için çalışması olarak özetlenebilecek ılımlı milliyetçilik anlayışından çok farklıdır. Faşizmin saldırgan milliyetçiliği, kendi milletinin tüm diğer milletlere tahakküm etmesini, onları ezmesini, köleleştirmesini hedefler. Bu hayal uğruna kendi milletine büyük acılar çektirmekten de çekinmez. Faşistlerin milliyetçiliği, aslında milliyetçilik kavramını, savaş, işgal, katliam gibi siyasi emellere ve "kan dökme" hedefine alet etmekten ibarettir.

Faşist bir rejim, diğer milletlere tahakküm etmek istediği gibi, kendi milletine karşı da baskı ve zor kullanır. Faşizmdeki temel toplumsal politika, bir fikri dayatma, mecburen kabul ettirmedir. Faşizm, hem tek tek bireylerin, hem de bütün olarak toplumun düşünce ve davranışını aynı doğrultuda biçimlendirmeyi amaçlar. Bu amaca varabilmek için her türlü propaganda yönteminin yanısıra zor ve şiddet kullanır. Kendisi gibi düşünmeyen herkesi düşman ilan eder. Hatta, Nazi Almanyası'nda olduğu gibi geniş çaplı bir katliama kadar gidebilir.

Tüm bunlar, faşizmin oluşturduğu toplum yapısının ve siyasi rejimin çok kısa bir tarifidir. Ama asıl mesele, faşizmin nereden doğduğunu ve sonra nasıl olup da yaygınlaştığını, iktidara geldiğini, kitleleri ardından sürüklediğini anlayabilmektir. Bunu anlamak önemlidir, çünkü faşizm II. Dünya Savaşı'ndan sonra tarihe gömülmüş sanılsa da, halen çeşitli şekillerde ortaya çıkmaktadır. Faşizm sadece bir siyasi sistem değil, aynı zamanda bir kültürdür ve bu kültür Nazi Almanyası ve Mussolini İtalyası gibi siyasi rejimler kurmasa bile, dünyanın dört bir yanında insanlara acılar çektirmeye devam etmektedir.

Bu yüzden şimdi faşist kültürün kökenini inceleyecek ve faşizmin nasıl olup da 20. yüzyılın ilk yarısında tüm dünyayı sarsan, zulümle dolduran bir güç haline gelebildiğini göreceğiz.

FAŞİST KÜLTÜRÜN KÖKENLERİ

Faşizm Avrupa kaynaklı bir ideolojidir. 19. yüzyılda bazı Avrupalı düşünürler tarafından faşizmin temelleri atılmış ve 20. yüzyılda da İtalya, Almanya gibi Avrupa ülkelerinde uygulanmıştır. Faşizmi benimseyen ve uygulayan diğer örnekler de, bu ideolojiyi Avrupa'dan "ithal" etmişlerdir. Dolayısıyla faşizmin kökenini incelemek için, Avrupa tarihine bakmak zorunludur.

Avrupa tarihinin elbette çok farklı aşamaları ve dönemleri vardır. Ancak en genel anlamda bakıldığında, kültürel açıdan tüm Avrupa tarihini üç temel kategoriye ayırabiliriz:

- 1) Hristiyanlık öncesi (pagan) dönem.
- 2) Hristiyanlığın kültürel yönden Avrupa'ya hakim olduğu dönem.
- 3) Hristiyanlık sonrası (materyalist) dönem.

Son dönemi "Hristiyanlık sonrası" olarak nitelendirmemiz belki ilk başta garipsenebilir. Çünkü Avrupa toplumlarında din olarak Hristiyanlık halen ezici bir çoğunlukla kabul edilmektedir. Ama Hristiyanlık, Avrupa kültürünün önemsiz bir parçası haline getirilmiştir, sadece sözde bir Hristiyanlık yaşanmaktadır. Topluma yön veren asıl kurum ve kavramlar, dinin değil materyalist felsefenin kabullerine göre belirlenmiştir. 18. yüzyılda başlayan din karşıtı düşünce, 19. yüzyılda materyalist (maddecî) felsefenin bilime ve düşünceye hakim olmasıyla zirveye çıkmıştır. 20. yüzyıl ise materyalizmin kanlı sonuçlarının yaşandığı yüzyıl olmuştur.

Bu üç döneme baktığımızda ise, faşist kültürün 1. ve 3. döneme ait olduğunu görürüz. Yani **faşizm, putperest kültürün bir parçası olarak doğmuş ve sonra da materyalist kültürün bir parçası olarak yeniden hayata geçmiştir.** Avrupa'da Hristiyan kültürünün hakim olduğu 1000 yılı aşkın süre boyunca ise, faşist bir ideoloji ve uygulama yaşanmamıştır. Bunun temelinde, Hristiyanlığın, barışçı ve eşitlikçi bir din olması yatar.

Şefkat, merhamet, fedakarlık, sevgi, tevazu gibi ahlaki erdemleri kabul eden ve topluma yerleştirmeye çalışan Hristiyan kültürü, faşizmle tam bir zıtlık içinde olmuştur.

Bu ise, Hristiyanlığın İlahi bir din olma özelliğinden kaynaklanmaktadır. Hristiyanlık, Allah'ın Hz. İsa'ya vahyettiği hak dinle doğmuştur. Hz. İsa sonrasında bazı tahriflere uğramış, orijinalinden ayrılmış ve bazı sapkın inançlarla bozulmuştur. Ama yine de hak dinin özünde bulunan bazı temel ahlaki değerler (üstte saydığımız şefkat, merhamet, fedakarlık, sevgi, tevazu gibi kavramlar) Hristiyanlık'ta varlığını korumuştur.

Şimdi Hristiyanlık öncesi Avrupa'ya kısaca bir göz atalım ve faşizmin kökenlerini inceleyelim.

Pagan Dünyasındaki Faşistler

Hristiyanlık öncesindeki Avrupa kültürünün en temel özelliği, pagan inançlara, yani çok-tanrılı batıl dinlere sahip olmasıydı. Avrupalılar, ibadet ettikleri bu sahte ilahların kendilerine hayatın farklı yönlerinde yol gösterdiği ve yardım ettiği gibi sapkın inanışlara sahiptiler. Bunların en önemlileri arasında ise, hemen her pagan toplumda savaş putları yer alırdı.

Pagan inancında savaş putlarına gösterilen bu rağbet, bu kültürde şiddetin kutsal görülmesinin bir sonucuydu. Pagan kavimler birer barbar toplumuydular ve daimi bir savaş atmosferi içinde yaşıyorlardı. Kavim adına öldürmek, kan dökmek, adeta kutsal bir görev sayılıyordu. Şiddetin ya da vahşetin hemen her türü, pagan dünyasında kendisine meşru bir yer bulabiliyordu. Şiddeti yasaklayan, bunun yanlış olduğunu açıklayan hiçbir ahlaki kaynak yoktu. Pagan dünyasının en "medeni" devleti sayılan Roma bile, insanların vahşi hayvanlara parçatıldıkları ya da ölümüne dövüştürüldükleri arenaların diyarıydı. Roma yöneticileri çoğu kez zalimlikleri ile tarihe geçiyorlardı. Ünlü Neron, öz annesi, eşi ve üvey kardeşi başta olmak üzere sayısız insanı öldürterek iktidara gelmişti. Ülkesindeki Hristiyanları arenalarda vahşi hayvanlara parçatmış, sırf inançları nedeniyle binlerce insana işkence etmişti. Roma şehrini tümüyle ateşe verdirerek yaktırması ve bu ürkütücü manzarayı sarayının penceresinden lir çalarak seyretmesi ise onun zalimliğine dair tarihe geçmiş ünlü kesitlerdendir.

Roma'da bu vahşet kültürü hakimken, Vandallar, Gotlar, Vizigotlar gibi Kuzeyli barbar pagan kavimler çok daha vahşiydiler. Bu kavimler, bir yandan birbirlerini kırıp geçiriyor, bir yandan da Roma'yı yağmalamaya çalışıyorlardı. Yalnızca kaba kuvvetin geçerli olduğu, dahası bu kuvvetin her türlü kullanımının sözde ahlaki sayıldığı, hatta ciddi bir ahlak kavramının bile var olmadığı bir dünyaydı pagan dünyası.

Pagan dünyasında bugünkü manada "faşizm" diyebileceğimiz bir sistemi uygulayan en somut örnek ise, **Yunan şehir devleti Sparta**'ydı.

Sparta: Tüm Faşistlerin Örnek Modeli

MÖ 8. yüzyıl dolaylarında Lycurgus isimli biri tarafından askeri bir devlet olarak kurulduğu bilinen Sparta, tam anlamıyla bir savaş ve şiddet devletiydi. Sparta'da katı bir eğitim sistemi kurulmuştu. Buna göre devlet bireyden çok daha önemliydi. Dolayısıyla insanların yaşamı, devlete yararlı olup olmayacakları kıstasına göre belirleniyordu. Sağlıklı ve **güçlü doğan Spartalı erkek çocukların yaşamları devlete adanırken, sağlıklı bebekler dağlarda ölüme bırakılıyordu.** (Nazi Almanyası'nda da Spartalıların bu uygulamaları örnek alınmış ve Darwinizm'in de etkisiyle "sağlıklı ve üstün bir ırk" için sağlıklı olanların yok edilmesi gerektiği savunulmuştur) Sparta'da anne babalar oğlan çocuklarına yedi yaşına kadar bakmakla sorumluydular. Çocuklar bu yaştan 12 yaşına kadar 15 kişilik bir ekibin üyesi olurlar ve kurallara uymakta başarı gösterenler önderliğe seçilirdi. Çocuklar sadece spor yaparak vücutlarını güçlendirir ve savaşa hazırlanırlardı. Okuma yazma önemli sayılmaz, müzik ve edebiyata pek ilgi duyulmazdı. Çocukların öğrenmelerine ve söylemelerine izin verilen şarkılar, sadece savaş ve şiddet konularını içeren şarkılardı. (Mussolini ve Hitler'in 4 yaşından itibaren faşist eğitime başlattığı çocuklar da Spartalı çocuklar ile aşağı yukarı benzer eğitimlerden geçmişlerdir.) Faşizmin sanata, edebiyata ve eğitime önem vermeyerek, sadece savaşçı ruhlu insanlar yetiştirmesi, bir Sparta geleneğidir.

Sparta hakkında en detaylı yorumları yapan düşünürlerin başında, ünlü Yunanlı felsefeci Platon gelir. Platon, demokrasiyle yönetilen Atina'da yaşamasına rağmen, Sparta'daki faşist düzene hayran kalmış ve kitaplarında Sparta'yı örnek bir devlet modeli olarak göstermiştir. Platon'un bu faşist eğilimleri nedeniyle, 20. yüzyılın önde gelen düşünürlerinden biri olan Karl Popper, *The Open Society and Its Enemies* (Açık Toplum ve Onun Düşmanları) adlı ünlü kitabında, Platon'u açık toplumun ilk düşmanı ve baskıcı rejimlerin ilk ilham kaynağı olarak gösterir. Popper, Platon'un Sparta'daki bebek cinayetlerini bile soğukkanlılıkla savunduğunu anlatmakta ve onun "**öjeni**" kavramının ilk teorik savunucusu olduğunu şöyle açıklamaktadır:

[Platon'a göre] **yönetici sınıfın kendisini üstün bir ırk olarak hissetmesi** çok önemlidir. Platon "askerlerin ırkı saf tutulmalı" derken (ve böylece bebek cinayetlerini savunurken), o zamandan beri tekrar edilen ve hayvanları büyük bir dikkatle çiftleştirirken kendi ırkımızı ihmal ettiğimiz yönündeki ırkçı argümanı geliştirmektedir. (Bebek cinayetleri bir Atina uygulaması değildir, Platon bunun Sparta'da öjenik amaçlarla uygulandığını görmüş, bunun antik bir uygulama olduğunu ve dolayısıyla iyi olması gerektiğini düşünmüştür.) Bu prensiplerin, **deneyimli bir hayvan yetiştiricisi tarafından köpeklere, atlara veya kuşlara uygulanan çiftleştirme yöntemi gibi, üstün ırkın yetiştirilmesi için de uygulanmasını** istemektedir. "Eğer onları bu şekilde çiftleştirmezseniz, kuşlarınızın veya köpeklerinizin ırkının çabukça dejenere olacağını düşünmüyor musunuz" diye sorar Platon, ve sonra da şu sonuca varır; "bu

prensipier insan ırkı için de geçerlidir". Yani bir askerden veya muhafızdan istenen ırksal özellikler, bir çoban köpeğinden istenen özellikler gibidir. **"Savaşçı-sporcularımız... bekçi köpekleri gibi uyanık olmalıdırlar"** demektedir Platon ve devam etmektedir; "elbette, bekçilik yapmak için doğal uygunlukları gözönünde bulundurulduğunda, cesur bir gençle iyi besili bir köpek arasında fark yoktur."3

Platon'un insanları bir hayvan türü olarak kabul eden ve "çiftleştirme" yöntemiyle insanların "evrimleşeceğini" ileri süren bu görüşleri, 19. yüzyılda Darwinizm'le birlikte yeniden dünyanın gündemine gelecek, 20. yüzyılda da Naziler tarafından uygulanacaktır. Bunu ilerleyen sayfalarda inceleyeceğiz.

Platon Sparta'daki modeli savunurken, faşizmin bir diğer yönünü, yani toplumun devlet tarafından büyük bir baskıyla yönetilmesini de savunmuştur. Platon'a göre bu baskı günlük hayata o kadar hakim olmalıdır ki, insanlar devletin emirleri dışında hiçbir şey düşünemez hale gelmeli, kendi akıl ve iradelerini tamamen bir kenara bırakarak, adeta beyinleri yıkanmış bir şekilde hareket etmelidirler. Karl Popper'in kitabının hemen başında faşist zihniyetin tam bir ifadesi olarak aktardığı Platon'a ait aşağıdaki sözler, faşist düzenin yapısını tarif eder:

En temel prensip şudur ki, erkek veya dişi olsun hiçbir kimse lidersiz olmamalıdır. Ve de **hiç kimsenin zihni, bir şeyi kendi inisiyatifii ile yapmasına izin verecek şekilde düşünmeye alışdırılmamalıdır...** En küçük konuda bile liderliğin yönetimi altında olmalıdır. Örneğin sabah kalkması, hareket etmesi, yıkanması veya yemek yemesi, sadece eğer bunları yapması emredilmiş ise gerçekleşmelidir. Tek kelimeyle, **ruhunu öyle bir şekilde eğitmelidir ki, asla bağımsız olarak davranmayı hayal etmemeli ve bunu yapma yeteneğinden de tamamen yoksun hale gelmelidir.**4

Bu düşünce ve uygulamalarıyla, Spartalılar ve Platon, faşizmin temel özelliklerini de ortaya koymuşlardır: İnsanları hayvan türü olarak gören bir anlayış, fanatik bir ırkçılık, savaşın ve çatışmanın yüceltilmesi, toplumun devlet baskısıyla ve "beyin yıkama" yöntemleriyle yönetilmesi... Benzer faşizm uygulamaları, diğer bazı pagan toplumlarında da görülmüştür. Eski Mısır'ı yöneten **Firavun**'ların kurduğu sistem, bazı yönleriyle Sparta faşizmini andırır. Mısır Firavunları da güçlü bir askeri disipline sahip devlet sistemleri kurmuşlar ve bunu kendi halklarına baskı uygulamak için kullanmışlardır. **Hız. Musa** döneminde Mısır'ı zalimce yöneten Firavun -tarihi kaynaklarda II. Ramses olarak geçer- Sparta'daki bebek katliamlarını hatırlatan bir zalimlikle ülkesindeki tüm Yahudi erkek çocukların katledilmesini emretmiştir. Bu Firavun'un kendi halkına karşı uyguladığı fikri baskı da Platon'un tarif ettiği faşist baskı sistemini hatırlatmaktadır. Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi, Firavun tüm halkına **"Ben, size yalnızca gördüğümü (kendi görüşümü) gösteriyorum ve ben sizi doğru yoldan da başkasına yöneltmiyorum"** (Mümin Suresi, 29) diyerek totaliter bir telkinde bulunmuştur. Kendisinin pagan inancını reddederek Hız. Musa'nın getirdiği hak dine inanan kişileri ise "... Ben

size izin vermeden önce O'na iman ettiniz, öyle mi? (Araf Suresi, 123) ve “Muhakkak ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim ve hepinizi idam edeceğim.” (Araf Suresi, 124) diye tehdit etmiştir.

Faşizmin Din Karşısındaki Geri Çekilişi

Avrupa'ya hakim olan faşist-pagan kültür, 2. ve 3. yüzyıllarda Hristiyanlığın önce Roma'ya sonra da tüm Avrupa'ya yayılmasıyla birlikte kademeli olarak ortadan kalktı. Hristiyanlık, her ne kadar önemli tahrifatlara uğramış da olsa, Hz. İsa'nın insanlara tebliğ ettiği hak dinin temel ahlaki özelliklerini Avrupa toplumlarına taşıdı. Daha önceden şiddeti, çatışmayı, kan dökmeyi kutsal ve meşru sayan, sürekli birbiri ile çatışan farklı kabilelerden, ırklardan, şehir devletlerinden oluşan Avrupa, önemli bir değişim geçirdi:

1) Irkçılık ve kabile savaşları ortadan kalktı: Pagan dünyada, her farklı kabile, her farklı ırk bir diğerini düşman olarak görüyor ve bu farklı gruplar arasında daimi bir çatışma yaşanıyordu. Her pagan toplumunun kendi kendine uydurduğu ayrı putlar, ayrı totemler vardı ve bunlar adına savaşıyorlardı. Hristiyanlıkla birlikte, tek bir inanç, tek bir kültür ve hatta tek bir dil Avrupa'nın geneline hakim oldu ve pagan dünyanın çatışmaları ortadan kalktı.

2) Şiddet yerine barış ve merhamet kavramları kutsal hale geldi: Pagan toplumlarda kan dökmek, insanlara acı çektirmek, işkence yapmak, bir kahramanlık olarak görülüyor, hayali "savaş tanrı"larını tatmin edecek meşru bir eylem sayılıyordu. Hristiyanlıkla birlikte, insanların birbirlerine, (düşmanlarına dahi) sevgi ve merhametle yaklaşmaları gerektiği, kan dökmenin Allah Katında büyük bir suç olduğu gerçeği Avrupa toplumları tarafından öğrenildi.

3) İnsanı bir hayvan türü olarak gören anlayış ortadan kalktı: Spartalıların savaşçılarını "bekçi köpekleri"yle bir tutması, putperest toplumlarda yaygın olan sapkın "**animist**" inançların bir uzantısıydı. Animizm, doğaya ve doğadaki hayvanlara bir ruh atfedilmesi anlamına geliyordu. Dolayısıyla animizme göre bir insanla bir hayvan veya bir bitki arasında önemli bir fark yoktu. Din ahlakının hakimiyetiyle birlikte, bu batıl inanış ortadan kalktı ve insanın Yüce Allah'ın verdiği bir ruha sahip olduğu, hayvanlardan tamamen farklı bir varlık olduğu ve dolayısıyla hayvanlarla aynı kanunlara tabi olamayacağı gerçeği Avrupa toplulukları tarafından anlaşıldı.

Bu üç maddede belirtilen pagan özellikler, yani ırkçılık ve kan dökücülük ve insanın bir hayvan türü sayılması, faşizmin temel özellikleridir. Bu eğilimler, Avrupa'da Hristiyanlık tarafından yenilgiye uğratılmıştır. Ortadoğu'da ise aynı zafer, İslam ahlakı tarafından Arap paganizmine (putperestliğine) karşı kazanılmıştır. Araplar (ve diğer Ortadoğu ve Orta Asya toplumları da) İslam öncesinde savaşçı, kan dökücü, ırkçı bir kültüre sahiptiler. Hatta Sparta'da uygulanan "istenmeyen bebeklerin ölüme terk edilmesi" vahşeti, putperest Araplarda da kız çocuklarının diri diri toprağa

gömülmesi şeklinde uygulanmıştır. Kuran'da bu vahşi uygulama şöyle haber verilir:

Ve 'diri diri toprağa gömülen kızcağıza' sorulduğu zaman: "Hangi suçtan dolayı öldürüldü?" (Tekvir Suresi, 8-9)

Oysa onlardan biri, **O, Rahman (olan Allah) için verdiği örnek ile (kız çocuğunun doğumuyla) müjdelendiği zaman, yüzü simsiyah kesilmiş olarak kahrından yutkundukça yutkunur. (Zuhurf Suresi, 17)**

Araplar ve diğer Ortadoğu ve Orta Asya toplumları, ancak İslam ahlakıyla şereflendikten sonra kan dökücülükten uzak, barışçı, ılımlı, medeni bir kültüre kavuşmuşlar, eski kabile savaşlarından, göçebe (bedevi) vahşiliğinden kurtularak dini bir birlik içinde huzur ve istikrar bulabilmişlerdir.

Faşizmin Doğuşu ve Neo-Paganizm

Avrupa'daki pagan kültürü Hristiyanlık tarafından bastırılmasına rağmen ölmemiştir. Çeşitli öğretilerle, bazı tarikatlarla, masonluk gibi gizli örgütlerle yaşamaya devam etmiş ve Avrupa tarihinin 16. ve 17. yüzyıllarında yeniden belirgin bir biçimde ortaya çıkmıştır. Çeşitli Avrupalı düşünürler, Platon veya Aristo gibi eski Yunan düşünürlerinin kitaplarından etkilenecek pagan dünyasının kavramlarını yeniden Avrupa'ya taşımaya başlamışlardır.

Neo-paganizm, yani yeni-paganlık denebilecek olan bu akım, çok uzun bir süreç sonucunda giderek güçlenmiş ve 19. yüzyılda da Hristiyanlığa karşı üstün gelerek Avrupa'yı fikren etkisi altına almıştır. Bu uzun sürecin detaylarına burada girmesek de, bazı ana hatları belirtmek yararlı olabilir.

Neo-paganizmin ilk öncüleri, "Hümanistler" olarak bilinen düşünürlerdir. Bu kişiler, eski Yunan kaynaklarından etkilenecek Platon, Aristo gibi düşünürlerin pagan felsefelerini benimsemiş ve yaymaya çalışmışlardır. "Hümanizm" kavramıyla ifade ettikleri inanış ise, Allah'ın varlığını ve insanın Allah'a karşı sorumluluğunu göz ardı eden, insanı tek başına üstün ve yüce bir varlık olarak tarif eden sapkın bir felsefedir. Hümanizm'in etkileri 17. ve 18. yüzyılda ortaya çıkan Aydınlanma felsefesiyle daha ileri boyutlara varmıştır. Aydınlanma felsefecileri, eski Yunan'da gelişmiş bir felsefe olan materyalizmi benimsemişler ve hararetle savunmuşlardır. (Materyalizm, Leucippus ve Democritus gibi Yunan düşünürleri tarafından ortaya atılan, her şeyi maddeden ibaret sayan dogmatik bir felsefedir.)

Paganizmin yeniden doğuşu, Aydınlanma felsefesinin siyasi sonucu olarak kabul edilen Fransız Devrimi'nde çok belirgin bir şekilde ifade edilmişti. Fransız Devrimi'nin kanlı "terör" dönemine liderlik eden Jakobenler, Hristiyanlık yerine paganizmi benimsiyor ve Hristiyanlığa

karşı da büyük bir nefret körüklüyorlardı. Devrimin en ateşli günlerinde Jakobenlerin yoğun propagandası sonucunda yaygın bir "Hıristiyanlıktan çıkma" hareketi gelişti. Hatta bunun yanı sıra Hıristiyanlık yerine pagan sembollere dayalı yeni bir "akıl dini" ortaya atıldı. İlk belirtileri 14 Temmuz 1790'daki Federasyon Bayramı'nda görülen "devrimci ibadet" gittikçe yayılmaya başladı. Jakobenlerin eli kanlı lideri Robespierre, "devrimci ibadet"e yeni kurallar da getirmiş, bu ibadetin ilkelerini bir rapor halinde belirleyerek adına da "Yüce Varlık İbadeti" demişti. Bu gelişmenin çarpıcı bir sonucu, ünlü Notre Dame Kilisesi'nin "akıl tapınağı"na dönüştürülmesiydi. Kilise'nin duvarlarındaki Hıristiyan figürleri sökülmuş ve orta yere "akıl tanrıçası" olarak tanımlanan bir kadın heykeli, yani pagan bir put yerleştirilmişti.

Bu pagan eğilim, devrimciler tarafından çeşitli sembollerle de ifade ediliyordu. Fransız devriminde devrimci muhafızlar tarafından giyilen ve pek çok illüstrasyonda devrimin sembolü olarak kullanılan kırmızı başlık, pagan dünyasındaki Mitra efsanesinden miras kalan putperest bir semboldü.⁵

Pagan kültürünün bu şekilde yeniden doğması ve Avrupa'ya fikren hakim olmaya başlaması, pagan dünyasına ait bir sistem olan faşizmin de yeniden doğuşunun yolunu açıyordu. Nitekim Sparta'da uygulanan faşist sistemin bir benzeri, yani Nazi Almanyası, bu pagan kültüre dayanacaktı. Ancak 18. yüzyıl sonundaki Fransız Devrimi'nden 20. yüzyıl başındaki Nazi Almanyası'na gitmek için, bazı önemli kültürel değişiklikler gerekiyordu. Bu değişiklikler 19. yüzyıldaki bazı düşünürler tarafından gerçekleştirildi. Bunların en önemlisi, Charles Darwin'di.

Darwinizm ve Pagan "Evrim" Hurafesinin Canlanması

Pagan dünyasına ait olan, ancak 18. ve 19. yüzyılda yeniden Avrupa'ya taşınan batıl inançların biri, tüm canlıların tesadüfler sonucunda ve birbirinden türeyerek oluştuklarını öne süren "evrim teorisi"ydi.

"Canlılar ve insan nasıl var oldu?"

Allah'ın varlığının farkında olmayan, bunun yerine kendi uydurdukları pek çok sahte ilaha tapınan paganlar, bu soruya "evrim" diye cevap vermişlerdi. İlk kez eski Sümer yazıtlarında rastlanan evrim kavramı, asıl olarak eski Yunan'da şekillendi. Thales, Anaksimenderes ve Empedokles gibi pagan felsefeciler, canlı varlıkların yani insan, hayvan ve bitkilerin hava, ateş ya da su gibi cansız maddelerden kendiliğinden oluştuklarını iddia ettiler. Bu teorilerine göre ilk canlılar suda ve birdenbire, kendiliğinden ortaya çıkmış, bazı hayvanlar zaman içinde suyu terk etmiş ve karaya uyum sağlamışlardı. Thales uzun süre Mısır'da bulunmuştu. Mısır'da ise "canlıların kendiliğinden çamurdan oluştuğu" hurafesi yaygındı. Mısırlılar Nil nehri çekildiğinde ortalığa yayılan kurbağaların bu şekilde oluştuğunu sanıyorlardı.

Thales de bu hurafeyi kabul etmiş ve üzerine birtakım mantık yürütmeler yaparak tüm canlıların kendiliğinden oluşabildiğini ileri sürmüştü. Thales

bu iddiaları ileri sürerken, deneye veya gözleme değil, sadece mantık yürütmeye dayanıyordu. Eski Yunan'daki diğer evrimci filozoflar da aynı yöntemi izlediler.

Thales'in bir öğrencisi olan Anaksimenderes, evrim teorisini geliştirdi. Onun batı düşünce hayatına soktuğu iki büyük maddeci anlayış vardır. Bunlardan birincisi **evrenin sonsuzdan gelip, sonsuza gittiği**, ikincisi ise Thales döneminde yavaş yavaş şekillenmeye başlayan **canlıların birbirlerinden evrimleştikleri** fikridir. Hatta "Doğa" ismini taşıyan klasik şiiri, evrim teorisinin anlatıldığı ilk yazılı eserdir. Anaksimenderes bu şiirinde hayvanların, güneş ışığıyla buharlaşan bir balçıktan meydana geldiğini iddia etmişti. İlk hayvanların dikenli ve pullu kabuklara sahip olduğunu ve denizlerde yaşadığını ileri sürmüştü. Bu balığa benzeyen yaratıklar daha sonra değişim geçirmiş, karaya geçmiş, pullu kabuklarını dökmüş ve insana dönüşmüştü.⁶ Anaksimenderes'in evrim teorisine nasıl bir temel oluşturduğu ise felsefe kitaplarında şu şekilde tarif edilir:

... Başlangıçta tüm yaratıklar, suda yaşayan varlıklardı. Sonradan suların çekilmesi, kara parçalarının oluşması ile **bu sulara yaşayan yaratıklar karada yaşayan canlılar biçiminde değişim geçirdi**. Bu teori, evrim teorisinin ilki ya da başlangıcı sayılabilir.⁷

Kısacası Darwinizm'in iki temel unsurundan biri, yani canlıların tesadüflerle birbirlerinden türedikleri varsayımı, doğrudan pagan felsefesinin ürettiği bir iddiaydı. Darwin'in teorisinin ikinci önemli unsuru olan "yaşam mücadelesi" kavramı da yine pagan bir inanıştır. Doğadaki canlılar arasında bir yaşam savaşı olduğu tezini ilk öne sürenler Yunan felsefecilerdir.

Pagan düşünürler tarafından, deneye ve gözleme değil, soyut akıl yürütmeye dayanılarak ortaya atılan evrim fikri, 18. yüzyıl Avrupası'nda yeniden yankı bulmuştur. Pagan düşüncesindeki evrim fikri, "Büyük Varoluş Zinciri" olarak tanımlanmış ve evrim teorisinin ilk öncüleri olan **Benoit de Maillet, Pierre de Maupertuis, Comte de Buffon ve Jean Baptiste Lamarck** gibi Fransız bilim adamları bu kavramdan etkilenmişlerdir. Buffon, *Histoire Naturelle* adlı kitabının hemen başında, kendisini "Büyük Varoluş Zinciri doktrininin yorumlayıcısı" olarak tanımlamaktadır.⁸ Buffon'dan Lamarck'a geçen evrimci anlayış, ondan da Charles Darwin'e miras kalmıştır.

Charles Darwin'in dedesi olan Erasmus Darwin de pagan inançlara sahip bir evrimciydi. Erasmus Darwin, İskoçya Edinburgh'daki ünlü Canongate Kilwinning mason locasının üstadlarından biriydi. Dahası, Fransa'daki Jakobenlerle ve din düşmanlığını bir numaralı görev haline getiren masonik *İlluminati* örgütüyle de yakın bağlantısı vardı. Kurduğu sekiz dönümlük botanik bahçede yaptığı araştırmalarla Darwinizm'e temel teşkil edecek mantıkları geliştirmiş ve bunları *The Temple of Nature* (Doğa Tapınağı) ve *Zoonomia* adlı kitaplarında toplamıştı. Erasmus Darwin'in kitabına isim olarak kullandığı "**Doğa Tapınağı**" kavramı, gerçekte sahip olduğu pagan inancın bir ifadesiydi: Doğanın yaratıcı bir güce sahip olduğuna inanan eski sapkın pagan inançların bir tekrarıydı bu.

Darwinizm'in Faşizme Oluşturduğu Zemin

Sümer ve Yunan paganlarından miras kalan "Evrım" efsanesi, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıyla Batı dünyasının gündemine geldi. Darwin, bununla ve daha sonra yayınlanacak olan *İnsanın Türeyişi* isimli kitabıyla, Hristiyanlıkla birlikte Avrupa'dan silinmiş olan bazı pagan kavramları yeniden gündeme getiriyordu. Hem de bunları "bilim" kılıfı içinde meşrulaştırıyordu. Darwinizm'in meşrulaştırdığı -ve sonradan faşizmin doğuşuna zemin hazırlayacak olan- pagan kavramlar, şöyle sıralanabilir:

1) Darwinizm, ırkçılığa meşruiyet kazandırıyor: Darwin, *Türlerin Kökeni* adlı kitabının alt başlığında şöyle yazmıştı: "Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla". Darwin, bu ifadeyle, doğadaki bazı ırkların diğerlerine göre "kayırılmış", yani üstün olduğunu iddia ediyordu. Bu iddiasının insan ırklarına bakan yönünü *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında açıkladı: Avrupalı Beyaz ırkların, zenciler, Asyalılar, Türkler gibi ırklara göre üstün olduğunu ve onları köleleştirebileceklerini ileri sürdü.

2) Darwinizm, kan dökücülüğe meşruiyet kazandırıyor: Darwin, yine kitabının altbaşlığından da anlaşıldığı gibi, doğada ölesiye bir "yaşam mücadelesi" olduğunu ileri sürmüştü. Bu yaşam mücadelesinin hem ırklar hem de bireyler arasında yaşandığını, bunun ölesiye bir mücadele olduğunu, her ırkın veya bireyin kendi çıkarları için diğerlerini saf dışı etmesinin çok doğal olduğunu iddia etmişti. Kısacası Darwin, Hristiyanlıkla birlikte Avrupa'ya hakim olan yardımlaşma, fedakarlık ve kanaatkarlık kavramları yerine, tek kuralın şiddet ve çatışma olduğu bir "arena" tarif etmiş ve bunu savunmuştu. Pagan dünyaya (Roma İmparatorluğu'na) ait bir vahşet sergisi olan "arena", Darwinizm'le birlikte yeniden dirilmiş oluyordu.

3) Darwinizm, insanların biyolojik ıslahı (öjeni) kavramını yeniden gündeme getiriyordu: Sparta'da uygulanan ve Platon'un "savaşçı-sporcularımız... bekçi köpekleri gibi uyanık olmalıdırlar" diyerek savunduğu ırk ıslahı (öjeni) kavramı, Darwinizm'le birlikte yeniden Batı dünyasının gündemine geliyordu. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bölümler boyunca "hayvan ırklarının ıslahı"ndan söz etmiş, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında ise insanların da bir hayvan türü olduğunu savunmuştu. Nitekim kısa süre sonra Darwin'in kuzeni Francis Galton, amcasının bu iddialarını bir adım ileri götürecek ve çağdaş öjeni teorisini ortaya atacaktı. (Öjeniyi resmi politika olarak uygulayan ilk devlet ise Nazi Almanyası olacaktı.)

Görüldüğü gibi, Darwin'in teorisi, ilk başta sadece biyoloji bilimini ilgilendiren bir kuram gibi gözükse de, doğrudan yepyeni bir sosyal ve

siyasi anlayışın temelini oluşturunuyordu. Nitekim bu gerçek kısa zamanda belirginleşti ve Darwinizm'in kurduğu bu yeni anlayışa **"Sosyal Darwinizm"** adı verildi. Ve Sosyal Darwinizm, bugün pek çok tarihçinin kabul ettiği gibi, faşizmin ve Nazi ideolojisinin en önemli dayanağını oluşturdu.

Darwinizm'in savaşı ve çatışmacılığı meşru gibi gösteren etkisi, Amerikalı tarihçi Paul Crook'un Cambridge Üniversitesi basımı olan *Darwinism, War and History: The Debate over the Biology of War from the 'Origin of Species' to the First World War* (Darwinizm, Savaş ve Tarih: "Türlerin Kökeni"nden I. Dünya Savaşı'na Kadar Savaşın Biyolojisi Üzerindeki Tartışma) adlı kitabında çok ayrıntılı olarak analiz edilmektedir. Crook'un belirttiğine göre, Darwinizm, savaşı "biyolojik bir gereklilik" olarak göstererek, gerek I. Dünya Savaşı'nın gerekse çeşitli savaşçı faşist akımların fikri temelini oluşturmuştur. Crook şöyle yazmaktadır:

... Darwinist doktrinler gücü, statüyü, elitizmi, saldırı ve zorbalığı onayladı. Kùltürler, cinsiyetler, sınıflar ve ırklar arasındaki farklılıklar, insanın ayıklanma mücadelesinde sabit biyolojik ayrımlara indirgendi. **Darwin'in savaş modeli, savaşları ve emperyalist mücadeleyi "biyolojik bir gereklilik" olarak göstererek askeri ve ırkçı uygulamaları haklı çıkardı.**⁹

... (Darwinizm sonucunda) Savaş mantıklı hale getirildi... Frederick Wertham'ın ileri sürdüğü gibi eğer vahşet bütün insanların tabiatında varsa ve eğer hepimiz suçluysak, o zaman hiç kimse suçlu değildi... I. Dünya Savaşı, neo-Darwinist genetikte ve içgüdü teorisinde yeni bir terimle şifrelenen hayvansallık efsanesinin son haklılığı olarak tasvir edilebilir.¹⁰ Darwin Thomas Hobbes'in deyiimi olan "savaşın tabiatı" kelimesini büyük kitabı *"Doğal Seleksiyon"*da bölüm başlığı olarak kullanmayı düşünmüştü..."Darwin, doğadaki organizmaların yaşamını temsil eden son derece dramatik bir lisan kullanarak, **savaşlarla, başarılarla, kıtlıklarla, yokluklarla ve yıkımlarla dolu bir yaşam mücadelesi** olduğu imajını yarattı –*Türlerin Kökeni*'ni tamamen dolduran bir imaj.¹¹

Crook'un da ifade ettiği gibi Darwin, "Türlerin Kökeni"ni çatışma ve savaş olarak göstermiş ve insanların da hayvanlardan türemiş bir "tür" olduğunu ileri sürmüştü. Bu aldatmaca, savaş çıkırtkanlığının, kan dökme ideolojisinin, kısacası faşizmin çığ gibi büyümesine neden olacaktı.

Friedrich Nietzsche: Vahşeti Öven Hastalıklı Beyin

Darwinizm'in getirdiği neo-pagan anlayışı benimseyen, yorumlayan ve bu yolla faşizmin temellerini kuran çok önemli bir 19. yüzyıl düşünürü daha vardır: Alman filozof Friedrich Nietzsche.

Nietzsche 1844'de Leipzig yakınlarındaki bir Alman köyünde doğmuş ve genç yaşta Yunanca öğrenerek Yunan kültürüne merak sarmıştı. 1868 yılında İsviçre'nin Basel kentinde felsefe öğretmenliğine başladı. Nietzsche, Hristiyanlıktan ve İslam, Yahudilik gibi diğer İlahi dinlerden nefret ediyor ve Eski Yunan'ın pagan kültürüne hayranlık duyuyordu.

Basel'de dönemin ünlü bestecisi Wagner ile yakın dost haline geldi. "Tanrıların Alacakaranlığı" (*Die Gotterdammerung*) adlı bestesiyle ünlenmiş olan Wagner de yine pagan kültürüne hayran, İlahi dinlere düşman olan bir Alman ırkçısıydı. (Hitler dönemi boyunca Wagner, Almanya'nın en büyük kültürel dehası kabul edilecekti.)

Nietzsche'nin kitaplarının yayıncısı Peter Gast, onu **"dünyadaki en fanatik ateistlerden ve Hıristiyanlık düşmanlarından biri"** olarak tanımlamıştı.¹² Nietzsche'nin en ünlü kitaplarından birisinin isminin *Deccal* (*Anti-Christ*) olması, onun dine olan nefretinin bir diğer ifadesiydi. Nietzsche, *Böyle Buyurdu Zerdüşt* adlı kitabıyla da, İlahi dinlerin dışında kalan bir ahlak anlayışı kurmaya çalışmıştı. Nietzsche'nin hayat hikayesini kaleme alan tarihçi H. F. Peters'in ifadesiyle, Nietzsche'nin felsefesi Roma ve Yunan paganizmine dayanmaktaydı ve "dünyayı değiştirecek yeni bir Sezar bulma" arayışının sonucuydu.

Nietzsche özellikle Hıristiyanlık, İslam ve Yahudilik'te ortak olan ahlak anlayışına büyük bir nefret duyuyordu. Nietzsche'ye göre bu ahlakın temeli olan şefkat, merhamet, tevazu, sevgi gibi kavramlar terk edilmeli ve bunun yerine savaşçılığı, acımasızlığı kabul eden sözde "üstün insan ahlakı" gelişmeliydi.

Thus Spake Zarathustra adlı kitabında Nietzsche, "Tüm yazılı eserler arasında, ben yalnızca insanın kanıyla yazdıklarını severim. Kanla yazın ve kanın ruh olduğunu anlarsınız." demiştir. (Nietzsche Friedrich, Thus Spake Zarathustra, Birinci Bölüm, "Okuma ve Yazma" üzerine)

Nietzsche aynı zamanda ırkçıydı. İnsanların bir kısmının **"üstün insan"** (*Übermensch*) olduğunu, diğerlerinin bunlara hizmet ve itaatle sorumlu olduğunu savunuyordu. Dahası bu sözde "üstün insanların" kuracağı aristokratik bir dünya düzenini savunuyordu. Nietzsche'nin bu teorisi, Hitler'in orduları tarafından 1939 yılında -II. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla- uygulamaya konacaktı.

Nietzsche'nin bu iki özelliği, yani ırkçılığı ve şiddete olan eğilimi, dikkat edilirse Darwinizm'le büyük bir uyum göstermektedir. Nitekim Nietzsche felsefesini geliştirirken Darwin'den büyük ölçüde etkilenmiştir. Öncelikle Darwin'in insan ırkları arasında yaptığı ayrım, Nietzsche'nin "üstün insan-aşağı insan" tanımına uymuştur. Dahası Nietzsche, dine karşı duyduğu nefreti de, Darwinizm'in ateizmiyle birleştirmiştir.

Darwinist yazar Daniel C. Dennett, *Darwin's Dangerous Idea* adlı kitabında Darwin'in Nietzsche üzerindeki etkisini şöyle ifade eder: **"Friedrich Nietzsche Darwin'de çok kozmik bir mesaj bulmuştur... Eğer Nietzsche egzistansiyalizmin babası ise, o zaman belki Darwin de bu felsefenin büyük babası sıfatını hak etmektedir."**¹³ Dennet, kitabında Darwin'in ve Nietzsche'nin fikirlerinin çok paralel olduğunu detaylı olarak anlatmakta, Nietzsche'nin bazı yazılarında Darwin'i eleştirir gibi görünmesine rağmen, gerçekte Darwinist düşüncüyü aynen benimsediğine dair pek çok örnek vermektedir.

Nietzsche'nin ölümünden sonra felsefesini savunan ve onu temsil eden en önemli kişi kızkardeşi Elisabeth Nietzsche olmuştur. Elisabeth Nietzsche,

Hitler Almanyası'nda Nazi ideolojisinin önemli bir savunucusu olarak sivrilmiş ve kardeşinin ileri sürdüğü "üstün insan" modelinin Hitler tarafından gerçekleştirildiğini ilan etmiştir.¹⁴

Nietzsche'nin Nazi ideolojisi üzerindeki büyük etkisi, pek çok tarihçi tarafından vurgulanan somut bir gerçektir. Tarihçi W. Cleon Skousen, **"Hitler'in Kavgam adlı kitabını yazması, sanki Nietzsche'nin mezarından konuşması gibi olmuştur"** der.¹⁵ Bir diğer tarihçi George Lichtheim ise şöyle yazmaktadır: **"Nietzsche olmadan, Hitler'in SS birliklerinin Doğu Avrupa'da yürüttükleri katliamları yürütecek ilhama sahip olamayacaklarını söylemek hiç de abartı değildir."**¹⁶

Tarihçi H. F. Peters'in tanımıyla, **"Nietzsche faşizmin babasıdır"**.¹⁷ Nazi ideoloğu Alfred Rosenberg *20. Yüzyılın Efsanesi* adlı kitabında Nietzsche'ye olan övgülerini dile getirmiştir. Nazilerin gençlik kolu niteliğindeki "Hitler Gençliği" (Hitlerjugend) örgütü, Nietzsche'nin *Böyle Buyurdu Zerdüşt* adlı kitabını adeta "kutsal kitap" olarak benimsemiştir. Adolf Hitler Nietzsche'nin anısına özel bir anıt diktirmiş, dahası bunun yanında "Alman gençliğinin Nietzsche'nin üstün ırk doktrinini öğrenebilecekleri bir eğitim merkezi ve kütüphane"nin temelini atmıştır.¹⁸ "Friedrich Nietzsche zum Gedächtniserbau" (Friedrich Nietzsche Anıtsal Binası) Hitler tarafından Ağustos 1938'de açılmıştır.

Nietzsche'nin etkisi sadece Alman faşizmi ile sınırlı kalmamış, faşizmin anavatanı İtalya'da da büyük olmuştur. İtalya'nın faşist diktatörü **Mussolini'nin fikir babası sayılan Gabriele D'Annunzio, Nietzsche felsefesinden büyük ölçüde etkilenmiştir**,¹⁹ Mussolini'nin de konuşmalarında Nietzsche'ye atıflar yaptığı ve onun kitaplarından etkilendiği, tarihçiler tarafından not edilmektedir.²⁰

Nietzsche'nin fikir babalığını yaptığı faşizmin 20. yüzyılda insanlığa getirdiği felaketler, bu Alman filozofun Darwinist düşüncelerinin ne denli yanlış olduğunu gösteren tarihi bir kanıt olmuştur. Allah'ın insanlara vahiy yoluyla öğrettiği üstün ahlaka karşı çıkan, bunun yerine putperest toplumların kan dökücü, zalim kültürüne özenerek bunu modern çağa taşımayı hedefleyen, Darwin'in insanları hayvan olarak gören, onları üstün ırk-aşağı ırk diye sınıflandıran fikirlerini insanlara telkin eden Nietzsche, dinsizliğin insanları ve toplumları sürükleyeceği karanlık dünyayı en iyi şekilde temsil etmektedir. Nietzsche'nin yaşamı da bu yönden ibret vericidir. 44 yaşında iken bir akıl hastalığına yakalanmış ve giderek artan hastalık sonucunda tamamen delirerek ölmüştür. 1902 yılında P. J. Mobius adlı bir doktor, insanlara **"Nietzsche konusunda dikkatli olmaları gerektiğini, çünkü fikirlerinin hastalıklı bir beynin ürünü olduğunu"** duyurmuştur.²¹ Ama Almanlar bu hastalıklı beynin hastalıklı felsefesine itibar etmişler ve bu da Nazi Almanyası'nı doğurmuştur.

Nietzsche'nin özel hayatı, en az felsefesi kadar karanlık ve hastalıklıdır. Nietzsche'nin sonu da tarih boyunca yaşamış tüm inkarcılar gibi çok acı olmuştur. Nietzsche bir akıl hastanesinde, frengiden ölmüştür.²² Ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

Küfürde 'büyük çaba harcayanlar' seni üzmesin. Çünkü onlar, Allah'a hiçbir şeyle zarar veremezler. Allah, onları ahirette pay sahibi kılmamayı ister. Onlar için büyük bir azap vardır. Onlar, imana karşılık küfrü satın alanlardır. Onlar, Allah'a hiçbir şeyle zarar veremezler. Onlar için acıklı bir azap vardır. O küfre sapanlar, kendilerine tanıdığımız süreyi sakın kendileri için hayırlı sanmasınlar, Biz onlara, ancak günahları daha da artsın, diye süre vermekteyiz. Onlar için aşağılatıcı bir azap vardır. (Al-i İmran Suresi, 176-178)

Francis Galton: Öjeni Cinayetlerinin Fikir Babası

20. yüzyıl faşizminin temellerini kuran bir diğer önemli 19. yüzyıl ideoloğu, "öjeni" teorisinin kurucusu olarak bilinen Francis Galton'dur.

Öjeni kavramından önceki sayfalarda söz etmiştik. İnsanları bir hayvan türü olarak gören, dolayısıyla hayvanlar için geçerli kuralları insanlara uygulayan bir zihniyetin ürünü olan öjeni, insan neslinin de inekler veya köpekler gibi "hayvan yetiştiriciliği" yöntemiyle geliştirilmesini hedefliyordu. Öjeneye göre bir toplumdaki sakatların ve hastaların çoğalması önlenmeli, (gerekirse bunlar öldürülmeli) sağlıklı bireyler ise bolca "çiftleştirilerek" sağlıklı ve güçlü nesiller oluşturulmalıydı. Bu politika, pagan dünyasının savaşçı şehir devleti olan Sparta'da uygulanmış ve Platon tarafından da savunulmuştu.

Öjeni, Hristiyanlığın hakimiyetiyle birlikte tarihin tozlu raflarına kalkmıştı ki, Charles Darwin *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yayımladı. Darwin kitabının ilk bölümlerini hayvan yetiştiriciliği konusuna ayırmış, verimli inek veya at cinsleri türeten yetiştiricilere dikkat çekmiş, daha sonra da *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında bu yöntemlerin insanlar üzerine uygulanabilir olduğunu ileri sürmüştü. Darwin'in açtığı öjeni yolunu genişleten ve öjeniyi kapsamlı bir program olarak tarif edip dünya gündemine getiren kişi ise, Darwin'in kuzeni Francis Galton oldu.

Galton, tahmin edilebileceği gibi, Darwin'in ateşli bir hayranı ve takipçisiydi. *Memories of My life (Hayatımın Anıları)* başlıklı otobiyografisinde şöyle yazıyordu:

1859 yılında *Türlerin Kökeni*'nin Charles Darwin tarafından yayımlanması, insanoğlunun genel düşüncesinde olduğu gibi benim kişisel zihni gelişmemde de çok büyük bir dönüm noktası olmuştu. Bu (kitabın) etkisi, bir sürü dogmatik engelin tek bir darbe ile bir anda yıkılması, tüm eski otoritelere karşı bir isyan ruhunun yükselmesi... anlamına geliyordu.²³

Galton'un kendince "dogmatik engeller" ve "eski otoriteler" gibi kavramlarla kötüleyerek sözünü ettiği kavramlar, dini inançlar ve dini kurumlardı. Yani Darwin, Galton'un sözde "büyük bir dönüm noktası" yaşamasına ve inancını yitirip dinsizleşmesine neden olmuştu.

Galton'un dinsizleşmesi, pagan dünyasının ırkçılığını benimsemesiyle sonuçlandı.

Galton, Darwin'in yanısıra bir diğerk evrimci ideolog olan Fransız doktor ve antropolog Paul Broca'dan da etkilenmişti. Broca insan zekasının beyin (ve dolayısıyla kafatası) hacmiyle doğru orantılı olduğunu ileri sürmüş ve bunu sözde "ispatlamak" için de Paris mezarlıklarını delik deşik ederek yüzlerce kafatası ölçmüştü. Galton, Broca'nın beyin hacmi ile ilgili -ve yanlışlığı sonradan kesin olarak ispatlanacak olan- hurafeleri ile amcası Charles Darwin'in "hayvan yetiştiriciliğı" mantıklarını birleştirdi. Sonuç, bazı insan ırklarının diğerklerinden daha üstün olduğu ve üstünlerle zayıfların birbirinden mutlaka ayrıştırılması gerektiğı şeklindeki "öjeni" teorisiydi.

Galton fikirlerini ilk olarak 1869'daki *Hereditary Genius (Kalıtsal Deha)* adlı kitabında açıkladı. Kitapta İngiliz tarihinde tespit ettiğı bazı "deha"lardan söz ediyor ve bunların kendilerine has ırksal özellikler taşıdığını savunuyordu. (Bu "deha"ların arasında amcası Darwin'i yerleştirmeyi ihmal etmemiştir.) Galton bu iddiasının ardından, İngiliz milleti içinde genetik olarak diğerklerinden üstün olan ayrı bir kanın bulunduğunu ve bu kanın korunması için önlemler alınması gerektiğini ileri sürüyordu. Bu teori sadece İngilizler için değil, tüm ırklar için de geçerliydi. Kanadalı yazar Ian Taylor, Darwinizm'in sosyal etkilerini ele aldığı *In the Minds of Men* adlı kitabında şöyle yazar:

Galton, **bazı ırkların kalıtsal olarak üstün olduklarını ve üstünlüğün geçmişten gelen ve geleceğe uzanan sabit ve değişmez bir olgu olduğunu** ileri sürüyordu... Galton'un bu argümanının sonucu ise, insanlığın yararı için, üstün gen havuzunun aşağı gen havuzuyla karışmasının her ne pahasına olursa olsun engellenmesi gerektiğiydi.²⁴

Galton "üstün ırkla aşağı ırkların karışmasının engellemesi" için yasal tedbirler uygulanması gerektiğini de savunuyordu. Galton'a göre evlilikler bu evrimsel amaç gözönünde bulundurularak yasayla düzenlenmeliydi. O zaman bir süre sonra "çok üstün bir insan ırkı üretilebilecekti". Galton bu ırkçı-evrimci teorisine isim bulmak için de, teorisinin bir zamanlar somut şekilde uygulandığı pagan dünyasına yöneldi. Yunanca "iyi doğum" anlamına gelen "öjeni" kelimesini o buldu ve ilk kez kullandı. Öjeni, dönemin ilkel bilim anlayışı içinde kısa sürede yaygın bir destek kazandı. Darwinizm'i kabul edenler kaçınılmaz olarak öjeniyi de kabul ediyorlardı. Sonunda 1901 yılında Londra Üniversitesi bünyesinde Eugenic Education Society (Öjeni Eğitim Derneğı) kuruldu. Hemen ardından kurulan British Eugenics Society ise, öjeni amacıyla toplumdaki tüm sakatların "sterilize edilmesi", yani kısırlaştırılması gerektiğini savundu. Charles Darwin'in oğlu Leonard Darwin, 1911-28 yılları arasında bu derneğin başkanı ve gelmiş geçmiş en aktif üyesiydi.

Öjeni İngiltere'den sonra ABD'de de kendisine taraftarlar buldu. 1920'li ve 30'lu yıllarda Amerika'daki evrimci çevreler öjeni konusunda büyük bir propaganda yürüttüler ve bazı eyaletler "Sterilizasyon Yasaları" olarak bilinen ırkçı kanunlar çıkardılar. Bu kanunlar, genetik yönden zayıf veya hastalıklı olduğu düşünülen kadın ve erkeklerin ameliyat yoluyla kısırlaştırılmasını öngörüyordu.

Bu kanunlar bugün ABD'de "yüz karası bir ırkçılık örneği" olarak kabul edilmektedir. Dahası, öjeni teorisinin bilimsel gerçeklere tamamen aykırı bir hurafe olduğu da kabul edilmektedir. 2000'li yıllarda çıkarılan insan genom haritası, farklı insan ırkları ve bireyleri arasındaki genetik farkın çok çok küçük olduğunu ve bu farklılıklara dayalı bir üreme politikası geliştirmeye çalışmanın çok saçma olduğunu göstermiştir. İnsan ırklarını Allah eşit olarak yaratmıştır. Allah Kuran'da insanlara şöyle bildirmektedir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Zayıf ve kalıtsal yönden hasta olan insanlara karşı uygulanacak çözüm ise, onları birer hayvan gibi "sterilize etmek" değil, şefkat ve merhamet prensipleri gereğince tedavi etmek, korumak ve kollamak olmalıdır. Ancak Allah'ın bize öğrettiği din ahlakının bir gereği olan bu yaklaşım yerine, Batı dünyasında 20. yüzyılın başlarında pagan kültürün ve evrim teorisinin bir sonucu olan öjeni yaklaşımı kabul görmüştür. Bu pagan ve evrimci teorisinin ne denli büyük bir vahşete yol açtığı ise, asıl olarak Almanya'yı Nazi Almanyasını incelediğimizde ortaya çıkmaktadır.

Nazilerin Irk Teorisini: Ernst Haeckel

Darwin'den Nazilere uzanan yolda incelememiz gereken son isim, 20. yüzyılın başında Almanya'nın en ünlü Darwinist'i ve en fanatik öjeni taraftarı olan zoolog Ernst Haeckel'dir.

Haeckel, bilim dünyasında "bireyoluş soyoluşun tekrarıdır" diye bilinen teori ile tanınır. Bu evrimci teoriye göre, her canlı anne karnındaki gelişimi sırasında, atalarının yaşadığı sözde "evrim süreci"ni yeniden yaşamaktadır. Haeckel, Darwin'den etkilenecek ortaya attığı bu teoriyi destekleyebilmek için bazı embriyo çizimleri yapmıştır. Ancak sonradan Haeckel'in bu çizimlerde kasıtlı çarpıtmalar yaptığı ve teorisinin gerçekte bir bilim sahtekarlığından başka bir şey olmadığı anlaşılmıştır. Haeckel, bilimi Darwinizm'e uydurabilmek için sahte deliller yapan bir şarlatandır. Haeckel'in sahte biliminin bir diğer örneği ise öjeni teorisidir. Charles Darwin, Francis Galton ve Leonard Darwin gibi isimlerden devraldığı öjeni teorisini daha da ileri götürmüş ve eski Yunan'daki Sparta modeline geri dönmeyi önermiştir: Yani çocuk katliamlarına! Haeckel, *Wonders of Life* adlı kitabında, **"sakat doğan bebeklerin hiç vakit yitirilmeden öldürülmesini"** savunmuş ve bu bebeklerin henüz bir bilince sahip olmadıklarını ileri sürerek "bunun bir cinayet sayılmayacağını" iddia etmiştir.²⁵ Haeckel sadece sakat doğan bebeklerin değil, toplumun sözde evrimine engel olan tüm hasta ve sakat insanların "evrim yasaları"

gereğince ayıklanmasını istemiştir. Hastaların tedavi edilmesine karşı çıkmış, bu tedavinin doğal seleksiyonu engellediğini ileri sürerek şöyle yazmıştır:

İyileşmesi mümkün olmayan yüz binlerce hasta, örneğin akıl hastaları, cüzzamlılar, kanser hastaları yapay olarak hayatta tutulmakta, ama bu kendilerine veya toplumun geneline hiçbir yarar getirmemektedir... Bu kötülükten kurtulabilmek için, yetkili bir komisyonun kararı ve gözlemiyle **hastalara hızlı ve etkili bir zehir verilmelidir**.²⁶

Haeckel'in teorisini kurduğu bu vahşet, Nazi Almanyası tarafından uygulamaya konacaktı. Naziler, iktidara geldikten kısa bir süre sonra, resmi bir öjeni politikası başlattılar. Alman toplumu içindeki akıl hastaları, sakatlar, doğuştan körler ve kalıtsal hastalıklara sahip olanlar, özel **"sterilizasyon merkezleri"**nde toplandılar. Bu kişilere, Alman ırkının saflığını ve evrimsel ilerleyişini bozan parazitler olarak bakılıyordu. Nitekim bir süre sonra toplumdan soyutlanan bu insanlar, Hitler'den gelen gizli bir talimata göre öldürülmeye başlanacaktı.

Ernst Haeckel'in fikirlerinin ve genel olarak Darwinist ideolojinin, Nazizm'in temeli olması, konuyu inceleyen pek çok tarihçi tarafından dile getirilmiş bir gerçektir. Amerikalı tarihçi Daniel Gasman, *The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernst Haeckel and the German Monist League* (Nazizmin Bilimsel Kökenleri: Ernst Haeckel'in Sosyal Darwinizmi ve Alman Monist Birliği) adlı kitabında, bu konuda çok kapsamlı deliller sunar. Daniel Gasman'a göre, **"Haeckel, Almanya'nın ırkçılık, faşizm ve emperyalizmi besleyen en önemli ideologu"** sıfatını taşımaktadır.²⁷ Haeckel Nazizm'e hem ideolojik hem de örgütsel bir miras bırakmıştır. Bir yandan öjeni ve ırkçılığın teorisini oluşturmuş, bir yandan da "Monist Birliği" adlı ateist bir dernek kurmuş ve bu dernek Nazilerin eğitilmiş kesimde yankı bulmasında büyük rol oynamıştır.

Cambridge Üniversitesi tarihçisi ve *London Times* gazetesi yazarı Ben Macintyre, Haeckel'in Nazilere miras bıraktığı Darwinist düşüncüyü şöyle anlatır:

Alman embriyolog Haeckel ve onun Monist Birliği, dünyaya ve özellikle de Almanya'ya, ulusların tüm tarihinin doğal seleksiyonla açıklanabileceğini söylüyorlardı. Hitler ve onun çarpık teorileri, ırksal saflık ve en uygunların hayatta kalması adına ırkları topluca yok etmeye kalkarak bu sahte bilimi siyasete dönüştürdü. **Hitler kitabına *Mein Kampf* (Benim Kavgam) adını vererek, Haeckel'in Darwin'in "yaşam kavgası" kavramına yaptığı tercümeyle yankılıyordu aslında**.²⁸

Nazizm'in ve diğer faşist ideolojilerin temelindeki bu Darwinist etkiyi, kitabın ilerleyen bölümlerinde daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.

Faşizm: Putperestliğin Geri Dönüşü

Bu bölümün başında faşizmin pagan, yani putperest kültürlerde ortaya çıkan bir vahşet sistemi olduğunu belirtmiştik. Faşizmin bu vahşetinin

temel nedeni, "güce tapınma" felsefesine dayanmasıdır. Faşizmde tek kutsal değer güçtür. Güçlü olan haklıdır. Güçlü olan üstün gelmeye, zayıfları ezmeye hak sahibidir. Faşistler, güçlü olanlara hayranlık duyar, zayıflara karşı ise nefret ve aşağılama hisleri beslerler. Savaşmak, kan dökmek, acımasız ve gaddar olmak, bu sapkın ahlakın temel prensipleridir. Sparta'da, Roma İmparatorluğu'nun kanlı arenalarında veya Kuzeyli barbar putperest kavimlerde ortaya çıkan bu sapkın ahlakın karşısında ise, Yüce Allah'ın biz öğrettiği güzel ahlak yer alır. Din ahlakına göre, önemli olan kavram "güç" değil "hak"tır. İnsanlar güçlerine göre değil, Allah'ın bildirdiği hak olana uyup uymamalarına göre değerlendirilirler. Güçlü olan, zayıfları ezmekle, onlara tahakküm etmekle değil, onlara şefkat ve merhamet göstermekle sorumludur. İnsanın görevi acımasız ve gaddar olmak, kan dökmek değil, bilakis müşfik ve barışçı olmak, zayıfları kollamaktır.

19. yüzyılda kök salan çağdaş faşizm, Allah'ın insanlara emrettiği bu güzel ahlaka karşı çıkan ve bunun yerine paganların ırkçı, kan dökücü, zalim kültürünü yeniden uyandırmak isteyen ideologların bir ürünüdür. Fransız Devrimi ile başlayan neo-pagan akım, Friedrich Nietzsche ile şekillenmiş ve oradan da Nazi ideolojisine aktarılmıştır. Charles Darwin, Francis Galton ve Ernst Haeckel gibi evrimciler ise, Allah'ın varlığını inkar ederek, tüm hayatı bir "yaşam mücadelesi" gibi göstererek ve ırkçılığı meşrulaştırarak, yükselen bu yeni putperestliğe sözde bilimsel bir destek vermişlerdir.

Amerikalı tarihçi Gene Edward Veith, *Modern Fascism: Liquidating the Judeo-Christian Worldview* (Modern Faşizm: Hristiyan-Yahudi Dünya Görüşünün Yok Edilmesi) başlıklı kitabında bu gerçeği şöyle özetler: **"Faşizm, modern dünyanın paganizme duyduğu özlemdir. Faşizm, bir kültürün Allah'a olan isyanıdır."**²⁹

Nazizm, bu gerçeği çok açık bir şekilde ortaya koymuştur. Naziler, gerek örgütlenme aşamalarında, gerekse 1933'te başlayan iktidarı boyunca, paganizmi savunmuşlar ve Alman toplumunu Hristiyanlıktan kopararak, pagan inançlara geri döndürmeye çalışmışlardır.

Nazilerin en önemli ideoloğu olan Alfred Rosenberg, henüz 20'li yıllarda, Hristiyanlığın Hitler önderliğinde kurulacak yeni Alman Krallığı (III. Reich) için gerekli olan ruhsal enerjiyi sağlayamadığını, bu nedenle Alman ırkının antik pagan dinine geri dönmesi gerektiğini açık açık savunmuştur. Rosenberg'e göre, Naziler iktidara geldiklerinde kiliselerdeki dini semboller yerine gamalı haçlar, Hitler'in *Kavgam* adlı kitabı ve Alman yenilmezliğini temsil eden kılıçlar yerleştirilmeliydi. Hitler Rosenberg'in bu görüşlerini benimsemiş, ancak toplumdan büyük tepki alacağını düşünerek, söz konusu yeni Alman dini teorisini tam olarak uygulamaya geçirmemiştir.³⁰

Ancak Nazi rejimi sırasında yine de önemli neo-Paganizm uygulamaları yaşanacaktır. Hitler'in iktidarı ele geçirmesinden bir süre sonra, Hristiyanlıktaki kutsal günler ve bayramlar yok olmuş ve yerlerine batıl pagan dininin sözde kutsal günleri konmuştur. Evlilik törenlerinde "Yer

Ana" ya da "Gök Baba" gibi hayali pagan tanrılarına seslenilir olmuştur. 1935 yılında okullarda öğrencilere Hıristiyan duaları yaptırılması yasaklanmış, ardından Hıristiyanlıkla ilgili derslerin tamamı kaldırılmıştır.

Nazilerin pagan ideolojilerini (ve sapkın eşcinsel eğilimlerini) konu alan *The Pink Swastika* (Pembe Gamalı Haç) adlı kitapta belirtildiği gibi, **"Helenistik (Yunan) paganizminin yeniden doğuşu, Nazi kimliğinin çok temel bir özelliğidir."**³¹ Aynı kitapta, Nazi kimliğinin temelini oluşturan bu paganist hareketin içinde, sapkın eşcinsel bir eğilimin yer aldığı da vurgulanmaktadır. Kitapta, Nazilerin putperest Yunan kültürüne olan bağlılıkları hakkında ise ilginç bir örnek verilmektedir:

Almanya'daki Nietzscheci faşizmi halka yayan "entellektüeller" kimlerdi? Bunlardan biri, o dönemde Almanya'nın en popüler şairlerinden biri olan ve erkek çocuklarına karşı sapıkça cinsel eğilimleri olduğu bilinen Stefan George idi. **George ve taraftarları, Griechendeutschen (Helenistik Almanlar) kavramını gündeme getirmişlerdi...** George, 1928'de yayınlanan *Das neue Reich (Yeni Krallık)* adlı kitabında ise, **Almanya'nın yeni bir Yunan devleti haline geleceğini** iddia etmişti. Hitler iktidara geldikten sonra Stefan George'u Nazi Edebiyat Akademisi'nin başkanlığına atadı.³²

Nazi iktidarı sırasında, pagan kültürünün yeniden uyandırılmasına yönelik pek çok uygulama devreye sokulmuştur. Öğrencilere okullarda sözde "Hıristiyanlık öncesindeki şanlı Alman tarihi" öğretilmiş, Nazi Almanyası'nın dört bir yanında pagan kültürden miras kalan çeşitli ayinler ve törenler düzenlenmiştir. Gerçekte Nazilerin bütün toplantı ve törenleri klasik bir pagan ayini şeklindedir. Yanan meşalelerin gölgesi altında, şiddet ve nefret dolu sloganlarla yapılan, Wagner'in pagan müziğiyle desteklenen Nazi gösterileri, binlerce yıl önce pagan tapınaklarında ve sunaklarında yapılan sapık törenlerden farksız gibidir.

Naziler paganizmi uyandırmak için sanatı da kullanmışlardır. Nazi iktidarından sonra sanatta eski Yunan kavramları ve sembolleri ezici bir ağırlık kazanmış, Aryan ırkının güçlü erkek ve kadınlarını gösteren pek çok heykel, eski Yunan'daki sözde tanrı heykellerine benzetilerek yapılmıştır. Hitler, heykellerini diktirdiği bu sözde "üstün insanları" öjeni yöntemlerini devreye sokarak türeteceğini ve bunlarla tüm dünyaya hakim olup, eski Yunan'daki Sparta modelinde zalim ve gaddar bir "dünya krallığı" kuracağını hayal etmiştir. Nazi Almanyası için kullanılan "III. Reich" (Üçüncü Krallık) deyişi, bu rüyanın ifadesidir. (Tarihte daha önce kurulan iki büyük Alman krallığının ardından, Hitler üçüncü ve en büyük olanını kurmaya girişmiştir.) Ve bu hayaller sonucunda, dünya daha önce hiç görmediği kadar kanlı bir savaşın, tam 55 milyon insanı öldüren II. Dünya Savaşı'nın içine düşmüştür.

Bir sonraki bölümde, faşizmin hangi şartlar altında iktidarı ele geçirdiğini ve geçirdikten sonra neler yaptığını inceleyeceğiz.

20. YÜZYIL FAŞİZMİNİN ANALİZİ

Bir önceki bölümde faşizmin kültürel kökenlerini inceledik, bu ideolojinin eski pagan hurafelerin canlandırılmasıyla doğduğunu ve Darwinizm'den destek bulduğunu ele aldık. Bu bilgiler, 20. yüzyılda ortaya çıkan faşist ideologların ve faşist hareketlerin kökenini anlamak bakımından çok önemlidir. Ancak bir de bu hareketlerin 20. yüzyılın ilk yarısında nasıl olup da pek çok ülkede iktidarı ele geçirebildiğini, iktidarda hangi yöntemleri kullandığını ve nasıl bir kabus oluşturduğunu incelemek gerekir.

Bilindiği gibi, 20. yüzyılın ilk faşist rejimini İtalya'da Benitto Mussolini kurmuştur. Onu Hitler Almanyası ve Franco İspanyası takip etmiş, böylece Avrupa I. Dünya Savaşı'nın hemen ardından faşist ideolojiyle yüz yüze gelmiştir. 1930'lu yıllarda faşizm popüler bir siyasi ideoloji haline gelmiş, pek çok ülkede irili ufaklı faşist partiler kurulmuş, faşistler Avusturya ve Polonya'da da iktidarı ele geçirmiş, böylece tüm Avrupa bu akımdan etkilenmiştir.

Faşizmin en belirgin örneklerinin yaşandığı Avrupa ile Latin Amerika ülkelerinde ve bir Uzak Doğu ülkesi olan Japonya'da bu ideolojinin filizlendiği şartlar incelendiğinde, büyük benzerliklerle karşılaşılır. Faşizm, genelde ülkenin içinde bulunduğu kaos ve istikrarsızlıktan faydalanılarak halka kabul ettirilmiş, kurtarıcı bir ideoloji ve sistem gibi tanıtılmıştır. Faşist iktidarın kurulmasından sonra ise, halk hem baskı ve korkuyla, hem de beyin yıkama yöntemleriyle kontrol altında tutulmuştur.

Faşizmin Yeşerdiği Zemin: Toplumsal Bunalımlar

I. Dünya Savaşı'nın ardından kurulan faşist devletlerde, faşizm öncesi toplumsal ve psikolojik zemin çok büyük benzerlikler göstermektedir. Çoğu yerde ülkeler savaştan yenik ve harap çıkmanın getirdiği eziklik ve yıpranmış ruh hali içindedirler. İnsanlar eşlerini, çocuklarını, yakınlarını ve sevdiklerini savaş nedeniyle kaybetmişlerdir. Buna ekonomik koşulların bozukluğu, siyasi istikrarsızlık ve ülkenin içinde bulunduğu çözümsüz ruh hali eklenmiştir. İnsanlar maddi buhran içindedirler, ülkenin problemleriyle ilgili olarak siyasi partiler çaresizdir ve üstelik kendi içlerinde çekişmektedirler.

Örneğin İtalyan faşizminin iktidara gelişini kolaylaştıran en önemli faktör, I. Dünya Savaşı sonrası ülke halkının karşı karşıya kaldığı sefaletti: Savaş sonucunda 600.000'den fazla insan ölmüştü. Yarım milyon kadar insan sakat kalmıştı, ekonomik bunalım ve işsizlik vardı. Nüfusun çoğunluğunu dular ve yetimler oluşturur hale gelmişti. Savaş İtalyanlara büyük kayıplara mal olmuş, ama sonuçta hedeflerinin çok azına ulaşabilmişlerdi. Bundan başka savaştan bitkin ve yorgun çıkmış birçok halkta olduğu gibi, İtalyan halkı arasında da görkemli zaferlere ve şatafatlı günlere özlem duyuluyordu.

Bu psikoloji aslında 19. yüzyılın sonlarından itibaren iyice güçlenmeye başlamıştı. Geçmiş çağlardaki büyük İtalya (yani Roma İmparatorluğu) hasretle anılıyor ve eski Roma toprakları üzerinde hak iddia ediliyordu. Ayrıca dünya üzerinde söz sahibi olan büyük ülkelere karşı da rekabet hissi duyuluyor ve İtalya'nın da onlarla eşit düzeye gelmesi ya da diğer bir deyimle "layık olduğu yere" çıkması umuluyordu. Bu düşünceler içinde duygusal bir yapıya giren İtalyanlar Fransa, İngiltere ve Almanya gibi büyük devletlerle aynı güce ulaşmayı bekliyorlardı.

Almanya'da Nazizm'in yerleşmesinde de sosyal, politik ve ekonomik bunalımlar başrolü oynadı. I. Dünya Savaşı'ndan yenik çıkmış Almanya'da, yenilginin getirdiği hayal kırıklığına işsizlik ve mali kriz de eklendi. Enflasyon dünya tarihinde eşine az rastlanan bir rakama fırladı. Küçük çocuklar, milyonlarca Marklık destelerle oyun oynuyorlardı, çünkü değeri her saat düşen para işe yaramaz bir kağıt haline geliyordu. Almanlar kırılan onurlarını tamir etmek ve tekrar normal standartta bir hayat sürmek istiyorlardı. Nazizm bu vaatle ortaya çıkacak ve destek toplayacaktı.

İspanya'daki faşizm öncesi zemin de diğerleriyle büyük benzerlikler gösteriyordu. 19. yüzyılın başlarında İspanya'nın, Amerika'nın her iki yakasındaki sömürgelerini kaybetmesi ülkede büyük bir moral bozukluğuna yol açmıştı. 20. yüzyılın başlarında ise İspanya yarı çökmüş bir devlet konumundaydı. Ekonomisi bitip tükenmişti, soylulara tanınan ayrıcalıklar ülkede büyük haksızlıklara yol açıyordu. İspanyol halkı da geçmişteki büyük ve güçlü İspanya'ya büyük özlem duyuyordu.

Faşizmin önemli ölçüde etkin olduğu diğer bir ülke de Japonya'dır. Faşizm öncesinde Japon gençleri arasında Marksist fikirlerin yaygınlaşması üst tabakada büyük bir huzursuzluk meydana getirmişti. Ancak bu yıkıcı ideolojiden korunmanın ve kurtulmanın yollarını kestiremiyorlardı. Öte yandan geleneklerine sıkı sıkıya bağlı olan bu millet için sosyal alanda meydana gelen bu değişimler ürküntü vericiydi. Aile bağları gevşemiş, boşanmalar artmış, yaşlılara saygı gösterilmez olmuş, örf ve adetler bir kenara atılmış, bireyciliğe karşı bir eğilim belirmiş, gençler arasında dejenerasyon büyük boyutlara ulaşmıştı. Buna bağlı olarak intihar oranlarında da artış göze çarpmaktaydı. Bu haliyle toplumsal yapının geleceği hiç de parlak gözüküyordu. Bütün bunlar toplumda geriye dönük bir özlem yarattı. Geçmişte yaşanan şaşaalı günlere duyulan özlem ya da geçmişi canlandırma çabası, faşist sistemlere geçişte halkın düştüğü ilk tuzak oluyordu.

Bu arada o sıralar dünyayı tehdit eden komünizm tehlikesini de göz ardı etmemek gerekir. Pek çok ülke belki böylesine acımasız, kanlı ve baskıcı bir ideolojiye esir olmamak için "kötünün iyisi" sandıkları bir rejim olan faşizme boyun eğmiş, böylece bir tehlikeden kaçarken bir diğerine yakalanmışlardır.

Faşizmin Kolay Hedefleri: Cahil Kitleler

Faşizme yol açan diğer bir etken, kitlelerin cehaletidir. Avrupa'yı kasıp kavuran 1. Dünya Savaşı'yla birlikte eğitimde de büyük bir gerileme yaşanmış, pek çok eğitilmiş genç insan savaş alanlarında ölmüştür. Bu, toplumun genel kültür düzeyini düşürmüştür. İşte genelde faşizme destek verenler, onun adına mücadele edenler ve onun saldırgan politikalarına alet olanlar bu cahil insanlardır. Çünkü faşizmin temel fikri dayanakları (yani ırkçılık, romantik milliyetçilik, şovenizm, hayalperestlik vs.) ancak cahil insanlar tarafından geniş çapta kabul görebilecek olan, son derece sıg ve basit söylemlere dayanır.

Kendilerini her yönden çıkmazda gören ve basit bir çözüm arayan bu kitleler, adeta "can simidi" bulmuşçasına faşist liderlere sarılmışlardır. Eric Hoffer "*Kesin İnançlılar*" isimli kitabında şöyle bir tespitte bulunur: Kişilerin büyük düzen değişikliği hareketlerine koşup dalmaları için iyice hoşnutsuz olmaları, fakat aşırı yoksulluk içinde bulunmamaları gerekir. Ve ayrıca güçlü bir öğretiyeye, yanılmaz bir öndere veya yeni bir teknik üstünlüğe sahip olmak yoluyla yenilmez güç kaynağı kapılarının kendilerine açılacağına inanmış olmaları gerekir. Aynı zamanda geleceğe ait vaatler ve imkanlar hakkında abartılmış bir inanca sahip olmaları gerekir. Ve sonuç olarak giriştikleri büyük hamlenin başarılmasında karşılaşılabilecek güçlüklerden habersiz olmaları gerekir.³³

Faşizm öncesi koşullar incelendiğinde gerçekten de halkların bu psikolojiye sahip olduğu görülür.

Faşistlerin İktidarı Ele Geçirme Yöntemleri

Faşizm ilk başarısını İtalya'da kazandı. İtalya'daki toplumsal gerilimi ve sistem arayışını fırsat bilen Mussolini, savaşın bitmesinden sonra eski askerleri, işsizleri ve üniversite öğrencilerini biraraya topladı. Önderliğini yaptığı faşist grup Roma'nın eski şaşaalı devirlerini geri getirme sloganıyla kendini tanıtıyordu. Mussolini, yandaşlarını "**Kara Gömlekliler**" olarak bilinen yarı-askeri bir yapı içinde örgütledi. Kara Gömleklilerin yöntemleri şiddete dayalıydı. Rakip, gördükleri gruplara karşı sokak saldırıları düzenlemeye başladılar. Roma usulü selam tarzlarıyla, şarkılarıyla, uniformalarıyla, slogan ve resmi geçitlerle cahil ve umutsuz halk üzerinde duygusal bir heyecan meydana getirdiler.

29 Ekim 1922'de faşistler, altı generalin komutası altında 50 bin faşist milisle yürüyerek Roma'ya girdiler. Kral, karşısındaki gücün zor ve baskıyla neler yapabileceğini ve onlara karşı koymasının mümkün olmadığını bildiği için, hükümeti kurmak üzere Mussolini'yi çağırdı. Bunu takip eden gelişmeler neticesinde İtalyan faşistleri idareyi ellerine aldılar. Mussolini, bir süre sonra diğer bütün siyasi partileri kapattırdı. Muhalefet liderlerinin bir kısmı yurt dışına çıktı, bir kısmı da hapse atıldı.

Hitler de benzeri yöntemlerle iktidara geldi. Nazi hareketi 1920'lerin başında doğmuş ve henüz o yıllarda ünlü Birahane Darbesi girişimiyle ilk şiddet hareketini gerçekleştirmişti. (Hitler 8 Kasım 1923'te tam bir çeteyi andıran birlik askerleri ve 600 SA askeriyle birlikte Bavyera Devlet

Komiseri Gustav Kahr'ın konuşma yaptığı Münih Şehir Birahanesi'ndeki toplantıyı bastı. Hitler toplantının ortasında, büyük bir hışımla içeri girerek salonu işgal etti, tavana ateş ederek milli devrim ilan ettiğini söyledi. Ancak bu darbe başarılı olmadı, Hitler tutuklandı ve 9 aylık sürgün hayatı yaşadı.) Daha sonraki yıllarda Naziler rakiplerine karşı korku salarak, Yahudi düşmanlığını körükleyerek güçlendiler. Sonunda Nazi partisi parlamentonun önemli partilerinden biri haline geldi. Tabi bunu yaparken Naziler aynen İtalyan Faşist Partisi'nin yaptığı gibi sık sık yasa dışı yolları kullandılar. 30 Ocak 1933 günü Hitler şansölyeliğe (başbakanlığa) atandı. Atayan yaşlı Cumhurbaşkanı Hindenburg'du. Çünkü Nasyonal Sosyalist hareket tehlikeli bir biçimde kuvvetini artırıyordu. Bu durumun farkında olan Hindenburg bir iç savaşa yol açmamak için bu atamayı yaptı. Hitler, Mart ayında yeni bir seçime gitti. Bu seçimde Naziler, faşist iktidarların tümünün yaptığı gibi korkutma, sindirme ve hile yollarına başvurdular.

Böylece hem yürütme, hem de yasama gücü Hitler'in eline geçmiş oldu. Ancak kısa bir süre sonra Hitler'in yetkileri daha da artacaktı. Nitekim 1934 Ağustosunda Hindenburg'un ölümü üzerine, Cumhurbaşkanlığı ve şansölyelik makamları birleştirildi. Ve her ikisini de Hitler üzerine aldı. Hitler, Mussolini'nin izlediği siyaseti takip ediyordu. Güç kullanmasının yanı sıra her türlü antidemokratik yönetime de başvurabiliyordu. Örneğin bütün muhalefet partilerini kapattı, sendikaları yasa dışı ilan etti, kişi özgürlüklerini ise tamamıyla ortadan kaldırdı. Üniversite hocalarının dahi Hitler'e bağlılık yemini etmesi gerekiyordu. Nazi baskısı yaşamın her sahasına girdi.

Franco ise İspanya'da kanlı bir iç savaşın ardından iktidara geldi. Hitler ve Mussolini tarafından desteklenen Franco'nun orduları, uzun ve acımasız bir savaş sonucunda karşıtları olan komünistleri yenerek İspanya'ya hakim oldular. Ardından Franco son derece baskıcı bir rejim kurdu ve ülkeyi 1975 yılına kadar "demir yumruk" politikasıyla yönetti.

Faşistlerin Beyin Yıkama Yöntemleri

Gerek İtalyan faşizminde gerekse Nazi Almanyası'nda dikkat çeken belirgin bir özellik vardır: Faşizm, toplumun beynini yıkamayı amaçlayan bir sistemdir. Bunun iki temel yöntemi ise eğitim ve propagandadır.

Adolf Hitler, kitabı *Kavgam*'da "Propaganda güçlü bir silahtır ve hizmet ettiği amaca oranla değerlendirilir. Amaç Alman milletinin hayat için mücadelesi olunca da en korkunç silahlar en insani silah haline gelir. Propaganda hitap ettiği zümrede en dar kafalıların dahi anlayabilecekleri bir seviyede olmalıdır"34 diyordu.

Gerçekten de Hitler propaganda silahını etkili biçimde kullandı. Örneğin ünlü yönetmen Leni Riefenstahl'a Nazi propagandası ile ilgili bir film yaptırıldı (*Olympia*). Hitler'in adeta bir kutsal kişi olarak sembolize edildiği bir önceki Leni Riefenstahl filmi "*Triumph of the Will*" de etkili bir propaganda malzemesiydi. Tüm bu filmlerde, Nazilerin pagan

ideolojisi övülüyor ve topluma empoze ediliyordu. Olympia, Eski Yunan'daki pagan kültür merkezlerinden biriydi. Hayali Yunan tanrısı Zeus'un ünlü heykelinin de bulunduğu kent, Nazizm'in pagan ideolojisinin iyi bir sembolüydü.

Yalnızca Hitler değil bütün faşistler propaganda silahını ustaca kullandılar ve halkı yönlendirmeyi başardılar. Mussolini **'Modern insan, kandırılmaya son derece elverişli bir yaratıktır'**³⁵ derken aslında kullandığı yöntemi açıkça belirtmiş oluyordu.

Karşıt Fikirlerin Baskıyla Yok Edilmesi

Faşizmin toplumun beynini yıkama çabasının ilginç bir göstergesi, Nazi Almanyası'nda görülen toplu kitap yakma törenleridir.

Bu törenlerin ilki 10 Mayıs 1933 tarihinde gerçekleşti. Daha önceden dünyanın en iyileri olarak bilinen Alman üniversite öğrencileri Berlin ve Almanya'nın diğer şehirlerinde toplanıp **"Alman olmayan" fikirlerle dolu kitapları yaktılar.** Binlerce kitabı, çevresinde Nazi selamı vererek, Nazi marş ve şarkıları söyleyerek ateşe attılar.

Nazi propaganda sorumlusu Joseph Goebbels Berlin'de öğrencilere yaptığı konuşmasında şunları söylemişti:

"... Alman devriminin ani saldırısı yine Almanların çizdiği yöndeki yolu aydınlatmıştır. Gelecekteki Alman vatandaşı sadece kitapların adamı olmayacak, fakat karakter adamı olacak. Biz sizi bu sona hazırlamak için eğitmek istiyoruz. Genç bir insan olarak, acımasız bakışla yüzleşmek için gereken cesarete sahip olmak, ölüm korkusunun üstesinden gelmek ve ölüm için saygıyı yeniden kazanmak. İşte bunlar bu genç neslin görevleridir. Ve böylece gecenin bu saatinde geçmişin kötü ruhunu yakmada başarılı olursunuz. Bu güçlü, büyük ve sembolik bir eylemdir. Bu eylem, sayacaklarımı dünyanın önünde herkesin öğrenmesi için belgelenmelidir. Burada Kasım (Demokratik) Cumhuriyeti'nin entelektüel kuruluşu batmaktadır, fakat bu kalıntıdan çıkacak yeni bir ruh zaferle yükselecektir..."

(<http://www.historyplace.com/worldwar2/holocaust/h-bookburn.htm>)

Kitap yakmak faşist yönetimlerin en belirgin özelliklerinin bir göstergesidir: Faşist devlet sadece kendi ideolojisinin öğrenilmesine izin verir. Bunun dışında hiçbir insan herhangi bir başka fikre sahip olmamalıdır. Bu fikrinden dolayı ya cezalandırılır ya kitabı yakılır ya da kendisi bir şekilde susturulur. Her birey sadece devletin ideolojisine hizmet eden bir araç olarak görülür. Bu ideolojiyi benimsemeyenlere ise zor ve baskı yoluyla istenilenler yaptırılmaktadır.

Bu nedenle eğitim sistemi de tamamen faşist devletin ideolojisine yönelik olarak kurulmuştur. Nasyonal sosyalizmin temel ilkelerinin 20. maddesinde tüm eğitim sisteminin değiştirilmesi yer alıyordu. Bu değişim elbette faşizm yönündeydi. Daha ilkokul çağlarından itibaren çocuklar her türlü ahlaki değerden, insani duygulardan uzak, sevgi ve merhametten yoksun olarak duygusuz bir biçimde yetiştiriliyorlardı. Güçlü olanın her

zaman haklı olduğu prensibiyle eğitiliyor, kaba kuvvetin hedefe ulaşmak için şart olduğuna inandırılıyorlardı. 10-18 yaşındaki Alman çocuklarına hitap eden kurum ise "**Hitler Jugend**" yani Hitler Gençliği idi. Hitler Jugend'e katılanların hepsinden sosyal hayatlarında çok dikkatli olmaları ve Nazi karşıtlarını ispiyon etmeleri isteniyordu. Aralarından anne-babalarını ihbar edenler bile çıkıyordu. Hitlerjugend (Hitler Gençliği) giderek büyüdü ve 1935'te tüm genç nüfusun %60'ını bünyesinde barındırır hale geldi.

Yine faşist rejimlerin uyguladıkları ortak taktiklerden biri de halkı ve de özellikle gençleri eğitimde aldatıcı bir politikayla yönlendirmeleriydi. Toplumdan **gerçek tarihi gizliyor, bunun yerine kendileri tarafından düzenlenmiş hayali bir tarih öğretiyorlardı**. Bundaki amaç ise halkı faşist idealler etrafında birleştirebilmek ve onları faşist politikalar konusunda şevklendirecek, faşizme daha da bağlanmalarını sağlayacak bir kültür oluşturmaktı. Öğrenim kademelerinde gerek tarih gerekse felsefe tamamen faşist devlet tarafından düzenleniyordu. Beyinler sezdirilmeden faşist ideoloji ile yıkanıyor, bunun dışındaki tüm fikirlere sansür uygulanıyordu.

Faşizmin Putları: Kutsal Görülen Liderler

Faşizmde en önemli unsur faşist liderdir ve her konuda en çok onun adı ön plana çıkar. Hitler, Mussolini veya Franco rejimleri bunun en açık örneğidir. Bu diktatörler için kullanılan "Führer", "Duce" ve "Caudillo" gibi sıfatlar, "yanılmaz lider" anlamına gelmektedir. Nitekim her üçü de iktidarı tamamen kendi inisiyatifleri ile yönetmiş, en yakınlarını ya da kıdemce en yüksek devlet görevlilerini dahi karar mekanizmasında etkisiz bırakmışlardır.

Faşizmde liderin karizmasının korunması ve halk tarafından da kabullenilerek güçlendirilmesi için o kişiye adeta ilahi bir güç atfedilir. Lider, tüm ülkenin ve halkın sahibi ve hatta bizzat kendisi gibi gösterilir. Hitler, şöyle demiştir: "**Ben hepinizdeyim, hepiniz bendesiniz**."36

Buna benzer şekilde İtalya'da da Mussolini özel yetenekleri olan, seçilmiş ve görevlendirilmiş sözde üstün bir insan olarak görülmüştür. Mussolini yayınladığı emir ve bildirilere "On Emir" ismini vermişti. Ve bu "On Emir"in 8. maddesinde yer alan, "**Duce her zaman haklıdır**" sözü, 20'li ve 30'lu yıllarda tüm İtalya'da yankılanmış bir slogandır.³⁷ Çocuklara faşizmi aşılama için hazırlanan Balilla'nın temel inancı "Kutsal Papa"nın şahsında faşizme inanıyorum" diye başlar, "**Mussolini'nin dehasına iman ederim**" sözleri ile devam etmektedir.

Faşist liderlerin kutsal gösterilmesi için kullanılan yöntemlerden bir diğeri de ülkenin her yanında faşist liderin heykel ve dev posterlerinin bulunmasıydı. Bunun insanlar üzerinde büyük bir psikolojik etkisi oluyor, halk sürekli olarak faşist liderin güç ve kontrolünü üzerinde hissediyor, adeta her an onun tarafından izlendiği düşüncesine kapılıyordu. Mussolini'nin resmi propaganda servisi, basına ne zaman hangi fotoğrafın

basılacağını, hangi sayfada, hangi düzende ve hangi boyutlarda yayınlanacağını da bildirirdi. Bu resimlerde "Duçe", halkın karşısında gösterişli fotoğraflarla çıkardı; kılıcını savururken, harman yerinde ekonomik gelişmeyi vurgularken, genç faşistlere seslenirken, yorulmak bilmeyen bir işçi veya bir sporcu olarak... Tüm bu yayınlarda Mussolini her şeyin en iyisini yapan bir insan olarak tanıtılıyordu. Uçak kullanırken, atla engelleri aşarken, yüzerken, Alpler'de kayarken, eskrim yaparken, paraşütçü kıyafetiyle vs. resimleri gazete sayfalarını süslüyordu.

Mussolini'ye atfedilen bu sözde erişilmez üstün insan havasının sonucunda, eski arkadaşları dahi onu gördükleri zaman artık "hazır ol"a geçiyorlardı. Mussolini bu yolla kendi egoizmini de tatmin ediyordu. Yanına giren eski arkadaşlarına dahi "oturun" demez, onları uzun süre ayakta bekletirdi.

Faşist lideri adeta insanüstü göstermeye yönelik propaganda yöntemleri, Mussolini ve Hitler döneminde görüldüğü gibi, bugün çağdaş faşistler tarafından da kullanılmaktadır. Irak'ın faşist diktatörü **Saddam Hüseyin** bunun bir örneğidir. Faşist Irak'ta sokaklar ve caddeler yıllardır Saddam'ın dev posterleri ile donatılmaktadır. Bu dev posterlerde Saddam hep farklı kimliklerle insanların karşısına çıkmaktadır; kırlık alanlarda bir çiftçi, fabrikalarda işçi, kışlada asker olarak "halkına" varlığını hissettirmekte, "her şeyi gören ve bilen" bir varlık izlenimi vermeye çalışmakta, bir başka deyişle kendisini kutsal göstermeye çabalamaktadır.

Faşist Duygusalılık

Faşizm kuşkusuz sadece liderden ve lider etrafında örgütlenen faşist partilerden ibaret değildir. Gerek Nazi Almanyası'nda gerekse İtalya'da, rejimlerin ardında büyük bir halk desteği olmuştur. Bu destek ise, faşist rejim tarafından çeşitli yöntemlerle üretilmiştir. Faşist rejimler, halklarını sadece baskıyla susturan "otoriter" rejimler değil, aynı zamanda onları belirli bir amaç uğrunda motive eden "totaliter" rejimlerdir.

Bu totaliter sistemde kitleleri faşist ideolojinin etrafında toplayan en önemli unsur ise "aşırı duygusalılık"tır. Çevrelerindeki ve tarihteki kavram ve olayları akılcılıktan son derece uzak bir biçimde, duygusal olarak değerlendiren insanlar, çok kolay yönlendirilir, provoke edilebilir ve suç işleyebilir yapıdadırlar. Bu kişiler şayet kendilerinden istenen zalimce eylemlerin "kendi ırklarının üstünlüğü" gibi sözde kutsal bir amaç için olduğuna ikna edilirlerse, her şeyi yapabilirler. Bunun farkında olan faşist rejim, kitlelerin duygusal bir coşku ve ajitasyon içinde tutulmasına gayret eder. Ortaya birtakım sözde kutsal değerler koyar ve onlara bu değerler uğruna insanın canını feda etmesinin, başka insanları aşağılamasının, işkenceye uğratmasının ve öldürmesinin gerekliliğini telkin eder.

Bu nedenle faşist rejimlerde kitlesel gösteri, yürüyüş, toplantı ve törenlere büyük önem verilmiştir. Hedef, sürü halinde tek tip bir topluluk oluşturmak ve bu topluluğa hükmetmektir. Semboller, heykeller, anma günleri, bayraklar, flamalar, uniformalar gibi unsurlarla insanlar hak

dinden uzaklaştırılır ve bu duygusal coşkular onlara adeta din gibi yaşatılır. Sanki İlahi bir güce ibadet eder gibi, bu insanlar büyük bir heyecan ve coşku ile faşist yanılgıya kendilerini adarlar. Oysa bu, büyük bir aldatmacadan ibarettir, ancak faşizmin sapkın telkinlerine aldanmış kişiler, yürütülen propaganda nedeniyle içinde düştükleri durumu anlayamazlar.

Yazılan, haykırılan, defalarca tekrarlanan sloganlar, çığlıklar, marşlar, selamlar faşist ayinlerin önemli bir bölümünü oluşturur.

Faşist gruplar akılcı düşünce ve davranıştan kesinlikle uzaktırlar. Ortada çeşitli sloganlarla şarkılarla veya şiirlerle coşturulmuş, akli kapanmış bir grup vardır. Geçmişteki mitoloji veya efsane kahramanlarıyla kendilerini ve liderlerini özdeşleştirmeleri sağlanan bu kitleler, katliamlarını da yine bu yapay olarak oluşturulmuş "kahramanlık" duygularıyla yaparlar. Hatta bir gün gelip de kendilerinden hesabı sorulduğunda bunu milletleri için yaptıklarını ve aslında kendilerinin birer milli kahraman olduklarını söylerler. Hitler ve Mussolini'nin ardından gidenlerin hepsi aynı hipnoz etkisi altında davranmışlar, katliamlarını bu yapay coşku hali içinde gerçekleştirmişlerdir.

Faşizmde, bir insanın devletine, milletine ve vatanına olan meşru sevgisi tehlikeli bir duygusallığa, akılsız bir gözü karalığa dönüştürülmekte ve kitlelere bu duygular kullanılarak cinayet işletilmektedir. (Bkz. *Şeytanın Bir Silahı: Romantizm*, Harun Yahya) Dolayısıyla, **ılımlı ve akılcı milliyetçilik ile, faşizmin ırkçı ve saldırgan milliyetçilik anlayışını çok iyi ayırt etmek gerekir.**

Bunun en güzel örneği Türkiye Cumhuriyeti Devletinin anayasasında belirtilen milliyetçilik anlayışdır. Atatürk'ün tarif ettiği bu milliyetçilik anlayışında ırkçılık kesinlikle yoktur. Türkiye Cumhuriyeti toprakları üzerinde yaşayan her fert, dil, renk, ırk ayrımı yapılmaksızın Türk Milleti'nin bir üyesidir. (Atatürk'ün "Ne mutlu Türk'üm diyene" sözüyle özetlediği bu milliyetçilik tanımı son derece akılcı ve isabetlidir. Çünkü Türkiye'de farklı etnik gruplar bir arada yaşamaktadır. Bu kişilerin her biri Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıdır ve herkesle aynı hak ve özgürlüklere sahiptir. Atatürk milliyetçiliği, Nazizm gibi bir milleti ırksal kökenlerine göre kamplara ayıran çarpık bir milliyetçilik değil, aksine farklı etnik kökenleri uyum içinde birleştiren doğru bir milliyetçiliktir.)

Faşizmin Sahte Kutsal Değerleri

Faşizm, İlahi dinleri ortadan kaldırarak onların yerine batıl pagan inançları getirmek isteyen sahte bir dindir. Bu sahte dinin de doğal olarak sahte kutsal değerleri vardır. Örneğin Naziler **"Kan ve Toprak"** (*Blut und Boden*) sloganını sürekli olarak kullanmış ve bu iki kavramı kutsal birer simge haline getirmeye çalışmışlardır. Bunun için özel ayinler düzenlenmiştir. Örneğin Hitler'in 1923 yılındaki başarısız darbe girişimi sırasında yaralanan Nazilerin kanlarıyla ıslanmış olan bir parti bayrağı, adeta bir puta dönüştürülmüştür. **"Kan Bayrağı"** (*Blutfahne*) adı verilen

bu bayrak olduğu gibi muhafaza edilmiş ve her Nazi töreninde en kutsal sembol olmuştur. Hatta Nazi partisinin on binlerce yeni bayrağı *Blutfahne*'ye sürülmüş ve ondaki "sözde kutsal" gücün böylece bu yeni bayraklara da geçtiğı düşünölmüştür.³⁸

Faşizmin bir diğerk temel özelliğı olan şiddet ve savaş da yine kutsal bir değerk olarak gösterilmek istenen pagan kavramlardır. İlahi dinlerde hedef şiddetten ve savaştan arındırılmış bir toplum ve dünya meydana getirmektir. Oysa faşizmde savaş başlı başına bir değerkdir. Bir kabilenin, ırkın ya da halkın, şerefini ve gücünü yaptığı savaşlardan ve verdiğı ölümlerden aldığına inanılır. Bu batıl inanç, doğerk olarak yeni savaşlar açılmasını, yeni kanlar dökölmesini gerektirir. Böylece faşizm adeta bir "kan dökme kuyusu" gibi sürekli yeni vahşetlere hazırlık yapar.

Faşist Devletin Hayali Düşmanları

Faşizm içi son derece boş olan bir ideolojidir ve ayakta kalmak için daimi bir ajitasyon ortamına ihtiyaç duyar. "İç ve dış düşmanlar" efsanesi, faşist devleti halkının gözünde güçlendiren en önemli faktördür. Her faşist devlet hayali düşmanlar oluşturur ve bu hayali düşmanlara karşı topyekün savaş ilan eder. Yayın organlarında bu düşmana karşı alınan zaferler her gün ilan edilerek diktatörlük güçlendirilir. Ve "halkı bu büyük tehlikelerden korumak için muhaliflere karşı sert ve acımasız olunmalıdır" telkini verilir. Sürekli bir "biz ve onlar" felsefesi ile halkın hayali düşmanlara karşı faşist yönetime kenetlenmesi sağlanır. Bu şekilde hukukun çiğnenmesine, insan haklarının ihlaline ve devlet terörüne gerekçe bulunur. Faşizmi eleştirenler ise hemen hayali düşmanla işbirliğı yapmakla suçlanırlar.

Hitler, komünizmi ve Yahudileri, Mussolini komünistleri, günümüz faşistlerinden Miloseviç ise Müslümanları bir tehlike olarak seçmiş ve bu tehlikeye karşı yapay bir birlik oluşturmuşlardır. Bu yapay tehlike, faşist devletin en büyük propaganda silahıdır. Çünkü ortada büyük bir tehlike var gibi gösterilmektedir ve halkı bu tehlikeden koruyacak olan tek "kahraman" da faşist lider olarak görölmektedir. Bu hayali senaryoya göre, yapay düşman her zaman haksızlıkla saldırır, faşist lider ise kahramanca milletini savunarak gereken cevabı verir. Faşist liderlerin, halklarına yaptıkları tüm zulme rağmen, halkın bağlılığıının devam etmesinin bir nedeni de budur. Bu liderler, kendi acımasızlıklarını medyayı kullanarak ustaca bir manevra ile hayali "düşmanlara" atfetmeyi başarmaktadırlar.

Faşistlerin Paranoyası

Faşist devletin en belirgin özelliklerinden biri kendi halkına güvenmemesi ve şüpheli gördüğü herkesi öldürmeye kadar varan acımasız metodlarla saf dışı bırakmaya çalışmasıdır. Hemen her faşist düzende halkı kontrol etmeye ve muhalifleri ortadan kaldırmaya yönelik "gizli polis" örgütleri

kurulur. Nazilerin ünlü Gestaposu faşist rejimin paranoyasının ne denli büyük işkence ve vahşetlere yol açtığına tarihsel bir kanıttır. Eric Hoffer, *Kesin İnançlılar* isimli kitabında Nazilerin halkı kontrol altında tutmak için nasıl bir "korku" politikası izlediklerini şöyle açıklar:

Nazi Partisi'nin alt kademelerindeki kişiler devamlı kontrol altında bulundurulduklarına inandırılmışlar ve devamlı korku içinde tutulmuşlardı. Komşusundan korkmak, arkadaşından korkmak ve hatta akrabalarından korkmak bütün kitle hareketlerinde kural haline gelmiştir. Zaman zaman masum insanlar, şüphe mekanizmasının yaşatılması amacıyla itham ve feda edilirler.³⁹

Bu vahşetin kökeni faşizmin felsefesindedir. Bu felsefede halkın başıboş bırakıldığında hem rejime ihanet edeceğine hem de yozlaşacağına inanılır. Halkı dize getirmenin yolu ise baskı kullanılmasıdır. Faşizmin ideologları arasında yer alan ve özellikle Mussolini'nin üzerinde çok etkili olan Fransız filozof **George Sorel** (1847-1922) bu düşünceyi savunanların başında gelir. Sorel toplumların doğal olarak yozlaştığını ve düzensizleştğini savunmuştur. Ona göre şiddet uygulayarak bu çürümenin önüne geçilmeli ve böylece totaliter bir düzen kurulmalıdır.

Bu paranoyanın örneklerine mevcut Irak rejiminde de rastlanmaktadır. Saddam Hüseyin'in en yakın akrabalarını dahi "ihamet" şüphesiyle katlettirmesinin ardında yatan neden de benzer bir şüpheciliktir. Saddam 1979 yılında Cumhurbaşkanı Ahmad Hassan el Bakr'ı devirdikten sonra mensubu bulunduğu Baas partisinin yarısından çoğunu öldürmüştü. İnsanları öldürmesindeki kriterin ise ileride aileye verebilecekleri zararları önlemek olduğunu söylüyordu. Oğlu Udey, ailedeki "hainleri" tasfiye etmekte görevlidir. Saddam'ın bizzat kurduğu suikast çetesi ile Nazi SS stili özel bir istihbarat birimi oluşturmuştur. Saddam'ın bu ekibine, Romanya'nın diktatörü Nicolai Çavuşesku'nun devrilmesini ve idamını videoda göstererek, onların da böyle bir sonla karşılaşabileceklerini ve bu nedenle işi sıkı tutmaları gerektiğini hatırlattığı bilinmektedir.⁴⁰

Faşizmin Şiddet Sevgisi

Faşizmin Kitle Ruhu Anlayışı isimli kitabın yazarı Wilhelm Reich, Nazilerin savaşa ve katliama bakış açılarını şöyle açıklar:

Alman savaş önderleri, insan öldürmeye yarayan sert matematik bilimini hiç durmadan deneyen ve yetkinleştiren bilim adamıdır. Hepsisi birer matematikçi, mühendis, kimyacı gibi en karmaşık sorunları çözecek biçimde yetiştirilmişlerdir. Sanatın ya da düş gücünün hiç işi yoktur burada. Onlar için, savaş uygulamaya konmuş bir fizik bilimidir. **Alman askerinin ruhbilimsel eğitimi onu bir kafa koparıcı, deri yüzücü kılmaya yöneliktir. Uğraşı insan öldürmek olan, başka iş yapmayan bir paralı askerdir o. Kendini, yeryüzünün en sert, en acımasız insanı olarak düşünür.**⁴¹

Nazilerin oluşturdukları bu "profesyonel katiller" modeli, faşizmin ortak karakteridir. Faşistler şiddet ve vahşeti başlı başına bir amaç olarak yüceltirler. Bunda Darwinizm'i benimsemelerinin büyük bir rolü vardır. Darwinizm'in insanları birer gelişmiş hayvan gibi gösteren ve hayatın da sadece güçlülerin yaşayabildikleri bir mücadele yeri olduğunu iddia eden hurafeleri, toplumdaki ahlaki değerleri kaldırmıştır. Şefkat ve merhametin yerine kavga, intikam ve mücadele hisleri konmuş ve bu bilimsel bir zorunluluk olarak insanlara gösterilmiştir.

Faşistler sapkın inançları nedeniyle çatışmayı bir doğa yasası olarak görürken, huzur, güvenlik ve barışın da insanlığı gerilettiğine inanırlar. Mussolini 1921 tarihinde Milano'da Faşist Kültür ve Propaganda Okulu'nu açarken verdiği söylevde bunun önemine işaret etmiş ve faşizmi başarıya götüreceğ şeyin eylem olduğunu belirtmiştir.⁴² Şiddet eylemleri, yakıp yıkmalar, saldırılar, dövüşler faşistlerin moralini ayakta tutar çünkü faşistler barışa, kardeşliğe, huzura, sükunete karşıdırlar.

Bu şiddet eğiliminde faşistlerin cahil bakış açılarının da etkisi büyüktür. Bu nedenle Hitler'in ırkçı rejiminde aydınlara değil de savaşçılara gereksinim duyulmuştur.

Nazilerin şiddet eylemleri, bu amaçla özel olarak oluşturulan örgütler tarafından yürütölmüştür. Bunlardan ilki olan "SA", (*Sturmabteilung*, yani "Fırtına Birlikleri") 1920'de kurulmuş 1921'de yarı askeri bir nitelik kazanmıştı. SA'lar arasında birçok sokak serserisi bulunuyordu. Grup "Kahverengi Gömlekliler" olarak biliniyordu ve başında psikopat karakteriyle (ve eşcinsel sapkınlığıyla) tanınan Ernst Röhm vardı. SA Nazi Partisi'nin güçlenmesi adına 1920'li yıllar boyunca sayısız terör eylemi düzenledi. SA birlikleri Nazi karşıtlarına şok baskınlar yaptılar, sokak kavgaları çıkararak kan akıttılar, "tutsak" aldıkları muhaliflerine işkenceler yaptılar. Hitler SA'ların vahşetinden gurur duyuyordu. *Kavgam* adlı kitabında, SA'ların Nazi aleyhtarlarına karşı gerçekleştirdikleri "başarılı" bir saldırıyı şöyle anlatmıştı:

Hofbrauhaus'un lobisine girdiğimde saat sekize çeyrek vardı. Ve sabotaj hakkında artık hiç bir kararsızlık yaşamıyordum... Salon çok kalabalıktı... Kapıları yavaşça kapattım ve sonra da adamlarıma hazır olmaları emrini verdim. Kırk beş ya da kırk altı kişiydiler... Saldırı Bölümü'ndendiler, o günden sonra ise SA'lar olarak bilineceklerdi. Ve saldırıya başladılar. Sekiz ya da on kişilik kurt sürüleri gibi, düşmanların üzerine saldırdılar, sonra bir daha, bir daha... Beş dakika içinde her yer kanla dolmuştu...⁴³

SA'lar saldırı kadar işkencede de uzmandılar. Berlin'deki SA karargahı Hedemannstrasse'nin dördüncü katında gizli bir SA işkence odası bulunuyordu. Bir süre sonra burası polis tarafından keşfedilmiş ve içeridekiler kurtarılmıştı. İçeriye girenlerin biri, ortamı şöyle anlatıyordu: Bulduğumuzda kurbanlar açlıktan yarı ölmüş durumdaydılar. İtiraf ettirmek için günlerce dar dolaplarda tutuluyorlardı, "sorguya çekme, ya dövmekten ya da demir sopalarla ve kırbaçlarla aşāğılanmaktan ibaretti" dedi bize. Bu yaşayan iskeletlerin bazıları pis kamışlar üzerinde iltihaplı yaralarıyla yan yana yatıyorlardı.⁴⁴

SA'lar Nazilerin iktidara gelmesiyle birlikte gözden düşmeye başladılar ve onların yerine daha profesyonel ve askeri bir disipline sahip olan SS (*Schutzstaffel*, yani "Muhafız Kıtaları") örgütünün yıldızı yükseldi. Bu grup siyah gömlek giyiyordu. SS'lere katılacak gençler "ırk kıstaslarına" göre seçiliyor, Aryan ırkının belirgin özelliklerini taşımaları gerekiyordu. Waffen-SS ise SS'in askeri dalıydı. Waffen-SS bünyesinde yer alan "Totenkopf Division" yani "Kurukafa Tümeni" zalimliği ile ünlüydü ve bu tümen toplama kamplarının başına getirilmişti.

Benzer toplama kampları Mussolini tarafından da kurulmuş ve Mussolini "Temizleme Kampı"na toplattığı 35 bin kişiden 18 binini katlettiği. Bunun dışında İtalya'da faşist iktidar boyunca ölen, terörde öldürülen ya da faili meçhul olan pek çok insan vardı. Mussolini bir konuşmasında "Faşizm özgürlük değil, zalimin hakimiyetidir. Milletin güvencesi değil, özel çıkarların savunmasıdır. Bunu herkes bilirdi..." diyerek faşizmin zalimliğini itiraf etmiştir.⁴⁵

Vahşet eylemlerine Franco örneğinde de rastlamak mümkündü. Franco daha savaşın başlarında acımasız yöntemleriyle dikkat çekmişti. Örneğin Madrid'in kuzeyindeki küçük bir dağ köyünde 31 köylü Halk Cephesi'ne oy verdikleri için tutuklandılar. Sorgudan sonra bunlardan 13 kişi bir kamyonla köyün dışına çıkarıldılar ve yol kenarında öldürüldüler. Seville yakınlarında 11.000 nüfuslu bir kasaba olan Loro del Rio'da faşistler bir kasabaya girdiklerinde 300'den fazla kişiyi öldürdüler. Baskı şehirlerde çok daha şiddetliydi. Öyle ki, bugüne kadar öldürülenlerin kesin sayısı bilinmemektedir.⁴⁶ Franco kendi halkından yüz binlerce insanı, üstelik yaşlı, çocuk, kadın diye ayırt etmeksizin katlettiği. Gönüllülerle birlikte her iki cepheden yaklaşık bir milyon insan için bu savaşın bedeli ölümdü. *Franco Kimdir? Falanjizm Nedir?* isimli kitapta bu durum şöyle tarif edilmiştir:

"Binlerce insana işkence ediliyor, yakınlarını teslim etmekten kaçınan kadınlar baş aşağıya asılıyor, çocuklar kurşuna diziliyor, bunların işkencelerine tanıklık eden anneler, bu durumda çılgına dönüyorlardı..."⁴⁷

Franco İspanya'yı çok büyük bir iç savaşa sürükledi. Kardeşi kardeşe, babayı oğula düşürdü. Bu iç savaş boyunca günde ortalama 500 kişi öldü. Şiddet olaylarının, vahşi katliamların, toplu işkencelerin ve insanlık dışı cinayetlerin ardı arkası kesilmedi. İspanya iç savaşı, arkasında yaklaşık 600.000 ölü bıraktı.

Hitler ve Mussolini İspanya'yı tıpkı bir laboratuvar gibi, silahları ve askerleri için bir deneme alanı olarak kullandılar.⁴⁸ Bunun en çarpıcı örneği Franco'nun yardımlarına karşılık olarak Hitler'e hediye ettiği kasaba idi. 5 Mayıs 1937 sabahı, Guernica kasabasının halkı, Nazi teknolojisinin ürettiği dev bombardıman uçaklarıyla yerle bir edildi. Küçük kasaba, Franco tarafından Nazi uçaklarının deneyine terk edilmişti.⁴⁹

Faşizmin İşgalci Politikası

Faşizmin olmazsa olmaz şartlarından biri de diğer ülkelerin topraklarını ele geçirerek yayılma siyasetidir. Bu işgalci siyasetin altında yatan ana sebep ise ırkçılık ve Darwinizm'in bir mirası olan **"ırklar arası yaşam mücadelesi"** kavramıdır. Faşistler millet olarak gelişebilmeleri için daha zayıf olan diğer milletleri istila etmeleri ve onları yenerek büyümeleri gerektiğine inanırlar.

Faşist felsefeye göre insan ancak savaşarak gelişebilir. Bu nedenle **"militarizm"** yani **"savaşçılık"** faşizmin en belirgin özelliğidir. Bu savaşçı ruhu körüklemek için faşist partiler kullandıkları üniformalarla ve yaptıkları gösterişli geçit törenleriyle halkı etkilemeye çalışırlar. Mussolini'nin kendi ifadesine göre; **"Faşizm devamlı barışın zararlı olduğuna inanmıştır. İnsan gücünü en yüksek düzeyine çıkaran etken savaştır."**⁵⁰

Mussolini, barışa olan karşıtlığını bir başka konuşmasında şöyle ifade etmiştir: **"Faşizm bütün dünyanın birbirleriyle kucaklaşmasını reddeder."**⁵¹

Bu ideoloji uğruna Mussolini hem kendi halkına hem de işgal ettiği ülkelerin insanlarına büyük acılar yaşatmıştır. "Roma İmparatorluğunu diriltmek" hayalleri içinde 1935 yılında Habeşistan'ı işgal etmiş ve bu ülkedeki 15 bin suçsuz Müslümanı acımasızca katletmiştir. İşgale karşı direnmeye çalışan sivillerin tereddütsüz kurşuna dizilmesi emrini vermiş, dahası sivil halka karşı zehirli gaz kullanarak feci katliamlar yürütmüştür. Faşizmin işgalci siyasetinin en belirgin örneği ise kuşkusuz Nazi Almanyası'dır. Naziler, sözde "üstün ırk" olan Almanların, Almanya sınırlarının çok daha ötesine taşan bir "hayat sahası"na ihtiyaç duyduğunu ileri sürmüşler ve bu amaçla II. Dünya Savaşı'nı ateşlemişlerdir. Alman ordusu, kısa bir süre içinde Polonya'yı, Belçika'yı, Baltık ülkelerini, Fransa'yı, Balkan yarımadasını ve Kuzey Afrika'yı işgal etmiş, Rusya içinde Moskova yakınlarına kadar gelmiş, oradan Hazar Denizi'ne doğru ilerlemiştir. Hem Almanlara hem de diğer milletlere büyük felaketler getiren ve toplam 55 milyon insanın ölümüyle sonuçlanan bu cinnet, faşizmin 20. yüzyıla attığı en kanlı imzadır.

Faşist Sistemin Sanata Darbesi

Faşizmin dikkat çekici bir diğer yönü ise faşist yönetimler altında yaşayan insanların sanat kabiliyetlerinin gelişmemesi ve bilimsel yöndeki çalışmalarından verimli bir sonuç çıkmamasıdır.

Bunun nedenini görmek için, öncelikle sanatın ne olduğunu tanımlamak gerekir. Sanat, insanın güzelliklerden zevk alması ve bunu ifade etmek istemesiyle başlar. Bunun için de öncelikle bu güzelliklerden zevk alabilecek bir ruha sahip olmak gerekir. Örneğin sevgi, şefkat gibi hislere, estetik duygusuna sahip olan bir sanatçı bir hayvana, bir manzaraya, bir bitkiye baktığında onun güzelliğini görür, ona karşı coşkun bir sevgi

duyar ve onu resmeder. Bu tip güzellikler karşısında bir besteci de ortaya güzel besteler çıkartabilir,       ruhunda bu güzellikleri hisseder ve bunu ifade eder. Aynı şey edebiyattan, m zi e kadar her alan için, sanatın her dalı için geçerlidir.

Öte yandan donuk ve katı bir ruhla, zalimli e, acımasızlı a alışmış, insani özelliklerini yitirmiş bir yapıyla sanat yapılması söz konusu olamaz. Saldırganlı ın, kaba kuvvetin üstünlüğüne inanmış, kan d k c l   n gerekliliğini benimsemiş, dünyayı bir savaş ortamı, güçlü olanların yaşamaya hakkı olduğu bir nevi arena gibi gören bir insanın doğadaki güzelliklerden veya insan g zelli inden etkilenmesi, bunlardaki incelikleri fark edebilmesi imkansızdır.

Bu sayılan özellikler faşistlerin özellikleridir. Dolayısıyla, bir faşistin sanat duygusuna sahip olması mümkün değildir. Son derece kaba, anlayışsız ve cahil olan faşist ruh, sanatı "gereksiz" bir şey olarak görür.

Aslında faşistlerin sanata olan karşıtlığı, kendilerine örnek aldıkları faşist Spartalılara kadar uzanmaktadır. Atina'da sanatın son derece ilerlediği bir dönemde, Spartalılar sanatla u raşmayı gereksiz görüyorlar ve daha küçük yaştan itibaren vatandaşlarını savaşçı olarak yetiştiriyorlardı. Spartalı  ocukların bu eğitim sırasında okuma yazma, sanat gibi konularla ilgilenmeleri neredeyse yasaktı.

20. yüzyıl faşist devletlerinde ise en fazla devlet güdümlü sanat eserleri görmek mümkündü ki, bunlar da zaten faşist devletin propagandasında kullanılmak üzere hazırlanmış, ruhsuz ve mekanik "ısmarlama"  r nlerdi. Dolayısıyla ortaya gerçek bir sanat eseri çıkmıyordu. Örneğin sadece devletin izin verdiği konular resmedilebilir, mesela savaş resmedilebilir, fakat hoşa gitmeyen konular resmedilemezdi. Bu, edebi eserler için de geçerliydi, ancak faşist devletin izin verdiği konular yazılabilir, bunun dışına  ıkılamazdı. Bunun neticesinde sanata benzemeyen bir sanat meydana geliyor ve sanatta, mimaride, edebiyatta estetik yönden bir k tl k, kabalık ve ruhsuz bir donukluk oluşuyordu.

Bunun en açık  rnekleri Hitler Almanyası'nda görülüyordu. Hitler ırkçı görüşleri nedeniyle, bazı sanat ürünlerini boykot etmişti. Örneğin siyah derili insanları "aşağı ırk" olarak g rd  u için, "zenci müziği" olarak bilinen caz müziğin Almanya'da  alınmasını yasaklamıştı. 1935 yılında dönemin Radyo Genel Müdürü Eugen Hadamowski Hitler'den aldığı emirle **"Zencilerin cazının Alman radyolarından yayınına kesinlikle yasaklıyorum"** diye bildirmişti.

1940 yıllarının başlarında ise, Hitler en görkemli günlerini yaşarken, İngiltere ve ABD'ye yönelik olarak yapılan radyo propaganda yayınlarında bu kez caz müziği bir araç olarak kullanmaya başladı. Bu dönemde her iki ülkede de caz en çok dinlenen müzik türlerinden biriydi. Naziler ise bunu bir propaganda unsuru olarak kullanabileceklerini düşündüler. Avrupa'nın ünlü cazcılarını bir araya topladılar. İlk iş olarak tüm ünlü caz şarkılarının İngilizce isimlerini Almanca'ya çevirdiler. şarkı sözleri, tamamen Almanya'nın gücünü anlatan propaganda sözleriydi. Bu Nazi versiyonlu

caz müziği sadece Batıya yönelik programlarda çalınıyor, Alman radyolarında ise çalınması kesinlikle yasaklanıyordu.

Şarkıların sözleri ise faşist içeriğe sahipti. İşte bir örnek:

"Sen en büyüsun... bir Alman pilotusun... Makinalı tüfek ateşisin... Kahraman bir denizaltı askerisin... En büyüsun... Bir Alman bombardımanısın..."⁵²

İşte Nazilerin sanattan ve müzikten anladıkları buydu. Resimler, şarkı sözleri, müzik türleri ve edebiyat, hep devlet tarafından belirlenen konuları içermeliydi. Ressamlar ancak savaş ruhunu körükleyecek resimler yapabilirlerdi. Örneğin yukarıda sözü edilen "**devlet güdümlü caz grubu**" Nazi propagandası dışında içeriği olan bir albüm çıkardığında hemen "dejenere" olmakla suçlanmış ve bir daha böyle bir deneme yapmamak üzere uyarılmıştı.

Hitler'in sanatçılara yönelik uygulamaları bununla da kalmamıştı. 1933 yılında çıkan ırk kanunlarından sonra *Reichsmusikkammer* (Reich Müzik Odası) tüm Alman sanatçıların listesini çıkardı. Sonuç olarak yüzlerce yetenekli müzisyen ırkları veya yaptıkları müzik Hitler'in hoşuna gitmediği için işlerinden atıldılar ve kariyerlerine son verildi. Mendelssohn, Mahler, ve Schoenberg gibi ünlü bestecilerin aynı nedenlerden ötürü müzikleri yasaklandı.⁵³

Hitler'e göre sanatın görevi belirli politik mesajları taşıyarak halkın görüşlerini şekillendirmektir. Hitler'in gerçek sanat dediği, kırsal yaşam, sağlık ve Aryan ırkının konu edilmesi idi. Bir konuşmasında sanat ve sanatçı anlayışını şöyle açıklıyordu:

"Biz, Alman ırkının kültürel damgasını Alman halkı üzerinde etkili olarak kullanabilen sanatçıları keşfedeceğiz ve onları teşvik edeceğiz. Onlar resimlerinde halkın ruhunu ve ideallerini ifade ederler."⁵⁴

Bütün bunlardan anlaşıldığı üzere faşist yönetimler altında yaşayan insanların sanat yetenekleri ve bilimsel çalışmaları çok verimsiz olur. Buna karşın bir toplumda din ahlakının dinin gerçek anlamda yaşanması, sanatta büyük bir atılım ve yükseliş meydana getirir. Dindar insanlar evreni ve tüm canlıları Yüce Allah'ın yarattığını bildikleri için çevrelerindeki herşeye bu güzellikleri görmek amacıyla bakarlar. Allah'ın yaratma sanatını görür ve büyük hayranlık duyarlar. İnsanları, hayvanları, bitkileri ve tabiattaki herşeyi Allah'ın yarattığı varlıklar olarak görür, hem kıymet verir, hem çok sever, hem de güzellikleri ve incelikleri fark ederler. Nitekim tarihteki en büyük sanat eserleri, dindar sanatçıların dini kavramlardan aldıkları ilhamla ortaya çıkmıştır.

Faşizmin Kadın Düşmanlığı

Faşizmin fazla dikkat çekmeyen, fakat büyük önem taşıyan bir yönü daha vardır: Faşizm, kadınlara karşı düşmanca bir tutum içindedir ve kadınları erkeklerden aşağı görür.

Bu gerçeği 20. yüzyılın faşist liderlerinin söylev ve demeçlerinde bulmak mümkündür. Örneğin Mussolini 12 Kasım 1922 tarihinde Fransız *Journal*

gazetesi muhabiri Maurice de Valeffe'e verdiği demeçte kadınları açıkça aşağılamıştır:

Benim genel oy hakkını sınırlama niyetinde olduğumu söyleyenler var. Hayır! Her yurttaş Roma Parlamentosu için sahip olduğuy hakkını koruyacaktır... Ayrıca size itiraf edeyim ki **kadınlara oy hakkı tanımayı düşünmüyorum. Bir yararı yok bunun.** Kadınların devlet işlerine katılmaları konusundaki kanım her türlü feminizme karşı niteliktedir. Elbet, kadın bir köle olmamalı, ama ona oy hakkı verirsem tefe koyarlar beni. **Bizim devletimizde kadın hesapta olmamalıdır.**⁵⁵

1930'da büyük ekonomik bunalım başladığı sıralarda ise Mussolini kadınların çalıştıkları işlerden ayrılmaları talimatını vermişti. Çünkü kadınları "erkeğin ekmeğine el uzatan hırsızlar, erkek kısırlığının suçluları" olarak görüyordu.⁵⁶ "Duçe"nin kadınlara bakış açısını vurgulayan en önemli sözler Fransız gazeteci Helene Gosset'nin kendisiyle 1932'de yaptığı bir konuşmada göze çarpmaktadır:

Kadın boyun eğmelidir... Bir analiz gücü varsa da sentez gücü yoktur onun. Hiçbir zaman mimari bir yapıt ortaya koymuş mudur? Bir tapınaktan söz etmiyorum, bir kulübe kurmasını isteyin kadından, üstesinden gelemeyecektir. Kadın, bütün sanatların sentezi olan mimariye yabancısıdır; ve yazgısı da bu noktada düğümlenmektedir işte.⁵⁷

Kadınlara iş hayatında yapılan bu kısıtlama eğitim alanında da kendisini göstermiş ve alınan bir dizi önlemle kadınların öğrenim ve iş yaşamları kısıtlanmıştır. Örneğin 30 Ocak 1927 tarihli kararname ile kadınlara liselerde edebiyat ve felsefe derslerinin okutulması kesinlikle yasaklanmıştır. 1928'de çıkartılan kararnameyle kadınların eğitime karşı yasal önlemlere başvurulmuş kadınların birinci devre orta öğretim kurumlarında müdürlük yapmaları önlenmiştir. Kız öğrencilere orta öğrenimlerinde ve üniversitelerde iki kat harç ödeme yükümlülüğü getirilmiştir.

Mussolini'nin Meclise sunduğu 28 Kasım 1933 tarihli yasa gücünde kararname metninde ise şunlar yazılıdır: "Devlet kurumları, eleman almak için açılacak sınavlarla ilgili ilanlarda kadınları dışarıda tutacak koşullar koymaya yetkilidirler... Kamu görevlerinde çalışan kadınların artışına karşı bir sınır belirlemek zorunludur..."⁵⁸ 1 Eylül 1938 tarihli yasa gücünde kararnameyle, kadınların, kamu görevlerindeki kadro toplamının ancak %10'unu doldurabileceğı belirlenmiştir.

Nazi Almanyası'nda ise kadınlara karşı belirlenen "ikinci sınıf vatandaş" statüsü daha da belirgindi. Alman Milli Eğitim Bakanlığı, lise bitirenlerin %10'undan fazlasının kız olmamasına karar vermişti. 1934'te, liseyi bitirmiş her 10.000 kızdan, yalnız 1.500'üne yüksek öğrenim kurumlarında okuma izni verildi. 1929'da, 39 nasyonel-sosyalist öğrenim kurumu vardı. Bunların yalnız ikisi kızlar içindi. Kızlara, orta öğrenimleri sırasında Latince derslerine girmeyi yasaklamak için de yasalar çıkarıldı; onlar daha liseyi bitirmeden önce, yüksek okullara ve üniversiteye girişleri önlenmiş oluyordu...⁵⁹

Bunlar sadece toplumsal konum veya işbölümüyle ilgili düzenlemeler değil, asıl Nazizm'in biyolojik dogmalarıyla ilgili uygulamalardı. *Faşizmin Analizi* kitabının yazarı Maria A. Macciocchi'nin yorumuna göre **Nazilerin gözünde kadın bir çeşit hayvandı.**⁶⁰ Bu felsefeye göre kadın, farkları belirmemiş ilkel bir ırktı, biyolojik yönden aşağı düzeydeydi.⁶¹

Kadın Düşmanlığının Darwinist Kökeni

Faşistlerin kadınlara olan bu küçümseyici yaklaşımlarının kökeni de, diğer pek çok konuda olduğu gibi, Darwinizm'dir. Faşistler Darwin'in yalnızca ırklar arasındaki eşitsizlik fikrini almakla kalmamış, erkeklerin kadınlardan üstün olduğu yönündeki fikirlerini de benimsemişlerdir.

Darwin, *Descent of Man* adlı kitabında kadınların idrak etme, hızlı kavrama ve taklit konusunda "daha aşağı ırkların özelliklerini taşıdıklarını ve bu nedenle daha eski ve alt bir medeniyet seviyesine sahip olduklarını" yazmıştı.⁶² Darwin'in kendi kelimeleriyle evrim, bir cinsin üyelerinin -özellikle de erkeklerin- diğer cinsi hakimiyetleri altına almak için mücadele etmeleri demektir.⁶³ Ayrıca Darwin'e göre, kadınların bazı özellikleri aşağı ırkların özellikleri olduğundan kadınlar erkeklere göre daha düşük bir medeniyet seviyesine sahiptiler.⁶⁴

Darwin'e göre erkekler yalnızca vücut ve akıl olarak kadınlardan üstün değildiler, aynı zamanda seleksiyon gücünü kazanmışlardı. Evrim erkeklerin elindeydi ve kadınlar oldukça pasiftiler. Sonuç olarak kadınlar daha az gelişmişlerdi ve daha ilkelidiler, bu yüzden kadınların en büyük zayıflıkları olan içgüdüleri ve duyguları ağır basmaktaydı.⁶⁵

Darwin hayatı boyunca evrim için önemli olduğuna inandığı erkek üstünlüğü görüşünü devam ettirdi. Bu konuyla ilgili olarak kuzeni Francis Galton'un teorilerine de atıfta bulunarak şunları söylemişti:

"... İki eşeyin zihni yetilerindeki başlıca fark, gerek derin düşünceyi, sağduyuyu, gerek hayalgücünü, gerekse yalnızca duyuları ve elleri gerektiren işleri ele alırken erkeğin kadının varabileceğinden daha yüksek bir doruğa varmasıdır. Şiir, resim, yontu, müzik, (gerek beste, gerek seslendirme), tarih, bilim ve felsefede en ünlü erkeklerin ve kadınların birer düzine ad içeren listeleri çıkarılırsa, bu listeler karşılaştırma götürmez. Bay Galton'un *Hereditary Genius* adlı yapıtında çok güzel anlattığı ortalamalardan sapma yasasından, erkekler birçok konuda kadınlardan kesinlikle üstünse, **erkekteki ortalama zihni gücün kadınınkinden yüksek olması gerektiği sonucunu da çıkarabiliriz.**"⁶⁶

Darwin'in bu görüşleri aslında onun kadınlara karşı kişisel yaklaşımından da anlaşılmaktaydı. Darwin kadının evlilikteki rolünü şöyle tarif ediyordu: "Devamlı arkadaşlık (yaşlılıkta bile süren bir arkadaşlık), **sizinle ilgilenecek biri –bir köpekten daha iyi oyalayabilecek- ev ve evin sorumluluklarını alacak biri...**"⁶⁷ Görüldüğü gibi Darwin aile kurumuna ve kadınlara tam bir materyalist gözle bakmaktaydı. Bu bakış açısında sevgiden, saygıdan, bağlılıktan, şefkat ve merhametten eser yoktu.

Geneva Üniversitesi'nde doğa tarihi profesörü olan evrimci ve materyalist Carl Vogt da kadınlara karşı küçümseyici fikirler besliyordu. Vogt şöyle yazmıştı: **"İnsan dişileri erkeklerden çok aşağı, hayvan türlerine daha yakındır.** Bu nedenle eğer standart olarak kendimize bir kadını alacak olsaydık, daha çok maymun benzeri özelliğe rastlardık.

Darwin'i izleyen pek çok evrimci, kadınların biyolojik ve zihinsel yönden erkeklerden daha aşağı olduğunu iddia etmeyi sürdürdüler. Hatta bazı evrimciler erkekleri ve kadınları iki farklı psikolojik tür olarak sınıflamışlardı: Erkekler *homo frontalis*, kadınlar *homo parietalis*'ti.⁶⁸ Bir evrimci olan Morgan, Darwin'in erkekleri, kadınların niçin bariz bir şekilde aşağılık ve daha alt tabakada olduklarının sebepleri üzerinde çalışmaya motive ettiğini belirtmişti.⁶⁹

Paris'te Tıp Fakültesi'nden evrimci Paul Broca ise (1824-1880) özellikle de erkekler ve kadınlar arasındaki akıl ve beyin hacimleri ölçümleriyle ilgilenmişti. Kadın beyninin oldukça küçük olan hacmini, onun akıl olarak aşağı olmasına bağlamıştı.

Darwin'in takipçilerinden evrimci sosyal psikolog Gustave Le Bon ise (1841-1931) şöyle yazmıştı:

Kadınların beyinleri erkeklerden çok gorillerin beyinlerine yakındır.

Kadınlardaki aşağı ırk olma o kadar belirgindir ki, hiç kimse doğruluğu hakkında bir an bile tartışmaz; yalnızca derecesi tartışmaya değer...

Kadınlar insan evriminin en aşağı formunu temsil ederler ve yetişkinlerden ve medeni erkeklerden çok çocuklara ve vahşilere daha yakındırlar. Vefasızlıkta, tutarsızlıkta, düşünce ve mantık eksikliğinde ve sebep yetersizliğinde üstündürler. Hiç şüphesiz ortalama bir erkekten daha üstün olan kadınlar mevcuttur, ama bunlar doğuştan çirkin olan istisna şeylerdirler. Örneğin iki kafalı bir goril gibi; sonuç olarak onları tamamen göz ardı edebiliriz"⁷⁰

Faşizmin kadınları küçümsemesinin ve hor görmesinin temelinde, Darwinizm'in aynı yöndeki sözde bilimsel telkinleri yatmaktadır. Mussolini'nin kadınların sosyal haklarını ellerinden alması, Hitler'in üstün ırk çoğaltmak için "üreme çiftlikleri" kurarak, genç kızları bu çiftliklerde SS subaylarıyla birlikte olmaya zorlaması, faşistlerin kadınlara bakış açılarının birer yansımasıdır. Darwinistler de faşistler de kadın düşmanlarıdır. Kadınları hem aşağı ve geri bir tür olarak görmüş, hem küçümsemiş, hem de onlara karşı ayrımcı ve baskıcı yöntemler kullanmışlardır.

Faşistlerin bu tutumları da Kuran ahlakı ile taban tabana zıttır. Allah, Kuran'da kadınlara karşı son derece şefkatli, saygılı ve koruyucu davranılmasını emretmiştir. Bunun yanında Hz. Meryem ve Firavun'un hanımı gibi üstün ahlaka sahip kadınları insanlara örnek göstermiştir. Allah Katında üstünlük insanların ırklarına, cinsiyetlerine veya mevkilerine göre değil, Allah'a olan yakınlık ve imanlarına göredir. Allah Kuran'ın birçok ayetinde tüm iman edenlerin, kadın-erkek ayrımı olmaksızın yaptıklarının karşılığını eksiksiz olarak alacaklarını şöyle haber vermiştir:

Nitekim Rableri onlara (dualarını kabul ederek) cevap verdi: "Şüphesiz Ben, erkek olsun, kadın olsun, sizden bir işte bulunanın işini boşa çıkarmam..." (Al-i İmran Suresi, 195)

Erkek olsun, kadın olsun inanmış olarak kim salih bir amelde bulunursa, onlar cennete girecek ve onlar, bir 'çekirdeğin sırtındaki tomurcuk kadar' bile haksızlığa uğramayacaklardır. (Nisa Suresi, 124)

Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz. (Nahl Suresi, 97)

Bazı toplumlarda din ahlakından uzaklaşılması ile birlikte bu gerçekler de gözardı edilmiş ve bunun yerine her türlü ırk ve cinsiyet ayrımını meşru gören faşizm, Darwinizm gibi hurafeler gelişmiştir.

Faşizmin Cinsel Sapmaları

Faşizmdeki buraya kadar incelediğimiz kadın düşmanlığı, aslında bilinçaltılarındaki karanlık bir eğilimin de dışa yansımasıdır. Faşistler, kadınları sevgi, merhamet, şefkat gibi kendilerinin karşı oldukları duygularla özdeşleştirmektedirler ve bunun faşizmin kadınlara karşı olan antipatisinde büyük rolü vardır. Öte yandan, savaşçılık, kan dökücülük, acımasızlık, sertlik gibi eğilimler ise "erkeksi" karakter olarak tarif edilmekte ve bu nedenle "erkeklik" adeta kutsal bir kavram gibi yüceltilmektedir.

Faşist ideolojinin bu "erkeksilik" efsanesi biraz aralandığında ise, karşımıza eşcinselliğin sapık dünyası çıkmaktadır.

Faşizm ile eşcinsellik arasındaki bu az bilinen ama önemli bağlantı, faşizmin en eski modeli olan Sparta'ya kadar uzanır.

Kitabın önceki bölümlerinde faşizmin pagan (putperest) bir kültür olduğunu ve paganizmi yeniden uyandırma iddiasıyla ortaya çıktığını incelemiştik. Paganizmin en belirgin özelliği ise, Allah tarafından vahyedilmiş ahlak kıstaslarına ve kurallarına sahip olmayışydı. Bu nedenle pagan dünyasında her türlü cinsel sapkınlık kolayca gelişebiliyordu. Bunların arasında en uç noktaya gidenler ise, eski Yunan'daki şehir devletleriydi. Atina'da ve Sparta'da eşcinsellik gayet doğal, meşru bir ilişki olarak görülüyor, hatta bir meziyet gibi tanımlanıyordu.

Özellikle faşizmin atası olan Sparta'da "erkeklik" kavramına özel bir önem atfediliyor, eşcinsellik gibi bir sapkınlık ise "erkek sevgisi" adı altında makbul bir davranış sayılıyordu. Spartalı askerler, birbirleriyle cinsel ilişkiye girerek güçlerini artırdıkları gibi büyük bir sapkınlığa inanırlardı. İÖ 50-120 yıllarında yaşayan tarihçi Chaeronea'lı Plutarch, ordudaki en seçkin askerlerden oluşan 300 kişilik özel savaşçı birliğin gerçekte "150

çift sevgili"den oluştuğunu yazıyordu.⁷¹ Sparta'da 12 yaşına gelen güçlü erkek çocuklarının hepsi orduya alınır ve ilk iş olarak da ordudaki tecrübeli askerler tarafından eğiltilirlerdi. Bu sapık ilişkilerin Sparta'nın "savaşçı" kültürünün ve kan dökmeye tutkun ordusunun en büyük güç kaynağı olduğuna inanılıyordu.

İşte bu iğrenç ve sapkın kültür, 19. yüzyılda doğan yeni-paganizm akımıyla birlikte yeniden hortladı. Bu sapkınlığın en önemli merkezlerinden biri ise Almanya'ydı. Bu akımın öncüsü olan Adolf Brand, 1902 yılında, erkek çocuklarına olan sapık cinsel eğilimleri ile tanınan Wilhelm Jansen ve Benedict Friedlander ile birlikte, Özgünler Derneği'ni (*Gemeinschaft der Eigenen*) kurdu. Friedlander, 1904 yılında "*Yunan Erotizminin Yeniden Doğuşu*" (*Renaissance des Eros Uranios*) adlı bir kitap yayınladı. Kitabın kapağında yarı çıplak bir Yunan genci resmi yer alıyordu. Friedlander, amaçlarının ne olduğunu da kitabın içinde şöyle açıklıyordu:

Pozitif hedefimiz, Yunan şövalyeliğinin yeniden uyandırılması ve toplum tarafından tanınmasıdır... Yunan Şövalyeliği sevgisi ile de, erkekler arasındaki yakın sevgiyi, özellikle de farklı yaştaki erkekler arasındaki ilişkileri kastediyoruz.⁷²

Özgünler Derneği'nin amacı, Almanya'yı din ahlakından tamamen uzaklaştırarak bir Yunan medeniyetine dönüştürmektir.⁷³ Ve bu sapkın örgüt, aynı zamanda ırkçılığın da öncüsüydü. Özgünler Derneği'nin fikirleri çerçevesinde 1923'te kurulan İnsan Hakları Derneği adlı örgütün lideri Kurt Hildebrandt, *Norm, Entartung, Verfall* (İdeal, Dejenereasyon, Yıkım) adlı kitabında en üstün ırkın, eşcinseller tarafından oluşturulan ırk olduğunu savunmuştu. Buna göre, ırkın devamı için kadınlarla "üreme amaçlı" ilişkiler kurulmalı, ancak "ultra-erkeksi" bir ırk elde etmek için gerçek cinsel "sevgi" erkekler arasında yaşanmalıydı.

Bu fikirler, aslında Nazi partisinin fikirlerinden başka bir şey değildi.

Nitekim Nazi partisi de aslında bir "eşcinseller kulübü" gibiydi.

Bu gerçek, Scott Lively ve Kevin Abrams tarafından kaleme alınan ve 1995'te yayınlanan *The Pink Swastika: Homosexuality in the Nazi Party* (Pembe Gamalı Haç: Nazi Partisinde Homoseksüellik) adlı kitapta yer verilen geniş kapsamlı araştırma ile ortaya konmuştur. Kitapta gerek Nazilerin öncüsü olan akım ve örgütler, gerekse Nazi partisinin yönetici kadrosu detaylı olarak incelenmekte ve bu faşist kadronun içinde çok sayıda eşcinsel olduğu açıklanmaktadır. Nazilerin eşcinselleri tutuklamak ve toplama kamplarına göndermek şeklindeki uygulamalarının göstermelik olduğu, bu uygulamalarla Nazi kurmaylarının kendi sapıklıklarını gizlemeye çalıştıkları da yine tarihsel belge ve kanıtlarla izah edilmektedir. Eşcinsel olduğu bilinen Naziler arasında SA'ların lideri Ernst Röhm, Gestapo şefi Reinhard Heydrich, Hava Kuvvetleri Komutanı Herman Goering, Rudolf Hess, *Hitler Jugend* (Hitler Gençliği) örgütünün lideri olan Baldur von Schirach, Nazi Almanyası'nın Maliye Bakanı Walther Funk, Hitler'in Kara Kuvvetleri Komutanı Freiherr Werner von

Fritsch gibi isimler vardır. SS Şefi Himmler ve Adolf Hitler'in ise eşcinsel eğilimleri olduğuna dair bazı kanıtlara rastlanmıştır.⁷⁴

The Pink Swastika'da, bu sapkınlığın Nazilerle sınırlı olmadığı, ABD'de faaliyet gösteren çeşitli neo-Nazi ve ırkçı örgütlerin liderleri arasında da pek çok eşcinselin yer aldığı, bu sapkınlığın faşizmin adeta kalıtsal bir özelliği olduğu yine kanıtlarıyla anlatılmaktadır. Faşist paganlar, Kuran'da anlatılan bir diğer pagan (putperest) kavmin, Hz. Lut'un peygamber olarak gönderildiği Lut kavminin sapıklığını uygulamaktadırlar.

Ancak bu sapıklığı uygulayanlar, Lut kavminin uğradığı sonu akıllarından çıkarmamalıdır. Bu sapkın kavmin uğradığı akıbet Kuran'da şöyle bildirilir:

Hani Lut da kavmine şöyle demişti: "Sizden önce alemlerden hiç kimsenin yapmadığı hayasız-çirkinliği mi yapıyorsunuz? "Gerçekten siz kadınları bırakıp şehvetle erkeklere yaklaşıyorsunuz. Doğrusu siz, ölçüyü aşan (azgın) bir kavimsiniz." Kavminin cevabı: "Yurdunuzdan sürüp çıkarın bunları, çünkü bunlar çokça temizlenen insanlarmış!" demekten başka olmadı. Bunun üzerine Biz, karısı dışında onu ve ailesini kurtardık; o (karısı) ise (helake uğrayanlar arasında) geride kalanlardandı. Ve onların üzerine bir (azap) sağanağı yağdırdık. Suçlu-günahkarların uğradıkları sona bir bak işte. (Araf Suresi, 80-84)

FAŞİZM, IRKÇILIK VE DARWINİZM

Faşizmin özellikleri ele alındığında, otoriter devlet yönetimi, lider despotizmi, saldırgan bir dış politika gibi kavramlar sıralanır. Ancak tüm bunların yanında, faşizmin belki de en temel özelliği ırkçılıktır. Özellikle Nazi ideolojisine baktığımızda, faşizmi faşizm yapan etkenin asıl olarak ırkçılık olduğunu görürüz. Naziler, üstün ırk saydıkları Alman ırkını tüm dünyaya hakim kılma rüyasıyla yola çıkmışlar ve tüm politik ve sosyal girişimlerini buna dayandırmışlardır. Wilhelm Reich'ın ifadesiyle "İrk teorisi, Alman faşizminin teorik eksenini oluşturmaktadır."⁷⁵

İrkçılık, Nazizm kadar olmasa da, Mussolini'nin, Franco'nun rejimleri gibi diğer faşist örneklerde de temel bir ideoloji olmuştur. Mussolini, Roma İmparatorluğu'nu yöneten Romalıların üstün bir ırk olduğunu ve İtalyanların bu ırkın torunları olarak üstünlük taşıdıklarını ileri sürmüştür. Habeşistan'ı işgal ederken bu "üstün ırk" söylemine dayanmış ve siyah derili Etiyopyalıların İtalyanlara boyun eğmek zorunda olduğunu, bunun doğal bir ırk hiyerarşisi olduğunu savunmuştur. Franco ise benzer iddiaları İspanyollar için dile getirmiştir.

II. Dünya Savaşı öncesinde gelişen ve Hitler-Mussolini ittifakına dahil olan Japon faşizminde bile "üstün ırk" kompleksi vardır. Dönemin ırkçı ideologlarından Prof. Chikao Fujisawa şöyle yazmıştır:

İnsan soyunun ve evrensel uygarlığın beşiği Japonya, savaşı insanlığı büyük evrensel bir ailede toplamak için giriştiği kutsal savaşı mutlu bir sona bağlamak üzeredir. Bu aile içerisinde her ulusun kendine göre yeri olacak, hepsinin başındaysa tüm ulusları doğuran ve sonunda hepsinin döneceği, kutsal ve düzgün hayatın merkezindeki, Güneş Tanrıçasının oğlu Japon imparatoru bulunacaktır.⁷⁶

İşin ilginç yanı, her biri de kendisini "üstün ırk" olarak gören faşistlerin arasında kurulmuş olan ittifaklardır. Örneğin Naziler, Japonların "üstün ırk" olma iddialarına ses çıkarmamış, hatta onları "Fahri Aryanlar" olarak nitelendirerek teşvik etmişlerdir.

Peki tüm faşist rejimlere ve akımlara temel oluşturan ırkçılığın kökeni nedir? Sonuçları ne olmuş, insanlığa nelere mal olmuştur?

Bu bölümde soruların cevaplarını inceleyeceğiz.

İrkçılık ve Darwinizm

Kitabın önceki bölümlerinde ırkçılığın pagan kültürün bir parçası olduğunu, İlahi dinler tarafından ortadan kaldırıldıktan sonra 18. ve 19. yüzyılda Avrupa'ya geri döndüğünü belirtmiştik. İrkçılığın yeniden gelişmesindeki en büyük etken ise, tüm insanların Allah'ın eşit olarak yarattığını kabul eden Hristiyan inancının yerine, Darwinizm'in yerleştirilmesidir. Darwinizm, insanların daha ilkel canlılardan evrimleştiğini, dahası bu evrim içinde bazı ırkların diğerlerinden daha ileri gittiğini ileri sürmekle, ırkçılığa bilimsel bir maske kazandırmıştır.

Kısacası Darwin, ırkçılığın babasıdır. Darwin'in teorisi, Arthur Gobineau, Houston Stewart Chamberlain gibi ırkçılığın "resmi" kurucuları tarafından ele alınıp yorumlanmış ve ortaya çıkan ırkçı ideoloji, Naziler ve diğer

faşistler tarafından uygulamaya konmuştur. Oxford, Stanford, Harvard gibi üniversitelerde yıllarca tarih profesörlüğü yapmış olan James Joll, halen üniversitelerde ders kitabı olarak okutulan *Europe Since 1870* (1870'den Bu Yana Avrupa) isimli kaynak kitabında, Darwinizm ile ırkçılık arasındaki bu ideolojik ilişkiyi şöyle anlatır:

İngiliz doğabilimci Charles Darwin, 1859'da yayınlanan *Türlerin Kökeni*, onu 1871'de takip eden *İnsanın Türeyişi* adlı kitaplarıyla büyük bir tartışma başlatmış ve Avrupa düşüncesinin farklı dallarını aynı anda etkilemiştir... Darwin'in fikirleri, ve onun İngiliz felsefeci Herbert Spencer gibi bazı çağdaşlarının düşünceleri, çok hızlı bir biçimde bilim dışındaki alanlara da uygulanmıştır... Darwinizm'in toplumsal gelişmeye en çok uygulanabilir olan yönü ise, dünyada doğal kaynakların besleyemeyeceği bir nüfus fazlası bulunduğu ve bunun her zaman güçlülerin veya "uygunların" galip çıkacağı daimi bir yaşam mücadelesi gerektirdiği yönündeki inançtır. Bazı sosyal bilimciler için, bu noktadan hareketle, en "uygun" kavramına ahlaki bir mana katmak ve dolayısıyla yaşam mücadelesinde üstün gelen türlerin veya ırkların ahlaken üstün olduklarını savunmak çok kolay olmuştur.

Dolayısıyla doğal seleksiyon doktrini, kolaylıkla Fransız yazar Arthur Gobineau tarafından geliştirilen bir başka fikir ekolüyle de birleşmiştir. Gobineau, 1853 yılında *İnsan Irklarının Eşitsizliği Üzerine Bir Makale* adlı çalışmayı yayınlayan kişidir. Gobineau gelişmedeki en önemli etkenin ırk olduğunu savunmuş ve diğerlerine üstünlük sağlayan ırkların, kendi ırksal saflıklarını en iyi koruyabilenler olduğunu ileri sürmüştür. Gobineau'ya göre, tarihteki bu yaşam mücadelesinde en üstün gelen ırk, Aryan ırkı olmuştur...

Bu fikirleri bir aşama daha ileri götüren kişi ise, İngiliz yazar Houston Stewart Chamberlain'dir... Hitler yazara (Chamberlain'e) o kadar hayranlık beslemiştir ki, onu 1927 yılında ölüm döşeginde ziyaret etmiştir.⁷⁷

Kitabın önceki bölümlerinde Nazizm'in fikir babaları arasında evrimci Alman biyolog Ernst Haeckel'in de büyük bir önem taşıdığını belirtmiştik. Haeckel, Darwin'in teorisini Almanya'ya taşımış ve Naziler için hazır bir program haline getirmiştir. Hitler, üstteki alıntıda isimleri geçen Arthur Gobineau ve Houston Stewart Chamberlain gibi ırkçılardan siyasi içerikli bir ırkçılık, Haeckel'den ise biyolojik bir ırkçılık devralmıştır. Dikkat edilirse, tüm bu ırkçılar Darwinizm'den ilham almış kişilerdir.

Nitekim Nazi ideologlarında da yoğun bir Darwinizm etkisi görülmektedir. Adolf Hitler ve Alfred Rosenberg tarafından şekillendirilen bu teori incelendiğinde, "doğal seleksiyon", "seçici eşleşme", "ırklar arası yaşam mücadelesi" gibi, Darwin'in *Türlerin Kökeni* kitabında onlarca kez tekrarlanan kavramlara rastlanır. Hitler ünlü kitabı "*Kavgam*" (Mein Kampf)'ın ismini de, Darwinizm'in yaşamın bir mücadele arenası olduğu ve bu mücadelede üstün gelenlerin hayatta kaldıkları prensibinden esinlenerek koymuştur. Hitler kitabında özellikle ırklar arasındaki mücadeleden söz etmiş ve şöyle demiştir:

"Tarih doğanın kendi kendine oluşturacağı yeni bir ırksal hiyerarşi sonucunda eşi benzeri olmayan bir imparatorluk meydana getirecektir."78 1933'deki ünlü Nurnberg mitinginde ise, "yüksek ırkın düşük ırkları idare ettiğini, bunun doğada görülen bir hak olduğunu ve tek mantıklı hak olduğunu" ileri sürmüştür.79

Nazilerin Darwin'den etkilendikleri bugün konunun uzmanı olan tarihçilerin hemen hepsi tarafından kabul gören bir gerçektir. "*Faşizm'in Yükselişi*" (The Rise of Fascism) isimli kitabın yazarı Peter Chrisp de bu gerçeği şöyle ifade eder:

"Charles Darwin'in insanların maymunlardan evrimleştiği teorisi ilk kez yayınlandığında alay konusu olmuştu, fakat daha sonra geniş bir alanda kabul edilmişti. **Naziler Darwin'in teorilerini... savaş ve ırkçılığı haklı göstermek için kullandılar.**"80

Tarihçi Hickman da Hitler'in Darwinizm'den etkilendiğini şöyle açıklar:

Hitler katı bir evrimciydi. Psikozunun derinlikleri ne olursa olsun *Mein Kampf* kitabı bir dizi evrim fikrini sergiler, özellikle de en uygunların yaşam savaşı ve daha iyi bir toplum için zayıfların katledilmesi fikirlerine yer verir.81

Nazizm'in Irk Teorisi

Wilhelm Reich *The Mass Psychology of Fascism* (Faşizmin Kitle Psikolojisi) adlı kitabında, Nazi ırk teorisini şöyle anlatmaktadır:

İrk teorisi, her hayvanın sadece kendi türüyle çiftleşmesinin doğadaki "demir kanun" olduğu varsayımından yola çıkmaktadır. Sadece istisnai durumlarda bu kanun bozulmakta ve ırklar arası karışık cinsel ilişki meydana gelmektedir. Ancak bu gerçekleştiğinde de, doğa bunun intikamını almakta ve elindeki her türlü imkanı kullanarak bu anormalliği durdurmaktadır; ya doğan canlı kısır olmakta ya da sonraki nesillerin üreme yeteneği kısıtlanmaktadır. Farklı "seviyeler"deki iki canlı yaratığın çiftleşmesi sonucunda ortaya çıkan yavru, kaçınılmaz olarak ikisinin arası bir karakterde olacaktır. Ama doğa daha yüksek yaşam formları yaratmak istemektedir ve dolayısıyla karışık çiftleşme doğanın amacına aykırıdır. Öte yandan, günlük yaşama savaşı içinde doğal seleksiyon işlev görmekte ve bu yolla zayıflar, yani ırksal yönden aşağı olanlar zaten elenmektedir. Bu "doğanın amacına" uygundur, çünkü eğer sayıca çoğunlukta olan zayıflar güçlü olanlara karşı galip gelirlerse, gelişmeyi sağlayan yüksek çiftleşme de ortadan kalkacaktır.82

Görüldüğü gibi Naziler'in ırk teorisinin temelini oluşturan bu biyolojik görüş, her yönüyle Darwinizm'dir. Doğanın "üstün türler evrimleştirmek" gibi bir amacı olduğu, bunun için doğal seleksiyonu kullandığı, zayıfların kaçınılmaz olarak elendiği gibi safsatalar gerçekte Darwin'in evrim teorisinin bir özetidir.

Bilimsel bir temeli olmayan, asıl olarak paganizmin "doğaya bilinç atfetme" saçmalığının bir uyarlaması olan bu evrimci görüşler, Nazi vahşetinin de çıkış noktası olmuştur. Çünkü bu teoriyi -yine Darwinizm'e

uygun bir biçimde- insan toplumlarına uyarlamışlardır. Wilhelm Reich üstteki yorumlarının ardından şöyle yazmaktadır:

Nasyonal Sosyalistler daha ileri giderek varsaydıkları bu doğa kanununu insanlara uyarlamaya girişmişlerdir. Yürüttükleri mantık ana hatlarıyla şöyledir: Tarihsel tecrübeler göstermektedir ki, "Aryan kanının aşağı ırklarla karışması", her zaman için medeniyetin kurucusu olan Aryanların dejenerasyonu ile sonuçlanmaktadır. Üstün ırkın seviyesi alçalmakta, bu yüzden fiziki ve zihinsel bir gerileme dönemi başlamakta ve bu bir "düşüş"e neden olmaktadır. Hitler, Kuzey ülkelerinin ancak "Almanların kanı bozulmaya uğramadığı", yani Almanların Alman-olmayan halklarla ilişkide bulunup üremediği sürece güçlü kalacağını söylemiştir.⁸³

Hitler'in "**Kuzey Avrupa Almanlarını insanlık tarihinden çıkarın, geriye maymun dansından başka bir şey kalmaz**" derken dayandığı düşünce de, insanların maymundan evrimleştiğini savunan ve dolayısıyla bazılarının hala "maymun" statüsünü koruduğu sonucunu veren Darwinist fikirlerdir.⁸⁴

Bu sapkın mantıklar, insanın bir hayvan türü olarak görülmesinin ve bu hayvan türü içinde de "üstün ırklar" ve "aşağı ırklar" bulunduğuna inanılmasının bir sonucudur. Darwin'in *Türlerin Kökeni* ve *İnsanın Türeyişi* adlı kitaplarında öne sürdüğü tez de zaten tam olarak budur. Naziler Darwin'in teorisini uygulamaya koymaktan başka bir şey yapmamışlardır.

Oysa insanların üstünlüğü ırklara göre değildir. İnsanlar, hangi ırktan olurlarsa olsunlar, insandır. Her biri Allah tarafından yaratılmış ve yeryüzüne yerleştirilmiştir. Kuran'da bu gerçek şöyle haber verilir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Yukarıdaki ayette bildirilen gerçek çok açıktır. İnsanlar bu dünyada birbirlerini hangi kıstaslar ile değerlendirirlerse değerlendirsınler, Allah Katında üstünlük "takva" yani Allah'a yakınlık, Allah korkusu ile olur.

Herhangi bir kişinin veya grubun, bir ırkı üstün görmesi, üstün göstermeye çalışması yalnızca kendini kandırması olur. Çünkü her insan hesap günü Allah'ın huzuruna çıkacak, yapayalnız olarak sorgulanacaktır. Dünyada kendince üstünlük olarak gördüğü özellikleri ise kendisine bir yarar sağlamayacaktır. Aksine dünyada Allah'ın bildirdikleri dışında kıstaslar belirleyenler, kendilerince üstünlük iddia ederek diğer insanlara zulmedenler, zayıfları ezerek güçlenmeye çalışanlar hem dünyada hem de hesap gününde yaptıklarının karşılığını mutlaka göreceklerdir. Ayetlerde bu konu şu şekilde bildirilir:

(Hem de) Yeryüzünde büyüklük taslayarak ve kötülüğü tasarlayıp düzenleyerek. Oysa hileli düzen, kendi sahibinden başkasını sarıp kuşatmaz. Artık onlar öncekilerin sünnetinden başkasını mı gözlemektedirler? Sen, Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir değişiklik bulamazsın ve sen, Allah'ın sünnetinde kesinlikle bir dönüşüm de bulamazsın. Yeryüzünde gezip dolaşmıyorlar mı ki, kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını görsünler; üstelik onlar kuvvet bakımından kendilerinden daha güçlüydüler. Göklerde ve yerde Allah'ı aciz bırakacak hiçbir şey yoktur. Şüphesiz O, bilendir, güç yetirendir. (Fatır Suresi, 43-44)

Yol, ancak insanlara zulmeden ve yeryüzünde haksız yere 'tecavüz ve haksızlıkta bulunanların' aleyhinedir. İşte bunlara acıklı bir azap vardır. (Şura Suresi, 42)

Darwinist Teorinin Topluma Uyarlanması: Nazi Politikaları

Nazi ideolojisine göre ırklar üç temel kategoriye ayrılıyordu: Birinci kategori olan "medeniyet üreten ırklar", Almanlar ve diğer Kuzeyli kavimlerdi. "Medeniyeti izleyen ırklar" ise, medeniyeti ilerletme yetenekleri olmayan, fakat taklit edebilen "sıradan" ırklardı. Hitler, Çinliler, Japonlar gibi milletleri bu ikinci kategoride sayıyordu. Üçüncü kategori ise "medeniyeti tahrip eden ırklar"dı ki, bunlar Yahudiler, Slavlar, Zenciler gibi ırklardı.

Nazi ideolojisi, Alman ırkının diğer "aşağı" ırklarla karışmasını evrime aykırı bir "biyolojik hata" olarak görüyordu. Hitler, şöyle diyordu: **"Tarih boyunca Alman ırkının diğer ırklarla karışmış olması bize bir dünya hakimiyetine mal olmuştur. Alman milleti yeryüzünün hakimi olabilirdi..."**⁸⁵

Bu nedenle Naziler iktidara geldikleri günden itibaren bu sözde "evrimsel hata"yı gidermeye çalıştılar. Bu amaçla Hitler tarafından 1933 yılında bir seri yasa çıkartılarak, ırklar arasında temizlik işlemine girişildi. Yalnızca Alman kanı taşıyanlara yurttaş sayılma hakkı tanındı ve onlara ayrıcalıklar verildi. Haziran 1933'de ise toplumu çingenelerden, zencilerden, Yahudilerden ve özürlülerden arındıracak bir kanun çıkarıldı. Hitler bu uygulamaları şöyle savunuyordu:

Devlet yeni melezleme olaylarını kesinlikle durdurmalıdır. Bu konuda insanların kutsal haklarından söz edilemez, çünkü insanın tek kutsal hakkı vardır ve bu hak aynı zamanda vazifelerin en kutsalıdır: **Kanınin saf kalması için çalışmak.** Şu halde ırkçı bir devletin herşeyden önce evlenmeyi ırk bozulmasının ittiği çukurdan çıkarması gerekecektir.⁸⁶

Hitler aşağı ırklar bir kere yok edilirlse gelecek nesillerin, insanlığı geliştirmesi nedeniyle kendisine müteşekkik olacaklarına inanıyordu.. Hitler, Darwin'den aldığı ilhamla "türetmek" istediği sözde "üstün ırk" gençlerini ise şöyle tarif ediyordu:

"... Sadece şu genç erkek ve oğlanlara bir bakınız. Nasıl bir insanlık malzemesi. Ben onlara yeni bir dünya kuracağım... Benim pedagojim serttir. **Ben çekikle çalışıyorum ve çürük zayıf olan herşeyi bir yana atıyorum. Biz, önünde dünyanın titreyeceği bir gençlik yetiştireceğiz. Kaba, hükmedici, korkusuz ve acımasız bir gençlik.** Onu böyle istiyorum! O, mutsuzluğa dayanabilecektir. Onda zayıf, nazik hiçbirşeyin olmamasını istiyorum... Ona fiziksel idmanlar yaptıracaağım. Herşeyden önce güçlü olsun: en önemlisi budur..."⁸⁷

Peki Hitler oluşturmak istediği **"Kaba, hükmedici, korkusuz ve acımasız üstün ırk"**ı nasıl meydana getirecekti? Sadece propaganda yöntemleri bu iş için yeterli değildi. Nazi ırk teorisi, insanı bir hayvan olarak görüyor ve hayvan yetiştiricilerinin yaptığı gibi "ıslah edilmesini" öngörüyordu.

İşte bu nedenle Naziler, **"öjeni"** teorisine sarıldılar ve bunu uygulamaya koydular. Öjeni, kitabın önceki sayfalarında incelediğimiz gibi, kökenleri eski Yunan'daki pagan Sparta kentine dayanan ve 19. yüzyılda Charles Darwin'in kuzeni Francis Galton tarafından yeniden gündeme getirilen "insan ırkının ıslahı" teorisiydi. Ernst Haeckel öjeninin nasıl yapılacağını tarif etmiş, sakat bebeklerin doğdukları anda öldürölmelerini, sağlıksız, zayıf veya zeka yönünden geri insanların kısırlaştırılmalarını savunmuştu. Naziler bu insanlık dışı teoriyi uygulamakta gecikmediler. İktidara geldikleri 1933 yılında **"ırksal sterilizasyon"** kanunları çıkartıldı. Bu kanunlara göre sakatlar, zeka özörlöler, hastalıklı kimseler kısırlaştırılmalı ve böylece üremeleri engellenmeliydi. Hatta, toplumdan soyutlanmalı ve bu nedenle belli merkezlerde toplanmalıydılar. Naziler bu merkezleri vakit yitirmeden kurdular ve pek çok insanı buralara toplayıp hayvan muamelesi gösterdiler. "Nazi Kutsal Sağlık Mahkemeleri" ilk üç yıl içerisinde 80.000 kişiye kısırlaştırma ameliyatı yaptı.

Zaman içinde Almanların öjeni politikaları daha da şiddetlendi ve sonuçta geri zekalılara, delilere ve diğer istenmeyen kişilere **"ötenazi"** uygulandı. **Yani bu kişiler, ilaç verilmek suretiyle öldüröldüler.** Bu dönemde kaydedilmiş bazı film ve fotoğraf görüntöleri, Nazi doktorları tarafından zehir enjekte edilerek öldürölen binlerce akıl hastası veya sakat insanın içler acısı durumunu göstermektedir. Yaşlılar ve küçük çocuklar dahi bu vahşetin hedefi olmuşlardır.

Nazi Almanyası bu korkunç vahşeti kılını bile kıpırdatmadan uygularken, bir yanda da "pozitif ıslah" çalışmalarına başladı. Bu, hastaların öldürölməsi anlamına gelen "negatif ıslahın" yerine, ırksal yönden "kaliteli" bulunan Almanların çoğaltılmasını hedefliyordu. Bu politika gereği "Aryan ırkından" olduğu kabul edilen kadın ve erkeklerin birleşmesi ve çocuk sahibi olması desteklendi.⁸⁸ Bu amaçla "üstün ırk" özelliklerine sahip olduğu düşünölen (sarışın, mavi gözlö, yapılı) kadınlar seçilip özel evlere yerleştirildiler ve programda kaldıkları sürece mümkün olduğuca fazla sayıda Nazi subayı tarafından hamile bırakıldılar.

Amaç iyi bir inek veya at cinsi yetiştirir gibi, iyi bir "Aryan ırk" nesli yetiştirmekti. Ama elde edilen sonuçlar Nazileri hayal kırıklığına

uğratacak ve bu çocukların IQ'larının genel ortalamadan daha düşük olduğu ortaya çıkacaktı.⁸⁹

Hitler öjeni ve ırkın saflaştırılması uygulamalarını şöyle savunuyordu:

"Faşist devlet en yüce politik ve sosyal değerdir; onun güçlenmesine yardım eden herşey ahlaka uygundur; engel olan ise ahlaka aykırıdır ve yok edilmelidir. İnsan yaşamının, faşist toplumuna yararlı olduğu nispette anlamı vardır."⁹⁰

Nazizm'in Diğer Irklara Yönelik Vahşeti

Nazizm'in ırkçı vahşeti, sadece Almanya sınırları içindeki "uygun olmayan" insanları değil, tüm dünyayı hedef alıyordu. Hitler'in rüyası bütün dünyaya hükmedecek bir Alman İmparatorluğu kurmak ve dünya üzerindeki tüm "aşağı" ırkları sterilize ederek sözde "insan evrimi"ni hızlandırmaktı. Nitekim bu, Darwin'in de dile getirdiği bir kehanetti. Bilindiği gibi Darwin, *İnsanın Türeyişi* isimli kitabında, "yakın bir gelecekte medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da... kuşkusuz elimine edilecekler." diyordu. Darwin'in bu kehanetini uygulama görevini de Hitler üstlenmişti.

Bu planı 1939 yılında uygulamaya koydu. Şok saldırılarla önce Polonya'yı, ardından Danimarka, Norveç, Belçika, Hollanda, Fransa, Yugoslavya ve Yunanistan'ı, Kuzey Afrika'yı ve Sovyetler Birliği'ni işgal etti. İşgal altındaki ülkelerin halklarına, özellikle "aşağı ırklar" kategorisine dahil edilen insanlara büyük bir zulüm uygulandı. Milyonlarca insan tutsak olarak çalıştırılmak üzere toplama kamplarına gönderildi ve feci şartlarda yaşatıldı. Bu kamplarda yaşamını yitiren yüz binlerce Yahudi, Çingene, Slav, Rus ve diğer milletlerden insanlar, Darwinist ırkçılığın vardığı sonucu belgelemektedir. (Kamplarda yaşamının yitiren Musevilerin bir kısmı da gerçekte Musevi Hazar Türkleridir.)

Nazi vahşetinin en çarpıcı örneklerinden biri, Nazi subayı **Josef Mengele**'nin Auschwitz toplama kampında tutuklular üzerinde yaptığı insanlık dışı deneylerdir. Mengele tarafından kamp tutsakları arasından "kobay" olarak seçilen yetişkinler ve çocuklar üzerinde, insan vücudunun acıya veya soğuğa ne kadar dayanabildiğini anlamak için korkunç denemeler yapılmıştır. Soğuk kış gününde buz dolu sulara zorla sokulup bekletilen insanların, donmadan önce kaç dakika yaşayabildikleri test edilmiştir. Mengele'nin denekleri üzerinde hiçbir anestezi yapmadan cerrahi operasyonlar yürüttüğü, örneğin insanların kollarını, bacaklarını veya midelerini canlı canlı kestiği bilinmektedir. Mengele'nin en zalim deneyleri ise, kampa gelen ikiz çocuklar üzerindedir. Mengele kampa gelen tüm ikizleri diğer tutsaklardan ayırmış ve üzerlerinde farklı denemeler yaparak kalıtsal faktörlerin etkisini ölçmüştür. Ancak kullandığı metodlar inanılmaz derecede zalimdir. İkizlerin kanını birbirine enjekte ederek tepkiyi ölçmüş, çoğunda ikizlerin biri veya ikisi şiddetli

ağrılar ve yüksek ateş yaşamıştır. Mengele göz renginin kalıtsal olarak değiştirilip değiştirilmeyeceğini ölçmek istemiş ve bu amaçla ikizlerin gözlerine mavi mürekkep enjekte etmiştir. Çoğu denek büyük acılar çekmiş ve bir kısmı kör olmuştur. Küçük çocuklara çeşitli hastalıkların mikropları enjekte edilmiş ve bu hastalıklara ne kadar dayanabildikleri ölçülmüştür. Pek çok masum çocuk, Mengele adlı bu Nazi canavarının elinde işkence çekmiş, sakat kalmış veya ölmüştür.

Bu akıl almaz vahşetin temelinde, insanları bir hayvan türü olarak gören, bazı insan ırklarını ise "zararlı hayvanlar" olarak kabul eden Darwinist-faşist ırk teorisi yatmaktadır. Nitekim Mengele'nin geçmişine bakıldığında, bu teoriyle eğitildiği açıkça görülmektedir. Mengele'nin yaşamını ve vahşetlerini konu alan bir çalışmada, Nazi doktorunun akıl hocası olan Dr. Ernst Rudin'in Sosyal Darwinizmi'nden şöyle söz edilmektedir:

Eğer Mengele Nazi kariyerinin en üst noktasında ruhsuz bir canavar haline geldiyse, bunu kuşkusuz Almanya'nın en şeytani zihinlerinden öğrenmiştir. **Mengele öğrenci iken Dr. Ernst Rudin'in derslerini izlemiştir.** Rudin, bazı insanların yaşama hakkına sahip olmadığını ve dahası doktorların bu yaşamları ortadan kaldırma ve toplum genelinden çıkarma sorumluluğuna sahip olduğunu öne süren bir kişidir. Fikirleri bizzat Hitler'in dikkatini çekmiş ve 1933 yılında çıkarılan Kalıtsal Sağlığı Koruma Yasası için Rudin'in danışmanlığına başvurulmuştur. **Bu tavizsiz Sosyal Darwinist,** üreyerek ve Alman gen havuzunu kirleten şu insanların kısırlaştırılması için başlatılan Nazi çalışmalarına destek olmuştur: Zeka özürlüler, şizofrenler, mani depresifler, epilepsi hastaları, kalıtsal körler, sağırılar, sakatlar vs.⁹¹

Sosyal Darwinizm, Nazi vahşetinin her aşamasında bir kez daha ortaya çıkmaktadır. Nazi vahşetinin en önde gelen mimarlarından biri olan SS Şefi Heinrich Himmler'in ilham kaynağı da Darwinist "çatışma" ve "yaşam mücadelesi" kavramlarından başka bir şey değildi. Uyguladığı zulmün sözde "bilimsel" mantığını şöyle açıklamıştı: **"Doğanın kanunu, güçlü olanın hayatta kalacağı dünyamızda rolünü oynamalıdır."**⁹²

Himmler, Aryan ırkından olmayan insanları, özellikle Slav, Yahudi, Rus gibi halkları birer hayvan olarak görüyor ve onlara her türlü zulmün uygulanmasını doğal kabul ediyordu. Esir Rus kadınlar hakkında şöyle konuşmuştu:

"Tank-savar engeli için çukur kazan 10.000 Rus kadını aynı anda bitkinlikten yere yıkıldıklarında beni ilgilendiren tek şey o çukurun Büyük Almanya'nın çıkarları için tamamlanması gerektiğidir. Kadınlar kaldırılmalı ve işlerini bitirmelidirler. Sonra ölürlerse ölsünler..."⁹³

Himmler, işgal edilen ülkelerde Almanya safında savaşmak isteyen savaş gönüllülerini bile insan yerine koymayan açıklamalar yapmaktan çekinmemişti:

"Gönüllülere dedim ki, istediğinizi yapabilirsiniz. Ama bir konuda şunu bilmeniz gerekir ki, SS sizin ülkelerinizde de örgütlenecektir. Bütün Avrupa'da bir tek SS var olacaktır. Alman SS'i. Sizin fırsat peşinde koşup

Almanlaşmanızı isteyen de yok. Sizden istenen ve yapacağımız şey, ulusal çıkar ve gururunuzu, üstün ırk ve üstün tarihsel ideal karşısında aşağıda tutmanızdır. Üstün olan Alman Reich'idir. Bunu unutmayın."94

Hitler'in sözde "üstün ırkın egemenliği" için başlattığı II. Dünya Savaşı'nın bilançosu ise çok ağır oldu. 55 milyondan fazla insan öldü, bunların çoğu sivildi. Maddi kayıp olağanüstü rakamları buldu. Nazileri bu facia için harekete geçiren en büyük etken ise, sahip oldukları "üstün ırk" iddiasıydı. Bu iddianın kökeni de, Darwin'in evrim teorisiydi.

Hitler'in en büyük müttefiki olan Benito Mussolini de aynı onun gibi Darwinizm'den oldukça etkilenmişti. Mussolini'ye göre şiddet, sosyal değişimi yaşarken son derece gerekli bir unsurdur. Mussolini konuşmalarında sık sık Darwinist terimleri kullanıyor ve barışla ilgili her türlü yaklaşıma karşı çıkıyordu. İngiliz İmparatorluğu'nun zayıflamasını, "evrimin en önemli itici gücü olan savaştan kaçmaya çalışmasına" bağlıyordu.95

Faşist ırkçılık hakkındaki bu gerçeklerin ortaya koyduğu sonuç açıktır: Darwinizm hem faşist rejimlerin hem de iki dünya savaşının, perde ardında kalan "gerçek" sorumlusudur. Günümüzde belki de çok az insan bunların Darwinizm'le ilgisinin farkındadır. Oysa faşistler temel inançlarını Darwinizm'den alırlar. Hiçbirşeye gücü yetmeyen kör tesadüfleri sözde yaratıcı bir güç olarak gören bu sistemde kaos, acımasızlık, zulüm, güçlünün haklı olması gibi prensipler vardır. Darwinizm'deki sürekli mücadele prensibi, bitip tükenmek bilmeyen vahşetlerin, zulümlerin, katliamların felsefi tabanını oluşturmaktadır.

Oysa Allah insan ırklarını birbirleri ile eşit yaratmış, daha önce de belirttiğimiz gibi üstünlüğün takvaya yani Allah'tan korkup O'nun emirlerine uymaya göre olduğunu bildirmiştir. İnsanlara zulmetmeyi, acımasız davranmayı ise yasaklamıştır. Tarih boyunca bu emre karşı gelen zalim liderler ve kavimler hep aynı acı sonla karşılaşmışlardır. **Mümin Suresi'nin 56. ayetinde** bildirildiği gibi, **"göğüslerinde kendisine ulaşamayacakları bir büyüklük"** isteği taşıyanlar, hiçbir zaman bu isteklerine ulaşamamıştır. Allah, **Şuara Suresi'nin 227. ayetinde "...zulmetmekte olanlar, nasıl bir inkılaba uğrayıp devrileceklerini pek yakında bileceklerdir"** buyurarak, bu insanların dünyada hezimetle karşılaşacağını haber vermiştir. İnsanlara zulmedenlerin ahirette karşılaşacakları son ise çok daha acıdır.

Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

Gerçek şu ki, inkar edenler ve zulmedenler, Allah onları bağışlayacak değildir, onları bir yola da iletecek değildir. Ancak, onda ebedi kalmaları için cehennem yoluna (iletecektir.) Bu da Allah'a pek kolaydır. (Nisa Suresi, 168-169)

FAŞİZMİN DİN DÜŞMANLIĞI

Dünyada bugüne dek var olan faşist sistemlerin sahip oldukları ortak noktalardan biri din ahlakına karşı tutumlarıdır. İlk bakışta, tüm faşist sistemlerin halkın sahip olduğu dini savunduğu görülür. Ancak, faşistler dini samimi olarak savunmazlar. Tek amaçları, dini kurumlardan ve inançlı halktan destek almak, dini terim ve kavramları kullanarak halkı kendilerine bağlayabilmektir. Bu dinin İslam, Hristiyanlık veya Yahudilik olması ya da Budizm gibi batıl bir inanç olması faşistler için fark etmez. Asıl amaç aynı inançla birbirine bağlı olan bir toplum, kitlesel olarak istenilen şekilde yönlendirilebilmesidir. Hitler, Mussolini, Franco gibi faşist diktatörlerin ve hatta çağdaş faşistlerin politikaları ve uygulamaları incelendiğinde, din ahlakına karşı tutumlarının içyüzü de kolaylıkla görülebilmektedir.

Herşeyden önce faşistlerin samimi olarak din ahlakını savunmaları imkansızdır, çünkü faşistlerin sahip oldukları karakter ve hayata bakış açıları dinin insanlara kazandırdığı güzel ahlakla taban tabana zıttır. Yüce Allah'ın insanlar için seçtiği dinde barış ve huzur varken, faşizmde savaş ve huzursuzluk vardır. Allah insanlara güzel söz söylemeyi, affetmeyi ve sevgiyi emrederken, faşistler kin ve nefreti, bitip tükenmeyen mücadeleyi ve savaşı emreder. Dolayısıyla, faşistler dinin samimi olarak yaşanmasını ve topluma dinin getirdiği güzel ahlakın hakim olmasını istemezler, çünkü böyle bir durumda kendileri topluma hakim olamayacaklardır. Bu nedenle, hem sözde dindar görünür, hem de hak dinin yaşanmasını gizlice ve sinsi tedbir ve uygulamalarla engellemeye çalışırlar.

20. yüzyıl tarihi, bunun kanıtlarıyla doludur.

Nazilerin Din Düşmanlığı

Nazi ideolojisinin kökenlerini ve din konusundaki tutumunu kitabın önceki bölümlerinde incelemiştik. Kanıtlarıyla ortaya koyduğumuz gibi, Nazi ideolojisi, bütün İlahi dinlere karşı nefret besleyen sapkın bir öğretilerdir. Bu ideolojinin temelleri, Nietzsche'nin din düşmanı felsefesine ve Darwin'in yaratılışı reddeden ateist evrim teorisine dayanmaktadır. Nazilerin ahlak anlayışı ise, Eski Yunan'daki ve Hristiyanlık öncesi barbar Alman kavimlerindeki putperest kültürün bir taklididir. Nazizm pagan, yani putperest bir ideolojidir.

Bu gerçek, konuyu inceleyen pek çok yorumcu tarafından dile getirilmiştir. Amerikalı araştırmacı Jerry Bergmann tarafından kaleme alınan Darwinism and the Nazi Race Holocaust (Darwinizm ve Nazi Irk Soykırımı) başlıklı bir makalede, Nazilerin dine bakışları şöyle açıklanır:

"Alman teolojisinin ana çizgisinden ve okullarından dini çıkarmak ve yerine Darwinizm'i yerleştirmek, soykırım trajedisiyle sonuçlanan Sosyal Darwinizm'in kabulüne açıkça katkıda bulundu.⁹⁶

The Scientific Origins of National Socialism (Nazizmin Bilimsel Kökenleri) başlıklı kitabın yazarı Daniel Gasmann da bu tespiti doğrulamakta ve şöyle yazmaktadır:

Hitler, biyolojik evrim fikrini, geleneksel din karşısındaki en güçlü silah olarak vurgulamıştı ve Hristiyanlığı evrim öğretisinin karşıtı olarak sürekli olarak suçlamıştı. Hitler için, evrim modern bilim ve kùltürün kalite işaretiydi. O da Haeckel gibi evrimin doğru olduğunu hararetle savunmuştu.⁹⁷

Hitler dine olan nefretini şu sözleriyle de açığa vurmuştu:

... (Din denen) organize yalan yok edilmelidir. Devlet mutlak yönetici olarak kalmalıdır. Gençken dini dinamitle yok etmenin gerekli olduğuna inanıyordum... İnsanlarımız din olmadan yaşamayı başardılar. Altı SS birliğim var ve bunlar din konusunda tamamen duyarsızlar. Ama bu onları ruhları cesaretle dolu olarak ölüme gitmekten engellemiyor.⁹⁸

Kuşkusuz Hitler bu sapkın mantık örgüsünü ortaya koyarken büyük bir aldanişa kapılmıştı. İnsanlara vicdanlarının emrettiği gibi yaşamayı öğreten din ahlakı, bir toplumu ayakta tutan asıl değerdir. Din ahlakının göz ardı edildiği toplumlarda ise, tarihte pek çok örnekte görüldüğü gibi, dejenerasyon ve çöküntü kaçınılmazdır. Bu çöküntüyü, faşist sistemlerde olduğu gibi totaliter uygulamalarla engellemek mümkün değildir. Nazilerin uğradığı son bu açıdan da oldukça ibretliktir. Üstelik Hitler, bu görüşleriyle robot bir toplum oluşturmakta ve askerlerini bir hiç uğruna sürekli ölüme göndermekteydi.

"Alman ruhu", "savaşçı onuru" vs. gibi pagan kavramlarla süslemeye çalıştığı bu modeli yok edeceğini çok iyi bildiği, ilahi dinlere ise kendince "dinamitle yok edilmesi gereken" inançlar olarak bakıyordu.

Hitler din konusundaki görüşlerini, Oberzalsberg'taki villasında toplanan kurmaylarına da şöyle özetlemişti:

"Bizlerin genellikle yanlışlıkla bir dine bağlanmamız mutsuzluktur. Çünkü vatan uğrunda can feda etmeyi kutsal sayan Japonların o dini neden bizde yok?"⁹⁹

Tüm bunlar Hitler'in inkarcı yönünü gözler önüne seren ifadelerdir. Faşistlerin sapkın anlayışına göre eğer din ahlakı Japonlarınki gibi savaşı emrediyorsa, böyle bir dini, kendi ideolojileri için kullanabileceklerinden kabul edebilirlerdi. Ancak Hristiyanlık savaştan değil barıştan, rekabetten değil, fedakarlıktan yanaydı. Bu nedenle de Nazi partisi Katolik Kilisesi'ne karşı sürekli savaşırken

Ancak bir yandan da "Nazizm'e uygun bir Hristiyanlık" oluşturmaya çalıştı.

Nazilerin Oluşturduğu "İrkçi Hristiyanlık"

Naziler özde din ahlakına karşı olmalarına rağmen karşın uygulamada politik davrandılar, zaman zaman kiliseyi destekler görünürken, zaman zaman da açıkça kiliseye karşı savaş açtılar. Asıl amaç dini kurumları ulaşmak istedikleri hedefte maşa olarak kullanabilmektir. Hitler, özellikle tüm Hristiyanları uluslarüstü bir birlik içinde gören Katolik Kilisesi'ne düşmandı. Bunun yerine, sadece Almanlara has bir kilise kurulması, ardından da kilisenin öngördüğü dinin aşamalı olarak Alman faşizminin bir aracı haline gelmesini hedefliyordu. Nazi ideologlarından Gottfried Feder "Nazi Partisinin Programı ve Dünya Görüşü" başlıklı bir yazısında şöyle diyordu:

Elbette, bir gün Alman halkı, sahip olduğu Nordik (Kuzeyli) kanın gerektirdiği bir Tanrı algısı ve deneyimi kazanacaktır. Elbette ancak o zaman kan, inanç ve devlet üçlüsü tam olarak gerçekleşecektir.¹⁰⁰

Bu putperest ve inkarcı görüşe göre din, "kan ve devlet"le, yani Nazilerin ırkçı ideolojisi ve totaliter rejimi ile uyumlu bir hale gelmeliydi. Hitler, dini kullanmaya yönelik bu yaklaşımını, Kavgam adlı kitabında da şöyle özetlemişti: "Kim toplulukları kazanmak istiyorsa, onun, toplulukların kalplerini açan anahtarları bilmesi gerekir."¹⁰¹

Hitler kitleleri peşine takabilmek için dini terimleri kendince bir anahtar gibi kullandı ve ırkçılığı sanki kutsal bir ibadet gibi göstermeye çalıştı. Gerçekte bir Darwinist olmasına, yani yaratılışı inkar etmesine rağmen, kitlelere ırkçılık propagandası yaparken yaratılışa atıfta bulunmuş, ancak bu gerçeği çarpıtarak ırkçılığa dayanak yapmak istemişti. Hitler'in Kavgam'ında yer alan şu cümleler dikkat çekicidir:

"Netice olarak şunu söyleyebilirim: Yüksek ırkın seviyesini düşürmek, fizik ve fitri bir gerilemeyi meydana getirmek, yaratıcımız olan Allah'ın iradesine karşı günah işlemektir."¹⁰²

"Melezleşen veyahut melezleşmeye fırsat veren milletler, Allah'ın iradesine karşı günah işlerler. Bir millet, özel vassına bağlı kalmazsa dünyada varlığının son verilmesinden şikayetçi olmaya hakkı yoktur."¹⁰³

Elbette bunlar sadece birer çarpıtma ve bilgisiz halkı yönlendirebilmek için kullanılan yalanlardı. Ne var ki, Nazizm'in dini kavramları bu şekilde çarpıtması ve ırkçı ideolojinin aracı haline getirmesi, belli ölçüde etkili oldu. Bunda, Almanya'daki bazı kiliselerin fırsatçı yöneticilerinin de önemli bir payı vardı. Hitler ile işbirliği yapan bu ikiyüzlü din adamları, Nazizm'in çeşitli yollarla propagandasını yaptılar. 1933 yılında, Hitler'in henüz iktidara geldiği günlerde Alman Kiliseler Birliği yöneticisi olan Viskansler von Pappen: "Devlet yöneticisine özgü içgüdü sayesinde tüm güçlükleri ve tehlikeleri aşarak, ülkeyi parlak ve mutlu geleceğe ulaştıracak olan idareciyi oldukça ağır bir zamanda bize veren merhametli Tanrı, Almanya'yı kutsallaştırdı" diyerek açıkça yalan söylüyordu. Kimi şairler de Hitler'i Almanya'yı aydın bir geleceğe kavuşturmak üzere, özel seçilmiş bir kişi olarak övüyorlardı.¹⁰⁴

Naziler bazı kiliseleri işbirlikçileri haline getirirken, bazılarını ise baskı ve korkuyla sindirmek istediler. 1932'de Protestan kilisesinden papaz Dietrich Bonhoeffer Berlin'de "Hakikat" üzerine bir vaaz verdi. Konuşmasında kine dayalı ırkçı bir sisteme karşı sevgiyi öne çıkardı. Bu aykırı tutumları nedeniyle sonunda Naziler tarafından idam edildi.¹⁰⁵

1933-1939 yılları arasında birçok Katolik papazı tutuklandı. Katolik hareketin lideri Erich Klausener, 1934 tasfiyesinde öldürüldü. Katolik yayınları yasaklandı. Naziler, bazı Protestan kiliselerine de saldırdılar.

Nazi ideolojisini kutsayan din adamları ise ödüllendiriliyordu. Bunlardan biri, Hitler tarafından Kilise İşleri Başkanı olarak atanan Dr. Hans Kerrl idi. Dr. Kerrl, 13 Şubat 1937'de din adamlarına verdiği bir söylevde, kendince Hristiyanlığı Nazi ideolojisinin bir aygıtı haline getiriyor ve büyük bir yalana ortak oluyordu: "Parti olumlu Hristiyanlığa dayanmaktadır ve olumlu Hristiyanlık da Nasyonal Sosyalizm'dir. Nasyonal Sosyalizm Tanrı'nın buyruğunu yerine getirmektedir."¹⁰⁶

1937 sonu ve 1938 başında, Nazi terörü karşısında boyun eğen Protestan papazları, Hitler'e bağlılık yemini ederek, Kilise kurumunun teslimiyetini tescil etmiş oldular. Böylece Hitler hakimiyeti her sahada elinde tutmuş oluyordu. Kilise dahi kendi denetimindeydi. Ancak nihai amacı, tüm İlahi dinleri ortadan kaldırmak ve Almanya'yı tam bir pagan toplum haline getirmektir. Haziran 1941 yılına ait gizli bir belgede, dinin yok edilmesi hedefi şöyle anlatılıyordu:

Halk, kilisesinden ve onun papazlarından olabildiği kadar çok daha uzaklaştırılmalı. Bundan böyle halkın ve onun yönetimi üzerinde kilisenin etkisine daha fazla meydan vermemelidir. Bu etki büsbütün sonuna kadar yok edilmeli. Ancak Reich hükümeti ve onun yönergesi üzerine parti ve partinin bileşim öğeleri, ona yakın olan örgütleri, halkı yönetme hakkına sahiptir.¹⁰⁷

Elbette Hitler bu hedefine hiçbir zaman ulaşamamıştır ve Hitler gibi benzer amaçla, din ahlakına karşı mücadele içinde olanlar da, Allah'ın izni ile, yenilmeye mahkumdurlar. Bu, Allah'ın kanunudur. Rabbimiz bir ayetinde, inkarcılar istemeseler de din ahlakının üstün geleceğini şöyle müjdelemiştir:

Ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Oysa kafirler istemese de Allah, Kendi nurunu tamamlamaktan başkasını istemiyor. (Tevbe Suresi 32)

Nazilerin Yahudi Düşmanlığının Gerçek Manası

Nazilerin din konusundaki düşünce ve politikalarını anlamak için, Yahudilere ve Yahudiliğe karşı gösterdikleri fanatik düşmanlığı da incelemek gerekir.

Nazilerin Yahudi düşmanlığı, gerçekte söz konusu din düşmanı ideolojilerinin bir parçasıydı. Çünkü Nazilerin mantığına göre, daha önceden pagan ve savaşçı bir toplum olan Almanlar, Hristiyanlığın

yayılmasıyla birlikte bu kültürü terk etmişlerdi, Hristiyanlık ise Yahudiliğin bir devamıydı. Hristiyanlıktan nefret eden Naziler gerçekte onu bir "Yahudi komplosu" olarak görüyorlardı.

Allah Katında kutlu ve mübarek bir insan olan Hz. İsa'ya karşı geliyorlardı. Kendi sapkın mantıklarınca Almanların yol göstericisinin Alman soyundan gelmesi gerektiğini öne sürüyorlardı. Sahip oldukları vahşi ideoloji, kendilerine yalnızca Alman kültürünün barbar ve zalim savaşçıları örnek almayı öğretiyordu.

Nazi ideolojisine bakıldığında, dünya tarihinin, "Aryan ırkı" ile "Sami ırkı" arasındaki bir çatışma olarak yorumlandığı görülebilir. Nazilere göre Aryan ırkı Hint-Avrupa kültürünün, Sami ırkı (Yahudiler ve Araplar) ise Ortadoğu kültürünün öncüleridir. Hint-Avrupa kültürünün temel özelliği ise, pagan, yani putperest inançlara sahip olmasıdır. Naziler işte bu nedenle kendilerini pagan bir kültürün mirasçıları olarak görmüşler, Yahudileri ise, putperestliğe karşı çıkıp Tevhid (Allah'ın Birliği) inancını dünyaya yayan düşman bir ırk olarak kabul etmişlerdir.

Nazilerin pagan ideolojilerini konu alan The Pink Swastika adlı eserde, bu konu şöyle özetlenmektedir:

Nazilerin öncelikle Yahudi halkına saldırmasının ve onları yok etmek istemelerinin nedeni... Kutsal Kitabın, yani Tevrat ve İncil'in, Hristiyan ahlakının üzerine oturduğu temelleri oluşturmıştır.¹⁰⁸

Nazizm'in bu sapkın inancı diğer pek çok faşist akımda da görülmektedir. Bugün halen pek çok neo-Nazi grubu, "Aryan ırkının dini" olarak gördükleri putperest inançlara bağlanmakta, başta hak din İslam olmak üzere, Hristiyanlık ve Yahudilik gibi vahye dayalı İlahi dinleri ise sözde "Semitik efsaneler" olarak görüp bunlara düşmanlık beslemektedirler. İslam dünyasında da bu çarpık mantık doğrultusunda "Arap düşmanlığı" şeklinde yeni bir antisemitizm geliştirmeye çalışan faşist eğilimler olmuştur.

Oysa İlahi dinler, sadece Semitik ırklara değil, dünya üzerindeki tüm insanlara hitap etmektedir ve dünya üzerindeki tüm insanların kurtuluşu da tahrife uğramamış son Hak Din olan İslam'dadır. Allah'ın insanlara indirdiği dini reddederek, atalarının sapkın dini olan paganizme bağlanan faşizm ise, büyük bir akılsızlıktan ibarettir. Allah, "atalarının dini"nin peşinden giden bu gibi akılsız insanların durumu Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

Ne zaman onlara: "Allah'ın indirdiklerine uyun" denilse, onlar: "Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye (geleneğe) uyarız" derler. (Peki) Ya atalarının akıllı bir şeye ermez ve doğru yolu da bulamamış idiyeler? (Bakara Suresi, 170)

Faşizmin İki Yüzlü Din Politikası

Hitler'in din hakkında kullandığı ikiyüzlü politika da, sadece Nazizm'e has bir yöntem değil, faşist rejimlerin genel karakteridir. Faşist ideoloji için

din sadece bir araçtır. Çünkü dini değerleri kullanmadıkları sürece yaptıkları zulümler ve ırkçı politikalar nedeniyle halklarından tepki alacaklarının farkındadırlar. Bu nedenle dini kavramları çarpıtarak kendilerine göre bir yorum ortaya koyarlar. Ağızlarında sürekli içinde bulundukları toplumun sahip olduğu dini terimler, dini söylemler vardır, ancak uygulamaya bakıldığında dinden son derece uzak bir yapıyla karşılaşılır.

Bu, faşist liderlerin halkı kendilerine bağlayabilmek amacıyla geliştirdikleri bir politikadan başka şey değildir. Çünkü halkın dini değerler adına pek çok fedakarlığı yapabileceğinin, bu ulvi inançlar uğruna birçok şeyi göze alabileceğinin onlar da farkındadırlar. Bu nedenle kendilerini Allah adına, din adına yola çıkmış gibi gösterirler. Dini çağrıştıracak ve böylece halkı motive edecek sloganlar kullanıp, propagandalarında da dini sembollere ağırlık verip, kendilerine dini bir görünüm kazandırmak isterler. Buna karşın faşizmin gerektirdiği bütün zalimlikleri ve insanlık dışı eylemleri de yaparlar. Yani aslında söyledikleriyle yaptıkları birbirine taban tabana zıttır. Faşistlerin kendi iktidarları için dini böylesine sahtekar bir yüzle kullanmaları onların zalimliklerinin başka bir kanıtıdır.

Allah'a karşı yalan uyduranlar için Rabbimiz ayette şöyle bildirir:

Allah'a karşı yalan uydurup iftira düzenden daha zalim kimdir? İşte bunlar, Rablerine sunulacaklar ve şahidler: "Rablerine karşı yalan söyleyenler bunlardır" diyecekler. Haberiniz olsun; Allah'ın laneti zalimlerin üzerinedir. (Hud Suresi, 18)

Öte yandan, faşistlerin kullandıkları dini sloganlara kanan ve onların bu taktiğinden etkilenenler ise, yine samimi olarak dine inanan insanlar değillerdir. Bunlar, kaba, cahil, düşünme yeteneği gelişmemiş, dini de atalarından kalan bir gelenek gibi değerlendiren insanlardır. Dolayısıyla, faşistlerin dini kullanmadaki akılsız, sığ ve sahtekar üslubunun farkına varmazlar ya da görmezden gelirler.

Önceki sayfalarda anlatılanlardan da açıkça görüldüğü gibi bu tarz dini telkinlerle halka Darwinist mantığı ve ırkçı eylemleri haklı göstermeye çalışmışlardır. Aslında bunlar faşistlerin akılsızlıklarına açık bir delildir. Çünkü din ahlakının ırkçılığı menettiği ve insanlar arasında kardeşliği barışı desteklediği çok açık bir gerçektir. Allah insanlar arasında tek üstünlüğün takvaya göre olduğunu, rekabetin değil, fedakarlık, şefkat ve dayanışmanın güzel olduğunu insanlara bildirmiştir. Ancak faşistler bu sahte dindar görünümleriyle sadece halkın çok cahil bir bölümünü etkileyebilirler.

Mussolini'nin İki Yüzü

Faşist karakteri analiz etmek için Nazizm'den sonra incelenmesi gereken ikinci örnek, kuşkusuz "faşizm" teriminin asıl sahibi olan İtalyan diktatör

Benito Mussolini'dir. Mussolini'nin yaşamına baktığımızda da, faşizmin gerçekte dine büyük bir düşmanlık besleyen, ancak siyasi çıkarlar için gerektiğinde dindar gözüken ikiyüzlü karakterin önemli bir örneğini görürüz.

Mussolini'nin hayatının bize gösterdiği bir diğer gerçek ise, **faşizm ile komünizm arasındaki çizginin çok ince olduğudur**. Faşizm ve komünizm birbirlerine çok zıt ideolojiler gibi görünürler. Oysa baskıcı, zalim ve totaliter karakterleriyle, oligarşik (azınlık iktidarına dayalı) sistemleriyle, dine olan düşmanlıklarıyla, Darwinist dünya görüşleriyle aslında her iki ideoloji de birbirine çok benzer. (Bkz. *Komünizm Pusuda*, Harun Yahya) Bundan dolayıdır ki, bir faşist ile bir komünist arasında gerçekte çok az fark vardır ve her ikisi de kolayca bir diğerine dönüşebilir. Proleterya devrimi hayalleriyle kan döken bir komünist, bir süre sonra aynı vahşeti bu kez faşist idealler için sergilemeye başlayabilir. Her iki ideoloji de vahşet için bir gerekçeden başka bir şey değildir çünkü.

Mussolini de, yıllar boyu ateşli bir komünist, gözü dönmüş bir din düşmanı ve fanatik bir Darwinist olarak İtalyan siyasetinde kendine yer edinmeye çalışmış, bu yolla hedefine varamadığında ise, bir anda şekil değiştirerek faşist olmuş bir diktatördür.

Mussolini'nin Komünist Yılları

Mussolini 1883 yılında küçük bir köyde dünyaya geldi. Babası, ateşli bir Marksist'ti. Bu ideolojisini oğluna da aktarmıştı, Oxford Üniversitesi tarihçisi Dennis Mack Smith'in, *Mussolini* başlıklı kitabında yazdığına göre, "önemli aile toplantılarında Mussolini'nin babası çocuklarına Marx'ın *Das Kapital*'inden bölümler okurdu."¹⁰⁹ Babasından komünist eğitim alan genç Mussolini, okul çevresinde de geçimsiz, kavgacı, sert ve ukala bir çocuk olarak tanınıyordu. Hemen hiç arkadaşı yoktu.

Mussolini, 20'li yaşlarına geldiğinde fanatik bir komünist olarak ortaya çıktı. Komünizmi, hatta komünizmden daha da radikal ve fanatik bir devrimci ideoloji olan anarşizmi savunuyordu. Dennis Mack Smith şöyle yazıyor:

1903 yılında **kendisini "otoriter komünist" olarak tanımlıyordu**. Babasından, reformcu sosyalizme veya demokratik ve parlamenter yöntemlere itibar etmemeyi öğrenmişti, bunların yerine yönetici sınıfı alaşağı edecek bir devrimi savunuyordu. Parlamento lağv edilmeli, sınıf çatışmasının yerini sınıf dayanışması almalı, özel mülkiyet tamamen kaldırılmalıydı. Sosyalistler hiçbir zaman burjuvazi hükümetleriyle işbirliği yapmamalı, hiçbir zaman maaşlarını artırmak için grev yapmamalı, bunun yerine tam bir sosyal devrim gerçekleştirmek için terörizm ve kitle şiddeti yöntemleri kullanmak için hazırlanmalıydılar.¹¹⁰ Görüldüğü gibi Mussolini genç yaşlarında son derece fanatik bir komünistti. Savunduğu "şiddet ve terör yoluyla devrim" modeli, bu modeli Rusya'da gerçekleştirecek olan Lenin'in terörist yöntemlerine çok benziyordu. Nitekim o yıllarda Mussolini Lenin'le ilişki kurmuştu:

Sonradan kendisinin anlattığına göre, o dönemde İsviçre'de bulunan Lenin'le görüşmüş ve hatta onun beğenisini kazanmıştı.¹¹¹ Mussolini Marksizm'e olan bağlılığını "Marx sosyalizmin en büyük teorisyenidir" diyerek vurguluyor ve yazılarında sık sık Marx'tan alıntılar yapıyordu.¹¹² Komünist Mussolini'nin en belirgin özelliklerinden biri de, dine karşı fanatik bir nefret duymasıydı. Dennis Mack Smith, bu konuda şunları yazıyor:

Babasından, katıksız bir kilise-düşmanlığı öğrenmişti. **Kendisinin bir ateist olduğunu açıkça söylüyordu...** Dinin bireysel bir vicdan meselesi olduğunu söyleyen sosyalistlere çok kızılıyordu... (Mussolini'ye göre) Hristiyanlık tevazu ve geri çekilme gibi anlamsız erdemleri yayarak zarar vermişti, yeni sosyalist ahlak ise şiddeti ve devrimi kutlamalıydı.¹¹³

Yukarıdaki alıntıda açıkça görüldüğü gibi Mussolini, konuşmaları sırasında Yüce Rabbimiz Allah'a karşı açıkça iftirada bulunan sözleriyle, Allah'a olan inançsızlığını ve dine olan nefretini sergilemiştir. (Allah'ı tenzih ederiz).

Mussolini'nin bu sapkın yorumları, tarih boyunca yaşamış olan inkarcıların akılsız çıkarım ve yorumları ile birebir benzerlik göstermektedir. Unutmamak gerekir ki, Allah'ın varlığı ve birliğini inkar edenlerin, bu apaçık gerçeği görmezden gelenlerin, din ahlakına karşı duydukları öfke, kendilerine büyük bir acı olarak dönmektedir. Allah bu insanları hem dünyada hem de ahirette azap içinde kılar. Konunun dikkat çekici yönü ise Mussolini'nin söz konusu din düşmanlığını, iktidara geldikten sonra gizlemiş olmasıdır. Mussolini, biraz sonra inceleyeceğimiz gibi, iktidarı boyunca kilisenin desteğini alma ihtiyacı hissetmiş, bu amaçla da kimi zaman kendisini dindar gibi göstermiştir.

Dahası Mussolini henüz daha fanatik bir komünist olduğu yıllarda bile kimi zaman kendisini dindar gibi göstermeye çalışmıştır. Ülkesinde din aleyhinde fanatik yazılar yazıp konuşmalar yaparken, İngiliz-Amerikan kaynakları için hazırladığı bir yazıda ne kadar derin ve sağlam bir inanca sahip olduğuna dair bir hikaye uydurmuştur.¹¹⁴

Mussolini'nin din düşmanlığı ve komünist militanlığı 1910'lu yılların sonlarına kadar devam etti. 1908 yılında *La Lima* adlı komünist bir dergide takma isimle yazılar kaleme aldı. İlginç olan, Mussolini'nin yazılarının yer aldığı *La Lima* dergisinin tüm sayılarının, Mussolini'nin iktidara gelmesinden sonra tüm kütüphanelerden toplatılıp imha edilecek olmasıydı.¹¹⁵ Çünkü Mussolini iktidara geldikten sonra dini, siyaseti için kullanmaya karar verecek ve gerçek yüzünü, yani din düşmanı kimliğini gizleyecekti.

Mussolini'nin Fikir Babaları: Nietzsche ve Darwin

Mussolini'nin komünizme olan bağlılığı, aslında şiddete olan eğiliminden ve kişisel psikolojik sorunlarından kaynaklanıyordu. Dennis Mack Smith, Mussolini'nin iç dünyasını şöyle anlatır:

Marx'a olan sürekli bağıllığının yanında, aslında kendi sosyalizminin pek tutarlı bir doktrini yoktu. Kimi zaman kendisini bir sendikalist (sendika yanlısı sosyalist) olarak tanımlıyordu, ama özel konuşmalarında tüm diğer sosyalistler hakkında çok kabaca konuşuyordu ve bazı durumlarda da hepsinin ötesinde bir tür anarşist gibi görünüyordu.¹¹⁶

Mussolini'nin hayatını inceleyen bir diğer tarihçi, Angelica Balabanoff ise şöyle yazmaktadır: "Görüşleri, belirli bir anlayış ve kavrayıştan ziyade, kendi isyankar egoizminin bir yansımasıydı... daha çok kendi istikrarsız ve huzursuz ruh halinden ve tatminsizliğinden, kendi egosunu tatmin etme tutkusundan ve kişisel intikam kararlılığından kaynaklanıyordu."

Aslında Mussolini'nin tek elle tutulur dünya görüşü, "çatışma" ve "savaş" kavramlarına olan inancıydı. Bunları da faşizmin ideolojik kuramcılarından öğrenmişti: Yani Friedrich Nietzsche'den ve onun da fikri temelini oluşturan Charles Darwin'den...

Mussolini'nin bu iki isme olan hayranlığına dair pek çok kanıt vardır. Nietzsche'ye olan bağıllığını, "**Nietzsche beni ruhsal bir erotizmle dolduruyor**" diyerek kendisi açıkça ifade etmiştir. Dennis Mack Smith, *Mussolini* adlı kitabında bu konuda şunları yazar:

Nietzsche'de, tevazu, fedakarlık, yardımseverlik ve iyilik gibi Hristiyan değerlerine karşı giriştiği savaşa dair bir gerekçe buluyordu. Yine Nietzsche'den, "tehlikeli yaşam", "güç isteği" gibi ünlü kavramlarını devralmıştı. Burada yine, Tanrı'ya ve kitlelere karşı gelen büyük egoist kavramını, Nietzsche'nin "üstün insan" fikrini görüyoruz.¹¹⁷

Mussolini'nin Darwinizm'e olan ideolojik bağıllığı ise, bir dönem editörlüğünü yaptığı *La Lotta di Classe* (Sınıf Çatışması) adlı haftalık komünist dergide sergileniyordu. *La Lotta di Classe*'nin ilk sayısının kapağında **Marx ve Darwin'in büyük birer resmi yer alıyordu**. Giriş yazısını kaleme alan Mussolini, bu iki materyalist ideologtan, "**geçmiş yüzyılın en büyük iki düşünürü**" diye söz etmiş, Darwin'in teorisine büyük övgüler düzmüştü.¹¹⁸ Mussolini, *La Lotta di Classe* dergisinde Darwinist, komünist ve din aleyhtarı pek çok yazı yazdı, ancak 1922 yılından sonra, yani Mussolini iktidara geldiğinde, bu derginin de nüshaları kütüphanelerden aniden kayboldu.¹¹⁹

Mussolini'nin Sahte Dindarlığı

Mussolini 1910'lu yılların sonunda ani bir değişim geçirdi ve eskiden beridir radikal bir komünist iken, bir anda "faşizm" olarak isimlendirilen ideolojinin önderi olarak sahneye çıktı. Roma İmparatorluğu'nun pagan kültürünü temsil eden "balta" sembolünden yola çıkılarak ortaya atılan "faşizmi" Mussolini bulmamış, o dönemde İtalya'da çoğalan ırkçı ideologlardan devralmıştı. Ancak kendi icadı olmayan bu ideolojiyi kısa sürede sahiplendi ve siyasi bir harekete dönüştürdü. Aynı Hitler gibi çevresine işsiz güçsüz sokak serserilerini, maceracıları, şiddet yanlısı cahil kitleleri topladı. Bunları "Kara Gömlekliler" adlı yarı askeri bir örgüt şeklinde örgütledi ve siyasi rakiplerine karşı bir terör mekanizması

olarak kullandı. Bu yöntemlerle de bir kaç yıl içinde iktidara yürüdü. 1922 yılında İtalya'nın Başbakanı'ydı. Kısa süre sonra ise "Duçe", yani "lider" olarak anılmaya başlayacak ve tam bir diktatör olacaktı.

Mussolini faşizmin lideri olarak ortaya çıkarken, dine olan düşmanlığını da bir anda gizlemeye, dahası sözde son derece dindar bir Katolik gibi görünmeye karar vermişti. Özellikle iktidarının ilk yıllarında bu imajı oluşturmak için çaba harcadı. Eski din düşmanı yazılarının yer aldığı dergileri toplattırıp imha ederken, bir yandan da kendisini dindar gibi gösterecek uygulamalar gerçekleştirdi. Örneğin, yarım yüzyıllık bir aradan sonra din derslerini zorunlu hale getirdi, okullara haç sembolleri asılmasını kararlaştırdı.¹²⁰ Nutuklarında her defasında dindar, muhafazakar, milli örf ve ananelerine bağlı bir insan portresi çizmeye çaba harcadı. Mussolini'nin yeni geliştirdiği sapkın görüşe göre, **“din, devletin güçlenmesine yardımcı olmak borcunda olan bir kurumdu.”**¹²¹

Mussolini'nin bu ikiyüzlü dindarlığı etkili olmuş olacak ki kısa sürede kilisenin de desteğini kazandı. *Çağdaş Liderler Ansiklopedisi*'nde Mussolini'nin "kilisenin kalbinde yaptığı fetih" şöyle anlatılır:

... Faşistlerin Kilise'nin desteğini alması Şubat 1922'de eski Milano Kardinali'nin Papa seçilmesiyle başlar. Pius XI'a göre İtalya'yı anarşiden kurtaracak insan Mussolini'dir. Faşizm yanlısı Papa ile bir zamanlar "Gerçek Dinsiz" imzalı yazılarla Kilise'ye savaş açmış Mussolini arasındaki ilişkiler her zaman işbirliğine yönelik oldu. Vatikan gazetesi *Osservatore Romano* 1923 Şubat'ında şunları yazar; **"Mussolini, bütün İtalya'da vatanın talihini düzelten insan olarak alkışlanmıştır. Bu dini geleneklerin ve ulusun uygarlığının zaferidir."** Kardinal Vicaire ise aynı yıl vatandaşları, faşistleri desteklemeye çağırır. Vatikan, Katoliklerin partisi Partito Popolera'nın faşizme karşı tavrını tasvip etmez ve Don Sturza'nın, partisinin önderliğinden ayrılmasını sağlar. Buna karşılık **Mussolini de Kilise'ye olan saygısını her fırsatta gösterir, on iki yıl önce evlendiği karısıyla dini nikah yaptırır, çocuklarını vaftiz ettirir...** Şubat 1929'da kral adına Mussolini'nin kilise adına da Kardinal Gaspari'nin imzaladıkları "Patti Laterano" ile Kilise'nin 1870'de alınan hakları geri verilir. Anlaşmayla Kilise'ye mutlak bir inanç ve ibadet özgürlüğü, Katolikliğin resmi devlet dini sayılması, Vatikan'ın resmen tanınması ve ayrıcalıklar verilmesi, Papa'nın devlet başkanı kabul edilmesi, papalığa tazminat ödenmesi, dini nikahın kabulü, ilkokullarda din derslerinin okutulması gibi haklar verilir. Papa da bunlara karşılık Mussolini'ye 1932'de "Altın Mahmuz" nişanı verir ve onu "eşsiz bir başbakan" olarak nitelendirir.¹²²

Ancak Mussolini tüm bu tiyatroya rağmen gerçekte dinsizliğini sürdürüyordu. İtalyan toplumunu bir kez arkasına alıp kışkırttıktan sonra, din ahlakını ortadan kaldırmaya yönelik gerçek politikası kendini göstermeye başladı. 1930'lu yıllarda dini kavramlar yavaş yavaş ortadan kaldırılırken, yerine Mussolini'yi adeta kutsal bir kişi gibi gören pagan bir

kültür yerleşmeye başladı. Mussolini'nin tek inancı, kendi egoizmiydi ve bunu aşama aşama İtalyanlara kabul ettirmeye çalıştı.

O dönemde kullanılan aşağıdaki slogan, İtalya'ya empoze edilen "Mussolini putu"nun bir ifadesiydi:

"Tanrıyı sevmekten bir an bile geri kalma. Ama unutma ki, **İtalya'nın Tanrısı** Duçe'dir."123 (Yüce Allah'ı tenzih ederiz.)

Mussolini kendisini bu şekilde insans üstü bir varlık ilan etmesi, elbette büyük bir sapkınlıktır. Tarih boyunca kendisini diğer tüm insanlardan üstün gören ve tıpkı Mussolini gibi sözde ilahlaştıran (Allah'ı tenzih ederiz) pek çok inkarcı lider ve yönetici yaşamıştır. Ancak hepsi bu büyükenmelerinin ve sapkınlıklarının karşılığını almışlardır. Mussolini bir yandan da dini kavramların içini boşaltıp bunları kendi pagan dinine göre yeniden yorumlamaya kalkıyordu. Yayınladığı emir ve bildirimlere "On Emir" ismini vermesi, kibir ve küstahlığının boyutunu gösteriyordu.

Ancak Mussolini'nin kibiri uzun süremedi. II. Dünya Savaşı'na Almanya'nın yanında girdi, ancak Almanlar'dan çok daha önce yenilgiye uğrayarak çöküşe geçti. 1943 yılında kendi vatandaşları tarafından tutuklandı ve hapsedildi. Hitler'in desteğiyle kurtuldu ve İtalya'nın kuzeyindeki güçleriyle muhaliflerine karşı bir süre daha direndi. Savaşın sonunda Alman üniforması giyerek sınırı geçmeye çalışırken bir kez daha yakalandı ve yanındaki metresi ile birlikte kurşuna dizildi. Cesedi Milano'daki bir meydanda ayağından asıldı. Bu, kendisini sözde "kutsal insan" sanan bir psikopat için oldukça ibretlik bir sondu.

İspanyol Faşizminin Dini Kullanma Taktikleri

Buraya kadar incelediklerimizin gösterdiği gibi, faşizm gerçekte İlahi dinlere şiddetle düşman olan, ancak kimi zaman siyaseten bu düşmanlığını gizleyen, aksine dindar gözüken bir ideolojidir. Faşistlerin dindar görünümünün ardındaki amaç ise, dini kavramları gerçek anlamlarından saptırarak faşizmin bir aracı haline getirmektir.

Faşistlerin söz konusu dindarlık rolünün şiddeti ise, içinde bulundukları toplumun yapısına göre değişir. Nazizm, bu rolü çok az oynama ihtiyacı hissetmiştir, çünkü zaten din ahlakından bir hayli uzaklaşmış bir toplumda gelişmiştir. Ancak buna karşın Mussolini daha dindar bir toplum olan İtalyanları kontrol etmeye çalışmış ve bu nedenle sahte dindarlık rolüne daha fazla ihtiyaç duymuştur. İspanya örneğine baktığımızda ise, yine dindar bir toplumla ve yine dindar görünümlü bir faşizmle karşılaşırız. Bu faşizmin lideri ise Francisco Franco'dur.

Francisco'nun ideolojisi "Falanjizm" olarak bilinir. Bu terim, İspanya'da 1933 yılında kurulan Falanj (uzun ismiyle, Falange Española Tradicionalista Y De Las Juntas De Ofensiva Nacional-Sindicalista) adlı siyasi partiden gelmektedir. José Antonio Primo de Rivera adlı faşist bir ideolog tarafından kurulan parti, İtalyan faşizmini aynen taklit etmiş ve demokratik rejime, anayasaya ve kiliseye tamamen karşı çıkan bir söylem geliştirmiştir. Nitekim Falanj kelimesi (İspanyolca Phalanx) pagan

kültürlerden gelen bir savaş kavramıdır; önce eski Sümer'de ve sonra da Eski Yunan ve Roma'da kullanılan bir askeri tabur düzenini ifade etmektedir. O dönemde İspanya ordusu başkomutanı olan General Franco 1936 yılında ülkedeki sağ ve sol çatışması sonucunda başlayan iç savaş sırasında Falanj partisini ele geçirmiş, sahiplenmiş, ancak partinin din karşıtı üslubunu yumuşatarak Falanj faşizmine dini bir görünüm vermeye çalışmıştır.

Franco son derece kanlı bir iç savaş yürütmüş, gerekli gördüğünde sivil halkı bombalamaktan çekinmemiştir. 3 yıl süren savaşı 1939'da kazanmış ve bunun ardından kurduğu dikta rejimini 1970'lere kadar sürdürmüştür. Bu rejimi ayakta tutabilmek için de Katolik Kilisesi'nden yararlanma siyaseti izlemiştir. Bu arada kiliseye de İspanya'nın ekonomik hayatında kapitalist bir rol verilmiştir. Franco kiliseyi her zaman koruma politikasını gütmüş, onu kendi lehinde kullanmak istemiştir. Ancak faşist ilkelerin dışında gelişecek her türlü dini hareket yönetimin ağır baskılarıyla karşılaşmıştır.

Franco Kimdir? Falanjizm Nedir? adlı eserde, İspanya'da faşizmin başarıya ulaşmak için dini nasıl kullandığı şöyle anlatılır:

Faşizm, bu hedeflerine erişmek için de yığınlara muhtaçtı... halk yığınlarını ateşe atmak için dini gerekçeler, monarşi gibi kelimeler yeterliydi... İspanya'da Katolikler her zaman güçlüydü; rahiplerin büyük çoğunluğu faşizmin açık birer destekçisi durumundaydılar... Bu yüzden İspanya faşizmine de bir kuram bulmak ve bunu ortaya atmak gerekiyordu. İspanya faşizminin kuramını bulup çıkaran Gil Robles olmuştur. Gil Robles, İspanya'nın büyük toprak sahiplerine sıkı sıkıya bağlıdır. Eğitimini Katolik cizvit okullarında tamamlamış ve ilk politik faaliyetine de yine bu Katolik örgütlerinde başlamıştır... Alman faşizmi iktidara gelince, Robles de hemen Almanya'ya koştu. Amacı, Alman faşistlerinin çalışma kurallarını öğrenmekti. Robles, birçok alanda Alman faşizmini taklide çalıştı, fakat üstün ve ari ırk nazariyesini bir türlü ortaya atmadı. Binbir Afrika ulusuyla karışmış İspanya için böyle nazariye elbette gülünç gelecekti. Bu durumda Robles'in kuramı ve programı ne olabilirdi? Robles, Katoliklikle bağdaştırdığı koyu bir şovenizmi ön plana geçirmişti: "Herşeyden önce İspanya gelir. Tanrı, İspanya'nın üstündedir. Kendini ne oranda İspanyol hissedersen, o oranda da Katoliksın!". Robles'in bu Katolik şovenizmi İspanya'nın kendi özelliklerinden geliyordu... Robles Katolik birliklerini kooperatiflerini ve Katolik gençlik örgütlerini kullanıyordu. Katolik basını da faşizmin hizmetine girmişti. Robles'in kendisi de tutucu çevrelerde çok ünlü olan *El Debate* gazetesinin yöneticisiydi.¹²⁴

Franco'nın aldatmacalarına kanan dönemin kilise yöneticilerinin faşistlere bundan başka yardımları da olmuştur. Latin Amerika İspanyolları ve öbür faşist gruplar, Amerikan ülkelerinin İspanyol yönetimi altına girmesi yolunda türlü Falanjlar kurmuşlardır. Bu ülkelerdeki bazı Katolik kiliseleri de oyunda itici bir güç rolünü oynamıştır.¹²⁵

Görüldüğü gibi faşizmin iktidar olma serüveni genelde benzerdir. Faşistler için din, ulaşılması gereken hedefte önemli bir araçtır. Diğerlerinde olduğu gibi yapılan taktikler sonucunda İspanya'da da kilise Franco'nun yanında olmuştur. Ancak faşistlerin dine karşı bu olumlu yaklaşımlarının iktidar olana kadar sürdüğünden ve iktidar olduktan sonra ise çoğu zaman kiliseye ya da din ahlakına açıkça cephe almaktan çekinmediklerinden söz etmiştik. Bu, İspanya'da da böyle olmuştur.

Nitekim devrimden altı ay kadar sonra George Orwell'in anlattıkları devrimci Barcelona'nın durumunu gözler önüne sermektedir:

... Hemen her kilise tahrip edilmiş ve dini resimler ve heykeller yakılmış. Şurada burada kiliseler işçi grupları tarafından son taşına kadar yıkılıyordu...126

Faşistlerin Franco örneğinde açık şekilde ortaya çıkan dini kullanma yöntemlerini biraz aralarsak, kitabın önceki bölümlerinde incelediğimiz bir gerçeğe tekrar karşılaşıyoruz. Faşizm, Avrupa toplumlarını Hristiyanlık öncesi pagan dinlere döndürmek isteyen bir ideolojidir. Sadece Avrupa'da değil, her coğrafyada faşistlerin gerçek dini paganizm olmuştur. Her faşist akım, kendi toplumunun pagan kültürünü bir inanç ve örnek olarak benimser. Söylemleri, sembolleri, benzetmeleri hep içinde bulundukları toplumun tarihinde yaşamış olduğu pagan dininin özelliklerini taşır. Böylece faşistler, halkı atalarıyla ve onların gelenekleriyle duygusal bir coşkuya kaptırmak ve böylece adeta bir kitle hipnozu oluşturmak isterler. Halkı geçmişin "ihtişamlı günlerine" döndüreceklerine dair tamamen hayal ürünü vaatlerle peşlerinden sürüklerler. Putperest inançlarını içinde bulundukları toplumun sahip olduğu dinin terim ve sembolleri ile süsleyerek, faşizme has sapkın bir din oluştururlar. Kendilerini dindar göstermeye çalışsalar da gerçekte putperesttirler.

Faşist Ahlak Kuran Ahlakının Tam Zıttıdır

Faşizmin insanlığa sadece kan ve acı getiren bir ideoloji olduğu çok açıktır. 20. yüzyılın tarihi bu gerçeğin bir ispatı sayılabilir. Ancak bu gerçeğe karşın dünyanın pek çok yerinde hala faşizme sempati duyan insanlar vardır. Günümüzde neo-Naziler, holiganlar gibi farklı isimler altındaki faşist örgütlenmeler giderek yayılmaktadır. Bu faşist çetelere karşı alınan adli tedbirler ise tek başına etkili olmamakta, İngiltere ve Almanya gibi güçlü devletler dahi bu grupları etkisiz hale getirememektedirler. Çünkü kullandıkları yöntem yanlıştır. Dinden tamamen uzak yetiştirilmiş, kendisini ve diğer insanları hayvan gibi gören aşırı sorumsuz, başıboş ve saldırgan insanları dizginlemek, onlara hakim olmak, onları zaptetmek imkansızdır. Bugün birçok ülkede hala devam eden bu saldırganlığı ve terörü engellemenin tek yolu, insanlara faşizmin kökeni olan dinsiz veya pagan ideolojilerin değil, Allah'ın insanlara emrettiği güzel ahlakın aşılmasıdır.

Kitap boyunca anlatılanlardan da anlaşıldığı gibi faşizm barışa, dostluğa, kardeşliğe, uzlaşmaya ve hoşgörüye karşıdır. Dinin özünü ise bu gibi

güzel ahlak özellikleri oluşturur. Dolayısıyla faşizm, dinle tam anlamıyla çelişen bir ideolojidir:

Örneğin faşizm ırkçılığı benimser. Faşistler daima kendi ırklarının, milletlerinin diğerlerinden üstün olduğu iddiasıyla yola çıkmışlar, üstelik bu iddiaya dayanarak diğer milletlerin toprakları ve malları üzerinde hak iddia etmişlerdir. Bu ırkçı iddia sayısız savaşın, çatışmanın, katliamın, "etnik temizliğin" çıkış noktasıdır. Oysa daha önce de belirttiğimiz gibi Kuran'a göre üstünlük ırka, renge ya da diğer başka bir özelliğe göre değil Allah'a yakınlığa, inanç ve ahlaka bağlıdır. Bu gerçek Kuran'da şöyle bildirilir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Allah bir başka ayetinde ise ırkçılığı "**cahiliyenin öfkeli soy koruyuculuğu**" olarak tarif eder ve inananları bu kışkırtıcı ideolojiye karşı koruyacağını şöyle bildirir:

Hani o inkar edenler, kendi kalplerinde, 'öfkeli soy koruyuculuğu'nu (hamiyeti), cahiliyenin 'öfkeli soy koruyuculuğunu' kılıp-kışkırttıkları zaman, hemen Allah; elçisinin ve mü'minlerin üzerine '(kalbi teskin eden) güven ve yatışma duygusunu' indirdi ve onları "takva sözü" üzerinde 'kararlılıkla ayakta tuttu.' Zaten onlar da, buna layık ve ehil idiler. Allah, herşeyi hakkıyla bilendir. (Fetih Suresi, 26)

Ayette açıklandığı gibi, Allah insanları birbirleriyle tanışmaları, barış, kardeşlik ve hoşgörü içinde yaşamaları için çeşitli ırklara ve etnik kökenlere ayırmıştır. Yani faşistlerin sandığı gibi, farklı ırklar ve etnik kökenler, Darwinist çatışmanın ve "yaşam mücadelesi"nin bir malzemesi değildir. Farklı etnik kökenler ve ırklar arasında biyolojik bir üstünlük de söz konusu olamaz. Yüce Allah, insanlar arasındaki üstünlüğü yalnızca "takvaya" yani Allah'a yakınlığa, inanca ve ahlaka bağlamıştır. O halde insanların Kuran'a uydukları bir düzende, ırk, renk ve kabile çatışmalarının yaşanmayacağı, bu gibi saçma üstünlük iddialarıyla hareket edilmeyeceği açıktır.

Tarih göstermektedir ki, "öfkeli soy koruyuculuğu", pagan veya dinsiz toplumlara ait bir hastalıktır. Bu toplumlarda her zaman için ırk, soy ve kabile üstünlüğüne dayalı iddialar ve buna dayalı çatışmalar var olmuştur. Çünkü insanlar üstünlüğü ırk, soy, kabile gibi maddi özelliklerde aramışlardır. Oysa Kuran'da bildirildiği gibi, "**... izzet ve gücün tümü Allah'ındır...**" (Yunus Suresi, 65) İnsanlar ise ırkları, renkleri, derileri fark etmeksizin Allah'ın yaratmış olduğu, Allah'a son derece muhtaç, aciz varlıklardır. Hepsisi de ölüme mahkumdur. Dolayısıyla bir insanın diğer bir

insana veya bir toplumun diğerk bir topluma karşı bir "izzet", yani üstünlük iddiasında bulunmaya hakkı yoktur. Nitekim bu saçma iddialar, ölümle birlikte unutulup gidecektir. Kıyamet günüyle ilgili bir ayette bu gerçek şöyle bildirilir:

Böylece Sur'a üfürüldüğü zaman artık o gün aralarında soylar yoktur ve (üstünlük unsuru olarak soyluluğu) soruşturamazlar da. (Müminun Suresi, 101)

Ayette bildirildiği gibi ölüm anında, kıyamet gününde ya da ahirette ırk, renk, etnik köken gibi unsurların hiçbir önemi olmayacaktır. O an önemli olan tek şey kişinin Allah'a yakınlığı ve Allah'ın rızasını kazanıp kazanmadığı olacaktır. O gün kimse kimseye soyunu, ırkını soracak bir durumda da olmayacaktır. Bugün soylarından dolayı azgınlaşanlar, taşkınlık yapanlar, insanları öldüren, hatta diri diri yakanlar, o gün hangi soydan olurlarsa olsunlar ne kadar aciz ve muhtaç durumda olduklarını kavrayacaklardır.

Faşizmin bir diğerk belirgin özelliğı ise şiddete olan eğilimidir. Faşistler şiddeti, kaba kuvveti, savaş ve çatışmayı adeta kutsal kavramlar gibi görürler. Kuran'a uygun bir hayat yaşayan insan için bu da mümkün değildir. Allah müminlerden güzel ahlaklı olmalarını istemektedir. Kuran'da bu ahlakın nasıl olacağı da tarif edilmektedir. Örneğın müslüman kendisine kötülük yapıldığında dahi iyilikle karşılık vermekle yükümlüdür. Bu konudaki ayetlerden birinde Allah şöyle buyurur:

İyilikle kötülük eşit olmaz. Sen, en güzel olan bir tarzda (kötülüğü) uzaklaştır; o zaman, (görürsün ki) seninle onun arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki sıcak bir dost(un) oluvermiştir. (Fussilet Suresi, 34)

Yukarıdaki ayetin gösterdiği şekilde hareket eden bir insanın faşist mantık ve yöntemlere sempati duyması, faşizme en ufak bir eğilim göstermesi elbette ki söz konusu bile olamaz.

Faşist ahlakın bir diğerk özelliğı, kendisine belirlediğı sözde "kutsal" hedef uğruna binlerce masum insanı göz kırpmadan feda edebilmesi ve bunu bir erdem gibi görmesidir. "Hedefler araçları meşrulaştırır" mantığıyla düşünen faşistler, gerçekte hiçbir şekilde meşru da olmayan bir hedef için her türlü vahşeti gerçekleştirebilirler. Oysa Kuran'da insanlara haksız yere saldırmanın, masum insanları öldürmenin çok büyük bir suç olduğu bildirilmiştir. Faşizme göre insan hayatının hiçbir değeri yoktur, ama dine göre tek bir insanın hayatı dahi çok önemlidir. Allah şöyle buyurur:

... Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur... (Maide Suresi, 32)

Tek bir insanın dahi suçsuz yere öldürölmesi tüm insanların öldürölmesi gibiyken, faşistlerin işledikleri cinayet, katliam ve soykırımların ne kadar büyük bir suç olduğu açıktır. Allah faşistlerin bu zalim karakterinin ahiretteki karşılığını şöyle bildirir:

Yol, ancak insanlara zulmeden ve yeryüzünde haksız yere 'tecavüz ve haksızlıkta bulunanların' aleyhinedir. İşte bunlara acıklı bir azab vardır. (Şura Suresi, 42)

Faşistlerin özelliklerinden bahsederken son derece duygusal bir yapıya sahip olduklarından, bundan dolayı da kolayca kıskırtılıp, öfkeye kapılıp, şiddete yönelebildiklerinden söz etmiştik. Faşist gruplar genelde sokak çeteleri tarzında hareket eder, en basit bir olayda dahi gözü dönmüş bir öfkeye kapılır ve bunun ardından hemen kavga ve çatışma başlatırlar. Elbette bu duygusal şiddet, Kuran'ın emirlerine tamamen aykırıdır. Kuran'da Müslümanlar öfkelenedikleri zaman bunu yenen, akılcı, itidalli ve ılımlı insanlar olarak tarif edilmektedir. Karşılaştıkları hiçbir olay, hiddetlenmelerini ve saldırganlaşmalarını gerektirmez:

Onlar, bollukta da, darlıkta da infak edenler, öfkelerini yenenler ve insanlar (daki hakların)dan bağışlama ile (vaz)geçenlerdir. Allah, iyilik yapanları sever. (Al-i İmran Suresi, 134)

Faşistleri yönlendiren bir diğer özellik de kitle ruhudur. Faşist çeteler içinde yer alan birçok akılsız ve cahil genç, neyi niçin yaptığını dahi bilmeden, kalabalığın, sloganların, marşların etkisiyle duygusal bir histeriye kapılır, sürü psikolojisine girer ve gerçekte kendi iradesiyle yapmayacağı kitle suçlarına karışır. Bir yabancıya sebepsiz yere saldırabilir, bir işyerini yağmalayabilir... Bu eylemlere katılanların çoğu, irade ve vicdanları zayıf olduğu için, kitle psikolojisi içinde çözülmüş, "sürü" haline gelmişlerdir. Oysa Allah insanları çoğunluğun sapkınlığına karşı uyarır:

Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle yalan söylerler.' (Enam Suresi, 116)

İşte bu nedenle müminler çoğunluğa uymak yerine daima akıl ve vicdanları ile hareket ederler. Bu da Kuran'a uymakla mümkün olur. Dinle faşist ideolojinin bağdaşmadığı bir nokta da Kuran'ın barışı, uzlaşmayı savunması ve tavsiye etmesidir. Dikkat edilirse bu özellikler faşizmle taban tabana zıttır. Faşizm saldırgan olmayı, işgal etmeyi, savaşmayı, kaba kuvvetle hareket etmeyi, zulmetmeyi yol olarak benimsemiştir. Ancak tüm bunlar Kuran'a göre zalimlikler. Aynı zamanda

Allah'ın hoşlanmadığı hareketlerdir. Tam tersine Allah iyilikte bulunmayı ve insanların arasını düzeltmeyi emreder:

Onların 'gizlice söyleşmelerinin' çoğunda hayır yok. Ancak bir sadaka vermeyi veya iyilikte bulunmayı ya da insanların arasını düzeltmeyi emredenlerinki başka. Kim Allah'ın rızasını isteyerek böyle yaparsa, artık ona büyük bir ecir vereceğiz. (Nisa Suresi, 114)

Sonuç

Sonuçta faşist karaktere baktığımızda, din ahlakının getirdiği sevgi, şefkat, merhamet, tevazu, yardımlaşma, kanaatkarlık gibi ahlaki erdemlere tamamen zıt bir ahlak ortaya çıkmaktadır. Kuşkusuz bu ahlak tarihin her döneminde var olmuştur, ancak faşizm bunu sistemli bir biçimde savunan ve Darwinizm'in etkisiyle "bilimsel" ve akılcı bir yaklaşım gibi gösteren bir fikir ekolüdür. İlahi dinler tarafından lanetlenmiş olan "zalimlik" kavramı, faşizm tarafından sistemli olarak övülmekte, meşru gösterilmekte ve özendirilmektedir.

Hitler'in yaptığı soykırımların, Mussolini'nin acımasız işgallerinin, Franco'nun yürüttüğü kanlı iç savaşın, Pinochet'nin işkencelerinin, Saddam Hüseyin'in 5000 sivil sinir gazıyla öldürmesinin, Miloseviç'in Boşnaklara ve Arnavutlara uygulattığı insanlık dışı vahşetlerin ve diğer çağdaş faşistlerin cinayetlerinin altında hep bu zalim ve acımasız ideoloji yatar. Sadece bu gibi siyasi vahşetlerde değil, günlük hayatta karşımıza çıkan çeşitli şiddet örneklerinde de faşist ideolojinin rolü vardır. Birbirlerini basit bir anlaşmazlık sonucunda döven, bıçaklayan veya kurşunlayan insanlar, şiddeti kahramanlık gibi gören ve gösteren bir kültürün ürünüdürler. Bu kültürün temelleri eşildiğinde ise, Darwin veya Nietzsche gibi ideologların "yaşam mücadelesi" telkinleri çıkmaktadır.

Bu hastalığın en temel kaynağı ise, söz konusu insanların din ahlakından uzak olmalarıdır. Belki kendilerine sorulsa dindar olduklarını iddia edeceklerdir ama din ahlakının insana kazandırdığı manevi güzelliklerden ve asil ahlaktan tamamen habersizdirler. Dolayısıyla hastalığın çözümü de, insanların Kuran ahlakını gerçek anlamıyla öğrenmeleri, kavramaları ve yaşamalarında yatmaktadır.

KURAN'DA ANLATILAN FAŞİST BİR KARAKTER: FİRAVUN

Faşist liderlerin en belirgin özellikleri düzenlerini, korku ve baskı üzerine kurmalarıdır. Genellikle halkı tehditle, baskıyla, işkenceyle sindirir ve istedikleri gibi yönlendirirler. Hemen bütün faşist rejimlerin değişmez kuralıdır bu... Onlara uyan insanlar ise çoğunlukla haklıdan değil de güçlüden yana tavır koyan, kuvvet karşısında kolayca boyun eğen, otorite karşısında her yöne sürüklenebilen kişiliksiz bir yapıdadırlar. Bu nedenle de faşistlerin gösterdikleri kaba kuvvet ve güç karşısında onlara uyum sağlarlar. Bunda genelde cahil ve kültürsüz olmalarının da etkisi büyüktür.

Allah Kuran'da zalim bir diktatörden ve onun bağlılarından oluşan bu sosyal sistemin tarihi bir örneğini tarif etmektedir: Firavun döneminde Mısır.

Hız. Musa döneminde Mısır'a hakim olan Firavun, tamamen baskıya dayalı bir sistem kurmuştur. Bunu yaparken zor kullanmaktan ve kan dökmekten çekinmemiştir, tıpkı iktidarını sağlamlaştırabilmek için kan dökmekten ve şiddetten çekinmeyen faşist liderler gibi.

Kuran'da Firavun'un yaptıklarıyla ilgili ayetlerde tarif edilen özelliklere bakıldığında faşist liderlerle arasındaki benzerlik dikkat çekici boyutlardadır. Firavun da, çağımızdaki faşist liderler gibi, ülkesinde yaşayan insanları sınıflara ayırmış ve bunların bir kısmına karşı katliamlar yürütmüştür:

Gerçek şu ki, Firavun yeryüzünde büyüklenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü; onlardan bir bölümünü güçten düşürüyor, erkek çocuklarını boğazlayıp kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, bozgunculardandı. (Kasas Suresi, 3-4)

Firavun rejiminin bir başka dikkat çekici özelliği ise, sahip olduğu askeri gücü çağdaş faşistler gibi kendi ülkesinin halkına karşı kullanmasıdır. Örneğin Firavun, Hız. Musa ile birlikte Mısır'dan çıkan İsrailoğulları'nı engellemek üzere ordusunu yola çıkarmıştır. Kuran'da Firavun sisteminden söz edilirken defalarca "**Firavun ve askerleri**" ifadesi kullanılır ki, bu da Firavun rejiminin militarist yapısına işaret ediyor olabilir. (En doğrusunu Allah bilir.)

Firavun ile çağdaş faşist diktatörler arasındaki bir diğer benzerlik ise kendilerini sözde kutsal kişiler gibi göstermeleridir. Hitler ve Mussolini rejimlerinde görülen "liderlerin kutsallaştırılması" yöntemi, Firavun tarafından çok açık bir biçimde kullanılmıştır:

Firavun dedi ki: "Ey önde gelenler, sizin için benden başka ilah olduğunu bilmiyorum..." (Kasas Suresi, 38)

Firavun, kendi kavmi içinde bağırdı; dedi ki: "Ey kavmim, Mısır'ın mülkü ve şu altımda akmakta olan nehirler benim değil mi? Yine de görmeyecek misiniz?" (Zuhruf Suresi, 51)

Ayette Firavun için kullanılan "bağırdı" ifadesi, onun halkına karşı bağırarak suretiyle şiddetli nutuklar attığına işaret etmektedir. Bu yöntem Hitler ve Mussolini gibi faşist diktatörlerin en belirgin propaganda yöntemidir.

Firavun'un halkını saptırarak, peşinden sürüklediği sıralarda Mısır halkına gerçekleri gösteren, doğru yolu bildiren bir elçi, yani Hz. Musa gelmiştir. Fakat onlar Hz. Musa'ya uymak yerine korktukları ve onu zahiren daha güçlü gördükleri için Firavun'un peşinden gitme hatasına düşmüşlerdir:

Sonunda Musa'ya kendi kavminin bir zürriyetinden (gençlerinden) başka -Firavun ve önde gelen çevresinin kendilerini belalara çarptırmaları korkusuyla- iman eden olmadı. Çünkü Firavun, gerçekten yeryüzünde büyülenen bir zorba ve gerçekten ölçüyü taşıranlardandı. (Yunus Suresi, 83)

Görüldüğü gibi, toplumun bir kısmı, "Firavun ve önde gelen çevresinin kendilerini belalara çarptırmaları korkusuyla" iman etmemişlerdir. Bu ifade, Firavun rejiminin insanları, sadece inançları dolayısıyla zulme uğratan bir sistem olduğunu göstermektedir ki, bu da faşizmin temel özelliklerindendir.

Firavun ile çağdaş faşist liderler arasındaki bir diğer benzerlik ise insanlara karşı ayrımcı, ırkçı bakış açılarıdır. Çağımız faşistlerinin ırkçı bakış açısı Firavun'da da görülmektedir. O da günümüzün "antisemit" diktatörleri gibi, İsrailoğulları'nı sözde aşağı bir kavim olarak görmüş ve bu nedenle İsrail soyundan olan Hz. Musa ve Hz. Harun'u kendince küçümsemiştir. Firavun ve çevresinin sözleri bunu açıkça göstermektedir:

Dediler ki: "Bizim benzerimiz olan iki beşere mi inanacak mısınız? Kaldı ki, onların kavimleri bize kullukta (kölelikte) bulunmaktadır." (Müminun Suresi, 47)

Buraya kadar verilen örneklerden de açıkça anlaşıldığı gibi Firavun'un sistemi ve günümüz faşist rejimleri arasında önemli benzerlikler vardır. Bu benzerlik sadece yönetim sistemi açısından değil, bu sisteme tabi olan halk açısından da geçerlidir. Gerçekte Firavun'a uyan ve onun izinden giden insanların da çoğu onun yanlış yolda olduğunu, Musa Peygamberin ise doğru yolda olduğunu biliyorlardı. Ancak Firavun'u güçlü ve hakim gördükleri için vicdanlarına uymak yerine, gerçekleri gözardı ettiler. Kaba kuvvetin, gücün etkisi altına girdiler. **"Güçlü olan haklıdır"** yalanına inandılar. Oysa gücün ve hakimiyetin tek sahibi Allah'tır. Bunu kavrayamadıkları için Firavun'la birlikte onlar da dünyada

ve ahirette büyük bir aşağılanmayla karşılaştılar. Bu kişilerin uğradıkları son Kuran'da şöyle bildirilir:

Bunun üzerine, onu (Firavunu) ve askerlerini tutup suya attık. Böylelikle zulmedenlerin nasıl bir sona uğradıklarına bir bak. Biz, onları ateşe çağırın önderler kıldık; kıyamet günü yardım görmezler. Bu dünya hayatında onların arkasına lanet düşürdük; kıyamet gününde ise, onlar çirkinleştirilmiş olanlardır. (Kasas Suresi, 40-42)

Faşist liderlerin sonu da Firavun'un sonu gibi ibretliktir. Hitler intihar etmiş, Mussolini ise kendi halkı tarafından idam edilmiştir. Kendilerini yüceltmek adına yaptıkları zulümler ise yalnızca aşağılanmalarına sebep olmuştur. Kendilerinden sonra gelenler tarafından nefretle anılan insanlar olmuşlardır. Üstelik bu yalnızca dünyadaki aşağılanmalarıdır, ahiretteki ise çok daha şiddetlidir. Ancak unutulmamalıdır ki, ahiretteki azap sadece önderlere isabet etmekle kalmayacak, onların peşinden gidenleri de kuşatacaktır. Bu gerçek de Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

Onların tümü-toplanıp (kıyamette) Allah'ın huzuruna çıktılar da zayıflar (müstaz'aflar) büyüklük taslayanlara (müstekbirlere) dedi ki: "Şüphesiz, biz size tabi idik; şimdi siz, bizden Allah'ın azabından herhangi bir şeyi önleyebiliyor musunuz?" Dediler ki: "Eğer Allah bize doğru yolu gösterseydi biz de sizlere doğru yolu gösterirdik. Şimdi yakınsak da, sabretsek de farketmez, bizim için kaçacak bir yer yoktur." (İbrahim Suresi, 21)

Tarihte pek çok diktatör despot rejimler kurmuş, halkları ise kaba kuvvetin, şiddetin, gücün, korkunun, hakimiyetin büyüüne kapılarak onlara boyun eğmişler, ayette bildirildiği gibi, "...her inatçı zorbanın emri ardınca yürümüşler"dir. (Hud Suresi, 59) Allah, bu liderlerin ve toplumların bu büyük hatasını şöyle haber vermektedir:

Firavun (kavmi), ondan öncekiler ve yerle bir olan şehirler (halkı da hep) o hata ile (tarih sahnesine) geldiler. Böylece Rablerinin elçisine isyan ettiler. Bu yüzden onları, şiddeti gittikçe artan bir yakalayışla yakaladı. (Hakka Suresi, 9-10)

ÜÇÜNCÜ DÜNYA FAŞİSTLERİ

Faşizm II. Dünya Savaşı'nda askeri bir yenilgiye uğradı. Nazi Almanyası, Faşist İtalya ve Japon faşizminin oluşturduğu ittifak, savaştan yenik çıktı ve her üç ülkede de faşist rejimler ortadan kalktı. Hitler intihar etti, Mussolini kendi vatandaşları tarafından asıldı, Japonya'daki hükümet ise kendini tasfiye etti. 20. yüzyılın ilk yarısında yükselen faşizm, yüzyılın ortasına varamadan çökmüştü.

Ancak bu çöküş, faşizmin tamamen yeryüzünden silindiği anlamına gelmiyordu. II. Dünya Savaşı'nın ardından faşizm asıl olarak Üçüncü Dünya ülkelerinde tırmandı. Latin Amerika ve Afrika'da -çoğu zaman ABD desteğiyle- iktidarı ele geçiren diktatörler ve cuntalar, temelde faşist ideolojiye sahiptiler.

Latin Amerika Faşizminin Vahşetleri

Üçüncü Dünya faşistleri, Nazi katliamlarını andıran vahşetler uygulamaktan çekinmediler. Örneğin 1973 yılında devlet başkanı Allende'ye karşı kanlı bir darbe düzenleyen Şili diktatörü Pinochet, ülkesini kan gölüne çevirdi. Pinochet, Başkanlık sarayını tanklar ve jetler tarafından bombalatarak Allende'yi öldürttü. Ancak Şili halkına Allende'nin teslim olmak istemediği için intihar ettiği söylendi. Ardından Allende yandaşlarına ve muhalefete karşı şiddetli bir sindirme politikasına başlandı. Cuntanın ilk yılında binlerce kişi öldürüldü, 9 milyonluk Şili'de yaklaşık 90 bin kişi tutuklandı. Yıldırma manevraları, morglarda yığılı bekleyen ölümler, cesetleri Mapocho Nehri'nde sürüklenen kurşuna dizilmişler, şüphelilerin "Santiago" stadyumuna kapatılması, rehin alma politikası, sıkı arama-taramalar ve kundaklamalar, Pinochet rejiminin suçlarından bir kısmıydı. Öğretim kadrolarında "temizlik" yapıldı, üniversite eğitim programlarında yer alan tarih ve coğrafya dalları faşist yönetimin titiz sansüründen geçirilmeye başlandı.

Pinochet örneğine benzer faşist diktatörlükler Arjantin, Guatemala, El Salvador, Nikaragua, Honduras, Paraguay gibi Latin Amerika ülkelerinde de iktidara geldi ve akıl almaz vahşetler gerçekleştirdi. Arjantin'deki cunta rejimi döneminde binlerce rejim muhalifi "kayboldu". Sonradan ortaya çıktığına göre, iki binden fazla siyasi tutuklu uçaklara bindirilmiş, Arjantin açıklarında binlerce metre yüksekten denize atılmıştı. 1995'in 27 Nisan'ında Arjantin televizyonuna çıkan Federico Talavera adlı eski bir jandarma, cunta rejimi sırasında uygulanan işkenceleri itiraf ederken, doğum sancısı çeken kadınların denize atılmalarından, insanların cinsel organlarını ısırarak için özel olarak yetiştirilen köpeklere kadar pek çok yöntemin uygulandığından söz etmişti. İtirafçının söylediğine göre, özel

eğitimli köpekler işkence gören siyasi tutukluların cinsel organlarını ağızlarında tutup emir bekliyor, tutuklu konuşmadığı takdirde ise köpeğe ısırması yönünde işaret veriliyordu.

Guatemala'da yaşanan vahşetler de korkunçtu. 1954'de ülkenin ilk ve tek seçilmiş başkanı olan Jacobo Arbenz'i deviren faşist yönetim, 60'lı ve 70'li yıllarda ülkeyi bir ölüm tarlasına döndürdü. Faşistlerin hedefleri arasında ise -faşizmin geleneksel din düşmanlığına uygun olarak- din adamları geliyordu. Amnesty International (Uluslararası Af Örgütü), yalnızca Ekim 1966 ve Mart 1968 tarihleri arasında aralarında çok sayıda din adamının da yer aldığı 8 bin Guatemala yurttaşının rejimin kurduğu "ölüm mangaları" tarafından infaz edildiğini bildirmişti. 1972'de bu ölüm mangalarının kurbanlarının sayısı 12 bine, dört yıl sonra da 20 bine çıktı. Roma Katolik Piskoposlar Konferansı, hükümetin izlediği politikayı tek kelimeyle "soykırım" olarak nitelemişti. Amerikalı yazar William Blum, *The CIA: A Forgotten History* adlı kitabında Guatemala rejiminin işkence yöntemlerini şöyle anlatır:

Rejim hakkında eleştiri yaptığı duyulan ya da gerilla grubuna üye olduğu düşünülen insanlar, gizli polis tarafından evlerinden zorla alınarak bilinmeyen yerlere götürülürler. Çoğunluğunun işkence edilmiş ya da yakılmış cesetleri bir kaç gün sonra bir yol kenarında elleri arkadan bağlı olarak ya da bir nehir kıyısında plastik bir torba içinde bulunur. Bazıları toplu mezarlara gömülmüştür. Bazı cesetler de uçaklarla Pasifik Okyanusuna atılmıştır. Gualan bölgesinde artık kimsenin balık avlamadığı söylenir; çünkü sular ceset doludur. Sudan çıkan cesetlerin arasında gözlerine iğne saplanmış olanlar vardır... Bir köyün gerillalarla ilgisi olduğu sanılırsa köye baskın düzenlenir ve tüm erkekler bir daha hiç görünmemek üzere götürülürler. Ya da köydeki herkes öldürülür ve evler de buldozerle yıkılır. Ancak bu kurbanların hemen hiçbiri, gerilla grubunun üyesi değildir... En çok kullanılan işkence yöntemi, içine böcek ilacı doldurulmuş bir torbanın kurbanın kafasına geçirilmesi ve başta cinsel organlar olmak üzere vücuda elektrik verilmesidir.¹²⁷

William Blum, kitabında Guatemala yerlisi bir kadının ifadelerini aktarmaktadır. Ailesiyle birlikte "rejim muhalifi" olma suçundan sorgulanmaya götürülen Rigoberta Menchu Tum adlı kadın, 9 Aralık 1979 günü başına gelen olayları şöyle anlatmaktadır:

16 yaşındaki erkek kardeşim Patrocino ile beni Chajul'deki merkeze götürdüler ve günlerce işkence yaptılar. Başkan Lucas Garcia'nın ordusundan bir subay erkekleri bir kenara ayırdı... Bir süre sonra Patrocino'yu gördüm; dili kesilmiş ve tırnakları sökülmüştü, korkunçtu! Bu arada subay bir konuşma yapmaya başladı. Her durduğunda, askerler, kardeşimin ve diğer erkeklerin kanlı vücutlarını sopalarla dövüyorlardı. Daha sonra tanınmaz haldeki vücutları dışarı çıkararak toprağın üstüne fırlattılar ve üzerlerine gaz döktüler. Daha sonra onları ateşe verdiler ve canlı canlı yaktılar. Bu arada etraftaki insanları da bunu seyretmeye zorluyorlardı.¹²⁸

Bunlar yalnızca bir kaç küçük örnektir. Guatemala'da önce General Romeo Lucas Garcia sonra da General Efraim Rios Montt tarafından yönetilen faşist cunta rejimi, benzeri şekillerde yüzbinden fazla insanı öldürmüştü. William Blum, rejimin güvenlik kuvvetleri tarafından "gözleri oyulan, testisleri kesilerek ağızlarına sokulan, elleri ve kolları koparılan" kurbanlardan, "göğüsleri kesilen" kadınlardan da söz etmektedir.

Benzer faşist rejimler, Zaire, Uganda ve Güney Afrika gibi Afrika ülkelerinde de uzun yıllar iktidarda kaldı. Güney Afrika'daki rejim, Nazi Almanyası'nı hatırlatır derecede koyu bir ırkçı ideolojiye sahipti. Güney Afrika nüfusunun çoğunluğunu oluşturan ve ülkenin yerli halkı olan zenciler, on yıllar boyu iktidardaki beyaz azınlık tarafından sömürüldü.

Kısacası, 20. yüzyılın ikinci yarısı da, birinci yarısı kadar faşist vahşetin hedefi oldu. Avrupa'da yıkılan faşist rejimlerin benzerleri, Latin Amerika ve Afrika'da ortaya çıktı ve yine dünyayı "güçlülerin galip geldiği, zayıfların yok olduğu bir çatışma alanı" haline getirdiler.

Ortadoğu'daki Faşist Diktatör: Saddam Hüseyin

21. yüzyılın başında olduğumuz bugünlerde, 1960'lı, 70'li yılların çeşitli faşist diktatörleri de artık tarihe karışmış durumdadır. Ancak faşizm, her an yeni bir coğrafyada yeni şartlar altında yeniden kök salabilmektedir. Ortadoğu da faşist rejim ve örgütlerin vahşetinden çok yara almış bir coğrafyadır. Ve şu anda halen faşist bir diktatör Ortadoğu'yu tehdit etmektedir: Saddam Hüseyin.

Saddam Hüseyin'in geçmişini incelemek, faşist karakterini görmek açısından önemlidir.

Saddam'ı Irak'ın başına getiren olaylar bir darbe ile başladı. 1963 Şubatı'nda, kendilerine "Baas" (Diriliş) Partisi adı veren bir grup subay ve sokak militanı, o zamana kadar iktidarda bulunan Albay Kasım'ı devirdiler. Bu militanların arasında, darbe günü Albay Kasım'ı öldürmek için görevli olan altı kişilik timin de üyesi olan genç bir adam dikkat çekiyordu: Saddam Hüseyin el-Tıkriti, yani Tıkritli Saddam Hüseyin. Asker olmamasına karşın sürekli üniforma ile gezen Saddam, darbenin hemen ardından Baas yönetimi tarafından terör ve suikastlerden sorumlu özel bir grubun başına getirildi. İlk yaptığı iş ise, darbe muhaliflerini sorgulamak için yeni ve etkili işkence yöntemleri geliştirmek oldu. Baas'ın saray darbesi ile doğan bu iktidarı aynı yılın Kasım ayında sona erince, Saddam Hüseyin'in işkence merkezi ortaya çıkarılmıştı. İşkence merkezi, Saddam'ın özel icadı olan korkunç işkence aletleriyle doluydu.

Baas'ın on aydan az süren kısa iktidarı, yine bir darbe ile sona ermişti. Ancak Baas 17 Temmuz 1968'de ikinci bir darbe daha gerçekleştirdi. Bu seferki darbe, kalıcıydı.

Bu ikinci Baas darbesinin ikinci lideri ünlü "işkence uzmanı"ydı: Saddam Hüseyin. Saddam, rejimin kilit noktalarına kendi akrabalarını yerleştirerek

ve siyasi rakiplerini tasfiye ederek zamanla tüm siyasi gücü elinde topladı. Acımasız işkence uzmanı, Irak'ın diktatörü olmuştu.

Saddam iktidarı ele geçirdikten sonra sürekli savaş ve çatışma peşinde oldu. 1980 yılında, hiçbir sebep yokken, ani bir saldırıyla İran'ı işgal etti ve 8 yıl boyunca yüz binlerce Iraklı ve İranlının hayatına mal olacak bir savaşı başlattı. Bu savaşın bitmesinden 2 yıl sonra bu kez yine hiçbir sebep yokken Kuveyt'i işgal etti ve Körfez Savaşı'na yol açtı. Alman topraklarını genişletmek için dört bir yana çılgınca saldıran Hitler gibi, Saddam da etrafına terör saçtı.

Dahası, kendi halkına karşı da en zalim yöntemleri kullanmaktan çekinmedi. Saddam'ın iktidarı boyunca, rejime muhalif görülen kişiler, siyasi ve hatta etnik gruplar türlü vahşetlere maruz kadılar. *Newsweek* dergisi bir sayısında Saddam'ın faşist karakteri için şöyle bir tanımlamada bulunur:

"... Bazıları ona "kana susamış bir despot", "Bağdat'ın kasabı" derler. **Saddam Hüseyin Irak'ı ardındaki 1 milyonluk ordu, muhbir, suikastçi ve işkencecilerden oluşan bir lejyon ile çelik eldiven içindeki demir bir el gibi yönetmektedir.** Saddam, Ortadoğu'da kendisinin ve ülkesinin büyüklüğü uğruna yaptığı oldukça insafsız tavırlarıyla tanınır. Öyle ki hem içerdeki, hem de dışarıdaki düşmanları için zehirli gaz kullanmaktan çekinmez.¹²⁹

Gerçekten de Saddam birçok Iraklı kanı dökmüştür. İran'a karşı başlattığı savaşın sonunda Irak'ın 17 milyonluk nüfusundan 1 milyonu ölmüş veya yaralanmıştır. (Halkın 1 milyonundan fazlası da ülkeyi politik ve ekonomik sebeplerle terk etmişlerdir). Washington merkezli Middle East Watch isimli insan hakları kuruluşu, Irak'ta zorunlu tecrit ve sınır dışı, keyfi tutuklama ve ceza, işkence ve faili meçhul, sıkça uygulanan politik infaz olduğunu bildirmektedir. Amnesty International'in raporuna göre, sadece şüphe üzerine tutuklanan on binlerce insanın büyük bir bölümü serbest bırakılmamış, büyük bir çoğunluğu ise kaybolmuştur. Tutuklulara ve gözaltına alınanlara, **üzerlerinde sigara söndürmek, parmaklarını kesmek gibi çok ağır işkenceler uygulanmaktadır.**¹³⁰

Saddam Hüseyin 1988 yılında Halepçe'de yaptığı katliam ile farklı etnik kökene sahip halka karşı faşist tavrını göstermiştir. Halepçe'deki sivil Kürt yerleşimcilerin üzerinde sinir gazı kullanarak 6 bin masum insanın, bebek, yaşlı, kadın, erkek ayırmaksızın can çekişerek ölümüne sebep olmuştur.¹³¹

Irak'taki faşist rejimin siyasi tutuklulara yaptığı işkenceler daha da korkunçtur. Irak'tan kaçan bir doktor, bu işkenceleri şöyle anlatır: "Güneyde bir hastanede staj yaptım. Hapishaneden getirilenleri sadece doktorlar görebilirdi. Bir et yığını halinde olan insanların çoğu ölürdü. İşkenceden sağ kurtulan siyasi suçlu yoktu. Gözaltına alınacağımı anlayınca hemen kaçtım."¹³²

Saddam'ın zalimliklerinden bugüne dek ailesi ve yakın çevresi de payını almıştır. Irak lideri Saddam Hüseyin'in üvey kardeşi Barzan Tıkriti, Saddam'ın ve oğlu Udey'in kendisini öldürtme ihtimalinden dolayı

Birleşik Arap Emirlikleri'ne kaçmıştır. Saddam'ın iki damadı Hüseyin ve Saddam Kamil de 1995 yılında Saddam'dan korkarak Ürdün'e kaçmışlardır. Bunun üzerine Saddam onlara can güvenliği garantisi vermiş ve ülkeye geri dönmelerini istemiştir. Ancak can güvenliklerinin korunacağına dair söz alan iki kardeş Bağdat'a döner dönmez babalarıyla birlikte öldürülmüşlerdir. Daha sonra da annelerinin cesedi paramparça edilmiş olarak bulunmuş, bu olaylar tüm dünya kamuoyunun gözü önünde meydana gelmiştir.

Irak lideri, ülkeden kaçan muhaliflere ise alçakça yöntemlerle gözdağı vermektedir. Örneğin 1995 yılında Ürdün'e kaçan General Necib Selahi, aile yakınlarına tecavüz edilerek, tecavüz kasetlerinin kendisine gönderildiğini ve bunun sadece kendisine değil, birçok muhalife yapıldığını açıklamıştır.

Bu örneklerde de görüldüğü gibi, Saddam'ın Irak halkı üzerinde kurduğu otorite tamamen sindirme, korkutma, yıldırma ve işkence üzerinedir. Saddam Hüseyin'in faşist rejimiyle yönetilen halk ise aç, işsiz ve sefil haldedir. Küçük bebekler açlıktan ve ilaç bulamamaktan dolayı ölmekte, koskoca bir millet sürekli ölüme ve yok olmaya doğru gitmektedir. Buna rağmen halk ya korkudan ya da içinde bulunduğu kitle hipnozundan dolayı Saddam'a toz kondurmamakta, içinde bulunduğu sefaletten hep "onları", yani Saddam'ın düşmanlarını suçlamaktadır.

Saddam'ı incelediğimizde, faşist karakterin diğer özelliklerini de bulmak mümkündür. Bunun bir örneği, **Saddam'ın, aynen Naziler ve diğer faşistler gibi, kendini tarihte yaşamış pagan diktatörlere benzetmesidir.** Saddam'ın kendisi için seçtiği "Sparta", Ortadoğu'nun pagan imparatorluklarından biri olan Babil'dir. Saddam kendisini, "ufuktan göğe kadar rakib"i olmadığı söylenen **Babil Kralı Nebukadnezar'ın varisi olarak görmek ve göstermektedir.**¹³³ Irak'ta, Nazilerin pagan törenlerini andırır şekilde, Babil İmparatorluğu'nun yeniden canlanmasını tasvir eden tören ve ayinler yapılmıştır. Süleyman Mabedi'ni yıkan ve İsrailoğullarını Babil'e süren Nebukadnezar, tarihte iki özelliği ile bilinir; acımasız bir kumandan ve büyük bir mimar olması. Psikopatlık derecesinde kibirli olan Nabukadnezar'ın yaptırdığı binaların tuğlalarının üzerine tek tek kendi adını yazdırdığı bilinmektedir. Saddam, Nebukadnezar'ın bu özelliğini de taklit etmekte ve halkının tüm sefalet ve yoksulluğuna rağmen büyük bir müsriflikle yaptırdığı saraylarında kullanılan tuğlaların üzerine kendi adını yazdırmaktadır.

Irak halkının önemli bir bölümü ise, faşizmin meydana getirdiği yoğun duygusal tahrik içinde bu sarayları kendisine yapılmış bir haksızlık ve adaletsizlik olarak görmemektedir. Aksine Saddam'ın sefahat içinde yaşadığı bu saraylar milli bir onur meselesi haline gelmiş, yabancılara karşı Irak'ın bir gururu olarak kabul edilmiştir.

Saddam'ın faşist karakterinin bir diğer örneği ise, dinle hiçbir ilgisi olmamasına karşın, kimi zaman sahte bir dindarlık maskesi takması ve dini siyaseten kullanmaya çalışmasıdır.

Oysa dine aykırı bir iş yapmak (Saddam'ınki gibi haksız yere işgalde bulunup yeryüzünde fitne çıkarmak) için dini sembolleri kullanmaya kalkmanın bir ikiyüzlülük olduğu çok açıktır. Irak halkına, ve faşizmle karşılaşan herkese düşen görev, bu gibi basit propaganda ve aldatmaca yöntemlerine kanmamak, gerçek bir dindar ile dindar rolü yapan bir faşisti ayırt etmek ve ona göre davranmaktır. Bunu ayırt etmek ise zor değildir, çünkü bir faşistin hiçbir şekilde dindar olamayacağı aşikardır. Allah güç ve mevki sahibi olduğu takdirde yeryüzünde bozgunculuk çıkaran bu gibi ikiyüzlü insanlardan Kuran'da şöyle söz etmiştir:

İnsanlardan öylesi vardır ki, dünya hayatına ilişkin sözleri senin hoşuna gider ve kalbindekine rağmen Allah'ı şahid getirir; oysa o azılı bir düşmandır. O, iş başına geçti mi (ya da sırtını çevirip gitti mi) yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise, bozgunculuğu sevmez. Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu onu günaha sürükler, kuşatır. Böylesine cehennem yeter; ne kötü bir yataktır o. (Bakara Suresi, 204-206)

FAŞİZMİN SESSİZ YÜKSELİŞİ

Faşizmin II. Dünya Savaşı'nda yaşadığı mağlubiyet ve çöküş, çoğu insanda "faşizm artık ölmüştür" düşüncesini uyandırdı. Ancak durum pek öyle değildi. Faşist ideolojinin önde gelen temsilcilerinin ortadan kalktığı doğrudur, ama faşist ideolojinin dayanakları (paganizm, Darwinizm, şiddet sevgisi ve ırkçılık) hala duruyordu. Bu nedenle Hitler'in veya Mussolini'nin ölmesi faşizmi öldürmedi. Aksine, "faşizm artık ölmüştür" şeklindeki yaygın düşünce, yeni faşist hareketlerin gelişmesi ve kök salmasına zemin hazırladı. Faşizm, kimi zaman bu ismi açıkça kullanarak, kimi zaman da kendini kamufle ederek yaşamaya devam etti. Ve özellikle de 1990'larda yeni bir yükselişe geçti.

Bu bölümde faşizmin bu yeni yükselişini ve bunun dünyaya getirdiği tehditleri inceleyeceğiz. Önce Avrupa'da ırkçılığın hala ayakta olduğunu göreceğiz, daha sonra neo-Nazi örgütlenmelerinin yükselişini ele alacağız. Ve ardından da, ırkçılığın yükselişinin perde arkasını, bu yükselişin ardındaki ideolojiyi teşhis edeceğiz.

Neo-Naziler

Resmi Alman istatistiklerine göre 1999 yılında sadece Almanya'da ırkçılık ve yabancı düşmanlığından kaynaklanan 10.037 olay tespit edilmiştir. 2000 yılında açıklanan ırkçılık olayları da on binin üzerindedir. İngiltere'de ise sadece Nisan ile Eylül ayları arasında tespit edilen ırkçı kaynaklı suçların sayısı 10.982'yi bulmuştur. Bu suçların yarısının korkutma gözdağı verme ve yıldırma şeklinde olduğu belirtilmiştir. Birçoğu ise öldürme, yaralama, yakıp yıkma gibi eylemlerle sonuçlanmıştır. Bunların failleri, neo-Naziler olarak bilinen faşist çetelerdir.

Neo-Nazi hareket, özellikle 1990'lı yıllarda örgütlü bir faaliyet içine girmiştir. Bundan önce de 1970'li yıllarda, İngiltere'de dazlak hareketi başlamıştı. Dazlak hareketinin özelliği sokak çetelerinin göçmenlere, yabancılara ve fakir mahallelerde yaşayanlara karşı saldırgan olmalarıydı. Bunların sadece bir kısmı ırkçıydı. Ancak, 1990'lı yıllarda, dazlakların birçoğu ırkçılığı benimsediler ve Nazi taraftarları olarak ırkçı faşist eylemleri başlattılar.

İçinde bulunduğumuz yıllarda ise neo-Nazi hareket giderek güçlenmekte ve yayılmaktadır. Bugün 33 ülkede ve 6 kıtada aktif durumdadırlar. Sayıları ise 70 bini bulmaktadır. Üyeleri genellikle 13-25 yaş arasında olan bu sokak çeteleri, birbirleriyle de özellikle internet aracılığı ile bağlantı kurmaktadır.

Neo-Naziler her ülkede kendilerine farklı hedefler belirlemişlerdir. Yapılan bir araştırmada belirtildiğine göre, Almanya'da Türklere, Macaristan, Slovakya ve Çek Cumhuriyeti'nde Çingenelere, İngiltere'de Asyalılara, Fransa'da Kuzey Afrikalılara, Brezilya'da Kuzey Doğululara, Amerika'da tüm azınlıklara ve göçmenlere karşı örgütlenmektedirler.

Birçok ülkede evsizler ve fakir mahallede yaşayanlar da hedef seçilebilmektedir.

Nazi özentisi bu gençler, çoğunlukla uyuşturucu müptelalarından, işsiz güçsüz, sokak serserilerinden oluşmaktadır. Giysilerinin üzerine taktıkları Nazi sembolleri, traşlanmış dazlak kafaları ve dövmeleri ile hemen tanınmaktadırlar. Bu dövmelerinde ise genellikle diğer ırklara olan düşmanlıklarını dışa vurmaktadırlar. Sloganlarında, konuşmalarında ve şarkılarında Hitler'i yüceltmekte ve kendilerini onun hayalini gerçekleştirmeye adanıklarını ifade etmektedirler: Aryan ırk tarafından yönetilen bir dünya.

Bu çetelere, genellikle problemli çevrelerde yetişmiş, düşük eğitilmiş, başıboş, kendine güveni olmayan gençler katılmaktadır. Başkalarını aşağılamak, şiddet uygulamak, korkutmak gibi etkenlerin birarada tuttuğu bu insanlar, böylece kendilerini başka insanlardan üstün görebilecekleri bir ortam bulduklarını düşünmektedirler.

Şiddet, kin, nefret, yıldırma, korkutma, tehdit, yakıp yıkmak, zarar verme başlıca özellikleri arasında sayılabilir. Bunları en fazla yerine getiren ise aralarında en kahraman ilan edilmektedir.

Neo-Nazilerin kendilerine ait bir de müzik stilleri vardır. Aslında bu çevreler müziği bir propaganda aracı olarak da görmektedirler. Şarkılarının sözleri ırkçı, paranoyak ve saldırgan yüzlerini anlatmaktadır. Şarkıların ve müzik gruplarının isimleri dahi aynı mesajları vermektedir; "Zaferi Selamla", "Vampir", "Beyaz Gürültü", "Vahşi Saldırı", "Savaş Alanı", "Jilet kenarı", "Beyaz Savaşçılar" gibi. Bu müzik grupları Almanya, Belçika, İngiltere gibi birçok Avrupa ülkesinde dilediği yerde konser verebilmektedir. Ve binlerce genç bu konserlere katılarak, Nazi selamı vererek bu gruplara eşlik etmektedir.

Neo-Nazilerin bir de yan ekipleri vardır. Bunların başında futbol holiganları gelir. Özellikle maçlarda dazlaklar ve holiganlar birleşerek, zenci oyunculara karşı sloganlar atar, rakip taraftara saldırır, stadyumlarda ölümlerle sonuçlanan kavga ve çatışmalara neden olurlar. Bu ekipler herhangi bir durumda kolaylıkla neo-Nazi eylemler için de kullanılabilirler. Ayrıca neo-Nazi olmadığı halde neo-Nazi müzik gruplarının hayranı olan kesim de daima yönlendirilebilecek bir kitle olarak görülür. Onlar da dinledikleri müziğin ve Nazi propagandasının etkisiyle, istenildiğinde organize edilerek eylemlere çağrılabilirler. İşte bu şekilde ırkçı hareketler, büyük bir hızla gençleri zehirlemeye ve kendi saflarına çekmeye devam etmektedir.

Neo-Nazilerin Avrupa'da bu kadar çok güçlenebilmelerinin altında yatan neden ise aslında **gizliden gizliye toplumdan ve siyasilerden aldıkları destektir**. Bugün Avrupa'da birçok parti farklı isimler altında görev yapsa da aslında faşist eğilimlidir ve bunların hepsi neo-Nazileri önemli ölçüde desteklemektedirler. Bu siyasileşmenin dışında, neo-Naziler asıl olarak şiddet ve sokak eylemleri ile istediklerini başatabileceklerini düşünmektedirler.

Aslında bu, kitap boyunca da anlattığımız gibi tipik faşist karakterdir. Çünkü faşistler demokratik ortamlarda fikir ile mücadele edilebileceğine ihtimal vermezler. Onlar daima orman kanunlarının geçerli olduğuna, doğruyu söyleyenin değil, güçlü olanın haklı olduğuna inanırlar. Dolayısıyla kendilerince en büyük güç saldırganlık ve zorbalıktır.

Günümüz Avrupa'sında İrkçi Politikalar

Neo-Naziler, Avrupa'daki ırkçı hareketin radikal temsilcileridir. Deyim yerindeyse faşist baltanın "sivri ucu"durlar. Ama bir de bu baltanın kökleri vardır ve bunlar neo-Nazilerden daha geniş bir toplumsal ve siyasi tabanı temsil etmektedir. Neo-Nazilerin ırkçılığı, aslında Avrupa'da giderek güçlenen ırkçı eğilimlerin bir yansımasıdır.

Avrupa insanının büyük bir bölümünün aslında kendi ırkının üstünlüğüne inanan gizli bir ırkçılık yaşıyor olması, neo-Nazilere gizliden gizliye destek sağlamaktadır. 1997 yılında yapılan araştırmalara göre Avrupa genelinde ırkçı potansiyelin %33 civarında olduğu saptanmıştır. Özellikle Belçika, Fransa ve Avusturya'da bu oranın daha da yüksek olduğu görülmektedir. Kendini "tamamen ırkçı" veya "bayağı ırkçı" olarak tanımlayan insanların oranı Belçika'da %55, Fransa'da %48, Avusturya'da ise %42 civarındadır. Almanya'da ise ırkçıların oranı %34 civarındadır. Dolayısıyla neo-Naziler, molotof kokteylleri ile eylem yaparken veya "Yabancılar Dışarı" sloganları atarken aslında halkın %35'inin de düşüncelerini gerçekleştirmiş oluyorlar. Bunlara bir de alttan alta neo-Nazilerin ırkçı eylemlerini destekleyen siyasiler de eklenince, bu faşist örgütlerin bir türlü önüne geçilemiyor.¹³⁴

Söz konusu ırkçı eğilimler hakkında Fransa dikkat çekici bir örnektir.

Fransa'da 1993 genel seçimlerinden sonra Fransız Demokrasisi için Birlik (UDF) ile Cumhuriyetçi Birlik partileri, Edouard Balladur'un başbakanlığında hükümet kurdular. İçişleri Bakanlığına da Pasqua getirildi. Bu hükümetin kurulmasıyla, bir anda ülkedeki yabancılara potansiyel suçlu gözüyle bakılmaya başlandı. Ve bu bakışın ağır baskısı da hemen ardından geldi. İlk olarak yabancılara verilen haklar geri alındı. Ağustos 1993 yılında Balladur hükümeti tarafından yürürlüğe konulan ve halk arasında "Pasqua Kanunu" olarak bilinen yasanın polise vermiş olduğu arama yetkisi ile Fransa'da oturan yabancıların huzuru kaçırıldı; **Fransa vatandaşı olmuş yabancı kökenlilerin bile evlerine sabaha karşı baskınlar düzenlenerek insanlar çoluk çocuk demeden evlerinden gözaltına alındılar.** Bu yabancılar sanki savaş suçlusuymuş gibi muamelelere tabi tutuldular. Günlerce sorguya çekildiler, **işkence** sırasında kolları bacakları kırılanlar dahi oldu.¹³⁵

17 yaşındaki Zaireli Nikomé, hırsızlık şüphesiyle gözaltına alındığı bir Paris karakolunda kurşuna dizildi. Bu olayın duyulması üzerine ertesi gün (7 Nisan 1993) düzenlenen yürüyüşe katılan iki zenci daha Fransız polisi tarafından vurularak öldürüldü. Fas kökenli bir Fransız vatandaşının üç polis tarafından işkence edilip öldü zannedilerek bir yere atılması ve bu

olayın ortaya çıkmasıyla, yasal yollardan Fransa'ya girmiş orada işçi veya öğrenci olanlar, oturma izinleri bulunanlar dahi korku ve panik içinde yaşamaya başladılar.

Fransa'daki bu olaylar kuşkusuz topluma hakim olmuş ırkçı bir anlayışın sonuçlarıdır ve bu durum sadece Fransa için geçerli değildir. **Avrupa'nın hemen hemen tamamında ırkçılığın derin izleri vardır.** Avrupa Topluluğu üyelerinin Sırp saldırganlığına karşı Müslüman Boşnaklara uzanan yardım elinin çok gecikmesi (hatta bazı çevrelerin el altından Sırpı desteklemeleri), Almanya'daki yabancılara neo-Naziler tarafından düzenlenen saldırıların gerekli cezalara çarptırılmaması, Fransa'daki Arap ve zencilerin ırkçı saldırılarla mağdur edilmesi, yine Fransa'daki Bask ve Korsikalı azınlıklara karşı yürütülen devlet terörünün devam etmesi, Bretan ve ülke topraklarının üçte birinde yaşayan Oksitanların devlet tarafından azınlık olarak kabul edilmemeleri, İngiltere ile İrlanda arasındaki sorunlar, İspanya ile Bask ve Katalanya arasındaki çatışmalar, Bulgaristan'daki Türkleri topluca göçe zorlamak amacıyla Belene Kampı'nda Bulgar hükümeti tarafından soydaşlarımıza uygulanan vahşet; işte bütün bunlar ırkçılığın kimi Avrupa milletlerine üzerindeki hakimiyetinin etkileridir..

Faşizm Sonrası Avrupa kitabının yazarı Ilya Ehrenburg'un faşistler için yaptığı tanım, Avrupa'da halen güçlü olan ırkçı kültürün mantığını şöyle özetlemektedir:

... Faşizm herşeyden önce ulusal kin demektir, ulusal gurur anlayışının çarpıtılması demektir. Faşizme bulaşan insanlar başka halkların zengin kültüründen gurur duymaktan uzaktırlar, sadece kendi soy köklerinden gurur duyarlar...136

Söz konusu "ulusal kin", Allah'ın Kuran'da **"cahiliyenin öfkeli soy koruyuculuğu" (Fetih Suresi, 26)** olarak tarif ettiği sapkın eğilimdir. Kuran'da bu **"öfkeli soy koruyuculuğu"nun müşriklerin bir vasfı olduğu**, buna karşılık Müslümanların bundan korunduğu bildirilmektedir. Bu da bizlere bir kez daha gösterir ki, faşist ırkçılık, din ahlakının ortadan kalkmasının, bunun yerine paganizmin güçlenmesinin bir sonucu olarak doğar.

Dolayısıyla Avrupa'da giderek büyüyen ırkçı eğilimlerin, her geçen gün daha fazla kök salan neo-Nazi örgütlenmelerinin de paganizmin güçlenmesiyle bir ilişkisi olmalıdır.

Nitekim öyledir.

"Beyaz Irkın Üstünlüğü" ve Yeni Faşizmin İdeolojisi

Günümüzde "faşist örgütlenme" dendiğinde çoğu kimsenin aklına ilk olarak Alman neo-Nazileri gelmektedir. Ancak gerçekte günümüzün faşist örgütlenmeleri içinde daha pek çok organizasyon vardır. ABD'de pek çok aktif faşist grup bulunmaktadır ve bunlar "teorik" düzeyde Alman neo-Nazilerine göre daha önemli bir konumdadırlar. Bu gruplar genellikle **"White Supremacy" (Beyaz Üstünlüğü)** sloganını kullanmaktadırlar. Ve

en önemlisi, bunu, ekonomik sıkıntıların getirdiği bir "yabancı düşmanlığı" olarak değil, felsefi ve bilimsel bir doktrin olarak öne sürmektedirler.

"White Supremacy" şemsiyesi altında Ku Klux Klan, Amerikan Nazi Partisi, "Aryan Ulusu" (Aryan Nation) hareketi ve "Ulusal İttifak" (National Alliance) gibi çeşitli faşist örgütler yer almaktadır. İnternet üzerinden yoğun bir propaganda faaliyeti yürüten bu grupların amacı, ırkçılığı bir dünya görüşü, bir doktrin olarak savunmak ve kitlelere aşılamaştır.

Bu gruplardan "Ulusal İttifak" (National Alliance) örgütünün manifestosunda, bu doktrinin temelleri açık şekilde ifade edilmektedir. İlginçtir ki, manifesto, kitabın başından bu yana incelediğimiz bir gerçeğin, faşizmin pagan ve Darwinist bir ideoloji olduğu gerçeğinin bir teyidi şeklindedir.

Faşist "Ulusal İttifak" örgütü, doktrini açıklarken öncelikle kendileri ile "Semitik inançlar" (İslam, Hristiyanlık ve Yahudilik) arasındaki farkı belirtmekte, kendilerinin sadece doğaya inandıklarını ve evrimci olduklarını, buna karşılık "Semitik inançlar"ın Allah'a imana dayandığını belirtmektedir.

Söz konusu örgütün bu sapkın görüşleri şu şekildedir:

Kendimizi doğal yasalara göre evrimleşen çevremizdeki üniter dünya ile entegre olarak görüyoruz. Basit olarak ifade edecek olursak: **sadece bir gerçek vardır ve o da Doğa'dır:** Bizler doğanın bir parçasıyız ve doğanın yasalarına tabiyiz. Bu yasalar içinde bizler kendi kaderimizi belirleyebiliriz... Diğer bir deyişle seçme gücüne sahip olduğumuz herşey için kendi başımıza sorumluyuz: özellikle çevremiz ve ırkımızın kaderi için. Bu görüş semitik görüş ile tezat içinde olabilir. Semitik görüş... herşeyin Tanrı'nın kontrolü altında olduğuna inanır.¹³⁷

Görüldüğü gibi, faşizmin karşısında din ahlakı yer almaktadır. Faşizm insanın "doğanın bir ürünü" olduğu sapkınlığını savunurken, din ahlakı insanı Allah'ın yarattığını ve insanın kaderini de Allah'ın belirlediğini bildirmektedir. Faşist "Ulusal İttifak" örgütünün manifestosunda, örgütün sahip olduğu ırkçı ideolojinin evrimci mantığı da şöyle izah edilmektedir: Dünyamız hiyerarşik bir düzene sahiptir. Her birimiz Aryan (ya da Avrupa) ırkının bir üyesiyiz, **ırkımız tıpkı diğer ırklar gibi doğal seleksiyonun binlerce yıl boyunca çevreye adaptasyonu ve evrimsel aşamalarla ilerlettiği özel karakteristikler geliştirmiştir.** Kuzey insanları daha çok şey gerektiren çevrelerinde örneğin planlama ve kişisel disiplin gerektiren bir kış ikliminde hayatta kalabilmektedir ve bundan dolayı zihinsel kabiliyetler açısından daha hızlı gelişmişlerdir.¹³⁸

Yani Aryan ırkının diğer ırklardan üstün olduğu, çünkü "evrimde ileri gittiği" aldatmacası savunulmaktadır. "Ulusal İttifak" örgütü daha da ileri giderek **ırkçılığın "doğaya karşı bir sorumluluk" olduğunu ileri sürmekte,** buna dayanak olarak da Nietzsche'nin felsefesine başvurmaktadır:

Herşeyden önce parçası olduğumuz doğaya karşı yükümlülüklerimiz var çünkü daha yüksek bir gelişim ve daha yüksek yaşam formları için onun sonsuz arayışlarının içerisindeyiz. Bu yükümlülük şairlerimiz ve **düşünürlerimiz tarafından fark edilmiş ve ifade edilmiştir. Friedrich Nietzsche bizlere gelecekte daha yüksek bir insan tipine hazırlık yapmanın bizim ilk sorumluluğumuz olduğunu bildirmiştir...** Doğa, Aryan ırkında saklı olan farklı özellikleri arıtmış ve kutsal kılmıştır; böylece bizler bizim için belirlenen misyonu daha iyi tamamlayabiliriz. Doğa diğer insan ırkları da dahil farklı tür yaşam formları geliştirmiş olsa da, bizler kendi ırkımız için özel yükümlülükler taşımaktayız: onun devamını sağlamak, eşsiz karakteristiklerini korumak ve kalitesini artırmak gibi.¹³⁹

İnsanı, tüm canlılığı, doğayı ve evreni yoktan yaratan Yüce Allah'tır. Dolayısıyla insan yalnızca Rabbimize karşı sorumludur.

Merkezi ABD'de bulunan Ulusal İttifak örgütü, İsveç, Fransız, Alman, Portekiz ve Rus dillerinde de yayınlanan dergiler ve kitaplar çıkarmakta ve savunduğu Darwinist ve pagan ideolojiyi hızla yaymaktadır. Örgütün yayınladığı *National Vanguard* (Ulusal Öncü) adlı faşist derginin kapaklarını, eski Yunan tanrılarının heykelleri süslemektedir. Dergideki makalelerde ise Darwin'den sık sık alıntılar yapılmakta, "Dünyanın geri kalanıyla ebediyyen savaş halinde olan bir ırkın, yaşa ve yaşamasına izin ver tarzına sahip ırklar üzerinde belirgin bir hayatta kalma avantajı vardır."¹⁴⁰ şeklinde ifadeler yer almaktadır. Diğer faşist örgütlerin yayınlarında veya internet sitelerinde de benzer açıklamalar, Darwinist yorumlar, İlahi dinlere karşı sapkın pagan kültürünü savunan propagandalar bulmak mümkündür.

19. yüzyılda, pagan kültürün yeniden uyanmasıyla ve Darwin'in evrim teorisiyle doğan faşist ırkçılık, 21. yüzyılda yine aynı temellere dayanarak gelişmeye devam etmektedir.

Günlük Yaşamda Faşizm

Faşizmin en temel özelliklerinden biri olan ırkçılık, buraya kadar incelediğimiz gibi, Batı dünyasında yükseliştir ve bunun arkasında da Darwinist-pagan dünya görüşünün yayılması yatmaktadır. Peki acaba faşizmin diğer bir temel özelliği olan şiddet sevgisi, yani şiddeti, vahşeti, kan dökmeyi, acımasızlığı makbul sayan pagan ahlak hala yaşamakta mıdır?

Yaşamaktadır, hem de çok güçlü bir biçimde.

Amerikalı tarihçi Gene Edward Veith, *Modern Fascism: Liquidating the Judeo-Christian Worldview* (Modern Faşizm: Hristiyan-Yahudi Dünya Görüşünün Yok Edilmesi) başlıklı kitabında, faşist kültürün nasıl hala ayakta olduğunu şöyle anlatır:

1930'larda (faşist) avant-garde sanatçılar, şiddeti ve ilkel duyguları yücelten estetik teorileriyle, burjuvaziye şaşırtmışlardı. Bugün, **eğer bu eski faşist estetiğin örneklerini görmek isterseniz, sadece**

Hollywood'un gişe rekorları kıran son filmine gitmeniz, MTV kanalını açıp seyretmeniz veya bir Heavy Metal konseri izlemeniz yeterlidir. Bunlarda faşistlerin sanatsal ideallerini görebilirsiniz: **Şiddetten zevk alma, ahlaka isyan etmenin dürtüsü ve Aryan vücut kültürü.** Bir şiddet filmindeki vahşi kana susamışlık, düşmanlarını makinalı tüfekle tarayarak kanunu kendi ellerine alan vücut geliştirici veya Metallica'nın "*çığlıklar at, sanki seni öldürüyormuşum gibi*" şeklindeki şarkısına uyarak danseden gençler—işte sanatın bu türü, faşist estetiğin de özüdür.¹⁴¹

Günlük yaşamda karşılaştığımız "popüler kültür"de, faşist ideolojinin gizli bir hakimiyeti vardır. Filmlerde, çizgi romanlarda, rock konserlerinde, müzik kliplerinde ortaya çıkan bu şiddet tutkunu kültür, Darwinist-faşist dünya görüşünün bir sonucudur. İnsanlara bir hayvan türü olduklarını, tek doğa yasasının "çatışma, öldürme, alt etme"den ibaret olduğunu telkin eden, bunu meşru, akılcı ve bilimsel bir düşünce gibi gösteren bu dünya görüşü, 1930'lu yıllarda Alman toplumunu Nazi barbarlığına sürüklediği gibi, günümüzde de kitleleri şiddet eylemlerine, saldırgan, vahşi, kaba ve kan dökücü bir ahlaka sürüklemektedir.

Günlük yaşamdaki faşizmi görmek için dünya medyasına bakmak yeterlidir: Basit bir anlaşmazlık sonucunda birbirlerini bıçaklayan aile fertleri, bir futbol karşılaşmasının sonunda birbirlerini öldüresiye döven fanatik taraftarlar, yaşlı babasının mirasına konmak için onu acımasızca öldüren hain evlatlar, küçük bir çocuğu kaçırap işkenceyle öldüren ve bunu "zevk için" yaptığını söyleyen psikopatlar...

Bu gibi örnekler o kadar çoktur ki, insanların çoğu bunları "normal" ve "kaçınılmaz" görmeye başlamışlardır. Oysa bunlar gerçekte toplumda yayılan bir "dünya görüşü"nün sonuçlarıdır. Küçük yaşlarından itibaren; **"hayat bir kavgadır, güçlüler kazanır", "eğer sen ezmezsen, başkaları seni ezer"** gibi telkinler altında yetişen, seyrettikleri filmlerde, dinledikleri şarkılarda sürekli olarak bu mesajlarla beyni yıkanan bir kitle vardır ve söz konusu medya haberleri, bu yıkanmış beyinlerin suçlarıdır.

Bu haberlerin kahramanları, genellikle toplumun eğitimsiz kesimidir. Daha "seviyeli" gibi duran elit kesim ise, aslında aynı dünya görüşünün gerektirdiği suçları yine işlemekte, ama bunu daha örtülü ve profesyonelce gerçekleştirmektedir.

Dünya toplumlarındaki bu garip şiddet eğilimi bilinmekte, ama buna bir türlü çözüm bulunamamaktadır. Bunun bir sebebi, başta belirttiğimiz gibi bu toplumsal şiddetin "normal" görülmesidir. İkinci bir sebep ise, çoğu insanın bu şiddetin gerçek kaynağını fark edememesidir. Sorunun sadece adli ve polisiye tedbirlerle çözülebileceğini sanmakta ve yanılmaktadırlar. Elbette söz konusu "teknik" tedbirler gereklidir, ama asıl çözüm toplumlardaki dejenerasyonun kültürel kaynağını bulmak ve bu kaynağı yine kültürel bir atılımla tedavi etmektir.

Bu dejenerasyonun kaynağı ise, kitabın başından bu yana incelediklerimizin bize açıkta gösterdiği gibi, Darwinizm'dir. "Hayat bir kavgadır, güçlüler kazanır", "eğer sen ezmezsen, başkaları seni ezer" gibi

telkinlerin kaynağı olan Darwinizm, dünyada giderek büyüyen "günlük yaşam faşizminin" asıl sorumlusudur.

Bu teşhis karşısında bazıları itiraz edebilir, ve "şiddet eylemlerinde bulunan insanların büyük çoğunluğunun Darwinizm'den habersiz olduğunu" öne sürebilir. Bu iddia kısmen doğrudur: Gerçekten de dünyada yaygınlaşan şiddetin failleri, Darwinizm'i hiç duymamış bile olabilirler. Ama bu kitleyi yönlendiren, onların dünya görüşünü oluşturan kesim, bu konudaki ilhamını Darwinizm'den almaktadır. Bu kesim üniversitelerde, medyada, pek çok bilimsel kurumda, sanat ve edebiyat alanında, sinema ve televizyonda ve insanların düşünceleri üzerinde etkin olan her türlü sosyal sektörde güçlü ve hakim durumdadır. Ve topluma "hayat bir kavgadır, güçlüler kazanır", "eğer sen ezmezsen, başkaları seni ezer" gibi telkinleri verenler de bunlardır.

İşte topluma yön veren bu kesim, Darwinizm'e körü körüne inanmakta, kendilerini Allah tarafından yaratılmış ve O'na karşı sorumlu olan kullar olarak değil de, maymunlardan tesadüfen türemiş ve tek amacı "çatışma" olan gelişmiş hayvanlar gibi görmektedirler. Nitekim gazetelerinde, dergilerinde, ekranlarında bu Darwinist mesajı düzenli olarak vermektedirler.

Oysa bu insanların hepsi -söz konusu haberlere malzeme olan kitle de, bunların dünya görüşünü oluşturan "seçkinler" de- derin bir yanılgı içindedirler. İnsan Darwinizm'in iddia ettiği gibi tesadüflerle ortaya çıkmış ve tek amacı çatışmak olan bir hayvan değildir. İnsanı Allah yaratmıştır ve O'nun öğrettiği ahlaka göre yaşamakla sorumludur. Ve bilim, Darwinist propagandanın aksine, Darwinizm'i değil Yaratılış Gerçeğini doğrulamaktadır. Kuran'da bildirildiği gibi, **"O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir."** (Haşr Suresi, 24)

Allah'ın yaratışını inkar eden faşist kültürün ortadan kalkması içinse, söz konusu Darwinist felsefenin fikren çökertilmesi ve insanların bu aldatmacadan kurtarılması şarttır. Önemli olan, insanlara "acımasız olun, kan dökün, öldürün, bu sizin içgüdünüz, nasıl olsa bir hayvansınız ve ölünce yok olacaksınız" diye fısıldayan sesin susturulmasıdır. Bu ses susturulduğunda, bununla uyuşturulmuş olan kitleler de gerçekleri görecektir ve bu dünyada ne için var olduklarını anlayacaklardır.

SONUÇ

Faşizmin Tedavisi Kuran Ahlakıdır

Baştan beri açıkça görüldüğü gibi faşizm insanlığa büyük felaketler getirmiş bir ideolojidir. Yalnızca geçtiğimiz asırda milyonlarca insanın ırkları nedeniyle öldürülmesine, işkenceye uğratılmasına ve II. Dünya Savaşı gibi bir trajedinin yaşanmasına sebep olmakla kalmamış, ortaya çıktığı her yerde bir "korku toplumu" meydana getirerek tüm insani değerleri yok etmeye girişmiştir. Günümüzde ise özellikle Ortadoğu, Latin Amerika ve Afrika ülkelerinde yaygın bir rejim olarak, Batı dünyasında ise giderek güçlenen ırkçı eğilimlerle ve neo-Nazi örgütlerle karşımıza çıkmaktadır. Adı tam olarak koyulmasa da aslında dünyanın pek çok ülkesinde perde arkasında yaşanan rejim faşizmdir. Faşist kültür, bir yandan da pek çok ülkede "sokaklara" yayılmakta, şiddetten ve kan dökmekten hoşlanan barbar kitleler meydana getirmektedir. Bu nedenle, tüm dünya için "faşizme karşı bir mücadele" gerekmektedir.

Bu ise yalnızca adli ve polisiye yöntemlerle olmaz. Neo-Nazileri takip ederek, suçlarını bulup hapse atarak bu ideoloji ortadan kaldırılamaz. Aksine daha da gelişir ve güçlenir.

Faşizmi yenmek için, öncelikle faşizmin ne olduğunu anlamak gerekmektedir. Bu kitapta ortaya koyduğumuz gibi, faşizm asıl olarak bir kültürdür. Bu kültürün temelinde; paganizm, Darwinist "çatışma" kavramı ve Darwinist ırkçılık vardır. Faşizmin ortadan kaldırılması için, asıl olarak bu hurafelerin yok edilmesi zorunludur.

Oysa sistem aksi yönde işlemektedir. Bugün ülkelerindeki faşist çeteler ile mücadele eden, onları takip etmek, yakalamak, tutuklamak, yargılamak ve cezalandırmak için milyonlarca doları terörle mücadeleye ayıran **Batılı devletler, bu faşistleri aslında kendi elleriyle imal etmektedirler.** Çünkü bu devletler okullarında gençlere Darwinist bir eğitim vermektedirler. Yani hayatın kanlı bir arena, bir savaş alanı olduğunu, ayakta kalabilmek için acımasız olmak ve sürekli çatışmak gerektiğini gençlere öğretmektedirler. Dahası, insanların maymun benzeri canlılardan türemiş bir hayvan türü olduğunu ve bu sözde evrim sürecinde "ileri" ve "geri" ırklar bulunduğunu telkin etmektedirler.

Bu eğitimi almış bir insanın faşist olmaması için hiçbir neden yoktur. Ve nitekim bu nedenle faşizm -gerek örgütlü biçimde, gerekse kültürel düzeyde- hızla yayılmaktadır.

Dolayısıyla faşist eğiten ve sonra kendi eğittiği faşistlerle mücadele etmek için çırpınan yabancı devletler büyük bir çelişki içindedirler.

Zehirli yılanları dev çiftliklerde besleyip, sonra bunları insanların arasına atıp, yılanlar insanları öldürmeye başlayınca da, "bunlar neden insanları öldürüyor?" diyerek, tek tek yılanları toplayıp mücadele ettiğini söylemek gibi bir çelişkidir bu. Bir yandan zehirli yılan üretip bir yandan da "iyi takip ve iyi bir yakalama yöntemi ile bunları insanların arasından ayıklayacağız" demek, bir saçmalaktır. **Çözüm, yılanların üretildiği çiftliği yok etmektir.**

Faşizmin ortadan kaldırılması için, bu ideolojinin sözde bilimsel temeli olan Darwinizm çürütülürken, bir yandan da insanlara sevgi, şefkat, merhamet, tevazu, hoşgörü, adalet gibi temel ahlaki kavramların öğretilmesi ve aşılması gereklidir. Bu kavramların kaynağı ise Kuran'dır. Faşizmin temeli olan pagan ahlak insanlara savaşı, şiddeti, kan dökmeyi, ırkçılığı telkin ederken, Yüce Rabbimiz Allah'ın bizler için belirlediği Kuran ahlakı, barış ve huzur dolu bir dünyanın temellerini tesis etmektedir.

Bu ahlakla yoğrulan bir toplum, ne faşizme ne de onun "kızıl" versiyonu olan komünizme taviz vermez. Türkiye bu konuda iyi bir örnektir. Faşist ve komünist ideolojileri ülkemize ihraç etmek için yürütülen çabalar kalıcı bir sonuç vermemiş ve Türkiye her iki totaliter ideolojiden de uzak kalmıştır. Bunun en büyük nedeni, İslam'ın Türk toplumuna kazandırmış olduğu temel ahlaki değerlerdir.

Aslında Türkiye, hem bu değerlerin temsilcisi hem de Osmanlı İmparatorluğu'nun mirasçısı olarak, önce çevresinde sonra da tüm dünyada faşizmin önünü kesecek bir model oluşturabilir. Faşist vahşetle dolu olan bu coğrafyalara bir zamanlar Osmanlı'nın yaptığı gibi barış ve huzuru yeniden getirmek, ancak faşizme değil de dini değerlere inanan, bu değerlerden aldığı ilhamla politika yapan bir ülke tarafından başarılabilir.

Umulur ki bu gerçekleşecek ve Allah'ın **"...yeryüzünde bozgunculuğu önleyecek fazilet sahibi kişiler bulunmalı değil miydi?" (Hud Suresi, 116)** ayetiyle işaret ettiği liderler, dünyadaki faşist bozgunculuğu 21. yüzyılda bertaraf edeceklerdir.

NOTLAR

1. <http://www.ford-ham.edu/halsall/mod/mussolini-fascism.html>
2. Mark Bruzonsky, "Jabotinsky The Legend and Its Power", *Israel Horizons*, vol. 29, no. 2, March/April 1981, s. 19.
3. Karl R. Popper, *The Open Society and Its Enemies*, Vol I *The Spell of Plato*, London, Routledge & Kegan Paul, 1969, s. 51
4. Karl R. Popper, *The Open Society and Its Enemies*, Vol I *The Spell of Plato*, London, Routledge & Kegan Paul, 1969, s. 7
5. Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies*, 1.b., London: Rider, 1989, s. 23
6. <http://buglady.clc.uc.edu/biology/bio106/earlymod.htm>
7. Ernst von Aster, İlkçağ ve Ortaçağ Felsefe Tarihi, s. 24-25
8. D. R. Oldroyd, *Darwinian Impacts*, Atlantic Highlands, N. J Humanities Press, 1983, s. 23, 32
9. Paul Crook, *Darwinism, War and History: The Debate over the Biology of War from the 'Origin of Species' to the First World War*, Cambridge: Cambridge University Press, 1994, s. 6
10. Paul Crook, *Darwinism, War and History: The Debate over the Biology of War from the 'Origin of Species' to the First World War*, s. 7-8
11. Paul Crook, *Darwinism, War and History: The Debate over the Biology of War from the 'Origin of Species' to the First World War*, 1994, s. 14-15
12. H. F. Peters, *Zarathustra's Sister: The case of Elisabeth and Frederich {sic} Nietzsche*, Crown Publishers, New York, 1977, s. 119
13. Daniel C. Dennet, *Darwin's Dangerous Idea*, Touchstone Books, New York, 1996, s. 62
14. H. F. Peters, *Zarathustra's Sister: The case of Elisabeth and Frederich {sic} Nietzsche*, Crown Publishers, New York, 1977, s. 220
15. W. Cleon Skousen, *The Naked Communist*, Salt Lake City, Utah, Ensign Publishing Co., 1958, s. 348
16. Georg Lichtheim, *Europe in the Twentieth Century*, New York: Praeger Publishers, 1972, s. 152.
17. 7. H.F. Peters, *Zarathustra's Sister The Case of Elisabeth and Friedrich Nietzsche*, New York: Crow Publishers, 1977, 11
18. H.F. Peters, *Zarathustra's Sister: The case of Elisabeth and Frederich {sic} Nietzsche*, Crown Publishers, New York, 1977, s. 222
19. *The Macmillan Encyclopedia 2001*, D'Annunzio, Gabriele (1863-1938), Italian poet, novelist, and dramatist
20. H.F. Peters, *Zarathustra's Sister: The case of Elisabeth and Frederich {sic} Nietzsche*, Crown Publishers, New York, 1977, s. 212
21. H.F. Peters, *Zarathustra's Sister: The case of Elisabeth and Frederich {sic} Nietzsche*, Crown Publishers, New York, 1977, s. 184
22. Scott Lively, Kevin Abrams, *The Pink Swastika*, Founders Publishing Corp., Oregon, 1997, s. 69
23. Francis Galton, *Memories of My life*, AMS Press, s. 287.
24. Ian Taylor, *In The Minds of Men*, TFE Publishing, 1991, s. 404
25. Ernst Haeckel, *The Wonders of Life*, New York, Harper, 1904, s. 21
26. Ernst Haeckel, *Wonders of Life*, New York, Harper, 1904, pp. 118-119; cited in Daniel Gasman, *Social Darwinism in Ernst Haeckel and the German Monist League*, MacDonald, London and New York, 1971, p . 95.
27. Daniel Gasman, *The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernest Haeckel and the German Monist League*, American Elsevier Press, New York, 1971. ss. xvi-xvii
28. Ben Macintyre, *Forgotten Fatherland: The Search for Elisabeth Nietzsche*. New York, Farrar Straus Giroux, 1992, s. 28
29. Gene Edward Veith, *Modern Fascism : Liquidating the Judeo-Christian Worldview*, Concordia Publishing House; 1993,
30. Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies*, 1.b., London: Rider, 1989, s. 130
31. Scott Lively, Kevin Abrams, *The Pink Swastika*, Founders Publishing Corp., Oregon, 1997, s. 19
32. Scott Lively, Kevin Abrams, *The Pink Swastika*, Founders Publishing Corp., Oregon, 1997, s. 70
33. Eric Hoffer, *Kesin İnaçlılar*, İm Yayınları, s. 6

34. Prof. Dr. Ayferi Göze, Siyasal Düşünceler ve Yönetimler, 9. Baskı, Beta Yayınları, s. 349
35. Yıldırım Batuk, Dr. Murat Sarıca, Rona Aybay, Faşizm, 2. Baskı, İstanbul, 1965, s. 31
36. Prof. Dr. Ayferi Göze, Siyasal Düşünceler ve Yönetimler, s. 350
37. Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, Cilt 4, s. 1469
38. Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lincoln, The Messianic Legacy, Corgi Books, 1991, s. 199
39. Eric Hoffer, Kesin İnaçlılar, İm Yayınları, s. 148
40. <http://www.mideastnews.com/the1.htm>
41. Wilhelm Reich, Faşizmin Kitle Ruhu Anlayışı, Çeviren: Bertan Onaran, Payel Yayınları, İstanbul 1975, s. 400-401
42. Çetin Özek, Direnen Faşizm, İzlem Yayınları, s. 90
43. Adolf Hitler, Mein Kampf, s. 504.
44. Encyclopædia Judaica, Cilt 4, s. 714.
45. John P. Diggins, Mussolini and Fascism, s. 15
46. Charlie Hore, Duncan Hallas, Andy Durgan, İspanya 1936 Baharı, Z yayınları, çev: Melike Çakırer, s. 37
47. T. Kakinç, Franco Kimdir? Falanjizm Nedir?, Kitap Yayınları, Mayıs 1969, s. 57
48. Charlie Hore, Duncan Hallas, Andy Durgan, İspanya 1936 Baharı, Z yayınları, çev: Melike Çakırer, s. 69
49. Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, 2. Cilt, s. 669
50. Veyis Ersöz, Sosyalizm, Komünizm, Faşizm ve Şeriat Nedir?, Uysal Kitabevi, 4. Baskı, s. 96
51. Veyis Ersöz, Sosyalizm, Komünizm, Faşizm ve Şeriat Nedir?, Uysal Kitabevi, 4. Baskı, s. 100
52. Nokta Dergisi, 13 Mart 1988, s. 76-77
53. <http://fcit.coedu.usf.edu/holocaust/arts/musDegen.htm>
54. <http://fcit.coedu.usf.edu/holocaust/arts/artReich.htm>
55. Maria A. Macciocchi, Faşizmin Analizi, Çeviren: Cemal Süreya, Payel Yayınları, İstanbul 2000, s. 108
56. Maria A. Macciocchi, Faşizmin Analizi, s. 126-127
57. Maria A. Macciocchi, Faşizmin Analizi, s. 126
58. Maria A. Macciocchi, Faşizmin Analizi, s. 128-129
59. Maria A. Macciocchi, Faşizmin Analizi, s. 132-133
60. Maria A. Macciocchi, Faşizmin Analizi, s. 134
61. Maria A. Macciocchi, Faşizmin Analizi, s. 163
62. John R. Durant, "The Ascent of Nature in Darwin's Descent of Man" in The Darwinian Heritage, Ed. By David Kohn, Princeton, NJ: Princeton University Press, 1985, s. 295
63. Charles Darwin, The Origin of Species by Means of Natural Selection, New York: D. Appleton and Company, 1859 (1897 baskısı), s. 108
64. Charles Darwin, The Descent of Man and Selection in Relation to Sex, New York: D. Appleton and Company, 1896, s. 563-564
65. Stephanie A. Shields, "Functionalism, Darwinism, and the Psychology of Women; A Study in Social Myth." American Psychologist 30, no. 1 (1975): 742
66. Charles Darwin, Seksüel Seçme, Onur yayınları, Nisan 1977, Birinci Baskı, Çeviren: Öner Ünalın, s. 465
67. Charles Darwin, The Autobiography of Charles Darwin 1809-1882 (Ed. by Nora Barlow), New York: W. W. Norton & Company, Inc., 1958, s. 232-233
68. Rosaleen Love, "Darwinism and Feminism: The 'Women Question' in the Life and Work of Olive Schreiner and Charlotte Perkins Gilman" in David Oldroyd and Ian Langham (Eds.), The Wider Domain of Evolutionary Thought (Holland: D. Reidel, 1983), 113-131.
69. Elaine Morgan, The Descent of Woman, New York: Stein and Day, 1972, s. 1
70. Stephen Jay Gould, The Mismeasure of Man, New York: W. W. Norton & Company, 1981, s. 104, 105
71. Eva Cantarella, Bisexuality in the Ancient World, New Haven, Yale University Press, 1992, s. 72
72. Benedict Friedlander, "Memoirs for the Friends and Contributors of the Scientific Humanitarian Committee in the Name of the Succession of the Scientific Humanitarian Committee", Journal of Homosexuality, January-February 1991, s. 259.
73. Scott Lively, Kevin Abrams, The Pink Swastika, Founders Publishing Corp., Oregon, 1997, s. 22.
74. Scott Lively, Kevin Abrams, The Pink Swastika, Founders Publishing Corp., Oregon, 1997
75. Wilhelm Reich, The Mass Psychology of Fascism, Farrar, Straus and Giroux, New York, 2000, s. 75
76. Ali Bulaç, Çağdaş Kavramlar ve Düzenler, Endülüs Yayınları, 12. Basım, s. 141-142

77. James Joll, *Europe Since 1870: An International History*, Penguin Books, Middlesex, 1990, s. 102-103)
78. <http://emporium.turnpike.net/C/cs/hssodar.htm>, *Evolution and Social Darwinism*
79. www.trueorigin.org/holocaust.htm
80. Peter Chrisp, *The Rise of Fascism*, Witness History Series , s.6
81. Hickman, R., *Biocreation*, Science Press, Worthington, OH, pp. 51–52, 1983; Jerry Bergman, “Darwinism and the Nazi Race Holocaust”, *Creation Ex Nihilo Technical Journal* 13 (2): 101–111, 1999
82. Wilhelm Reich, *The Mass Psychology of Fascism*, Farrar, Straus and Giroux, New York, 2000, s. 75
83. Wilhelm Reich, *The Mass Psychology of Fascism*, Farrar, Straus and Giroux, New York, 2000, s. 76
84. Carl Cohen (ed). *Communism, Fascism and Democracy*. Random House Publishing, New York, 1967. s. 408-409.
85. Prof. Dr. Ayferi Göze, *Siyasal Düşünceler ve Yönetimler*, 9. Baskı, Beta Yayınları, s. 349
86. Prof. Dr. Ayferi Göze, *Siyasal Düşünceler ve Yönetimler*, 9. Baskı, Beta Yayınları, s. 349
87. Murat Çulcu, *Neonazizm'in Suçüstü Tutanakları*, Kastaş Yayınları, Eylül 2000, s. 152
88. Philip Reilly, "A Look Back at Eugenics", *Gene Letter*, Cilt 1, Sayı 3, Kasım 1996
89. Jerry Bergman, *Darwinism and the Nazi Race Holocaust*, <http://www.trueorigin.org/holocaust.htm>
90. Murat Çulcu, *Neonazizm'in Suçüstü Tutanakları*, Kastaş Yayınları, Eylül 2000, s. s. 334
91. Douglas Lynott “Josef Mengele: The Angel of Death”, *The Crime Library* (<http://www.crimelibrary.com/mengele/main.htm>)
92. <http://emporium.turnpike.net/C/cs/hssodar.htm>
93. *Dünya Savaşları Ansiklopedisi*, 8. Cilt, Birinci Dünya Savaşı, Türk Diyanet Vakfı İslam Araştırmaları Merkezi, s. 777
94. *Dünya Savaşları Ansiklopedisi*, 8. Cilt, Birinci Dünya Savaşı, Türk Diyanet Vakfı İslam Araştırmaları Merkezi, s. 777
95. Robert E. D. Clark. *Darwin: Before and After*. Paternoster Press, London, 1948. s. 115
96. Jerry Bergman, “Darwinism and the Nazi Race Holocaust”, *Creation Ex Nihilo Technical Journal* 13 (2): 101–111, 1999
97. Daniel Gasman, *The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernst Haeckel and the German Monist League*, New York: American Elsevier, 1971, s.208
98. Adolf Hitler, *Hitler's Secret Conversations 1941–1944*, With an introductory essay on *The Mind of Adolf Hitler* by H.R. Trevor-Roper, Farrar, Straus and Young, New York, s. 117
99. *Çağdaş Liderler Ansiklopedisi*, Cilt 3, s. 876
100. Gottfried Feder, *Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen*, s. 49; Wilhelm Reich, *The Mass Psychology of Fascism*, Farrar, Straus and Giroux, New York, 2000, s.117
101. Adolf Hitler, *Kavgam*, Kağan Kitapevi, I. Kitap, 3. Baskı, s. 107
102. Adolf Hitler, *Kavgam*, Kağan Kitapevi, I. Kitap, 3. Baskı, s. 80
103. Adolf Hitler, *Kavgam*, Kağan Kitapevi, I. Kitap, 3. Baskı, s. 100
104. Murat Çulcu, *Neonazizm'in Suçüstü Tutanakları*, Kastaş Yayınları, Eylül 2000, s. 221
105. *Thema Larousse*, cilt 1, Milliyet Yayınları, s. 341
106. *Çağdaş Liderler Ansiklopedisi*, Cilt 3, s.876
107. Murat Çulcu, *Neonazizm'in Suçüstü Tutanakları*, Kastaş Yayınları, Eylül 2000, s.120-121
108. Scott Lively, Kevin Abrams, *The Pink Swastika*, Founders Publishing Corp., Oregon, 1997, s. önsöz, viii)
109. Dennis Mack Smith, *Mussolini*, Paladin Grafton Books, London, 1987, s. 2
110. Dennis Mack Smith, *Mussolini*, s. 8
111. Dennis Mack Smith, *Mussolini*, s. 8
112. Dennis Mack Smith, *Mussolini*, s. 8
113. Dennis Mack Smith, *Mussolini*, s. 9
114. Dennis Mack Smith, *Mussolini*, s.11
115. Dennis Mack Smith, *Mussolini*, s.12
116. Dennis Mack Smith, *Mussolini*, s.13
117. Dennis Mack Smith, *Mussolini*, s.15
118. Dennis Mack Smith, *Mussolini*, s.18
119. Dennis Mack Smith, *Mussolini*, s.17
120. *Çağdaş Liderler Ansiklopedisi*, Cilt 4, s. 1467
121. Ali Bulaç, *Çağdaş Kavramlar ve Düzenler*, s. 151
122. *Çağdaş Liderler Ansiklopedisi*, Cilt 4, s.1469

123. Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, cilt 4, s.1474
124. T. Kakıncı, Franco Kimdir? Falanjizm Nedir? , s. 70-71-72-73)
125. Charlie Hore, Duncan Hallas, Andy Durgan, İspanya 1936 Baharı , Z yayınları, çev: Melike Çakırer, s. 26
126. T. Kakıncı, Franco Kimdir? Falanjizm Nedir? , s. 172-173
127. William Blum, The CIA; A Forgotten History: US Global Interventions Since World War II, 4.b., London: Zed Books, 1991, s. 264.
128. William Blum, The CIA; A Forgotten History, s. 269.
129. Newsweek, 9 Nisan 1990, 1 Numaralı Halk Düşmanı, s.8
130. http://www.iraqfoundation.org/hr/2000/intlorgs/august/31_amnesty.html
131. Ramazan Öztürk, Sessiz Tanık, Sabah Yayıncılık A.Ş., İstanbul 1996, s.124
132. Hürriyet Gazetesi, 21 Ocak 1999
133. Ray Wilkinson, "Irak'ın Kara Şövalyesi", Newsweek, 9 Nisan 1990, s.10-11
134. http://www.adl.org/publications/sum_skinhead_inter.html
135. Libération 21 Nisan 1995 Perşembe; Türkiye Günlüğü, 59/Ocak-Şubat 2000, s. 54
136. Ilya Ehrenburg, Faşizm Sonrası Avrupa , Selkan Yayınları, s. 20
137. "General Principles", National Alliance (<http://www.natall.com/index.html>)
138. <http://www.natall.com/index.html>
139. <http://www.natall.com/index.html>
140. "Two Lessons in Racial Survival", National Vanguard Magazine, Number 117 (March-April 1997)
141. Gene Edward Veith, Modern Fascism : Liquidating the Judeo-Christian Worldview, Concordia Publishing House; 1993, s. 12